

MARY BALOGH
ÎNCURCĂȚURA

Editura Lira
2017

Titlul în engleză: *Tangled*
An apariție: 1994

capitolul 1

Anglia, februarie 1854

Ea nu voia să meargă pe chei. Deja îi spusese lui Iulian. Desigur, erau o mulțime de femei care aveau să stea alături de bărbații lor pînă la final. În clipa aceea, îi privea de la fereastra camerei ei de hotel, stînd în picioare, cu spatele drept și cu o expresie calmă, astfel încît, dacă ar fi văzut-o cineva, să creadă că nu o încerca nici o emoție și că scena de afară nu avea absolut nici o legătură cu ea.

Ofițerii corpului de gardă din Batalionul 3 Grena- dieri¹ mărșăluiau elegant pe străzile din Southampton, oferind un spectacol impresionant cu tunicile lor stacojii cu coadă de rîndunică și cu beretele înalte din blană de urs. Străzile erau împînzite de oameni curioși și de patrioți care îi ovaționau, îi încurajau sau fluturau batiste. Erau și femei - soții, iubite, amante - care mergeau de-a lungul trotuarului, pe lîngă soldați, cele mai multe dintre ele uitîndu-se la un anumit bărbat, cu priviri triste și pline de dor. În curînd, aveau să își ia rămas-bun de la bărbații lor. Poate pentru totdeauna.

Era luna februarie a anului 1854. Poate că mulți dintre bărbații care mărșăluiau atît de elegant de-a lungul străzii nu vor mai apuca sfîrșitul anului.

Urmau să navigheze doar pînă în Malta - ca o măsură de precauție, după cum susținea guvernul. Era puțin probabil să pornească războiul. Țarul Rusiei ar fi fost nesăbuit dacă nu ar fi bătut în retragere cînd era amenințat de forțele Angliei și Franței. Totuși, țarul continua să-și facă simțită prezența în

Mediterană și persista în încercarea sa de a profita de dezbinarea Imperiului Turc.

Britanicii nu mai fuseseră implicați în nici un război important de la Bătălia de la Waterloo, care avusese loc cu aproape patruzeci de ani în urmă. Dar rutele comerciale britanice spre India și spre Orient erau serios amenințate, așa că britanicii

¹ Batalion de infanterie britanic (n.tr.)

cereau să nu aibă loc nici o luptă. Cu toate acestea, guvernul susținea că nu va fi nici un război și că trimitea trupe în Malta doar ca o măsură de precauție.

Rebecca, Lady Cardwell, își tot spunea asta în timp ce privea marșul stradal și aștepta ca Julian să se întoarcă în camera lor de hotel, pentru a-și lua rămas-bun. Nu voia să meargă pe chei. Pentru că era posibil ca acolo să își piardă stăpânirea de sine - și într-un loc public. Așa că nici măcar nu voia să ia în calcul posibilitatea aceasta. Ba chiar fusese la un pas să nu vină din Londra pînă aici.

Gîndul de a-l însoți pînă în Southampton, nu mai departe, fusese un chin teribil. Dar ideea de a nu merge cu el cît de departe putea fusese și mai chinuitoare. Așa că venise. „Bietele femei!”, gîndi ea privind femeile de pe stradă, multe dintre ele cu copii. Foarte puține soții primiseră permisiunea de a pleca împreună cu bărbații înrolați - de fapt, numele lor fuseseră trase la sorți.

Restul fuseseră nevoite să rămînă, majoritatea în grija comunității în care trăiau. Aveau să trăiască din mila altora, în timp ce soții lor se pregăteau să își dea viața pentru țară.

Multe soții de ofițeri plecau, bineînțeles, nefiind nevoite să participe la tragerea la sorți. S-ar fi dus și Rebecca, dar Julian nu ar fi permis asta. Pierduse o sarcină doar cu o lună în urmă - pentru a doua oară în timpul căsniciei lor de doi ani -, iar el se temea că ea nu își revenise suficient cît să suporte o călătorie lungă pe mare și apoi să trăiască într-un climat necunoscut.

Ea îl implorase - cum ar fi putut trăi fără el? Dar lusesese în zadar. Iar el răspunsese strict la cerința ei - în- lenționat, desigur - și îi spusese că aranjase ca ea să se întoarcă și să stea acasă, în Craybourne, cît timp urma să lipsească el. Fără îndoială, el avea să se întoarcă în Anglia înainte ca ea să își dea seama că era plecat.

Dar Craybourne nu însemna acasă. Nu în adevăratul sens al cuvîntului. Era casa contelui de Harrington, cel pe care ea și Julian îl numeau tată. Dar, de fapt, nu era nici tatăl lui Julian, nici socrul ei. Era nașul de botez al lui Julian, cel care îl adoptase pe vremea cînd era un or- lan de numai cinci ani și îl crescuse alături de propriul .Ui fiu. Rebecca nu prea voia să meargă în Craybourne, dar nu avea de ales. Julian îi spusese să stea acolo pînă cînd avea să se întoarcă el.

Rebecca își sprijini ușor fruntea de geam. Pînă cînd avea să

se întoarce el. Ce urma să se întâmple dacă țarul lîmînea la fel de înverșunat? Dacă englezii și francezii rămîneau de neclintit? Dacă pînă la urmă avea loc un război?

Dacă... Dar, cînd ușa se deschise brusc, ea adoptă o ținută dreaptă și se întoarse cu o falsă expresie de calm și cu un zîmbet vesel.

-Uite pe cine am adus cu mine acasă, Becka, zise cîmpitanul Sir Julian Cardwell pe un ton jovial. Chipul lui frumos era cuprins de bucurie și în ochi i se citea emoția. Se furișase pe stradă și nu voia să urce cu mine. A trebuit să îl conving că te-ai fi simțit incredibil de jignită dacă nu ar fi venit să-și ia la revedere de la tine înainte de a pleca la război.

Maiorul Lord Tavistock închise ușa în urma lor. Da-vid. Fiul contelui de Flarrington. Era copleșit de regrete și, ca întotdeauna, de zece ori mai chipeș decît oricare alii bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar și decît Julian. Era mai înalt decît Julian, avea pieptul și umerii >nai lați, talia și șoldurile mai înguste și picioarele mai lungi. Avea tenul mai închis decît Julian și niște ochi albaștri strălucitori, care îi făceau pe cei cenușii ai soțului ei să pară aproape banali. Dar nu avea nici firea blîndă a lui Julian, nici farmecul său. Și nici dragostea ei.

Ea nu îl plăcea pe David și nici nu își dorea să îl vadă acolo, în camera ei de hotel. Era un intrus. îi rămăsese foarte puțin timp cu Julian - poate doar o oră sau chiar mai puțin. Voia să profite de fiecare minut petrecut numai cu el. Dar înțelegea că nu era vina lui David că se afla acolo. Julian îl adusese, probabil indiferent la dorința ei de a petrece singuri acea ultimă oră. Sau poate că despărțirea i se părea și lui la fel de dificilă cum i se părea ei și încerca într-un fel să detensioneze întreaga situație.

- David, spuse ea.

-Știu că ai vrea să mă duc naibii, Rebecca, zise el, îndreptîndu-se spre ea cu mîna dreaptă întinsă. Am venit doar să îmi iau rămas-bun și apoi te las singură cu Julian.

Rămas-bun. Poate că avea să nu îl mai vadă niciodată. Poate că pînă la urmă pornea războiul. Poate că el avea să fie ucis. Ei îi era antipatic, însă Julian întotdeauna se gîndea la el ca la un frate. Pe vremuri, se jucase și ea cu el și îl privise ca pe un erou - cu mult timp în urmă.

Ba chiar, copilă fiind, chiar suspinase de cîteva ori după el, văzînd că devenea din ce în ce mai chipeș, pînă cînd educația ei aleasă și principiile ferme o determinaseră să își dea seama că el nu era genul de tînăr care să merite devotamentul ei. Iar cele mai

recente evenimente nu făcuseră altceva decît să îi confirme că avusese dreptate. Cu toate aceasta, nu-și dorea să-l vadă mort.

La urma urmei, sub toată antipatia și dezaprobarea, probabil că exista un pic de afecțiune pentru el.

-David, zise ea privind-l în ochi. Ai grijă de tine. Să fii bine.

Își ținea mîinile strînse la piept. Nu voia să accepte mîna lui întinsă. Și apoi, dintr-odată - atît de brusc că nici măcar nu își dădu seama cum se întîmplase -, erau îmbrățișați. Brațele ei erau în jurul gîtului lui, în timp ce ale lui se strînseseră în jurul taliei ei, îmbrățișîndu-l ilc parcă nu ar fi vrut să îi mai dea drumul niciodată. Rebecca ținea ochii strîns închiși.

- Ai grijă de tine!

- Și tu la fel, Rebecca, răspunse el, după care o strîn- se tare în brațe, ca și cum ar fi încercat să o lase fără aer.

(I să am eu grijă de Julian pentru tine.

În clipa imediat următoare, traversa camera cu pași mari și deschidea ușa. Vorbi fără să se uite în urmă:

- Te aștept jos, Julian. Cinci minute. Nu mai mult.

Niciodată în viața ei nu făcuse un lucru atît de ne- alniit, se gîndi Rebecca, netezindu-și volanele voluminoase ale rochiei sale verzi. Și apoi îi răsunară în minte ultimele lui cuvinte: „Cinci minute. Nu mai mult“.

Își strînse din nou mîinile la piept și se forță să zîm- I x ască. Nu voia să se facă de rușine.

-Julian, zise ea și îl privi, străduindu-se din răspuțeri să-i memoreze fiecare trăsătură, de parcă s-ar fi așteptat să îi uite chipul de îndată ce s-ar fi urcat pe \ apor. Ai grijă de tine! Nu uita să-mi scrii.

0 spuse de parcă ar fi fost mama lui, iar el se pregătea a plece la școală. Doar că pleca la război. Și poate chiar urma să fie război. Poate... Fără voia sa, își simți buzele tremurînd, zîmbetul dispărînd și mîinile încleștîn- i Iu se una într-alta, dureros de tare.

Becka, zise el încet și își deschise brațele, chemînd-o la pieptul lui. Îi dispăruse zîmbetul vesel și fermecător. IWcka...

1 a se repezi în brațele lui și își odihni fruntea pe umă- 111 l său. Pe armura impenetrabilă a tunicii stacojii. Își încolăci brațele în jurul taliei lui și își dădu seama că nu îl putea simți pe el, ci doar uniforma pe care o purta. Ită ca și cum deja fusese luat de lîngă ea.

Iulian rîse și își frecă ușor obrazul de creștetul ei.

-> Știam că o să fii așa, zise el. Ca o statuie de marmură - i-aș dori să te fi trimis acasă când eram la Londra, iar aș nu fim nevoiți să trecem prin asta.

-Ar fi fost la fel și acolo, spuse ea. Tot ar fi existat momentul despărțirii. Era inevitabil. Oh, Julian, oftă ea, încercînd să nu plîngă.

- Becka, continuă el, strîngînd-o în brațe. Plec doar în Malta. E doar un exercițiu militar scump și inutil. Pînă la vară, ne vom întoarce acasă, ține minte ce-ți spun. Guvernul nu vrea război.

Probabil trecuseră deja trei minute. Le rămăseseră două. Trase aer în piept și ridică ușor capul.

- Becka, zise el cuprinzîndu-i fața în palme și uităm du-se afectuos în ochii ei căprui. Becka, draga mea.

-Julian.

Și-ar fi dorit să-i spună atîtea lucruri. Și totuși, nu putea face altceva decît să-i șoptească numele.

-Trebuie să plec, zise el zîbind. Zîmbește pentru mine.

Rebecca încercă să îi zîmbească, dar îi era imposibil. Clătină din cap, semn că nu poate.

- Bine, zise el și aplecă ușor capul, pînă își atinse buzele de ale ei. Atunci, sărută-mă, Becka.

Îl sărută cu o tandrețe disperată, gîndindu-se că era posibil să fie ultima dată. Chiar ultima oară. În clipa aceea, își dori ca timpul să se oprească în loc.

- Iubita mea, șopti el și se trase puțin în spate. O să-mi fie dor de tine în fiecare oră a fiecărei zile pînă cînd o să fiu din nou acasă împreună cu tine. Știi asta, da?

Rebecca încuviință din cap.

-Te iubesc.

După aceea o bătu rapid pe umeri și se îndepărtă ca să își verifice sabia pe care o purta într-o parte și să își ia bereta. Zîmbea din nou.

- Mîine-dimineață o să iei trenul spre Craybourne, zise el. O să ajungi acolo înainte să se întunece, și tata o să trimită trăsura la gară după tine. O să fii în siguranță. Domnișoara Houghten o să fie cu tine.

- Da, o să fiu în siguranță, Julian, replică ea. Nu ai de ce să îți faci griji pentru mine. Acum du-te. N-ar fi bine să întîrzi.

- Și să fiu nevoit să înot după vapor? întrebă el rîn- (ind.

Nu, Cerule, nu ar fi bine. Deși oamenii mei fără îndoială s-ar distra copios.

Deja deschidea ușa și pășea dincolo de prag.

În momentul acela, o cuprinse panica. Instinctul o îndemna să fugă după el, să îl strângă în brațe și să îi mearse un ultim sărut. Să își mai ia o dată la revedere. Sft îl mai implore o dată ca, pînă la urmă, să o ia cu el.

Iar ea nu era o făptură care se lăsa condusă de instinct, ci era o ființă rațională și disciplinată. Sau cel puțin așa își spunea.

- O să-ți fac cu mîna de la fereastră, zise ea.

Da. Așa să faci, Becka, răspunse el. Și ține minte că plec doar pînă în Malta. E mai periculos pe străzile din Anglia decît acolo.

- Da, aprobă ea.

Ușa se închise. El plecase.

Kebecca rămase neclintită cîteva clipe, inspirînd adînc, înfrînîndu-și dorința de a trîni ușa de perete și I. a fugi pe scări după el. Traversă camera tremurînd, ne duse la fereastră și privi în jos.

Majoritatea soldaților în tunici stacojii dispăruseră dinu. David stătea pe trotuar, cu spatele la hotel. Iar în ■ lipi aceea se simți copleșită de un val de resentimente lăsat de el. Era vina lui că Julian pleca, probabil la război sau chiar către moarte. Dacă David nu ar fi cumpărat un brevet în corpul de gardă și nu ar fi venit acasă de mai multe ori, arătînd splendid în uniformă lui imaculată și povestind întâmplări care unui tînăr crescut la țară i se părușeră incredibil de romantice și de captivante. Iulian nici măcar nu s-ar fi gîndit să obțină și el un luvet chiar înainte de căsătorie. Julian îl admirase nu tîu pe David și încercase să țină pasul cu el și să-l împleze. Totuși, Rebecca nu înțelesese niciodată de ce. Iar el fusese dintotdeauna sălbatic și nesăbuit. Și uneori îi lăsa crud.

Sir Yise tare din buze. Da, crud. Flora Ellis fusese topii a.a de joacă și prietena lor toată-perioada copilăriei și adolescenței. Și avusese un statut absolut onorabil, j chiar dacă era doar fiica vicarului din Craybourne, în timp ce Julian era baronet, iar David - viconte și moștenitorul unui conte.

Cu toate acestea, Flora căzuse în dizgrație, iar acum locuia singură cu fiul ei minor, în timp ce David naviga departe de casă cu batalionul său, fără să-i pese cîtuși de puțin de soarta lor. Refuzase să se căsătorească cu Flora, chiar dacă ea fusese renegată de familie și ostracizată de toată lumea vreme

îndelungată.

Rebecca se gîndi că nu avea să îl ierte niciodată pe David pentru asta.

Și apoi Julian ieși din hotel, i se alătură lui David, iar cei doi bărbați plecară în grabă în josul străzii spre chei. Preț de cîteva clipe înnebunitoare, crezu că Julian nu avea să se uite în urmă. Dar o făcu, scoțîndu-și bereta, fluturînd-o vesel în aer și rînjind în sus la ea. Ca un băiat în drum spre o nouă aventură captivantă, nerăbdător să plece.

Julian. Soțul ei. Iubirea ei. Bărbatul pe care îl adorase încă din copilărie. Ridică mîna, cu palma spre el, dar nu o flutură. Și nici nu zîmbi. Rămase așa mult timp după ce el se făcu nevăzut. Pînă cînd se auzi un ciocănit și se deschise ușa.

- Rebecca? întrebă încet o voce de femeie. Ai nevoie de companie? Dacă nu ai nevoie, plec.

Rebecca strînse palma și coborî mîna.

- Nu pleca, Louisa, răspunse ea. Hai să facem ceva. Vrei să mergem să vedem ce ne oferă magazinele din Southampton și ce locuri merită să fie vizitate? Mai avem la dispoziție doar restul zilei de azi pentru a vedea tot ce este de văzut.

Se întoarse hotărîtă să îi zîmbească însoțitoarei pe care Julian insistase să o angajeze după ce pierduse prima sarcină cu mai bine de un an în urmă. Nu mai era ofensată de decizia lui. Ea și Louisa Houghten deveniseră prietene.

David așteptă în stradă, pînă cînd Julian ieși din ho tel și i se alătură. Se bucura că el nu avea soție. Nu i-ar li plăcut să fie pus în postura de a se hotărî dacă o ia cu el sau o lasă în urmă.

Considera că femeile nu aveau ce căuta la război. Și, spre deosebire de lordul Aberdeen, prim-ministrul, el ■ i a sigur că urma să aibă loc un război. Pe de altă parte, nu credea că ar fi fost în stare să își ia rămas-bun de la o ■ iție care ar fi rămas în Anglia, știind foarte bine că era posibil să nu o mai vadă niciodată.

Nu credea că ar fi fost în stare să o facă. Fusese îngrozitor să își ia rămas-bun de la Rebecca, numai cu cîteva minute în urmă. închise ochii pentru o clipă. Rebecca. I lître el o trăsese în brațele lui sau îl îmbrățișase ea de bunăvoie? Nu mai conta. Pe perioada copilăriei și adolescenței, fuseseră tovarăși de joacă și prieteni, aproape liate și soră pentru o vreme. Iar Julian fusese acolo cu ciin cameră mai devreme. îmbrățișarea aceea fusese un t • c■, t complet natural.

I)ar, Dumnezeule, el sigur nu ar fi putut s-o părăsescă dacă ar fi fost soția lui. Poate că nu avea să o mai vadă niciodată.

Pfui! exclamă Julian, apărînd dintr-odată lîngă el. Act curat. Hai să mergem, Dave.

Așa de rău a fost? îl întrebă David, aruncîndu-i o plivire compătimitoare.

Mai rău, răspunse Julian. Femeile tind să se emoții mere prea mult în situații de acest fel. Sau cel puțin c a lace Becka. Deși trebuie să recunosc că nu a făcut niciodată istericale sau ceva asemănător. întotdeauna ti ișește să se comporte ca o adevărată lady, așa cum i de altfel.

Mergeau cu pași mari, îndreptîndu-se spre mare.

I >c îndată ce fluxul era prielnic, puteau naviga.

Nu crezi că se uită după tine de la fereastră? îl întreba I 'avid. El nu voia să se uite în urmă.

Pe toți sfinții! Julian se întoarse spre hotel, își scoate bereta și o flutură, rînjind vesel. Biata Becka! încă nu și-a revenit complet. Și-a dorit foarte mult copilul acela. Fără copii, simte că a dat greș ca femeie și ca soție și alte prostii de genul acesta.

David își aminti atunci paloarea de pe chip și golul din ochii ei cînd îi făcuse o scurtă vizită la cîteva zile după ce pierduse sarcina.

- E mai bine pentru ea să rămînă acasă, zise Julian. Becka nu a fost făcută pentru o viață de privațiuni. Deși trebuie să recunosc că mi-e foarte greu s-o părăsesc. Chiar o iubesc, Dave, cu toate că uneori tu te îndoiești de asta.

David strînse din dinți. Nu voia să cadă în capcană - nu în momentul acela.

-O iubesc, întări Julian. în afară de Becka, nici o altă femeie nu a însemnat vreodată așa de mult pentru mine. M-am căsătorit cu ea pentru că o iubesc. Acesta a fost singurul motiv.

-Nu trebuie să te aperi în fața mea, zise David. Nu sunt paznicul tău. Sau cel puțin nu mai sunt. Și oricum nu ar însemna nimic pentru tine dacă ți-aș spune că m-ai dezamăgit. Nu a însemnat niciodată.

- Ei bine, aici te înșeli, replică Julian, devenind din- tr- odată foarte serios. Părerea ta a contat mereu pentru mine, Dave. A fost mai importantă decît a tatei. Ți-am admirat mereu stăpînirea de sine și tăria de caracter.

- Tăria de caracter! exclamă David și rîse sec. Da, potrivit mod de a demonstra asta. Lăsîndu-te să mă manipulezi toată copilăria noastră.

Julian se strîmbă.

-Nu a fost tocmai cel mai fericit cuvînt pe care îl puteai alege, Dave, zise el. Încă ești furios din cauza acelei femei cu care m-ai văzut la Londra acum vreo săptămînă. Nu a însemnat absolut nimic pentru mine. Era doar o prostituată. Nu aş mai recunoaşte-o nici dacă ai aduce-o aici şi ai pune-o în faţa mea. S-a întîmplat doar pentru că Becka nu s-a simţit tocmai bine de cînd a pierdut copilul. Chiar şi înainte de asta a trebuit să o iau uşurel din cauza celui pierdut înainte.

David scoase un sunet de dezaprobare şi dispreţ.

- O iubesc, zise Julian cu încăpăţinare.

-Căsnicia ta e numai treaba ta, spuse David. Dacă alegi să rişti să o răneşti pe Rebecca, eu nu te pot opri. I iar să nu te mai aştepţi niciodată să mint pentru tine iu să te acopăr din nou. Şi aşa cred că am făcut-o deja de prea multe ori. Poate că ar fi fost mai bine ca Rebecca a afle adevărul înainte de a se căsători cu tine.

- Despre Flora? întrebă Julian. Pe toţi sfinţii! Aia a li ist o încurcătură, Dave. O să-ţi fiu mereu recunoscător pentru ce ai făcut pentru mine, dar nu e nevoie să-mi aminteşti tot timpul.

Mi-ai promis ceva atunci, Julian, replică David ferm.

- Da, ştiu, răspunse Julian şi îi zîmbi. Doar că promisiunile de acest fel pur şi simplu nu sunt uşor de ţinut. Pentru tine poate că e uşor. Tu nu pari să ai nevoie de lentei aşa cum am eu. Dar vreau să mă îndrept. Din clipa asta, există numai Becka. Doamne, a fost chinuitor ce s-a întîmplat la hotel, Dave. Nu va mai fi niciodată altcineva. Eşti mulţumit? Chiar o iubesc, să ştii.

Îl învâd nu îi răspunse imediat. Dar era recunoscător. Îl vadă că se apropiau de destinaţia lor. Cheiul era împînzit de soldaţi în tunici stacojii şi de femei care plîngeau şi se agăţau de ei.

Da, Julian, spuse el în cele din urmă. Ştiu asta.

Şi era adevărat. Era o mică alinare, dar era adevărat.

capitolul 2

Malta şi Crimeea, 1854

Viaţa în Malta era plictisitoare. Atunci cînd plecaseră din Anglia, bărbaţii fuseseră ca pe un val de energie a nerăbdare, aşteptînd ca, pînă din urmă, să aibă parte sie acţiune. Dar se

dovedise că mai aveau de așteptat pentru asta. Chiar dacă Anglia și Franța declaraseră război Rusiei la sfârșitul lunii martie, tot era necesar

să treacă aproximativ două luni înainte ca forțele armate britanice să fie mutate mai aproape de locul posibilelor ostilități.

Așa că erau nevoiți să găsească ceva cu care să își ocupe timpul. Dar, din moment ce nu prea erau multe de făcut, se instalase plictiseala. Doar o parte din bărbați reușiseră să o alunge. Iar căpitanul Cardwell era unul dintre ei. Începuse să aibă o aventură cu Cynthia Scherer, soția căpitanului George Scherer din Batalionul 1 Grenadier Coldstream.

Și nu era tocmai o aventură clandestină. Puține lucruri puteau fi ținute secrete în viața de armată. Probabil singurul ofițer din Batalionul 3 Grenadier și din Batalionul 1 Grenadier Coldstream care încă nu își dăduse seama de asta chiar din prima săptămână era însuși căpitanul Scherer. Dar măcar cuplul fusese suficient de discret să-și consume aventura în timp ce el era ocupat cu alte îndatoriri.

Nimeni nu se gîndea să-i spună. Pe lângă faptul că nu ar fi fost cel mai onorabil lucru, toți soldații îl plăceau pe Julian Cardwell. Firea lui deschisă și farmecul său cordial erau două calități care îi atrăgeau chiar și pe cei mai posaci dintre oamenii săi. Așa că nici unul dintre ei nu îi condamna comportamentul fâțiș și probabil extrem de puțini o făceau cînd el nu era de față. Julian era genul de bărbat care avea nevoie de femei, și toată lumea știa că starea delicată a soției sale îl obligase să o lase în Anglia.

Maiorul Lord Tavistock nu spusese nimic despre asta timp de trei săptămîni întregi - chiar dacă împărțea cazarma cu Julian. Își spunea că nu era problema lui. În plus, știa din vastă experiență care ar fi fost reacția lui Julian dacă ceda în fața tentației de a-l muștra în vreun fel. Ar fi apărut din nou zîmbetul său copilăros și fermecător și apoi asigurarea că Cynthia Scherer nu însemna nimic pentru el. Apoi l-ar fi asigurat din nou că o iubea cu adevărat pe Rebecca și că avea să-i fie credincios începînd din acel moment. Și lucrul cel mai condamnable dintre toate era că Julian ar fi crezut fiecare cuvînt pe care l-ar fi spus - la fel ca întotdeauna, de altfel. Nu, ho- larî David, nu trebuia să se amestece în treaba asta.

Și totuși, renunță la această hotărîre într-o după-amia- , ;1, cînd fusese la o întrunire și se întoarse la cazarmă mai devreme decît ar fi trebuit. Atunci își dădu seama (i, dacă ar fi intrat în cameră cu cîteva clipe mai devreme, ar fi fost, fără îndoială, o

scenă extrem de jenantă.

Se opri brusc în pragul ușii și îi aruncă o privire tăioasă lui Julian, care stătea întins în pat.

Julian afișă zîmbetul său cuceritor.

- Vrei să fii bun să aștepți afară câteva minute, bătrîne? întrebă el.

David rămase afară, cu spatele la ușă. Era palid de lurie pînă cînd o auzi pe femeie plecînd. Își spunea i leja de peste cinci minute că ar fi fost mai bine să plece, să își găsească altceva de făcut, să uite ce se întîmplase și să nu se amestece în nici un fel. Dar știa că, în cele din urmă, nu putea să stea deoparte, așa cum făcuse întotdeauna.

- Treaba asta nu trebuie să se mai întîmple niciodată, ■jse el scurt după ce intră în cameră și închise ferm ușa în urma sa.

Încerca să se convingă pe sine că se simțea scandalizat numai din cauza faptului că îi fusese folosită camera în astfel de scopuri și că furia lui era complet justificată.

Julian stătea întins pe patul său dezordonat, doar pe jumătate îmbrăcat și cu mâinile împreunate sub cap. Rînji cînd auzi ce-i spusese David.

- Sunt ordine de la un ofițer superior? întrebă el. Îmi pare rău, bătrîne, scena de mai devreme a fost cam de prost gust, nu? Nu te așteptam așa de devreme.

- E o femeie măritată, zise David, deși nu acesta era motivul real al furiei sale, cum nu era nici faptul că îi folosiseră camera pentru a-și consuma aventura.

- Presupun că e mai bine așa decît să-ți faci de cap cu fiica virgină a cuiva, replică Julian. David, trebuie să recunoști că am dreptate.

-Nici asta nu ar fi prima dată, adaugă David, desfă- cîndu-și centura și spada și punîndu-le pe masă.

-Asta a fost o lovitură sub centură, replică Julian, făcînd o grimasă. Am regretat mereu această greșeală. Și știi asta, Dave. S-a întîmplat într-un moment de pasiune nesăbuită. Aș vrea să nu-mi mai amintești tot timpul.

-Toată viața ta e formată din momente de pasiune nesăbuită, ripostă David pe un ton rece. Am crezut că ai ajuns om în toată firea, Julian. M-am gîndit că te va maturiza căsătoria cu Rebecca. Părai destul de îndrăgostit de ea. Dar ești deja căsătorit de peste doi ani, tu ai douăzeci și patru de ani și nu dai

nici un semn că te-ai schimba în bine.

David se gândi că vorbise ca un judecător moralizator, care strica bucuria oamenilor. Detesta faptul că Julian reușea întotdeauna să scoată la suprafață acea latură a lui. Se blestemă pentru faptul că nu plecase pur și simplu după ce îl găsisese pe Julian în pat cu Lady Scherer.

Julian își trase picioarele la marginea patului și se întinse după cămașă.

-Știi care-i problema ta, Dave? afirmă el pe un ton tăios. Nu ai învățat niciodată că viața e făcută să te bucuri de ea. Sincer îți spun, nu pot să-mi dau seama cum rezisti așa de mult timp celibatar fiind - presupun că ești celibatar, nu? Cu siguranță nu ți-aș recomanda nici una dintre prostituatele de pe aici, în afară de cazul în care cauți o alternativă la a rîuri de holeră, de dizenterie sau de răni de război.

- Oamenii pot suferi în timp ce tu te bucuri de viață cu atât egoism, zise David. Scherer, de exemplu. Rebecca. Flora Ellis.

- Cynthia e plictisită, spuse Julian. Și eu sunt plictisit. Nu suntem îndrăgostiți, Dave. Nu trăim vreo mare poveste de amor. Becka nu va suferi pentru că nu va afla asta niciodată. În plus, asta nu schimbă cu absolut nimic sentimentele mele pentru ea. Mi-e dor de ea, dacă vrei să știi adevărul. Și mi-aș dori să fi fost ea aici în locul (Cynthiei. Doamne, cât de mult mi-aș dori asta! Dar nu este, așa că trebuie să mă descurc cu ce este aici.

David se așeză pe patul lui și își scoase cizmele. Nu voia să-și cheme servitorul. Atmosfera din cameră era mult prea tensionată ca să implice pe cineva din interior.

-Mă tratezi cu tăcere, zise Julian. Mereu se ajunge la asta, iar tu ai fost întotdeauna deosebit de priceput la astfel de lucruri. Afișă un zîmbet de învingător. Uite ce c, Dave, știu că tu crezi că o tratez mizerabil pe Rebecca și ai dreptate, lua-te-ar naiba! Ea e tot ce și-ar putea un dori un bărbat și chiar mai mult, nu? În plus, mă iubește. Nu încetează niciodată să mă uimească faptul că mă iubește cu adevărat. Dar ea nu e disponibilă mereu. Ori e bolnavă, ori e la mii de kilometri depărtare. Eu ce ar trebui să fac în condițiile astea?

Nu avea nici un rost să se mai certe cu Julian. De fapt, știa foarte bine că nici măcar nu ar fi fost o ceartă. Julian ar fi depus armele aproape imediat și i-ar fi spus că era chinuit de remușcări, după care ar fi jucat cartea fermecătorului plin de

intenții bune. Chiar nu se schimbaseră deloc. Și problema era că David îl iubea pe Julian la fel de mult cum îl iubise dintotdeauna - de când Julian pusese prima dată piciorul la Craybourne, la vârsta de cinci ani. La vremea aceea, David avea numai șapte ani și îl primise cu brațele deschise și cu inima plină de afecțiune pe noul său frățior în viața lui singuratică. Și aproape imediat se născuse în el un sentiment protector pentru mai tânărul și fragilul Julian, cu părul său blond, cu ochii lui mari și cenușii și rînjetul său năzdrăvan. Julian fusese de-a dreptul fermecător încă de rînd era mic.

La vremea aceea, David se temea de tatăl său, a cărui mîină grea putea lovi fără milă după vreo năzbitie. O, Își iubise enorm tatăl și se simțise și el la fel de iubit. (^{AI} toate acestea, se temea că iubirea tatălui nu i-ar fi temperat în nici un fel severitatea în ceea ce îl privea pe Julian. În fond, Julian nu era fiul lui adevărat și, în plus, era un năzdrăvan incurabil.

David se temea că Julian ar fi putut fi pedepsit mult mai aspru decît el și chiar izgonit să locuiască în altă parte. Acest simplu gînd îl neliniștise profund. Și astfel, aproape de la bun început, își făcuse un obicei din a-l proteja pe Julian pentru a nu fi prins sau pedepsit ori de cîte ori copilul făcea vreo năzbitie - lucru pe care îl făcea din cînd în cînd. Și nu de puține ori David luase o mamă de bătaie pentru o trăsnaie pe care nu o comisese.

Devenise un obicei să-l protejeze pe Julian. Palmele luate se transformaseră în bătaii zdrene pe măsură ce crescuseră, iar David devenise conștient de reputația pe care o căpătase - atît printre servitori, cît și printre vecini -, de a fi sălbatic și viclean, de vreme ce nimeni nu îl văzuse niciodată comițînd trăsnaile cu pricina.

În cele din urmă, la vârsta de șaptesprezece ani, realizase că fusese un obicei complet inutil și neplăcut. Ajunsese să înțeleagă că, în ciuda faptului că era un om foarte sever, tatăl său îi iubea necondiționat pe amîndoi. Și David începuse să își perceapă obiceiul de a se lăsa folosit de fratele său adoptiv ca pe o slăbiciune - deși nu putea să nu recunoască meritul lui Julian, de vreme ce era mereu recunoscător pentru intervențiile lui David și promitea de fiecare dată că avea să se schimbe și să o ia pe căi mai bune. Iar această slăbiciune părea încîntătoare și chiar dulce pentru un copil.

Doar că obiceiul pătrunsese în obișnuință mai adînc decît crezuse David. Cîțiva ani mai tîrziu, Julian venise el, frenetic și

palid, cerîndu-i ajutorul. Se întîmplase la mai puțin de trei luni de cînd se căsătorise cu Rebecca, pe care susținuse că o iubea din toată inima. Dar se abandonase unui moment de pasiune nesăbuită, fără să își dea seama ce făcea. Nu înțelesese nici el ce îl apucase să se comporte așa. Și nu știa ce să facă. Flora Ellis rămăsese însărcinată.

Ar fi fost absolut îngrozitor ca Rebecca să afle adevărul. Umilința și scandalul la care ar fi fost supusă ar fi li i ist mai mult decît putea îndura Julian. Iar el și-a dat seama că pe ea o iubea. Iar acest lucru nu avea să se a lîimbe vreodată.

Așa că David o făcuse din nou - și regretase în fiecare i lipă de atunci. Fusese de acord să ia vina asupra lui pentru ultima dată. De dragul Rebeccai și pentru că, în ciuda tuturor dovezilor și experiențelor din trecut, i tezuse sincer că o căsnicie îl putea face pe Julian să ne schimbe.

t) făcuse pentru că el însuși o iubea pe Rebecca - o Iubise dintotdeauna și avea să o iubească mereu. Așa că permisesese încă o dată să devină țapul ispășitor pentru junele său.

Și de atunci trăise cu vina de a se fi amestecat întro i licsiune în care nu ar fi trebuit să se bage. Julian și Rebecca ar fi trebuit să fie lăsați în pace să rezolve cumva împreună acea problemă. Și, măcar o dată în viața lui, Julian ar fi fost nevoit să își asume responsabilitatea pî ntru faptele sale.

Și totuși, se gîndea David în clipa aceea, cu un pu- lîrnic dispreț față de sine, încă îl iubea foarte mult pî I ratele lui adoptiv, care apăruse ca o rază de soare n .clî în viața lui singuratică. În ciuda dezamăgirii și uauăciunii, nu îl putea urî pe Julian.

Numai să ai grijă, zise el în cele din urmă, după n lungă tăcere, încheind destul de jalnic cearta aceea. Nu .ii vrea să îl umilești public pe Scherer, Julian. Și nu ai \ n a nici să o rănești pe Rebecca. Ea chiar merită mai mult decît atît.

Julian își trecu degetele prin păr și zise:

I u ai fost mereu conștiința mea, Dave. Bănuiesc că im,. Irgi cît de ticălos m-ai făcut să mă simt, nu? Ca întotdeauna, tăcerea ta reușește asta mai bine decît orice i tivintc. O s-o termin cu femeia asta afurisită. Poftim! I ai mulțumit? O să fiu celibatar ca un călugăr. Treaba asta e o chestiune bună pentru suflet sau ceva de genul ăsta, nu? adăugă el cu un zîmbet larg.

- Ceva de genul ăsta. David își scoase vestonul și simți răcoarea amăgitoare a aerului prin mînele cămășii. Doamne,

urăsc căldura asta! De ce nu poate inventa cineva o uniformă care să fie purtată pe vreme călduroasă? Apoi se întinse în pat și închise ochii. Julian, trezește-mă când se întâmplă ceva palpitant.

- Dacă fac asta, s-ar putea să te afunzi într-un somn veșnic, răspunse Julian. Ce-ar fi să te trezesc peste două ore, când e ora cinei?

-Mda, asta sună destul de interesant, răspunse David căscînd.

Abia în luna mai, după ce forțele britanice fuseseră mutate din Malta în Gallipoli, David realizează că cei doi își reluaseră aventura. Poate că nu încetaseră niciodată, se gîndi el. Probabil Julian și Cynthia Scherer pur și simplu deveniseră mai discreți.

David nu zise nimic pînă în vară - nici măcar după luna iunie, cînd batalionul fusese transferat la Varna, în Bulgaria, și oamenii începuseră să moară cu miile din cauza căldurii nesănătoase, a epidemiilor de holeră, de friguri și de dizenterie, cu mult înainte de a vedea vreun pic de acțiune militară. Aventura lor continuase nestîngherită. Poate că avea să pornească războiul cît de curînd, se gîndi David cu înverșunare, punînd astfel capăt plictiselii lui Julian. Și poate că în curînd celibatul și fidelitatea conjugală urmau să devină o necesitate, nu doar o alegere.

Intr-adevăr, se dovedi că David avusese dreptate. În septembrie, soldații britanici și francezi descinseră în Crimeea și pomiră în cele din urmă războiul cu forțele inamice, mai întîi în asaltul de la Alma Heights din data de 20 a aceleiași luni, după care urmară mai multe confruntări minore, continuînd cu Bătălia de la Balacclava², din 25 octombrie, și culminînd cu Bătălia de la Inkerman³ de a doua zi.

Infanteriștii își așezară tabăra pe platoul Chersonesus, între Balacclava la sud și Sevastopol la nord.

(îhîr și ofițerii cu cele mai înalte grade dormeau în i orturi. Iar în circumstanțele acelea, părea imposibil să poată avea loc orice fel de aventură amoroasă clandestină l bir Julian

² l i iivlderată principala bătălie din timpul Războiului Crimeii, con- l l i i t urmat între Regatul Unit, Franța și Imperiul Otoman pe de o limir și l Imperiul Rus pe de alta (n.tr.)

* t i l i i l l d e r a t ă a d o u a f a z ă a a t a c u l u i d e l a B a l a c c l a v a . N u m e l e e i p r o - V l i n d e l a u n a t a c s t r a t e g i c p u r t a t c u t u n u r i p e c u l m e a m u n t e l u i l u l i i m a n , c a r e a c o p l e ș i t a r t i l e r i a r u s ă . (n.tr.)

excelase mereu cînd venea vorba de pro- vi a Ari și pericol. își petrecu noaptea de după Bătălia de la Inkerman în cortul căpitanului Scherer, în timp ce însuși căpitanul era de gardă. David rămase treaz toată noaptea, blestemîndu-se pentru că își irosea energia fă- ■ ilndu-și griji pentru un bărbat care nici măcar nu era halele lui de sînge. Se gîndea că uneori dragostea chiar putea fi înrudită cu ura.

Iulian se întoarse în cortul pe care îl împărțea cu Da- ' id cu destul de mult timp înainte de ivirea zorilor și atunci David se blestemă din nou pentru că se simțea ai.u de ușurat că Julian era în siguranță. Nu îi spuse nimic, deși nici măcar nu pretinse că dormea.

Iulian oftă și își găsi o poziție cît se putea de confortabilă pe jos.

Viața începe să devină interesantă, zise el. Alaltăieri tu au atacat din spate, ieri a fost un asalt frontal. Mă întreb cum se vor hotărî să ne atace data viitoare. Sau poate o să preluăm noi inițiativa, Dave, și o să descin- i li m în sfîrșit asupra Sevastopolului? La urma urmei, de anta suntem aici, zise el, după care căscă.

î n curînd, o să avem parte de atîta acțiune că n-o să luai știm ce să facem cu ea, răspunse David.

-Cu cît mai repede, cu atît mai bine, replică Julian. Nu m-am înrolat în armată ca să stau toată ziua și toată noaptea întins și să mă uit la pînza de cort, cu excepția moi mentelor cînd sunt de gardă, care mai alungă plictiseala.

-Culcă-te, îi spuse David.

-Am adormit deja, răspunse Julian, căscînd din nou.

Se întorsese cu bine. Însă în curînd deveni evident că ceva mersese îngrozitor de prost. În după-amiaza tîrzie a aceleiași zile, David intră în spațiul circular delimitat din jurul corturilor ofițerilor, locul de adunare obișnuit al tuturor ofițerilor care nu erau de gardă. Și se pomeni în mijlocul unei situații de criză.

Vreo doisprezece ofițeri stăteau în picioare la marginea perimetrului, pîrînd mai degrabă spectatori la un meci de box. Julian stătea în centru, încălțat în cizme și cu picioarele depărtate, ținea pumnii încheștați de o parte și de alta a trunchiului și era destul de palid și încordat. Căpitanului Scherer, ținut de brațe de doi colegi ofițeri, tocmai i se trăgea o mînușă de pe pumnul încheștat. Se uita urît la Julian, chipul lui de obicei roșiatic era de-a dreptul vinețiu de furie și avea o privire criminală.

-Nu, n-o face, George, spuse unul dintre ofițeri. Odată ce arunci mănusa o să intri într-o mare încurcătură. Mai gîndește-te o dată.

Căpitanul Scherer îi împinse pe cei doi prieteni ai săi, pufnind furios, deși nu mai avea nici o mănusă pe care să i-o arunce în față lui Julian. Duse mîna într-o parte și, cu un sunet metalic, scoase sabia din teacă. Julian apucă imediat mîneiul propriei săbii.

- Potoliți-vă imediat amîndoi! Vocea maiorului Lord Tavistock se răsfrînge în perimetrul acela ca o lovitură puternică de bici. Dintr-o privire, își dădura seama că era ofițerul cu cel mai înalt grad printre ei. Lasă sabia, Scherer, dacă nu vrei să te trezești în fața curții marțiale. Și tu lasă mîna jos, Cardwell. Nu e nevoie să începem să ne tăiem între noi cînd rușii sunt hotărîți și pregătiți s-o facă în locul nostru.

Timp de cîteva clipe, nici unul din cei doi actori principali ai dramei nu se mișcă. Continuă să stea tih temeniți în poziții de luptă, cu privirile ațintite unul rta npra celuilalt.

Maiorul Tavistock are dreptate, George, zise unul dintre prietenii căpitanului, cu ușurare în glas. Generalul Hentinck nu ar fi privi deloc cu ochi buni un duel li îi ie doi ofițeri din brigada sa, mai ales în timpul ser- »a iu lui activ. Ca să nu mai vorbim de ducele de Cam- I i a Ige. Sau însuși Raglan, la drept vorbind.

Las-o jos, George, îi spusese celălalt prieten. Cel pupii pentru moment. Puteți rezolva problema asta mai iu -iu, după ce se încheie războiul.

Aveți zece secunde la dispoziție, tună vocea aspră și li i o a lui David.

I n clipa aceea, nu mai era loc pentru sentimentele lui personale. Era un ofițer care se impunea în fața celor- I ilp într-o chestiune de disciplină militară.

Pupă aproximativ cinci secunde, căpitanul Scherer băgă încet sabia înapoi în teacă. Julian îndepărtă și el mAna de pe mînerul săbiei.

Păzește-te, Cardwell, șuieră căpitanul Scherer prinții- dinții. Privirea lui nu se dezlipise nici o clipă de la Julian. Povestea asta nu s-a încheiat aici. Și poți fi sigur i A viața ta lipsită de valoare nu a văzut decît o scurtă amîinare a sentinței.

Îți acord fericit satisfacție oriunde și oricînd, zise Iulian calm și sigur. Indiferent dacă risc sau nu curtea marțială, Scherer.

După ce căpitanul Scherer se îndepărtă, Julian se îndreptă cu pași mari spre cortul său, fără să scoată nici un cuvânt. David simți tensiunea invadându-i tot corpul și And furia lăuntrică ajunse la cote nebănuite. Lui Julian i ar fi fost învățatură de minte ca Scherer să-l înjunghie cu sabia - mai cu seamă că avea reputația de a fi un spadassin excelent. Cu siguranță, fratele său ar fi meritat asta cu vîrf și îndesat.

David și Julian evită să discute pe seama celui ident în următoarele două zile care rămăseseră pînă și a nd aveau să fie și ei implicați direct în luptă.

Cynthia Scherer dispăru din tabără. David auzise că fusese trimisă înapoi la Balaclava. Și spera din tot sufletul ca de acolo să fie trimisă înapoi în Anglia.

Armata rusă lansă un atac-surpriză în zorii zilei de duminică, 5 noiembrie, pe o ceață foarte densă. Mii de soldați ruși mărșăluiră în coloane uriașe pe munții din Sevastopol la nord-vest de tabăra britanică și pe malul celălalt al râului Ciornaia, la nord-est. Bătălia se dezvoltă toată ziua. Armata britanică - cu mult depășită numeric - respinse atacurile val după val, ambele tabere rezistînd unui măcel îngrozitor.

Diviza a Doua, condusă de generalul John Pennafather, le ținu piept singur atacatorilor timp de cîteva ore, întăririle venind doar în momentul în care situația părea de-a dreptul disperată. De fapt, rușii păreau pe punctul de a deturna flancul drept al britanicilor, cînd ocupară divizionul Sandbag, de deasupra pantelor abrupte de pe Kitspur de la est de cîmpul de luptă, obligînd soldații din Regimentele 41 și 49 să bată în retragere.

Din fericire, salvarea veni la timp de la batalioanele de infanterie - grenadierii în mijloc, Batalionul Coldstream în dreapta lor și brigada scoțiană de infanterie pe partea stîngă. Li împinseră înapoi pe ruși, după care își mențipură pozițiile, disciplina militară fiind singurul lucru care îi ținu să nu pornească în urmărirea dușmanilor care fugeau. Însă soldații din Divizionul 4, care apărură aproape în același timp, nu dădură dovadă de aceeași stăpînire sine, ci porniră imediat pe urmele dușmanilor pînă la poalele dealului Kitspur. În focul și entuziasmul unei bătălii care părea cîștigată, infanteriștii din Batalionul Coldstream și un număr mare de grenadieri le urmară

exemplul, în ciuda faptului că mai mulți dintre ofițerii lor comandanți - printre care și maiorul Lord Tavistock - le ordonaseră să rămână pe poziții.

I David se repezi imediat după oamenii săi în pădurea i leasă de stejar, cu sabia în mână, cu tocul pistolului desfăcut și înjurând cu patos. Armata rusă încă fugea a lui dădea nici un semn că ar fi urmat să se oprească și ei se regroupeze. Chiar și așa, tot era periculos să plece în urmărire și să lase pe deal divizionul Sandbag, apărut doar de un număr mic de grenadierii. Acolo sus încă • iau coloane de soldați ruși, care încercau să înainteze.

I trebuia să-și adune de urgență oamenii - și de fapt oamenii oricui altcuiva cu care se mai întâlnea. Chiar și mib amenințarea săbiei dacă era nevoie. Aveau să cadă multe capete pentru asta.

Urmele ceții dense de dimineață combinate cu fumul armelor îl făceau aproape invizibil, însă acest lucru i reprezenta un avantaj pentru el. Cu toate acestea, în aproximativ zece minute, avea câteva zeci din oamenii urcând anevoios dealul înapoi. Și tot întâlnea alți soldați - singuri, în pereche, sau în grupuri mici - pe care li irimitea pe poziții, cu înjurături aprige și sub amenințarea săbiei.

Doar că el nu era singurul care mînuia sabia. Din- I r-odată, prin tot fumul și ceața aceea, dădu peste alți doi oameni. Unul din ei era întins la pămînt, în timp ce celălalt îl apăsa cu bocancul pe piept și amenința că li înjunghie cu sabia.

- Nu-l omorî! Ia-l prizonier!

David dăduse acel ordin în timp ce mintea sa încerca

dea un sens scenei care se derula sub ochii lui.

Ambii bărbați erau ofițeri britanici. Căpitanul Schelei era unul din ei. Iar Julian era pe punctul de a-l ucide.

-Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! răcni I 'avid chiar în clipa în care Julian întoarse capul spre el și i aruncă o privire tăioasă. Ai înnebunit de tot?

-Nu te băga, David. Vocea lui Julian era aspră și aproape de nerecunoscut. Avea o privire sălbatică, înșelată de sînge. Asta nu fe problema ta, zise el pe un ton lci m și amenințător, după care sabia începu să coboare.

David auzi o împușcătură. Peste vuietul continuu și tunetul asurzitor al pistoalele de pe cîmpul dej luptă, auzi o singură împușcătură și îl văzu pe Julian! privind înapoi spre el cu

mirare, înainte de a se prăj buși în genunchi, prăvălindu-se peste corpul căpitanului Scherer.

David se uită pierdut în jos, la pistolul fumegînd din mîna sa. Învăluit în fum și ceață, părea un moment absolut ireal. Iar locul și clipa aceea păreau să nu aibă nici o legătură cu bătălia mortală care se dezlănțuia peste ei tot în jur. De altfel, nu părea să aibă nici o legătură cu nimic altceva. Uită de război și de orice altceva.

-Diavolul! Vocea aceea tremurîndă era a căpitanului lui Scherer. Era nebun, domnule maior! Aș fi fost mort dacă nu erați dumneavoastră. Vă datorez viața. Se chinuia să dea la o parte de pe el trupul neînsuflețit al lui Julian.

David privi o mîină fermă băgînd pistolul înapoi în toc, după care simți picioarele aproape ca de plumb jale altcuiva împingîndu-l să traverseze distanța pînă la cele două trupuri nedeslușite. Întoarse ușor cadavrul lui Julian și se uită la gaura mică, dar fatală și conturată de sînge de pe vestonul său, chiar deasupra inimii. Atinse apoi cu trei degete gîtul lui Julian. Nu avea puls.

- E mort, zise el, pentru nimeni în mod special.

Căpitanul Scherer se chinuia să se ridice în picioare, strîngîndu-și brațul însîngerat în care ținea sabia.

- Nu ați avut de ales, domnule, zise el pe un ton în-1 durerat, decît să îl priviți cum ucide cu sînge-rece un fî tovarăș ofițer. Nu ați avut de ales.

-Julian... Buzele lui David formară acel cuvînt, dar era greu de crezut că l-ar fi auzit cineva, chiar și fără 1 vuietul armelor din jur.

-A murit pe cîmpul de bătălie, zise căpitanul Scherer pe un ton aspru. A avut parte de o moarte eroică, domnule. Împușcat de un rus care fugea. Ne 1 cheamă, domnule.

reii batalioane rusești avansau pe crestele de dea- Nipru lor, despărțindu-i de grenadierii rămași, de divizionul condus de ducele de Cambridge și de grupul «Ilaților. Răsunau voci care strigau la toți cei rămași pe pantele abrupte de pe Kitspur să urce înapoi.

Probabil că nu ar fi reușit niciodată dacă nu le-ar fi nit în ajutor francezii, în timp ce se luptau să străpungă coloanele rusești, încercînd să ajungă la divizionul aliaților și apoi continuînd să lupte împreună cu grenadierii rămași, pentru a-i duce în siguranță la înălțime pe »1 tați. Dar francezii apărură la

timp și izgoniră coloanele îlc soldați ruși în defileul St. Clemens.

Iar chiar și așa, nu supraviețuiră prea mulți oameni, i apitanul Scherer scăpă cu viață ca prin minune, în i mda brațului său drept nefolositor. Maiorul Tavistock luptă absolut din instinct, cu sabia fulgerînd în toate dliccțiile și cu mintea amorțită, dar fu rănit și probabil ai li fost ucis de vreo baionetă rusească dacă nu l-ar fi ni.ii undeva în siguranță un sergent și un soldat. în i It uni spre cortul medical de prim ajutor, își pierdu cu- hoșiința. Un glonț de muschetă îi spintecase mușchiul I i ațului drept și mai avea unul blocat undeva între gamba și tibia piciorului stîng.

Iii la un pas de moarte. Și scăpă cu viață doar prin- o un miracol. Mii de alți militari răniți, care și-ar fi do- iii cu disperare să supraviețuiască, nu avură parte de in reuși soartă. El nici măcar nu își dorea să trăiască și lotuși reuși.

II blestemă pe chirurgul care i-ar fi amputat atît bra- pil, cît și piciorul și îl amenință cu moartea sau chiar uni rău dacă ar fi făcut-o.

Ambele gloanțe fură extrase cu succes la spitalul din Ifiliiclava. Și apoi se instală febra. Febra care omora Illillt mai mulți oameni decît răpuseseră vreodată răni- l> NIU șocul amputării. Din cauza febrei, nici măcar nu

11 mștientiză că fu mutat încă o dată, îmbarcat la bordul unui vapor și transferat la spitalul militar din Scutari.

Poate că ar fi murit acolo - și cu siguranță s-ar fi întîm plat - dacă nu ar fi fost un grup de infirmiere, recent sosite din Anglia, care ceruseră insistent organizare, cu rățenie, aer curat și spațiu.

Dar chiar și așa era un miracol că supraviețui. Una dintre infirmiere - șefa lor - îl avertiză că era posibil să moară.

- Rănile dumitale se vindecă frumos, domnule maior, îi spuse domnișoara Nightingale, pe un ton conversațional, la cîteva săptămîni după ce ajunsese acolo. Și febra a cedat. Dar ești pe moarte. Știi și dumneata asta, nu-i așa?

Deși acorda răniților o îngrijire riguroasă, femeia aceea nu era genul care să le ofere cuvinte blînde. Maiorul Lord Tavistock fu pe punctul de a-i spune să se ducă dracului. Era o lady, la urma urmei.

- Mai departe depinde numai de dumneata să te vindeci, spuse ea. Eu, una, nu am nici o putere de a-ți vindeca adevăratele răni. Și nici chirurgii. Nu poți uita măcelul? j

Brusc, vocea ei deveni blîndă și plină de înțelegere.

- L-am omorît pe fratele meu, îi mărturisi el, ținînd ochii strîns închiși.

Ea nu-i răspunse mult timp și nici el nu deschise ochii ca să vadă dacă plecase de lîngă el.

- Nu știi dacă trebuie să iau literalmente ce spui, domnule maior, zise ea. Ai o soție? Mamă sau tată? Sau altă familie? Oricine care să te jelească după ce vei muri? Și nu cumva e un semn de egoism să mori cînd încă ai mai putea trăi?

În cele din urmă, cînd deschise ochii, ea nu mai era acolo.

Îl omorîse pe Julian. Julian, cel pe care îl iubise în ciuda a tot ce se întîmplase. Poate că ar fi putut să mai strige o dată la el și să devieze cumva lama săbiei care cobora amenințător. Sau poate l-ar fi putut împușca în braț ori în picior. Dar ținîndu-se de inimă.

Îl omorîse pe soțul ei. Pe bărbatul pe care ea îl iubea mai mult decît pe oricine pe lume. Nu se mai putea

întîlni cu nimeni acasă și să dea ochii cu ea. Încercă din i
»».puteri să nu își imagineze cum va reacționa cînd va afla
vestea. Se strădui cît de mult putu, însă nu vedea nimic altceva
cînd închidea ochii, ore în șir, indiferent în ce era trează sau
dormea. Gîndul că, în cele din urmă, luase la ea ochii cu ea,
știind că era asasinul soțului « l, îl făcea să tînjească după
moarte și să fie invidios pe el din jurul lui, care depuneau
armele cu atîta ușurință în fața morții.

Încercă să nu-și închipuie cum va reacționa tatăl lui și cum va
afla vestea morții lui Julian. Și apoi și-l imaginea înțelegînd și
vestea morții sale.

El era singurul fiu al tatălui său, singurul lui copil! Tatăl ei
se opusese cînd voise să-și cumpere un brevet în corpul de
gardă, cînd propria lui poziție socială de inițier și moștenitor al
unui conte ar fi trebuit să-l țină în urmă. Dar voise să plece. Să
scape de acolo. Trebuia să m'îndepărteze de ea. Era o ironie a
sortii, după cum s-a dovedit, că înrolarea lui în armată îl făcuse
și pe Julian să-și cumpere un brevet cu numai cîteva luni înainte
de nuntă.

(bi re ar fi putut să moară intenționat și să-i provoace
suferință tatălui său? Chiar ar fi putut?

În cele din urmă, se hotărî să trăiască - de parcă ar fi os
control total asupra propriului destin - cînd îi auzi unul dintre
chirurgi și pe domnișoara Nightingale discutînd despre
posibilitatea de a-l transporta înapoi în țară. Dar acasă era

ultimul loc de pe lume unde și-ar fi dăruit să fie. Dacă trebuia să trăiască pentru a evita să se

- lui să acolo, atunci avea să trăiască.

În a scurt timp după Crăciun, era înapoi în Crimeea și regimentul său și putea îndura alături de oamenii lui flacăra de colegii ofițeri ororile de nedescris ale unei ierni haine adecvate, fără condiții de cazare potrivite sau mâncare. Și aproape că primi cu brațele deschise această suferință. Iar în decursul anului următor, se remarcase în și iar în acțiune, dobândind astfel reputația de a fi

- tu a jos și devotat datoriei. Și chiar obținuse noua și mult râvnită medalie Crucea Victoria⁴, oferită pentru curaj extraordinar.

Căpitanul Sir George Scherer fusese trimis acasă, invalid, după Bătălia de la Inkerman. Căpitanul Sir Julian Cardwell, îngropat împreună cu mulți alți ofițeri și oameni căzuți la datorie pe muntele Inkerman, fu ținut minte ca un erou și ca un fel de rebel îndrăgit de toată lumea.

David îi găsi mormântul. Și se duse acolo o singură dată - abia tirându-se -, la scurt timp după ce se întoarse de la Scutari. Era o groapă comună.

Cineva greșise și îngropase laolaltă ofițeri și soldați. De obicei, ofițerii erau îngropați în morminte individuale, atent marcate. Dar Julian fusese aruncat la grămadă cu toți ceilalți din toate regimentele și de orice grad despre care se știa că nu scăpaseră cu viață de pe Kitspur. I

Se pare că totul se întâmplase din cauza confuziei și ineficienței atât după bătălie, cât și în timpul lor. Pe David îl dureau că nu fusese de față ca să identifice cadavrul fratelui său și să-i ofere lui Julian o înmormântare potrivită cu rangul său. Rămase uitându-se în jos, cu chipul împietrit, la mormântul imens și acoperit de zăpadă.

Julian era acolo. Julian, fratele lui. Omul pe care îl omorâse.

Nu se mai întoarse niciodată acolo. Maiorul Lord Tavistock își purta singur secretul și vinovăția.

⁴ Cea mai înaltă decorație militară pentru acte de eroism acordată : militarilor din diverse țări ale Commonwealth-ului și alte foste teritorii ale Imperiului Britanic, (n.tr.)

capitolul 3

Craybourne, Anglia, iulie 1856

Tratatul de Pace de la Paris fu semnat în primăvara anului 1856, încheind astfel ceea ce ajunsese să fie cunoscut în istorie ca Războiul Crimeii, unul dintre cele mai grele și mai devastatoare războaie la care luase parte **Vreodată** Anglia.

Militarii supraviețuitori care părăsiseră Anglia cu mai bine de doi ani în urmă, inclusiv cei mutilați și răniți, se întorceau în sfârșit acasă.

Rebecca Cardwell încă purta haine negre. Renunța- »e, lără tragere de inimă, la doliu și la vâlul greu la sfîr- ritul primului an, dar continua să poarte haine de doliu pentru că încă își jelea soful. Îi iubise cu toată ființa ei.

Îi fusese atât de mult timp lumina și bucuria vieții ei, lin .H nu- și putea aminti o perioadă în care să nu fi fost uși. Julian fusese viața ei. Și încă nu știa cum să trăiască l u ă el.

În clipa aceea, durerea devenise din nou ascuțită.

Îi lei vinovăția. Stătea la fereastră în salonul ei din co- nukul de la Craybourne - moșia de la țară a contelui de Ilartington - și se uita în gol spre alea de pietriș i ure, la aproape un kilometru distanță, dispărea printre i opaci. Așa stătuse în ultimele patru zile, așteptînd ca însura să se întoarcă de la gară, gîndindu-se că trebuia < < i Iacă asta în fiecare zi, pînă cînd în sfîrșit sosea, așa i u m îl informase pe tatăl său că avea să vină săptămîna >n cea. David.

Își dorise ca David să fi murit. David în locul lui Ju- llan. Vărsase lacrimi amare din cauza acelei nedreptăți, pentru că Julian murise, iar David scăpase cu viață. Ci- ilsc undeva că cei buni mureau tineri, în timp ce cei răi i ontinuu să trăiască. Știa că era o idee absolut stupidă, dur, chiar și așa, de ce trebuise să moară Julian? Fusese nlăt de plin de viață, de iubire și de bună dispoziție!

Îi kir nu trecuse mult pînă ca rațiunea să-și facă din nou loc printre gîndurile ei. Iar odată cu ea, și vinovăția. Cum și-ar fi putut dori moartea altui om doar ca ,i ițul ei să fi fost în viață? De parcă asta ar fi putut schimba lucrurile. Nu își dorea asta cu adevărat. Nu voia ca I >.ivid să fie mort. Doar'că ea și-ar fi dorit să fi fost în viață și Julian. Și-ar fi dorit să trăiască amîndoi.

Știuse chiar din clipa în care apăruse la Craybourne soldatul acela macabru și ceruse să vorbească de urgență între patru ochi cu contele.

Înțelesese atunci că unul din ei murise. Nu sperase să fi fost David - nu și-a dori niciodată asta. În timp ce așteptase, cu inima strânsă și cu un nod în stomac, se plimbase în susul și-n josul coridorului de marmură din fața ușii bibliotecii, refuzînd compania Louisei. Totuși, sperase din toată ființa sa să nu fi fost Julian. Și avuse- j se o urmă de speranță, pentru că soldatul mesager nu ceruse să vorbească cu ea. Dar speranța - dacă exista o speranță cît de mică - se risipise de îndată ce ușa bibliotecii se deschisese și contele îi ceruse să intre, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

În clipa aceea, știuse că Julian era mort, nu David. Nici măcar nu mai avusese nevoie de confirmarea contelui. Însă o ultimă fărîmă de speranță o făcuse să speră că poate contele o chemase să-i dea vestea morții fiului lui. Pînă la urmă, își dorise să fi fost David.

Dar apoi i se confirmase că Julian era cel care murise. Decedat în Crimeea, într-o luptă numită Bătălia de la Inkerman. Murise cu cîteva săptămîni bune înainte ca vestea aceea să ajungă la ea.

Glasul rațiunii îi spunea că, de fapt, nu-și dorise niciodată ca David să fi murit. Însă îl ura. Dacă nu ar fi fost el, Julian nu ar fi ajuns niciodată în Crimeea. Iar acum ar fi fost în viață. În schimb, era mort și îngropat într-un loc unde nici măcar nu-i putea pune flori pe mormînt. Se aplecă ușor și își odihni fruntea pe geamul rece. Dar se îndreptă imediat cînd cineva bătu la ușă. Apoi ușa se deschise înainte ca ea să aibă timp să răspundă.

- Rebecca? Contesa de Hartington băgă capul pe ușă, zîmbi și apoi intră în cameră. Mă gîndeam că s-ar putea să te găsească aici. Chiar ar fi trebuit să vii cu noi la plimbare. Este o zi minunată.

- Știu că tu și tata puneți mare preț pe timpul pe care îl petreceți împreună singuri, răspunse ea.

Contesa scoase un sunet disprețuitor:

Eu și William suntem căsătoriți de aproape un an. Nu mai suntem în luna de miere. De ce continui să te uniți ca și cînd locul tău nu e aici cu noi, Rebecca?

Contesa se așeză apoi pe sofa și îi făcu semn Rebeccăi u\ se așeze lîngă ea.

Rebecca simțise dintotdeauna că locul ei nu era acolo - Io, chiar dacă nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă nedorită. Venise la Craybourne doar pentru că așa îi »pusese Julian să facă. Și rămăsese acolo după moartea lui pentru că nu avusese unde altundeva să se ducă. Nu putuse să plece la moșia lui Julian pentru că el nu locuise niciodată acolo, iar după moartea lui, proprietatea îi revenise vărului său. Nu putuse să se întoarcă nici tu așa, pentru că tată ei murise la scurt timp după nuntă, iar mama ei plecase în nordul Angliei, ca să locuiască împreună cu sora sa mai mică. Fratele Rebeccai, lordul Mcercham, închiriasse casa în care crescuseră - aflată la numai treisprezece kilometri de Craybourne - și se imitase în Londra împreună cu familia lui, deși aproape tot timpul anului călătoreau prin țară, mergând în lungi vizite de la un conac la altul. În plus, renta pe care I o lăsase Julian nu ar fi fost suficientă ca să se mute undeva singură.

-Nu am spus niciodată așa ceva. Tata e foarte bun în mine, zise ea și se așeză pe fotoliu de lângă șemineu.

Ia extrem de bun.

- Dar te simți jenată să locuiești într-o casă pe care ai administrat-o mai bine de un an, spuse contesa, afișând un zîmbet trist, și în care acum simți că nu ai nici un rol. Și simți că e o situație stînjitoare, chiar dacă eu îți am insistat niciodată asupra acestui subiect, Rebec - m, și nu o voi face niciodată. În plus, te-am întrebat ■ Iacă te deranjează acest lucru. Nu cred că m-aș fi putut căsători cu William dacă tu te-ai fi opus acestei idei.

Rebecca coborî privirea spre mâinile pe care le ținea împreunate în poală.

- Am fost fericită pentru tine, Louisa, zise ea. Și pentru tine. Era singur de prea mulți ani. Cred că s-a simțit tare singur. Și nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă opun unei decizii pe care ai luat-o voi doi, de comun acord. Doar că, atunci cînd m-am căsătorit, am visat că voi avea o casă a mea și o familie a mea, iar acum - ei bine, acum nu mai am nimic. Dar aș prefera să nu vorbesc despre asta. Oamenii care își plîng de milă sunt mereu o companie îngrozitoare. În plus, știu că sunt binecuvîntată.

Nu spusese tocmai adevărul în legătură cu ceea ce gîndea despre căsătoria Louisei cu contele. Nu fusese deloc fericită atunci. Din contră, fusese profund revoltată cînd descoperise

treptat natura relației pe care o aveau însoțitoarea sa și contele de Hartington. Loui- sa, o femeie tăcută și destul de simplă, cu șase ani mai mare decât Rebecca, era fiica unui gentleman care pierduse totul din cauza unor probleme financiare. Și, pe neașteptate, uneltise pentru a deveni contesa de Cray- bourne - sau cel puțin așa i se părușe la început.

Și abia în clipa aceea Rebecca realizase că nu ar fi trebuit să o judece atât de aspru. Nu ar fi trebuit să presupună niciodată că la mijloc era o chestiune sordidă sau că Louisa era o femeie uneltitoare și de moravuri ușoare. Căsnicia lor părea să meargă destul de bine. Și părea să existe o afecțiune reală între Louisa și conte. Adevărul era că Louisa nu încercase niciodată să fie altceva decât o prietenă pentru Rebecca.

Cu toate acestea, schimbarea raportului de roluri dintre ele două fusese, într-adevăr, jenantă. Până la nunta contelui, Rebecca fusese stăpîna casei, iar acum era doar o văduvă fără casă, care locuia cu rudele - în realitate, nici măcar atât. Totuși, nu putuse să nu recunoască faptul că nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă ca o străină. Totul era numai în imaginația ei.

În plus, sentimentul ei de singurătate fusese amplificat de pierderea însoțitoarei sale și a poziției pe care o deținuse atîta vreme în casa contelui - totul la mai puțin de un an după ce îl pierduse pe Julian.

Ar trebui să nu mai ții doliu, zise contesa cu blîndețe. A trecut mai bine de un an, Rebecca. Trebuie să lii> epi să ieși din nou. Încă există mulți gentlemeni mi- iunați pe lumea asta, și cei mai mulți dintre ei sunt imiriviți pentru căsătorie. Iar tu ești așa de atrăgătoare! Întotdeauna te-am invidiat pentru frumusețea ta.

Poate o voi face în curînd, zise Rebecca. La doliu luă refer. Dar nu m-aș putea recăsători niciodată.

I ' .ontesei îi dispăru brusc zîmbetul.

- Oh, draga mea, zise ea. Sunt foarte neliniștită, Re- hci i a. Tu nu ești?

Rebecca ridică din sprîncene, întrebătoare.

Bineînțeles că nu ești, adăugă contesa rîzînd. În Imul, de ce ai fi? Tu nu ai făcut nimic ca să-i stîrnești mînia. Dar eu am făcut. Crezi că o să mă urască? Crezi i A ir putea crede că încerc să-i iau locul în viața și în Inima lui William? Sau poate că am

fost o vînătoare de avere?

I David? se miră Rebecca.

Da. Sunt mama lui vitregă, zise ea făcînd o grimă- n Și sunt cu doar doi ani mai mare decît el. Și o să alic că am fost angajata ta și ființa cea mai vrednică de di preț de pe pămînt. O nobilă ajunsă în sapă de lemn. i u i că o să vină astăzi, Rebecca? în scrisoare spunea că MI m,i să plece din Londra într-o săptămînă.

Poate, zise Rebecca. Sau mîine. Cînd e vorba de

1 Vivid, nu poți să știi nimic sigur.

Poate că, odată ce se terminase războiul și își vîndu- m brevetul, avusese nevoie de o săptămînă sălbatică în mir să-și facă de cap prin Londra.

■ Slavă Domnului că a scăpat cu viață din război, zise
11 mtesa. Nu știu dacă William ar fi putut îndura șocul
<1.o a David ar fi murit.

Da, replică Rebecca sec. Slavă Domnului.

I ontesa își mușcă buzele îngrozită.

- Oh, Rebecca, adăugă ea. îmi pare atît de rău! A fost lomplet lipsit de delicatețe din partea mea. își acoperi HM I I cu palma și tăcu preț de cîteva clipe. Tu ce simți în legătură cu faptul că se întoarce acasă? Crezi că o să-ți facă bine să-l vezi și să vorbești cu el despre soțul tău? Sau poate o să te doară să îți amintești că au plecat îm preună la război?

Insă Rebecca nu apucă să-i răspundă. Brusc, cele două femei săriră în picioare ca arse și se uitară una la alta.

-Cai? întrebă contesa. Oare s-a întors Vinney de la gară? Fără îndoială, trenul trebuie să fi sosit.

Se duseră apoi la fereastră, unde stătură una lîng alta, să vadă dacă trăsura avea să o ia în direcția grajduri- rilor - cum făcuse în ultimele patru zile - sau dacă avea să se îndrepte spre conac. Dar trecu de alea care cotea i spre grajduri.

-Trebuie să mă duc jos la William, zise contesa cu sufletul la gură, cînd trăsura încetini pe terasa din fața casei și putură să vadă cuiele legate de spatele ei. Prefer să fiu acolo cu el, decît să-mi fac o intrare grandioasă mai tîrziu. N-am mai avut așa mari emoții niciodată în viața mea. Ai vrea să vii cu mine, Rebecca?

- Desigur, răspunse Rebecca .

Nici ea nu-și dorea să-și facă o intrare grandioasă.

Așa că se grăbiră să coboare scările, ca să i se alăture

contelui de Hartington, care tocmai ieșise din bibliotecă.

\

j

Maiorul Lord Tavistock fusese rănit din nou în 1855, când o baionetă inamică îi spintecase adânc gâtul și umărul. Se întâmplase în timp ce se aruncase în focul bătăliei ca să salveze viața unui tânăr soldat, pe care mulți bărbați de rangul său l-ar fi considerat de sacrificiu. Și tocmai acest act eroic îi adusese Crucea Victoria. Pierduse foarte mult sânge, dar pînă la urmă supraviețuise. Iar cicatricea încă era vineție. Rămăsese cu dureri de braț și de picior și uneori chiar șchiopăta, când era foarte obosit sau când nu era suficient de atent să se controleze. Însă, când se gîndea la starea în care se întorseseră acasă mulți bărbați după semnarea acordului de pace, nu putea să nu recunoască faptul că nu avea de n- n se plîngă. Cel puțin el încă mai avea toate cele | nit ni membre și ambii ochi.

Și, firește, cîteva mii bune de militari nu se mai în- linseseră acasă. O lungă perioadă, chiar își dorise să fi h ist și el unul dintre ei, ba chiar făcuse tot ce-i stătuse în piliere pentru a se număra printre ei. Cu toate acestea, Hipraviețuise.

Iar apoi își dorise foarte mult să ajungă înapoi în An- rlia. Cu mult timp înainte de asta, hotărîse că, dacă mîpraviețuia războiului, avea să renunțe la armată și să l i petreacă restul vieții la moșia sa de la țară, avînd grijă i l i loți cei care depindeau de el. În fond, fusese un moft din partea lui să se înroleze și să lase responsabilitățile |n- care le avea în seama unui administrator.

Își dorea să lase totul în urmă. Voia să uite. Și să se vindece. Nu de rănilor sale - presupunea că acelea nu *v vor vindeca niciodată mai mult de atît. Și nici de alte ni ni fizice. Cî sufletul său era cel care avea nevoie de vindecare. Poate că, dacă ar fi început o viață nouă și ar li realizat un lucru de valoare, ar fi putut uita.

Poate că așa putea să se vindece. Poate.

I iar, mai înainte de toate, trebuia să meargă la i laybourne. Trebuia să-l vadă pe tatăl său. Dar se gîndi a cu groază la asta, așa că rămăsese la Londra patru iile în plus față de cît avea nevoie pentru a-și rezolva nucile afaceri de acolo.

Nimic nu mai era la fel la Craybourne. Mama lui mume pe vremea cînd David avea doar doi ani. Acum, inma soție a tatălui

său avea doar treizeci de ani - era tocmai femeia pe care Julian o angajase ca să fie însoți- n mrea soției lui.

David chiar nu putea să își amintească cum arăta, i li iar dacă, fără îndoială, o întâlnise o dată sau de două ori. îi era groază să se întâlnească cu ea. Se temea că era n lcinieie frivolă, care se călătorise cu contele numai din Interes. Și se temea că avea să îl găsească pe tatăl său nefericit, pentru că își dăduse seama, după mai puțin de la un an de la căsătorie, că făcuse o mare greșeală.

Sau poate că se temea pentru el însuși. Poate că îi era teamă că locul lui nu mai era acolo. Că tatăl său nu mai era doar al lui - de parcă încă ar fi fost un copil care avea nevoie de siguranța pe care io oferea acesta.

Sau poate că lucrul de care se temea cel mai tare, cel din cauza căruia amînase cu patru zile întoarcerea acasă, era cu totul altceva. Rebecca încă locuia la CrayJ bourne - așa cum făcuse de cînd o trimisese Julian acolo, înainte de a se îmbarca pe vapor și de a pleca spre Malta. Ea nu avea unde altundeva să se ducă, dar, chiar dacă ar fi avut, știa că tatăl lui ar fi convins să rămînă, întotdeauna se purtase cu Julian ca și cînd ar fi fost fiul său. Și, fără îndoială, pe ea o considera nora lui.

în cei aproape doi ani ce trecuseră, David reușise cumva să se convingă pe sine că nu avusese de ales în privința a ceea ce se întîmplase pe muntele Kitspur în acele secunde îngrozitoare din timpul Bătăliei de la Inkerman. Fusese nevoit să aleagă între viața lui Julian și cea a lui Scherer. Și nu ar fi putut privi cu conștiința împăcată o crimă cu sînge-rece. La urma urmei, era ofițer din armata Maiestății Sale, care se ocupase de conflictul dintre doi colegi ofițeri. I se păruse ireal că unul dintre ei fusese Julian. Dacă ar fi fost oricine altceva în locul lui Julian, ar fi făcut același lucru fără să fi avut muștrări de conștiință. Și își alinase vinovăția cu acel gînd, chiar dacă nu reușise să-l izgonească de tot din mintea sa. Acest gînd îl ajutase întru cîtva să continue să trăiască.

Cu toate acestea, ar fi preferat să facă orice altceva pe lume, decît să se întoarcă la Craybourne și să dea ochii cu soția lui Julian. Cu văduva lui. Cu Rebecca.

Drumul de la gară i se păru mai scurt decît își amintea, poate din cauză că nu își dorea să ajungă la conac, în ciuda celor patru zile de amînare și a faptului că încercase să își adune gîndurile, încă nu era pregătit, înainte să aibă timp să se pregătească sufletește după . il nuna cu trenul din Londra, deja trecuse de

porți și alții îi ducea printre copaci. Și înainte să își dea
sea- Hii i c se întâmplă, trăsura deja cotise la dreapta, lăsând
în urmă. Acolo, la un kilometru depărtare, în fâșia
peluzei, se afla conacul. Ajunsese acasă.

David se foi neliniștit pe banchetă.

În câteva minute mai târziu, urca treptele
în formă de potcoavă până la ușile principale, care începuseră
să se deschidă de când pusese piciorul pe scară. Se întrebă
dacă avea să îl găsească pe tatăl său în hol, așteptându-l
primească, sau dacă trebuia să se pregătească înalte și să-și
facă intrarea în salon. Dar neliniștea și căldura se risipiră când
intră pe ușă, iar tatăl lui se îndreptă spre el. În clipa următoare,
erau uniți într-o îmbrățișare strânsă și plină de dor.

Fiul meu! îl auzi pe conte zicând.

La tatăl său nu fusese niciodată un om care să-și arate prea mult
afecțiunea, chiar dacă David nu se îndoise niciodată de iubirea
lui. Dar în clipa aceea îl ținea strâns, îmbrățișându-l și fără rușine.

Fiul meu, repetă contele.

- *Papa!*

În cele din urmă, își dădură drumul din brațe, și David își
privi tatăl pentru prima dată în mult timp. Lăsa o copie
îmbătrânită a lui însuși, ai cărei ochi îl priveau de la același
nivel.

În fața lui frumos, îngust și destul de sever căpătase o
dignitate sobră, odată cu trecerea anilor. Iar părul negru de pe
tîmple acum era mai grizonant decât lusesse cu doi ani și
jumătate în urmă, când îl văzuse ultima dată.

- Mă bucur să fiu acasă. Cuvintele acelea păreau
nepotrivite cu emoția momentului.

O femeie se apropiase din spatele tatălui său. David nu
îndrăznește să o privească. Își simțea inima tresăltând în piept
și parcă îi auzea bătăile. Apoi tatăl său se întoarse și își așeză
mîna în jurul taliei femeii.

- El este fiul meu, draga mea, zise contele. David, e este
Louisa, soția mea. Cred că v-ați cunoscut.

Era o femeie minionă și cu o siluetă robustă - deși nu ar fi
putut spune nimănui, sub nici un chip că era grasă - țără. Purta o
rochie albastră, foarte elegantă, care avea un corset strîmt și o
fustă care părea și mai voluminoasă din cauza a trei volane mari.
Avea părul castaniu-deschi și ochii cenușii. Chipul ei era
binevoitor și destul de luminos. David nu își putea aminti de ea

nici în ruptu' capului. Însă reprezenta o mare surpriză pentru el. Îi era greu să o vadă ca pe soția tatălui său, tovarășa lui de viață și iubita sa, în ciuda faptului că mîna contelui era în jurul taliei ei.

- David? zise Louisa cu vocea tremurîndă.

David realizează că era emoționată să-l cunoască, așa cum și era el emoționat să-o cunoască pe ea. Apoi își dădu seama că probabil la întîlnirile lor anterioare i se adresase după titlul formal. Dar în clipa aceea era mama lui vitregă.

Înclină ușor din cap în direcția ei.

-Doamnă, zise el. Este o plăcere să te cunosc... din nou.

Femeia îi zîmbi, și atunci David văzu că era destul de frumoasă.

- Semenii foarte mult cu William, spuse ea și se îmbujoră. Cu tatăl tău. Uitasem cum arăți, chiar ne-am mai întîlnit o dată, dacă nu mă înșel. Ai avut o călătorie obositoare? Mie, una, trenurile mi se par zgomotoase și murdare, dar sunt extraordinar de rapide. Probabil ai nevoie să bei un ceai.

În clipa aceea, David își simți întreaga ființă relaxându-se. Cel puțin pînă cînd ceva - ca o scurtă bătaie din aripi fugară - îi atrase atenția spre scări și se uită la umbra de lîngă ele. Era aproape invizibilă. Era îmbrăcată în negru. Oh, Doamne Dumnezeule! Încă purta haine de doliu. Simți imediat cum i se strînse stomacul. Uitase că era mai înaltă decît majoritatea femeilor. Și uitase și că avea o postură dreaptă și un aer regal.

Într-o clipă nu uitase cum arăta părul ei. Chiar și în umbrele ei < « lua întunecate, putea vedea că părul ei, de un auriu |a₁₁, nu își pierduse din strălucire. Avea cărare pe mijloc și era strîns cu grijă peste urechi. Iar chipul ei părea sculptat din alabastru. Oare avusese mereu paloarea acera delicată?

Rebecca? zise el.

Avu senzația că nu era mai nimeni acolo în afară de cei doi. Făcu cîțiva pași spre ea.

David. Buzele ei formară acel cuvînt, chiar dacă el nu îl auzi. Degrabă îl simți pe șira spinării decît îl auzi.

Îl izbi fulgerător gîndul că se amăgise pe sine de mai mult de un an, că nimic nu se terminase, că nu putuse să uite nimic și că nu avea să se vindece... niciodată. Într-o clipă el era cel care o înveșmîntase în negru și adusese paloarea aceea de alabastru pe chipul ei.

Hi era motivul pentru care ea avea să stea mereu singură și între umbre, în loc să fie în lumină și în razele mînilor ei.

împreună cu Julian.^

Îl omorîse pe soțul ei. Îl împușcase în inimă pe Iulian.

- Rebecca, zise el și întinse mâinile spre ea fără să-și dea seama ce făcea. Îmi pare foarte rău.

Se gândi apoi că ea nu avea să știe niciodată cât de i .iu îi părea.

Ea își așeză mâinile în ale lui. Erau ca două bucăți subțiri de gheață. Și i le strînse ușor, pînă cînd simți duritatea verighetelor ei.

- Mă bucur că ești în siguranță, zise atunci. Mă bucur i ă te-ai întors acasă, David.

Rămase încremenit, holbîndu-se la ea. Și-ar fi dorit .î o ia în brațe și să o îmbrățișeze așa cum făcuse în Southampton, cînd o văzuse ultima dată. Dar rămase nemișcat, întrebîndu-se dacă ea chiar avea nevoie să fie îmbrățișată în momentul acela. De către criminalul soțului ei.

Apoi tatăl lui îl luă de umăr.

- Hai să urcăm să bem un ceai, zise el. Putem vorbi mai multe acolo.

David îi dădu drumul la mâini Rebeccai, după c> re îi oferî brațul lui. Ea îl acceptă și urcară scările îtl fața tatălui lui și a soției sale. Erau cu toții neobișnuit de tăcuți.

Discutară toți trei fel de fel de lucruri cît băură ce iul și apoi în timpul cînei. Întrebările pe care aveau să i le pună tatăl său și Louisa păreau fără sfîrșit, iar David răspundea la toate binevoitor. Toată neliniștea Louisei părea să fi dispărut ca prin farmec. Arăta de-a dreptul fericită cînd se îndreptară spre salonul ală turat, și contele o rugă - așa cum făcea de multe ori, de altfel - să le cînte la pian și din glas. Louisa avea o voce minunată.

Iar în clipa aceea, Louisa le cînta. Contele stătea în spatele ei, cu o mînă sprijinită ușor pe umărul ei, iar David stătea de cealaltă parte a sa .

Rebecca se așezase pe scaunul de la fereastră - pe locul unde stătea de obicei, în ciuda faptului că atît contele, cît și Louisa o îndemneau adesea să li se alăture la pian sau lîngă șemineu, dacă era o seară răcoroasă. l

David se schimbase. Și îmbătrînise. Era mult mai slab - cel puțin la față. Silueta lui părea încă la fel de puternică și impunătoare, în costumele negre elegante pe care îl purta. Semăna

mai mult decît oricînd cu tatăl său - înalt, întunecat și sever. Doar că în ochii contelui apăruse o blîndețe, fără îndoială adusă de mulțumirea din noua lui căsnicie și poate și de faptul că fiul său se întorsese acasă de la război. În timp ce ochii albaștri ai lui David păreau în același timp pustii și goi.

Erau niște ochi care văzuseră suferințe, orori și moarte și nu puteau uita asta. Sau cel puțin așa i se părea Rebeccăi.

Și totuși, el scăpase cu viață. Iar Julian, nu. Existau foarte puține dovezi fizice vizibile ale chinurilor prin care trecuse David, cu excepția cicatricei șocant de vineții pe o asea pe gît, care se vedea deasupra gulerului iiflin.șii și despre care David îi spusese contelui că se lîlilulea în jos pe gît și de-a lungul umărului. Din amă- Ml111 ut ea țarului rus, cum zisese el în glumă.

Rebecca se cutremură. Julian murise din amabilită- ii i i.irului rus. Își dădu seama că îl ura pe David mai înHli decît și-ar fi dorit și se simțea vinovată pentru i i i iii era în siguranță, era și iubit și ridicat în slăvi de imal lui și de Louisa. Totul se terminase pentru el. Și tiv i i toată viața înainte. Iar Julian era într-un mormînt hi (rimeea.

I t i nedrept! Rebecca înțelegea foarte bine că și amă- i ii lunea pe care o simțea era nedreaptă. La fel ca realități Ir războiului, de altfel. Nu era nici pe departe singura Vftduvă de război. Cel puțin ea nu avusese copii care să li lămas orfani de tată - deși era posibil să fi avut doi, în rtllt- circumstanțe. Multe dintre văduvele lăsate în urmă i f război aveau copii de îngrijit.

Rebecca? Fusese atît de cufundată în propriile gîn- i i i i n. încît nici măcar nu-l văzuse traversînd încăperea i i iulreptîndu-se spre ea. Stătea în fața ei, înalt și ele- i! mt, și se uita în jos la ea, cu ochii lui albaștri, duri și întunecați. Tu nu mai cînți?

Obişnuise să cînte în copilărie și în adolescență, atît .ii asii, cît și la Craybourne, în timpul vizitelor pe care le lăi use acolo cu părinții ei - contele și tatăl ei fuseseră I >i iereni foarte apropiați. Mai tîrziu, pe măsură ce cres- iiise, îi plăcuse la fel de mult să cînte la Craybourne,

IT ntru că celor doi băieți le făcuse mare plăcere să o privească și să o asculte. David îi întorcea paginile par- inurii, pînă cînd Julian îl dăduse la o parte glumeț și preluase el sarcina aceea.

Apoi David păstrase mereu distanța, privind-o, în ump ce Julian se așezase lîngă ea, zîmbindu-i plin de nprecie și flirtînd cu ea, atît de mult cît îi permitea ■ ilucația ei foarte strictă și

cuviincioasă.

-Tatăl tău vrea să o asculte pe Louisa cîntînd, zise ea. Ține foarte mult la ea, David.

-Da, răspunse el. Am observat asta. Dar n-ai vre măcar să ni te alături la pian?

Ea clătină repede din cap. Aparent, conversația din timpul ceaiului și al cinei epuizase orice subiect posibil legat de ceea ce se întîmplase în ultimii doi ani. Cu o singură excepție - voită, desigur.

- Ai fost acolo? șopti ea. Ai văzut cînd s-a întîmplat?

Se așternu o tăcere lungă, dar Rebecca putea vedea în ochii lui că înțelegea exact la ce se referea.

- Da, răspunse el, tot în șoaptă.

-Au spus că a fost un erou, spuse ea, aplecîndu-se ușor în față și uitîndu-se la el extrem de serioasă. Asta e tot ce au zis. Nu păreau să știe mai mult. Dar bănuiesc că toți oamenii căzuți la datorie pe front sunt numiți eroi, nu? Sau cel puțin așa li se spune celor dragi. Mii de eroi pentru fiecare bătălie. Rebecca îl privi, înghițind în sec. Spune-mi ce s-a întîmplat, adăugă ea după o scurtă pauză. Spune-mi cum a murit.

Dar el clătină din cap și zise cu amărăciune:

-Poate ar fi mai bine să nu vorbim despre asta, Rebecca.

-De ce? întrebă ea și apucă strîns de o parte și de alta marginile scaunului pe care stătea, pînă cînd încheieturile degetelor i se albiră de tot. Pentru că nu a murit ca un erou? Pentru că e prea îngrozitor de descris? Pentru că nu voi putea îndura să aud adevărul? A fost soțul meu, David, A fost dragostea mea. Tu știi asta mai bine decît oricine altcineva. Trebuie să știu. Te rog, am nevoie să știu. Cred din cauză că nu știu nu îl pot lăsa să plece. Nu îmi vine să cred că e mort, că nu o să-l mai văd niciodată. După aproape doi ani, încă mi-e greu să cred că-i adevărat.

David ținea mîinile împreunate strîns la spate și se uita fix în ochii ei.

- Nu eram mulți, începu el, dar tocmai ce respinsesem atacul unei coloane mari de soldați ruși. Ii împinseserăm în josul unei pante adînci și îi urmăream, ca să-i punem pe fugă definitiv. Julian conducea atacul în lîrul său nebunesc și curajos obișnuit. A fost împuș- i îi în inimă.

I >a, ceea ce spunea era tipic pentru Julian. Dacă l-ar li nvut în fața ei în clipa aceea, l-ar fi scuturat de n-ar fi mi n știut de el. Un glonț, în inimă. Probabil nu simțim- nimic. Probabil nici nu-

și dăduse seama când se înlămpase. Julian!

Ești bine? zise David cu o voce blândă.

Nu puteai să-l oprești? întrebă ea. Nu aveai cum «a l aperi?

Rebecca știa că întrebările acelea erau prostesti și mpilărești. Nu suporta gândul că David îl lăsase pe Julian să o ia înainte. În fond, fusese superiorul lui Julian - iu bl ar fi trebuit să conducă atacul. Și ar fi trebuit să i iprească acel glonț care îi străpunsese inima omului pe i are îl iubea.

- Eram toți angajați în atacul acela, Rebecca, răspun- m- el. Și eu am fost rănit în timpul retragerii care a urma. Acelea au fost rănilile care m-au trimis la spitalul ■ lin Scutari.

Ea își așeză mâinile în poală, cu palmele în sus și se niă în jos la ele, cu o expresie hotărâtă pe chip.

- Deci n-ai fost acolo când l-au înmormântat, zise ea. Nu ai văzut cum arăta - dacă pe chipul său era o expre-

H de pace sau una de suferință.

- Era una de pace, adăugă el. L-am întors cu fața în sus înainte de a urca înapoi pe deal. Trebuia să mă asini ir că era mort.

în clipa aceea, Rebecca închise ochii.

- A fost fratele meu, spuse David încet.

Îi părea rău pentru ura aceea absurdă pe care o sim- ți-a pentru el. Știa că, indiferent cât de sălbatic fusese în i merețe, David ținuse întotdeauna la Julian. Iar Julian îl iubise, îl admirase și îi căutase mereu aprobarea.

Julian se înrolase la infanteriști tocmai pentru că David era grenadier. Și atunci Rebecca realiză pentru prima dată că probabil David fusese distrus de durere la moartea lui Julian. Mai cu seamă pentru că văzuse totul.

- Mă bucur că ai fost acolo, zise ea, ridicînd din nou privirea spre el. Sper că știa și el că erai acolo. Trebuie să fi știut, nu-i așa? Doar erați în același regiment. Nu avea cum să nu fi știut.

David se încruntă, dar nu zise nimic.

-Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise ea. Mulțumesc, David.

Era absurd ca toată durerea aceea să revină atît de puternică și de chinuitoare după atît de mult timp. Probabil că ea continua să o simtă cu o asemenea intensitate tocmai pentru că voia asta. Își dorea să-l jelească la infinit. Poate că Louisa avea dreptate. Poate că era timpul s-o lase în urmă și

să meargă mai departe.

Însă suferința aceea părea din nou atât de crudă și de nouă, încât era ca și când ar fi simțit-o pentru prima dată.

Rebecca se ridică și se îndepărtă rapid de mîna lui întinsă.

- Scuză-mă, te rog, zise ea, trecînd repede pe lîngă el. Și apoi îi observă pe conte și pe Louisa, uitîndu-se la ea, de lîngă pian.

- Rebecca, zise contesa, lasă-mă să...

Dar ea doar le zîmbi și plecă în grabă.

- Scuzați-mă, vă rog, repetă ea.

„Poate că am nevoie să plîng“, se gîndi ea cu lacrimi în ochi, în timp ce se grăbea în sus pe scări spre camera ei. Dar poate că acelea nu erau doar niște lacrimi stupide și inutile. Poate că erau, în sfîrșit, lacrimi vindecătoare.

Pînă la urmă, totul devenise real pentru ea. David îl văzuse murind. David îi atinsese cadavrul, îl răsucise cu fața în sus și confirmase că era mort. Julian chiar era îngropat în Crimeea. Era adevărat!

Julian era mort. Nu avea să se întoarcă niciodată la ea. Era mort.

capitolul 4

Ar fi trebuit să refuz să-i răspund, zise David. Nu ar fi trebuit să îi trezesc toate amintirile și sentimentele.

Ținea foarte mult la băiat, zise contele. În plus, a plecat în cel mai prost moment posibil, cînd starea ei de sănătate era destul de delicată. Nu și-a mai revenit după moartea lui.

Nu ar fi trebuit să-i spun nimic, insistă David. Louisa traversă camera, îndreptîndu-se spre el, după care își așeză mîna pe brațul său.

- O cunosc bine, spune ea. Noi două am fost împreună apropiate. Cred că și-a fost imposibil să accepte că eu murisem, tocmai pentru că nu știa ce s-a întîmplat. Da, este într-adevăr supărată în seara asta, dar cred că asta o lipită să înțeleagă mai bine toată povestea.

- Ce tînră nesăbuit! comentă atunci contele. Așadar, ■ I a condus atacul, David? Și-a asumat riscuri inutile? Mda, tipic pentru Julian.

- Ei bine, a fost o bătălie aparte, zise David. Nu a fost

îi H mai genul de luptă care să poată fi purtată ca la

carte.

I i una cîştigată prin puteri proprii şi vitejie nesăbuită.

I ram depăşiţi numeric al naibii de tare - pardon de limbaj, doamnă.

- Louisa, zise contesa zîmbind. Şi aşa mi-e ruşine să Im mama ta vitregă cînd sunt cu doar doi ani mai mare i a rine.

- Louisa, repetă el şi încuviinţă din cap. Probabil a li ist o seară extrem de plictisitoare pentru tine, cu toate discuţiile astea despre război şi armată. Iar acum, supă- tarea asta. Scuzele mele.

- Era inevitabil, spuse ea. Ai fost plecat mai bine de doi ani, David. În plus, ai trimis foarte puţine scrisori.

I a t ai tău a fost înnebunit din cauza ta.

- înnebunit, draga mea? zise contele.

- Da, răspunse ea, după care se întoarse spre el. Abia dacă ai vorbit despre el, William, sau despre cît de îngrijorat ai fost pentru el. Dar tu chiar crezi că nu mi-am dat seama că abia dacă te-ai gîndit la altceva de cînd am ajuns eu aici prima oară? Crezi că nu te cunosc?

Contele ridică din sprîncene şi se uită la fiul său. Da- vid nu'şi amintea să-l mai fi văzut vreodată pe tatăl său rînjind. Rareori abia dacă îl văzuse zîmbind.

- Şi acum o să vă las singuri, zise apoi contesa, ca să puteţi discuta nestingheriţi, fără să vă faceţi griji că mă plictisiţi sau că mă îngroziţi. În drum spre camera mea, o să trec pe la Rebecca. Noapte bună, David. Noapte bună, William. Ridică apoi capul spre soţul ei, iar el o sărută scurt pe buze.

Lui David i se părea ciudat să îl vadă pe tatăl său sărutînd o femeie.

Apoi stătură de vorbă pînă spre dimineaţă - despre război, despre Julian, despre decizia contelui de anul trecut de a se recăsători, despre decizia lui David de a ieşi din armată, despre planurile lui de a se muta la Stedwell, moşia unde nici măcar nu locuise niciodată, darămite să o administreze singur. Avea de gînd să îi anunţe pe menajeră şi pe administrator cu o lună înainte de a se duce acolo.

După ce îi spuse, în cele din urmă, noapte bună tatălui său, se duse în dormitorul lui, închise uşa în urma sa şi se gîndi că fusese o întoarcere acasă satisfăcătoare.

Era minunat să poată fi din nou cu tatăl lui. În plus, simţise o atenţie şi o neaşteptată îngăduinţă din partea mamei sale vitrege.

Iar după cîte se părea, contele și soția lui chiar aveau o căsnicie fericită. Și el însuși avea un viitor frumos la care să se gîndească. Unul interesant. O provocare.

În timp ce își descheia cămașa, se întrebă brusc dacă Rebecca dormea sau dacă încă plîngea. Se întrebă dacă avea vreo bănuială că el o mințise. Sau dacă tatăl lui avea vreo suspiciune. Cu mîinile înțepenite pe nasturi, se gîndi apoi cum ar fi reacționat fiecare dintre ei dacă ar fi știut adevărul. Dacă ar fi știut că glonțul care îi oprise inima lui Julian venise din propriul său pistol.

Îți simți mintea cuprinsă de o răceală și o amețală I 'ine cunoscute. Nu trebuiau să afle niciodată și cu asta, lusa. în afară de el, mai era un singur om care știa adevărul. Și George Scherer - oriunde s-ar fi aflat - era I nițin probabil să spună ceva. în clipa aceea, David simți in... grea decît oricînd povara secretului pe care îl purta i ... el. Un secret pe care nu avea să-l împărtășească ni- i uniata nimănui.

„L-am omorît pe fratele meu“, îi spusese domnișoa- ici Nightingale. Nu fusese niciodată mai aproape de utfl de a spune adevărul. Dar nu îi putuse zice mai multe, chiar dacă simțise că ea l-ar fi ascultat. însă, după cum spusese chiar ea, femeia era pricepută numai la a vindeca trupul. Și nu i-ar fi putut absolvi Milletul de păcat.

Nimeni nu-i putea oferi iertarea. Nici măcar Dumie eu. Pentru că, deși Dumnezeu avea puterea de a ab- «ilvi oamenii de păcate, nu putea să șteargă vina. Mai i ... seamă că acel păcat fusese comis nu împotriva lui I 'timnezeu, ci împotriva Rebeccăi.

Nu se așteptase să o găsească încă jelind și în doliu. Nu. Nu se așteptase deloc la asta.

flora Ellis locuia împreună cu fiul ei într-o căsuță de pe moșia Craybourne, la nici un kilometru distanță de ml. Oamenii o acceptaseră din nou acolo, timpul lînd cel mai bun leac pentru neazuri. Ea însă nu-și mai dorea să se întoarcă printre ei. îi plăcea să locuiască aproape de oameni, dar în același timp la o oarecare distanță de ei. Și nu o mai deranja să se ducă în sat din moment ce nu mai existau șanse să se întâlnească cu tatăl ei. Acesta fusese preotul satului în perioada căderii ei în dizgrație. De curînd, fusese mutat la o altă parohie, la cererea lui. Nu mai vorbise cu fiica lui din ziua în care r.i își anunțase sarcina.

Flora refuzase cu încăpăţinare să dezvăluie numele tatălui copilului ei, chiar dacă aproape toată lumea i n-dea că era vorba despre David Neville, viconte de

Tavistock. La urma urmei, tatăl lui - contele de Hartington - îi dăduse Florei casa unei foste menajere decedate, ca să aibă unde să locuiască, şi se pare că o întreţinuse financiar de când o renegase şi o dezmoşţise propriul ei tată - atât pe ea, cât şi pe fiul ei, care se născuse cu aproape patru ani în urmă.

Flora avea chiar şi câţiva prieteni, printre care era şi Rebecca Cardwell.

Rebecca o vizita des la căsuţa unde locuia, chiar dacă Flora nu mergea niciodată în vizită la conac. Adesea, ieşeau împreună la plimbare împreună cu micuţul Richard. Rebeccă îi plăcea să aibă o prietenă liniştită şi destul de retrasă. Şi îi plăcea să-l privească pe Richard crescând, chiar dacă probabil îi provoca o oarecare suferinţă gândul că poate şi-ar fi putut privi astfel propriii copii dacă ar fi putut duce sarcinile pînă la termen. Însă încerca să nu se gîndească prea mult la asta. Nu era o persoană pesimistă, în ciuda faptului că era destul de tăcută.

Rebecca o vizită pe Flora în prima dimineaţă după întoarcerea lui David. Avusese nevoie să iasă, să plece de acasă, să ia aer. O dureau îngrozitor capul din pricină că plînsese neconţinut cu o noapte înainte - prima dată după mai bine de un an - şi dormise foarte puţin.

Dar era o durere de cap care trebuia alungată, nu înăbuşită. „E mort!“, îşi spuse ea fermă în timp ce-şi aranja boneta cu boruri largi - după cum era ultima modă - şi îşi lega panglicile sub bărbie.

Richard veni alergînd la uşă cînd o auzi ciocănind şi începu imediat să-i povestească vrute şi nevrute despre o broască pe care o văzuse cu o zi înainte la marginea lacului. Dar Flora veni numaidecît în spatele lui.

- Scumpule, măcar las-o pe Lady Cardwell să intre în casă, zise ea. Pofteşte, te rog, Rebecca.

Copilul semăna destul de mult cu David - avea faţa prelungă şi părul negru, însă ochii lui erau cenuşii, nu albaştri. Pe Rebecca o înfuriase mereu faptul că micuţul trebuia să crească luptîndu-se cu stigmatul de bastard, iar ar fi trebuit să fie fiul legitim şi recunoscut al unui viconte şi nepotul unui conte. Numele lui ar fi trebuit să fie Richard Neville, nu Richard Ellis. Iar David nu avusese nici un motiv să nu-şi asume responsabilitatea şi unsecinţelor faptelor sale şi să nu se fi

căsătorit cu I lora. La urma urmei, femeia era de viță nobilă, chiar dai ă nu avea un titlu atât de înalt precum ar fi fost, | M ute, de așteptat de la soția unui viconte.

Titlurile nobiliare nu păreau să mai conteze la fel de mult ca odinioară. Drept dovadă era cazul Louisei, de exemplu. În plus, mulți aristocrați se însurau cu femei iliu familiile negustorilor bogați sau ale industriașilor.

Flora era o femeie destul de chipeșă. Ba chiar frumoasă, cu ochii ei negri, cu părul brunet și cu silueta "luptuoasă. În plus, era inteligentă și avea suflet bun. Rebecca se gândise de multe ori la pasiunea care probabil existase între ea și David dacă în urma ei rezultase Richard. Cu toate acestea, Flora nu părea deloc dezamăgită de felul în care decurseseră lucrurile sau, mai exact, de ceea ce nu se întâmplase. Vorbea foarte rar i lespre David și niciodată nu-l puna în legătură directă i u ea însăși.

- Oh! exclamă ea. Porți gri, Rebecca!

Rebecca se uită în jos destul de stînjenită la fusta c cnușie pe care o purta împreună cu un corsaj tip ja- i hetă. Își făcuse compleul acela la comandă, cu multe luni în urmă, însă pînă în ziua aceea nu avusese niciodată curajul să îl poarte. Se îmbrăcase în negru foarte mult timp.

- Compleul îți vine foarte bine, zise Flora. Și e foarte elegant. Vino în bucătărie, dacă nu te superi. O să fac niște ceai.

Richard îi povesti atunci încă o dată Rebeccăi despre I iroască și cum fugise țopăind, de fiecare dată refuzînd xă se lase prinsă.

-Broaștele au nevoie de libertate, îi spuse apoi mi- i uțului, mîngîindu-i ușor părul catifelat. La fel ca băiețelii.

Se gândi apoi că, dacă ar fi trăit fiul ei cel mai mare, ar fi fost doar cu cîteva luni mai mic decît Richard. Uneori, i se părea o ironie a sorții faptul că bebelușul ilegitim al Florei venise pe lume, în timp ce propriul ei copil mult dorit nu ajunsese să se nască în sînul unei familii iubitoare. Dar încerca să nu se gîndească niciodată prea mult la asta. La drept vorbind, viața avea și așa prea multă putere de a înfrînge - dacă i se permitea asta, desigur. Iar ea permisesese deja suferinței să-i întunece aproape doi ani din viață.

În plus, Richard nu fusese un copil nedorit - cel puțin, nu de către mama lui. Se vedea cu ochiul liber că Flora îl iubea la nebunie.

- David s-a întors acasă, îi spuse Florei.

Rebecca nu putu să reziste tentației de a urmări îndeaproape

reacția prietenei ei.

- Da. Flora se opri o clipă, în timp ce pune ceainicul pe foc. Am auzit. Ce face?

- E mult mai slab, zise Rebecca. Și pare îmbătrânit. Și-a vândut brevetul și a ieșit din armată.

- Da, spuse Flora. Am auzit și asta.

-A fost cu Julian când a murit, afirmă Rebecca. Mi-a povestit cum s-a întâmplat.

-Oh! exclamă Flora, și ceșcuțele și farfuriile pe care le scotea din dulap căzură zgomotos una peste cealaltă.

-A fost pripit și nesăbuit, adăugă Rebecca. Conducea un atac și a fost împușcat în inimă. Când David a ajuns la el și l-a întors cu fața în sus, deja era mort. Apoi a fost rănit și David. Niște străini l-au îngropat pe Julian. Dar bănuiesc că nu mai conta, nu? Era deja mort.

- Da. Flora așeză ușor și fără grabă cele două ceșcuțe pe farfuriile. Probabil s-a întâmplat totul foarte repede, Rebecca. Și probabil că n-a simțit nici o durere.

-Cu gândul acesta m-am consolată și eu azi-noapte, spuse Rebecca. Am avut adesea coșmaruri și am stat trează până târziu în noapte gândindu-mă la asta.

- Da, zise Flora. Da, pot să înțeleg asta.

Ceainicul începuse să șuie pe foc.

Acum îl pot lăsa, în sfârșit, să se odihnească în pace, mlaugă Rebecca fermă, apoi își coborî privirea și îi zîm- ^{IM} lui Richard, care ținea o carte în mână și se uita în sus la ni, plin de speranță. Luă copilul în brațe și continuă: Mă il exact, astă-noapte i-am dat drumul pentru totdeauna. Trebuie să-mi continui viața fără el. Am ținut dolii pica mult timp. La urma urmei, nimic nu-l poate aduce înapoi. Voi păstra mereu amintirea că, atât cât a trăit, lăutul a fost perfect între noi. Cel puțin am avut parte de nu a în viața mea. Așa că acum o să merg mai departe. Tocmai de aceea am îmbrăcat rochia gri. Gata cu negrul! E timpul, nu crezi?

Ba da, zise Flora și se aplecă deasupra focului să încerce cu mîna dacă ceainicul se încălzise, deși era evident că apa încă nu fierse. Mă bucur, Rebecca. Mă bucur mult pentru tine. Dar să știi că nu trebuie neapărat să-i cînti în strună lui Richard. Deja a auzit iu ea poveste de două ori, chiar în dimineața asta, nu-i ușa, scumpule?

- Dar îmi place să-i fac pe plac, zise Rebecca, după i are deschise cartea și se simți neobișnuit și neașteptat de

binedispusă, lucru care aproape îi stîrni un sentiment de vinovăție.

Mai tîrziu, cînd părăsi căsuța și porni pe drumul pre conac, se întrebă dacă poate ar fi trebuit să spună mai multe despre David. Se întrebă dacă Flora își dorea îi afle vești despre el sau dacă era mult prea dureros pentru ea. Ele nu discutaseră niciodată despre el. Apoi ie întrebă dacă David avea să meargă în vizită la Flora. I 'u siguranță își dorea să-l vadă pe fiul său de trei ani. In lond, copilul fusese doar un bebeluș cînd David plecase Iu Malta și Crimeea.

În clipa aceea, îl urî din nou pentru faptul că avusese i u viața lui o femeie minunată, pe care refuzase să o ia de soție, și un fiu viu, pe- care refuzase să-l accepte ori să-l recunoască. Dar și pentru faptul că supraviețuise războiului și se întorsese acasă, ca să continue să fugă de responsabilități.

In timp ce Julian... Dar nu! Refuza să se mai gîndeas-; că la asta.

La urma urmei, amărăciunea aceea nu i-ar fi adus altceva decît și mai multă suferință. Venise timpul să înceapă să trăiască din nou. Luase hotărîrea aceasta cu o noapte în urmă, în timp ce-și ștersese lacrimile fierbinți. Apoi, de dimineață, își asumase hotărîrea! Gata cu tristețea! Gata cu autocompătimirea! Și gata cu amărăciunea! Urma să găsească un lucru care să dea un nou sens vieții sale. Și se forță să meargă mai vioi. 1

Și apoi îl văzu pe David venind spre ea, pe cărare. Nu avea cum să o ia pe alt drum ca să-l evite. Și oricum o el văzuse deja. Toată hotărîrea ei dispăru și îi reveni tristețea în suflet. „Și totuși...“, se gîndi. Era David cel care se îndrepta spre ea, omul care îi adusese izbăvirea. 1 Ii adusese adevărul și astfel o ajutase să se elibereze.! O ajutase să-l lase, în sfîrșit, pe Julian să se odihnească.

David luase o decizie pe timpul nopții. Era ceva ce îl frămînta de mult, chiar dacă pînă în clipa aceea nu-și făcuse nici un plan clar. La urma urmei, nu o mai văzu-1 se pe Rebecca și nu știuse nici cum o afectase moartea lui Julian, nici cum reușea să trăiască fără el.

Știa doar că ea se afla într-o situație neplăcută. Mama ei locuia cu o soră de-a sa. Fratele ei avea o soție și cel puțin cinci copii despre care știa David. Rebecca locuia Ia Craybourne cu tatăl lui, care nu era nici măcar socrul ei adevărat. Iar tatăl lui

avea o nouă soție, o femeie care era cu doar câțiva ani mai mare decât Rebecca și care, în mod ciudat, fusese însoțitoarea plătită a Rebeccai înainte de a se căsători cu contele. Știa că nu putea locui singură - Julian nu fusese un om foarte bogat, iar moșia lui îi revenise unui văr, de vreme ce Rebecca nu avea nici un fiu.

Probabil simțea că locul ei nu e nicăieri. Bineînțeles, era tânără și extraordinar de frumoasă. Poate că totuși

Îi revenise după moartea lui Julian și avea din nou o viață socială activă. Poate că avea pețitori sau urma să iarbă. Ori poate avea să se recăsătorească în curând. Așa că erau gândurile care îi reveneau de mii de ori în minte în ultimele luni.

Poate că el nu avea absolut nici o responsabilitate față de ea. Dar cu o seară înainte văzuse adevărul. Văzuse că lină îl plîngea pe soțul ei și că încă nu se obișnuise cu viața fără el. Văzuse că încă nu învățase cum să trăiască fără el. Și mai văzuse că trăia într-o casă unde mai mult ca sigur nu se simțea în largul ei, mai ales după învecinarea tatălui său. În plus, era mai mult decât evident că Louisa devenise stăpîna de drept a casei - o poziție pe care, fără îndoială, o avusese însăși Rebecca la început, când se întorsese în Southampton.

Probabil viața i se părea pustie și inutilă. Însă, ca femeie, nu prea avea ce să facă pentru a schimba asta.

Îl usese crescută și educată să ducă o viață de femeie mărită, ca mamă și ca stăpîna în casa soțului ei.

În acea noapte de nesomn, David simțise pe umerii o povară responsabilității pe care o avea față de ea. Cu o săptămână înainte ca Rebecca să se cunună, luase decizia de a se asigura că ea chiar avea să se căsătorească cu Julian. Așadar, era responsabil pentru faptul că ea își legase destinul de un bărbat care îi fusese infidel și că, dacă ar fi trăit, probabil i-ar fi adus o nefericire lăuntrică. Dar nu supraviețuise. Pentru că David îl

i unorise pe soțul ei și distrusese din temelii viața pe care ii cunoștea ea.

Și, bineînțeles, mai era faptul că o iubea. O iubise întotdeauna - încă de pe vremea când el era doar un băiețel și ea doar o fetiță timidă și fericită, cu cîrlionți mirii și ochi de culoarea castanei, care se uita la el cu iubită și îi zîmbea lui Julian. Adorația aceea dispăruse - «e însă de-a lungul anilor, pe măsură ce el intrase în tot mai multe belele - așa cum se întâmplase atunci când luase asupra lui vina de a le fi încuiat în șopron pe cele două fete ale grădinarului-șef într-o zi caniculară și apoi

uitase de ele, fiind descoperite de altcineva șase ore mai târziu. Rebecca plînsese pentru acele două fete și apoi se uitase la el cu reproș în clipa în care mărturisise că¹ el fusese banditul mascat care comisese acea mîrșăvie*. Apoi lăsase privirea în pămînt cînd tatăl său îl luase de acolo ca să-i dea o bătaie zdravănă.

Dar zîmbetele pe care i le arătase lui Julian nu se sfîrșiseră niciodată.

Iar dragostea pe care David o simțea pentru Rebecca] nu făcuse decît să complice lucrurile. Pentru că întotdeauna ceea ce simțise și ceea ce hotărîse să facă era mai mult o slăbiciune decît o datorie. Și se gîndi atunci că poate nu l-ar fi ucis pe Julian dacă nu ar fi iubit-o pe Rebecca. Poate că nu s-ar mai fi simțit atît de indignat de aventura amoroasă în care era implicat Julian.

Probabil tocmai acea indignare îl făcuse să țină în inima lui Julian, în loc să nimerească un braț sau un picior. Era un gînd ridicol, desigur, pentru că în momentul respectiv instinctul de ofițer îl determinase să acționeze. David știa că nu ar trebui să lase sentimentul de vinovăție să denatureze amintirea a ceea ce se întîmplase. Oricum ar fi stat lucrurile, un lucru știa sigur: că peste noapte luase o decizie.

Dimineață, cînd se trezise, aflase că Rebecca luase un mic dejun ușor în camera ei - cum făcea de multe ori - și apoi plecase.

-Probabil s-a dus în sat, îi spuse contesa. Sau mai degrabă e în vizită la Flora Ellis. De obicei, cînd se duce în sat, mă întreabă și pe mine dacă vreau să merg cu ea. 1 Știi unde locuiește Flora? îl întreabă ea.

Louisa se îmbujoră, și în clipa aceea David realizase 1 că ea își amintise ce fel de relație se presupunea că exis- 1 tase între el și Flora.

- Da, zise el. Mă duc să mă întîlnesc cu Rebecca . i

Și drumurile li se întîlniră, într-adevăr, la aproximativ un kilometru de căsuța în care locuia Flora Ellis. David observă imediat rochia gri elegantă pe care o purta. Părul îi strălucea în lumina soarelui, dezvăluit de boneta

pe care o ținea așezată pe creștetul capului, așa cum era în modă. Brusc, el își dori să se poată întoarce, să se răz- i'îlndească și să aibă mai mult timp de gîndire.

Bună dimineața, Rebecca, îi zise.

Bună dimineața, David.

Nu zîmbea deloc.

Ai fost în vizită la Flora Ellis? o întrebă el, dar înțe- Ieni-
imediat că fusese un mod foarte prost de a începe i nnversația.

Rebecca strînse din buze.

Da, îi răspunse. Și la Richard. Acolo te duceai și tu?

Nu, spuse el. Am venit să mă întîlnesc cu tine. Ai Vi ca să
facem o plimbare? o întrebă, după care îi oferî lanțul lui.

- Cred că da, zise ea, acceptînd să-l ia de braț.

E prima dată cînd porți gri? fu curios David.

Da, răspunse ea și îi aruncă o privire scurtă. Îți datorez
scuze, David, pentru că am fugit așa aseară. Să știi i a pentru
mine a fost o mare ușurare că ai fost acolo, că ni văzut cum s-a
întîmplat totul, că a fost rapid și fără Intere și a murit pe loc, zise
ea, afîșînd un zîmbet forțai , după care adăugă: Că a fost într-
adevăr un erou. Dar ilupă aceea am avut nevoie să fiu singură o
vreme.

Da, zise el. Am înțeles asta, Rebecca.

A murit acum aproape doi ani, spuse ea. A venit i impui să-l
las să se odihnească în pace. Camerista mea Inii scoate toate
hainele negre din garderobă în dimi- lirnța asta.

l Mscuția decurgea puțin mai bine decît se așteptase, tocmai
îi oferise șansa de care avea nevoie.

- Și ce ai de gînd să faci în continuare? o întrebă el. bai
gîndit vreun pic la viitor?

O vreme, Rebecca rămase cu privirea ațintită în față.

Femeile au foarte puțin control asupra viitorului Im, David,
răspunse ea. Știu că par nerecunoscătoare uliul spun asta, dar
adevărul e că urăsc că trebuie să înmiesc aici. Tatăl tău se poartă
la fel de frumos, ca II i and Julian ar fi fost fiul său adevărat, iar
Louisa

continuă să fie prietena mea. Dar nici nu-ți poți închis] pui cît
stingheră mă simt aici.

- Ba da, pot, zise el.

-Intr-adevăr? se miră ea și se uită spre el din nou, M-aș
putea duce la Horace. Cel puțin el e fratele meu adevărat. Nu
cred că mi-ar întoarce spatele, chiar dacă ei sunt aproape
mereu plecați de acasă. Dar nici nu rn-au învitat vreodată să
locuiesc cu ei. Cred că Denise nm prea mă place. Oh, de fapt
nu mă pot duce acolo. Chiat nu pot.

- Nu, aprobă el. Nu cred că ar fi un lucru înțelept . 1

-Aș putea duce o viață modestă din renta pe care]
mi-a stabilit'O Julian cînd ne-am căsătorit, adăugă ea. Mulți

oameni duc o viață confortabilă cu venituri mult mai mici. Dar, când am adus vorba despre asta, tatăl j tău s-a cam infuriat. A fost prima dată când s-a supă-I rat pe mine, așa că nu prea îmi vine să deschid din I nou subiectul.

-Te vede ca pe o fiică, îi spuse el. Julian a făcut parte j din familia noastră de când avea cinci ani. Și a fost fiul contelui la fel de mult ca mine.

- Știu asta, răspunse ea. Julian l-a iubit foarte mult pe I conte și l-a considerat mereu tatăl său. Te-a iubit și I pe tine, David.

-Da, zise el. își simțea inima ca pe un bolovan în -J piept, la fel cum i se întâmpla de multe ori. Am fost I ca frații. Și tocmai de aceea trebuie să înțelegi că tata nu poate accepta să te vadă plecând de aici și locuind undeva în sărăcie lucie.

- înseamnă că asta exclude orice posibilitate de a-mi lua o slujbă, afirmă ea și oftă.

- Te-ai gândit la căsătorie? o întrebă.

Rebecca închise ochii.

-Nu, zise scurt, după care inspiră adânc. Dacă m-ai fi întrebat asta ieri, David, ți-aș fi răspuns că sunt deja căsătorită. Dar nu mai sunt, desigur. Sunt văduvă, ba ' chiar de aproape de doi ani. Nu, nu m-am gândit la că-l sătorie. Deși acesta e singurul mod în care o femeie și-ar f (mica schimba cumva cursul vieții, nu-i așa? Totuși, va tit'bui să găsesc o soluție.

Până la urmă, eu o să mă duc la Stedwell, zise el. Mi îșia a fost mereu a mea, dar nu am făcut niciodată mai mult decât să o vizitez în trecere. Însă acum intenționez «il o transform în casa mea și să fac din administrarea l lujba mea. Am trimis o scrisoare acolo chiar în di- mmeața asta, ca să îi dau de veste menajerei că vin. Va iu Inii să facă pregătiri și să angajeze mai mulți servitori. Imn spus că o să mă duc cam peste o lună.

Mi se pare o decizie înțeleaptă, fu de părere Rebec- i n. Aici nu te mai simți ca acasă, David. Mai ales acum, după ce tatăl tău s-a recăsătorit. Dar sunt fericiți împreună, să știi. Dacă ți-ai făcut griji, așa ca mine, că poate... I i Dine, nu cred că e adevărat.

Da, zise el. Am fost puțin îngrijorat, dar acum îmi Jmi seama că nu aveam de ce. Cred că Louisa chiar ține la el, iar el ține la ea. O să preiau o sarcină foarte ■ Illicilă la Stedwell. Casa e în paragină, din cîte știu, Im grădinile au fost curățate, dar

nimic mai mult. Nu știu nimic despre chiriașii și muncitorii mei, ca să nu mai vorbim despre eficiența sau lipsa de eficiență cu i mc trebuie administrat totul. Și nu cunosc nici unul dintre vecini.

-O să fie o adevărată aventură, spuse Rebecca. Dar i ied că ai nevoie de ceva care să te țină ocupat, David.

- Ca să nu mai intru în belele? întrebă el cu subînțeles, uitându-se în jos la ea.

Rebecca se îmbujoră, însă nu-i răspunse. Știa foarte Im ic că ea nu fusese niciodată de acord cu comportamentul lui. Dar nu putea lăsa asta să îl oprească.

- O să am nevoie de o soție, zise el.

- Da, aprobă ea. Se va putea ocupa de administrarea t nsci și a grădinilor, în timp ce tu te vei concentra pe pământuri. Și sunt sigură că nu vei avea nici o problemă •n ți găsești pe cineva, David. Ești tânăr și sigur știi și tu • a ești chipeș. Ai avut ocazia să alegi pe cineva?

- Da, zise el și așteptă ca ea să ridice privirea spre el. Vreau să te căsătorești cu mine, Rebecca.

Pentru câteva clipe, ea îl privi absentă.

- Eu? întrebă ea, în cele din urmă. Vrei să mă căsăt resc eu cu tine?

-Amândoi ne-am rezolva o problemă dacă ne-am căsători, zise el.

-Nu, răspunse ea neîncrezătoare.

-Ai avea o casă a ta, Rebecca, zise el. Și nu numa atât. Ai avea un scop clar în viață. Ar fi foarte mare nevoie de tine acolo.

- Îmi propui o căsătorie de conveniență? îl întrebă. “

Se opriseră, iar ea își trăsese brațul din al lui.

-Ne-am căsători doar pentru că eu am nevoie de o casă a mea și tu de un ajutor?

-Nu în totalitate, răspunse el. Nu suntem doi străini, Rebecca. Eu țin la tine și cred că ții și tu puțin la mine. Nu ar fi ceva atât de rece precum o căsătorie de conveniență.

- Eu nu țin la tine. Se uită la el cu ochii mari. Se înr și toată după ce rosti aceste cuvinte, însă nu și le retrase. Julian te-a iubit și cred că de-asta simt și eu că am o oarecare legătură cu tine. Dar nu am ținut niciodată la tine. Nu-mi doresc să mă căsătoresc cu tine, David, nici din interes, nici din afecțiune. Mulțumesc, dar nu vreau.

În clipa aceea, David se simți de parcă ar fi primit o palmă

peste față. Pe de altă parte, nu îi spusese nimic din ce nu știa deja. Dar nu putea da înapoi. Înțelesese prea multe despre singurătatea care îi amăra sufletul din cuvintele ei de mai devreme, chiar dacă nu le rostise cu autocompătimire.

- Mai gîndește-te, zise el. Gîndește-te cum ar fi să ai o casă și o poziție numai ale tale, Rebecca. Gîndește-te cum ar fi să te poți muta de aici și să nu trebuiască să te duci să locuiești cu fratele tău și cu cumnata ta, care poate nici nu te vor acolo. Gîndește-te la faptul că eu am nevoie de o soție.

ApAru imediat o scînteie mînioasă în ochii ei negri ți itsuflă indignată.

Nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată furioasă.

Ai nevoie de o soție? repetă ea, pe un ton plin de ilhpreț. Dar ai deja una, David! Doar că nu ai vrut să te i Aultnrești cu ea. Și ai și un fiu!

Nu, răspunse el.

I fu-te și propune-i Florei să se căsătorească cu tine, |!*r ea. Te-ai gîndit măcar să te duci so vizitezi astăzi? f ii interesat să vezi cît de mult a crescut fiul tău cît ai I* i a plecat? Are părul tău negru, să știi.

Și Flora are părul negru, zise el ferm.

Deci ai de gînd să negi că ai fi tatăl lui? îl între- fa Te disprețuiesc pentru asta, David. Te urăsc pentru i >i a mai mult decît pot spune în cuvinte. Orice altceva ni lîcut am pus pe seama sălbăticiei tinereții, dar nu și n a a! Cum ai putut să concepi un copil și s-o abandonezi pe mamă?

Nu am abandonat-o, replică el. Nici pe ea, nici copilul. Sunt în siguranță, au un acoperiș deasupra capului a l<- sunt asigurate toate nevoile, nu?

- De tine? întrebă ea. Sau de tatăl tău?

De amîndoi, răspunse el.

Rebecca se întoarse și se uită la pajiștea întinsă și vei de pe unde se plimbaseră, îndreptîndu-se spre linia îndepărtată a copacilor.

Nu ar fi acceptat niciodată să se căsătorească cu mine, zise el încet.

Nu te cred! exclamă ea. Și prin asta recunoști chiar iu că n-ai cerut-o niciodată. Nici măcar nu ai făcut un lucru decent.

- Intreab-o, zise el. Cred că o să-ți spună cu gura ei că nu ar fi acceptat să se căsătorească cu mine nici dacă aș l cerut-o. Am avut o înțelegere.

- Oh, da! Bani și o .casă în schimbul tăcerii și supunerii. Și astfel fiul tău e un bastard, David. Va trebui să u it iască toată viața cu acest stigmat.

- Da, replică el. Dar va fi bine îngrijit și nu-i va lipsi nimic. O căsătorie între mine și Flora ar fi fost impos: bilă, Rebecca. Intreab-o!

Ea porni imediat în direcția casei din îndepărtare. |

- O căsătorie între noi ar fi imposibilă, zise ea. Nu pot să-mi dau seama cum ai avut îndrăzneala să-mi propui așa ceva. Se opri din nou, după care se întoarse și îl privi drept în ochi. Sunt soția lui Julian. Sau văduva lui Julian, dacă vrei. Chiar crezi că m-aș putea căsători cu tine după ce am fost a lui, David? Spune-mi, crezi?

David nu știa ce să-i răspundă.

-Am încercat, zise ea cu o privire în care se citea suferința, să nu-mi doresc ca Julian să fie cel care să se întoarcă acasă în locul tău. Pentru că ar fi o dorință îngrozitoare, nu-i așa? Dar tot mi-am dorit asta. Și, Dumnezeule, asta îmi doresc și acum! Dacă ar trebui să fie unul dintre voi doi aici, atunci mi-aș dori ca Julian să fie în fața mea acum și tu să fii într-un mormînt în Cri- meea. Și te urăsc pentru că m-ai făcut să recunosc asta cu voce tare. Nu veni după mine, te rog.

Fugi apoi grăbită pe pajiște, ridicîndu-și fusta voluminoasă ca nu cumva să se împiedice de ea în toată graba de a scăpa de el.

David rămase încremenit, uitîndu-se după ea. Se simțea ca și cînd i-ar fi înfipt un cuțit în stomac și l-ar fi răsucit în rană. Dar era ceva normal, desigur. Cum s-ar fi putut aștepta ca ea să-și dorească altceva?

Ba chiar și el își dorea același lucru. Ar fi vrut ca Julian să fi fost acolo cu ea, la Craybourne, și el să fie cel îngropat în mormîntul comun de pe muntele Inkerman. Ea ar fi fost fericită o vreme, iar el și-ar fi găsit liniștea, Și-ar fi dorit asta din tot sufletul.

capitolul 5

După prînz, contesa trebuia să participe la o întîlnire în sat pentru a aranja serbarea de la școala local ;l acordarea de premii. în mod normal, Rebecca s-ar fi diis cu ea, dar în ziua aceea invocă o durere de cap și se u iiase în camera ei.

(liiar dacă se simțise ciudat să locuiască la Cray- I . >i i i ne

după moartea lui Julian - mai ales în ultimul „>”, nu
îi mai fusese niciodată frică să plece din camera ei. În clipa
aceea îi era. Doar că nu știa unde s-ar fi

I
„I” ut duce ca să se simtă în siguranță. Nu știa nici
unde te alia David. La prânz nu spusese nimic despre
planul - „Ic pe care le avea pentru după-amiază.

Îl usese îngrozitor de nepoliticoasă cu el. Nu își putea mu luti
să se fi mai comportat vreodată cu cineva într-o manieră atât de
necuviincioasă. Și chiar nu își putea aminti să fi spus vreodată
ceva pentru a răni intenționat pe cineva.

„I iacă ar trebui să fie unul dintre voi doi aici, atunci nii aş
dori ca Julian să fie în fața mea acum și tu să fii îmi un mormînt
în Crimeea.” încă îi răsunau în minte m de cuvinte pe care le
rostise cu unicul scop de a-l răni. Ifi i liiar simțise o dorință
absolut ranchiunoasă de a-i la. c rău. „Și tu să fii într-un
mormînt în Crimeea.” Da,

II
detesta din tot sufletul pentru că o obligase să spună i
II voce tare lucrurile acelea. II ura!

fum îndrăznise să îi propună să se căsătorească cu el' Și chiar
cu sînge-rece. Numai și numai ca să-i pună i am în ordine în
locul lui.

Cum s-ar fi putut aștepta ca ea să accepte propunerea lui, de
vreme ce fusese căsătorită cu Julian? în pîus, știuse . ,i ei doi
avuseseră o căsnicie perfectă.

Știuse cît de apropiați fuseseră și cît de mult se iu- la a iă
unul pe celălalt. Oare chiar se așteptase ca ea in accepte o
căsătorie de conveniență știind toate lucru- ulc acestea?

Și tocmai cu el dintre toți oamenii?

„lin țin la tine”, îi spusese.^ Oare așa să fi fost? Da, jimbabil
chiar era adevărat. în ciuda sălbăticiiei sale, I 'avid ținuse foarte
mult la Julian. Iar ea fusese soția lui Iulian. în plus, fusese
mereu îngăduitor cu ea în trecut, chiar dacă era cu patru
ani mai mică decît el și era doar o copilă la vremea aceea.

„Cred că ții și tu puțin la mine.” Se înșelase în privința aceea.
Ea nu ținea deloc la el. Și totuși, Julian îl iubise.

Și da, era adevărat că exista un fel de legătură între ei. închise
ochii și-și aminti de Southampton și de clipa blestemată
a despărțirii de Julian. Acolo îl îmbrățișase pe David și îi
fusese îngrozitor de frică pentru el. îl rugase să aibă grijă de el,
chiar dacă ea se gîndea numai lai Julian și la faptul că în
clipa următoare trebuia să-și ia rămas-bun de la iubirea vieții ei.

Pentru totdeauna, după cum se dovedise.

Se gândi apoi că poate simțea o oarecare afecțiune pentru David, chiar dacă era un sentiment înăbușit de disprețul izvorât din pricina acelui lucru de neiertat pe care el îl făcuse. David avusese un copil cu Flora Ellis în afara căsătoriei - și acel simplu gând o făcea pe Rebecca să se îmbujoreze de rușine apoi refuzase să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale. Refuzase să se căsătorească cu Flora Ellis. „Ea nu ar fi acceptat niciodată“, îi zisese. Dar era un lucru greu de crezut. Orice femeie aflată în situația aceea s-ar fi căsătorit bucuroasă cu un bărbat responsabil, chiar dacă nu-l iubea. Pe de altă parte, cum ar fi putut Flora să facă așa ceva dacă nu l-ar fi iubit?

„Întreab-o“, îi spusese.

Dar oare chiar conta asta pentru ea? Oare era treaba ei ce se întâmplase între foștii iubiți și ce îi făcuse să ia decizia pe care o luaseră? De ce ar fi interesat-o pe ea, personal, dacă David se comportase urât cu Flora, așa cum păruse mereu, sau dacă Flora chiar nu-și dorise să se căsătorească cu el? David îi spusese că avuseseră o înțelegere - orice ar fi însemnat asta. Rebecca se gândi atunci că nu avea de ce să o intereseze dacă nu plănuia să se căsătorească cu el. Nu avea de gând să facă asta sub nici o formă. Ideea era absurdă.

Și totuși, în clipa în care se așeză să-i scrie mamei sale ¹¹ scrisoare, înmuie penița în cerneală de trei ori la rând și tot nu îi trecu nici un cuvânt prin minte. În afară de Io „David s-a întors acasă“. Dar nu putea începe o seri' mare cu cuvintele acelea. Ar fi părut că întoarcerea lui ai asă însemna foarte mult pentru ea. Și nu era deloc așa. După zece minute, lăsă tocul jos, se ridică în picioare - ic și oftă. Foaia era încă goală.

Se duse la fereastră și se uită afară. De dimineață pînă alunei, nori grei acoperiseră cerul. Părea o zi răcoroasă. Ai fi fost mult mai confortabil să rămînă în casă, la c ăldură. Oricum nu avea nici un motiv să iasă. Mersese și Ir ja în vizită la Flora în dimineața aceea și avusese parte de suficient aer curat și exercițiu fizic pentru toată ziua.

I i a prea tîrziu ca să se mai ducă în sat după Louisa. Așa i .l urma să rămînă în casă tot restul zilei.

Și totuși, după nici două minute, se afla în camera de garderobă, unde își lega strîns panglicile bonetei sub I su bie. Își înfășură un șal în jurul umerilor, știind că era posibil să aibă nevoie de el după-amiază.

Se ducea să aibă o discuție cu Flora.

David nu o urmăsea pe Rebecca înapoi acasă. În nimb, se întorsese pe drumul pe care veniseră împreună și pe unde ea mersese singură mai devreme. Fusese o singură dată în vizită la casa unde locuia Flora Ellis.

Îi atunci, însoțit de tatăl său. Se întâmplase înainte de nașterea fiului ei.

Bătu la ușă și se uită în jos aproape imediat, când îi deschise un băiețel. Da, copilul era într-adevăr brunet, în fel ca el - și la fel ca mama sa. Dar avea ochii cenușii .ii lui Julian.

- Milord? Flora Ellis apărură într-o clipită în spatele fiului ei și făcu o reverență stângace. Părea speriată.

Flora? zise el. Pot să intru?

Ea îl dădu pe micuț la o parte din ușă și îi făcu semn lui David să intre. Îl conduse apoi spre un salon mic, dar confortabil, luând repede o carte de povești de pe un scaun și un gherghet. După aceea îl invită să ia loc.

-Aș putea să-ți ofer ceva răcoritor, milord? întrebă ea.

David uitase cât de frumoasă era, dar și ce siluetă voluptuoasă avea.

Din punct de vedere al aspectului fizic, era exact genul lui Julian. El o iubise pe Rebecca, desigur. Nu exista nici o îndoială în această privință. Dar Rebecca: era o doamnă, una extrem de distinsă. Însă Julian avusese mereu nevoie de mai mult decât de frumusețe, delicatețe și iubire.

- Nu, mulțumesc, îi răspunse. Ce mai faci, Flora?

Poate că avea o siluetă voluptuoasă, dar și ea era o lady. Fusese o copilă fericită și energică, care avusese la fel de multe conflicte cu tatăl ei sever precum avusese el cu al lui.

- După cum poți vedea, sunt bine, milord, zise ea. Și dumneata? Mă bucur că te-ai întors cu bine de la război. Am fost foarte fericită când am auzit că urmează să te întorci acasă.

- Mulțumesc, zise el. Se uită apoi la băiețelul care stătea lângă scaunul ei, agățat de mîneca rochiei mamei sale și holbîndu-se la el. Ai un fiu minunat.

- Da, aprobă ea, după care îi zîmbi fiului ei. Este lumina ochilor mei.

-Te descurci bine, Flora? o întrebă apoi. Ai tot ce-ți trebuie?

- Da, răspunse'ea, în grabă. Sunt binecuvîntată datorită

dumitale și tatălui dumitale. Nu ne lipsește nimic.

-O să-l duci la școala din sat? întrebă el. Vom vorbi despre educația lui viitoare după ce va mai crește. Și despre o carieră potrivită pentru el.

- Da, zise ea. Mulțumesc. Ești foarte amabil.

Cîteva clipe, se uită gînditor și tăcut la ea și la copil.

- Vreau ca Rebecca să se căsătorească cu mine, zise el și o privi în ochii ei mari. Dar vrea să știe de ce nu m-am căsătorit cu tine.

Flora roși.

- Am spus încă de atunci că era o nebunie, zise ea. Am spus că o să fie ceva care nu o să-ți dea pace. Prohibii ar fi trebuit să insist să se spună adevărul. Din pă- i ,tte, în momentul acela nu eram în stare să iau decizii raționale. Ți-am permis să mă convingi să fac un lucru • II care n-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord.

În momentul acela părea singura soluție, replică el. Se făcuseră deja toate planurile pentru nuntă și toate în- v națiile fuseseră trimise. Ar fi izbucnit un scandal mon- xiruos. Și ai spus chiar tu că ți-ai dat seama că Julian nu ne va căsători niciodată cu tine.

Flora se aplecă brusc spre fiul ei și îi șopti la ureche:

- Poți să te duci să iei un biscuit din borcan, scumpule, zise ea. Stai frumos la masă și mănîncă.

- Pot să iau doi? întrebă micuțul, ridicînd două i legete.

Flora îi zîmbi, plină de afecțiune.

- Bine, doi, zise ea. Dar numai de data asta. Și ai grijă H; l nu faci firimituri. Așteptă ca fiul ei să o zbughească ilin încăpere, după care se întoarse spre el: De ce nu-i ■,pui adevărul acum? întrebă ea.

- L-a iubit, răspunse el. Îl va iubi mereu.

- Și totuși vrei să te căsătorești cu ea? întrebă ea, după i are se înroși din pricina îndrăznelii propriiei întrebări.

- Da, răspunse el.

Ea se încruntă și spuse:

-Nu știu de ce o faci. Meriți mai mult decît atît. Dar e o îndrăzneală din partea mea să spun asta. Ai accepta să se căsătorească cu tine, în ciuda acestui lucru? Mai degrabă preferi să taci decît să-i pătezi memoria lui Julian?

- Da, zise David.

Flora plecă atunci privirea spre mîinile pe care le ținea

împreunate în poală.

-Ai iubit-o dintotdeauna, nu-i așa? zise ea. Și ai fost mereu un bărbat de zece ori mai bun decât el. Și totuși, ai ales de multe ori să fii țapul ispășitor pentru el.

Cred că am fost printre puținii oameni care și-au dat seama de asta. Rehecca nu a știut niciodată, nu-i așa? Iar ultima dată ai făcut-o de dragul ei. Nu pentru el, nu-i așa? Și nici ca să-l scapi de urmările unui posibil scandal, ci pentru că ea ar fi suferit și tu o iubeai, adăugă Flora și oftă adânc.

- Flora, s-ar putea să vină aici să-ți pună întrebări, zise; el. Dacă s-a hotărât să se gândească măcar la propunerea mea, e posibil să vină. Are nevoie de un soț. Are nevoie de o casă a ei și de un scop clar în viață. Și le-ar putea găsi pe toate alături de mine.

- O să am grijă ce îi răspund, zise ea.

David se aplecă în scaun spre ea:

- Dar n-o să-i spui adevărul, da?

-Am promis, îi răspunse. Înainte ca tatăl dumitale să-mi dea casa asta, înainte să aflăm că va fi atât de binevoitor. Când dumneata și Julian ați făcut toate aranjamentele ca eu să am un sprijin, am promis că n-o să spun nimănui cine este tatăl lui Richard. Sau cine a fost. I Probabil a fost o greșeală, dar am făcut o promisiune și nu o voi încălca acum, dacă asta este dorința dumitale. Ți dau mai mult decât ți-aș putea înapoia vreodată.

David se uită cu atenție ochii ei, după care încuviință din cap mulțumit și se ridică.

- Nu vreau să te mai rețin, zise el. Altfel sunt șanse mari să găsești borcanul cu biscuiți gol.

David se îndreptă spre hol, dar se opri la ușă, cu mîna pe clanță. Se întoarșă spre ea, șovăind o clipă.

-A murit onorabil, Flora, zise el în grabă. Și pe loc. Nu cred că a simțit vreă durere.

- Știu, zise ea. Mi-a spus Rebecca mai devreme. Avea ochii plini de lacrimi. Își mușcă buzele, încercînd să nu plîngă. Mulțumesc, șopti ea în timp ce el deschise ușa și ieși.

Rebecca nu-i găsi pe Flora și pe Richard acasă, ci pe malul unui iaz destul de neglijat, dar plin cu nuferi, care j se afla la mică distanță. Devenise un loc puțin frecventat

lle cînd se amenajase un lac mult mai mare la est de II mac. Dar Flora nu voia să-l ducă pe fiul ei

acolo din moment ce exista posibilitatea să se întâlnească oricând, contele sau contesa.

Ați văzut broaște astăzi? strigă Rebecca în timp ce îl apropia.

Doar peștișori, răspunse Flora zîmbind, în timp în care Richard luase un băț și lovea cu putere în apă, cheli undă pe Rebecca să vină să vadă.

Cîteva minute mai tîrziu, plecară în plimbare de-a lungul potecii de lemn, care îi conducea înapoi spre tîrî. Richard alergă înainte lor.

M-am întors în după-amiaza asta cu un motiv, zise Rebecca fără ocolișuri.

Flora se uită la ea întrebătoare.

■ Ce s-a întîmplat cu David? izbucni Rebecca. Te-a rănit vreodată în căsătorie? Sau s-a pus măcar vreodată problema căsătoriei?

Îi lora trase adînc aer în piept și răspunse:

Am discutat despre asta. Apoi am decis de comun acord să nu o facem. S-a purtat onorabil și a fost li iar te bun.

Onorabil? repetă Rebecca, pe un ton plin de disoluție. Bun? După ce ți-a provocat atîtea neazuri și apoi diminuează discuția despre asumarea consecințelor? Era abia ki duc normal să faci asta. Chiar a subliniat faptul că nu voia?

Eu nu am vrut să mă căsătoresc cu el, spuse Flora. Ai fi fost un pas greșit - pentru amîndoi. Nici unul nu îl iubea pe celălalt. El ar fi făcut-o doar din generozitate și eu aș fi acceptat numai din teamă și disperare.

Dar era tatăl copilului tău, replică Rebecca. Asta nu însemna că era dator să se căsătorească cu tine?

Flora rămase tăcută o vreme.

- Uneori, începu ea, oamenii își pierd capul în viață. V luarea pasiunii. Știu că ți se pare ceva greu de înțeles, Rebecca. Tu ai principii morale foarte puternice și standarde de conduită, și te admir pentru asta. Cu toate acestea, se întîmplă și astfel de lucruri. Nu aduce nimic bun încercarea de a îndrepta un rău cu alt rău. Ar fi fost, o greșeală să mă căsătoresc cu lordul Tavistock.

- Dar, dacă nu l-ai iubit, atunci cum ai putut să... Rebecca se înroși, apoi adăugă: Iartă-mă, chiar nu e treaba mea. Te rog să mă ierți.

- Pasiunea și iubirea nu merg mereu mână-n mână, zise Flora. Nu întotdeauna. L-ai condamnat pe lordul Tavistock că nu s-a căsătorit cu mine? Nu ai de ce. Sunt sigură că ar fi făcut-o, însă eu i-am spus foarte clar că nu era ceea ce-mi doream. El nu a greșit cu nimic.

- Dar este responsabil pentru Richard, zise Rebecca printre dinții.

- Crezi că nu ar fi trebuit să-l nasc? o întrebă atunci Flora. Chiar poți să te uiți la el și să-mi spui că nu ar fi trebuit să existe, Rebecca? Că este o greșeală? Ceea ce am făcut eu a fost greșit. Am știut atunci, știu și acum. Dar cred că nu-mi pare atât de rău pe cât ar trebui să-mi pară. Vezi tu, îl am pe Richard, așa că nu am de ce să regret. Și nu vreau ca altcineva să se simtă responsabil, deși trebuie să mărturisesc că le sunt recunoscătoare lordului Tavistock și contelui de Harrington pentru tot sprijinul lor.

Rebecca amuți. Intr-adevăr, când privea astfel lucrurile, era greu să le judece doar în alb și negru. Însă nu putea înțelege sub nici un chip ceea ce spunea Flora despre pasiune. Înțelegea, desigur, ce înseamnă iubirea, însă pasiunea era ceva dincolo de experiența ei. Mai cu seamă pentru că sugera un lucru irațional și imposibil de controlat. Ceva ce nu-și dorea să trăiască vreodată.

Cu toate acestea, nu putea judeca. Nu o condamnase niciodată pe Flora pentru ceva ce ea, una, nu putea înțelege. Și cum putea spune că tot ceea ce se întâmplase între Flora și David fusese o greșeală, când rezultatul acelui moment de pasiune fusese Richard? Uneori, nu era ușor să decidă ce era corect și ce era greșit. Cîteodată, viața pur și simplu nu era atât de simplă.

Nu mai intru, zise ea, pe măsură ce se apropiară de i tisă. Voiam doar să te întreb lucrurile astea. Flora, vrea •ă mă căsătoresc cu el.

Lordul Tavistock? întrebă Flora.

Dar n-aș putea s-o fac, firește, răspunse Rebecca. Nici măcar nu pot să spun că îl plac sau că îl respect, lin ă nu mă pot gândi la a doua căsătorie. Este mult I<it-a devreme.

Au trecut aproape doi ani, îi spuse atunci Flora.

• O spui ca de parcă ar fi foarte mult timp, adăugă U becca oftînd. Mie nu mi se pare așa de mult, Flora. Ilu ft mă simt

căsătorită. Încă trebuie să-mi întipăresc în minte că sunt văduvă, iar asta de aproape doi ani. Are vreo logică tot ce spun?

- Da, zise Flora în șoaptă.

Ceea ce vreau să te întreb, încep Rebecca - deși e iibsurd din moment ce nu am nici cea mai mică intenții de a mă căsători cu el, nici acum, nici niciodată -, i eea ce voiam să te întreb, Flora, e dacă te-ar deranja, ducă te-ar răni acest lucru.

Dacă te-ai căsători cu lordul Tavistock? întrebă Flo- 11 mirată. Nu. Oh, nu, Rebecca, nu ar trebui să crezi că m ar deranja. E un lucru care a rămas în trecut. S-a terminat. Nu trebuie să aveți rețineri din cauza mea. Va fi un soț minunat, sunt sigură. Este un om extraordinar.

Rebecca izbucni într-un hohot de râs forțat.

-Și totuși, nu-l iubești? întrebă ea. Nu vrei pentru tine toate lucrurile astea minunate?

Flora se înroși și se aplecă să ia buchețelul de păpădii a margarete pe care îl culesese Richard pentru ea.

- Mulțumesc, scumpule, spuse ea. Sunt absolut minunate! După aceea se ridică și răspunse: Nu. Deloc, Rebecca. Și crede-mă că vorbesc foarte serios. Dar nici nu-l urăsc și nici nu mi-e antipatic. În definitiv, este un om bun.

Rebecca oftă din nou. _

- Dar nu-mi caut un soț, spuse ea. Și, chiar dacă mi-aș i mita, cu siguranță nu ar fi David.

Apoi își luă rămas-bun și plecă înapoi spre conac, cu capul în pământ.

„Ai avea o casă a ta“, îi spusese el. „Și nu numai atât! Ai avea un scop clar în viață. Ar fi foarte mare nevoie de tine acolo.“

Se grăbea spre o casă care nu era cu adevărat a ei. O casă în care nu avea nici un rol clar. Un loc unde trebuia să-și găsească tot felul de preocupări pentru a umple zilele lungi și goale.

Dar nu David. Nu s-ar fi putut căsători niciodată cu David.

Soarele ieșise dintre nori a doua zi, iar la micul dejun contele anunță că orice alte activități de după-a- miază trebuiau anulate, în favoarea unei plimbări pe malul lacului.

-Miine poți juca din nou rolul lui Lady Bounti- ful⁵, draga mea, zise contele, bătînd-o

⁵ Personaj din piesa *The Beaux' Stratagem*, scrisă în secolul al XVIII-lea de George Farquhar. Lady Bountiful (în traducere în

ușor pe mână pe soția lui. La fel și tu, Rebecca. Dar astăzi trebuie să-i bucurați pe bărbații familiei mergînd la o plimbare împreună cu ei.

În schimb, contesa sugerează să meargă călare, dar contele insistă că o plimbare pe jos ar fi un efort fizic mult mai energic. Louisa se strîmbă un pic, dar apoi zîmbi și zise:

-Oh, bine, William. Fie. Facem o plimbare, în orice ritm lent pe care vrei să-l stabilești tu.

-Trebuie să-mi faceți pe plac, fiindcă sunt cel mai în vîrstă, adăugă contele, iar Louisa chiar începu să rîdă de el.

Din cîte își amintea David, nimeni niciodată nu-l tachinase pe tatăl său. Și nici nu rîsese de el. Și totuși, în ciuda expresiei aspre de pe chipul său, contele nu părea furios și nici măcar nemulțumit. David se uită apoi la Rebecca. Purta gri din nou, dar o nuanță mai deschisă

il i ,U cu o zi înainte. Se întrebă apoi dacă se întorsese la 11 ira Ellis în ziua precedentă, dacă mai era supărată pe ti ijl dacă era la fel de neclintită în decizia de a-l refuza.

Se întrebă dacă după dimineața trecută ea fusese ten- 1, 11a de propunerea lui. Asta dacă putea fi vreodată tenta- 1(\. 111 clipa aceea, lua micul dejun și ținea ochii plecați în farfurie, deși puțin mai devreme avusese o discuție destul de animată cu Louisa despre un fermier mai în vâ i stă pe care doreau să-l viziteze.

Plănuiseră să treacă pe la el în după-amiaza aceea, dar *r părea că trebuiau să amîne vizita pentru altă dată.

Se plimbă la braț cu ea, după prînz, cînd ieșiră toți patru pe malul lacului. Rebecca îi acceptă brațul întins ;AI ;l să protesteze în vreun fel și, la scurt timp, se distan- (ii,l destul de mult de tatăl lui și de Louisa, care mer- r ui mai încet, în ciuda nemulțumirii Louisei.

A ieșit din nou soarele, zise David.

- Da, spuse Rebecca. Ieri părea că ne paște ploaia.

Apoi se așternu tăcerea între ei.

Ai vorbit cu Flora? o întrebă el în cele din urmă.

- Da, răspunse ea. La început părea că nu voia să vor- br;iscă despre asta, dar după ceva timp continuă: Mi-ai ,pus adevărul. îmi pare rău că te-am judecat greșit atît 11mp. îmi pare rău.

- Și cît de mult m-ai iertat? întrebă el. Suficient cît să le căsătorești cu mine?

- Nu, răspunse ea repede. Nu, David. Cred că am fost i
lară de prima dată. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit Hă zic tot ce
ți-am spus. Și, crede-mă, că nu am vrut să ^{Mine} chiar așa. Nu ți-
am dorit niciodată moartea. Mi-am dorit doar ca Julian să fi fost
în viață.

- Am înțeles asta, zise el. Nu vreau să-l înlocuiesc în
viața ta, Rebecca.

Ea ridică privirea spre el.

- Atunci ce vrei?

- Știu că îl vei iubi mereu, răspunse el. Nu ți-aș cere
niciodată să renunți la asta și nici nu m-aș aștepta s-o faci.

- Și totuși vrei să fii soțul meu, spuse ea.

-Da.

-Ar trebui să renunț la el dacă m-aș căsători cu tine, replică
ea. Ți-aș datora totul - loialitate, supunere, afec-| țiune. Asta
înseamnă căsătoria, David. Nu există jumătăți de măsură.

- Și nu mi-ai putea da aceste trei lucruri? o întrebă el.
Chiar dacă nu ți-aș cere să mă iubești? Afecțiunea este un lucru
de dorit în orice relație. Și chiar cred că o căsnicie bazată pe
afecțiune reciprocă poate funcționa foar-¹ te bine. Chiar nu poți
să simți măcar atât pentru mine?

-Nu știu, răspunse ea. Sincer, nu știu, David. Dar, dacă nu ți-
aș putea oferi inima mea, atunci nu ți-aș putea oferi nici toată
loialitatea mea. M-aș simți ca și cum te-aș înșela, ca și cum ți-
aș fi necredincioasă. Nu ți-aș putea da niciodată inima mea.
Pentru că e moartă și îngropată în Crimeea.

Ajunseseră pe malul lacului. Stătură acolo o vreme, în
tăcere, privind copacii de cealaltă parte a apei. Apoi se
plimbară în tihnă în jurul lacului. încă nu era pregătit să li se
alăture tatălui său și Louisei.

-Și dacă aș fi pregătit să te iau de soție fără să-mi oferi inima
ta? întrebă el.

-Nu ar merge, David, răspunse ea. Crede-mă, nu ar
funcționa deloc. Eu și Julian ne-am iubit la nebunie unul pe
celălalt, dar, chiar și așa, tot au existat anumite probleme...
care .au fost... pe care a trebuit să le rezolvăm. Tot timpul.
Nu a fost deloc ușor. Pentru nici unul din noi. Numai iubirea
noastră - angajamentul nostru în fața acelei iubiri - a fost
singurul lucru care ne-a ținut împreună pînă la capăt. Chiar
dacă am fost departe unul de celălalt în ultimele șapte luni ale
căsniciei noastre.

- Dacă nu vei mai iubi niciodată, zise el, dacă inima ta chiar a murit odată cu el, Rebecca, chiar trebuie să rămîi văduvă pentru tot restul vieții tale? Chiar nu vei lua în calcul niciodată posibilitatea de a te recăsători? 'i

I l ridică privirea spre el, dar părea nu părea să-l vadă iu adevărat. în clipa aceea, el înțeluse că sădisse o idee Itniă și înspăimîntătoare.

Nu știu, zise ea în cele din urmă. Pur și simplu, nu și li i, David.

- Sau e vorba numai despre mine? întrebă el. Nu te iu 'ii căsători cu mine pentru că eu nvam întors acasă de L război și el nu?

Ați fost ca frații, răspunse ea. Nu m-aș putea căsăto- li i u fratele soțului meu mort.

lăar nu am fost frați de sînge, replică el.

I david, repetă ea. Te rog, chiar nu aș putea s-o fac.

Trebuia să lase lucrurile așa. Nu plîngea și nici nu părea înnebunită de durere. Pe de altă parte, Rebecca na o persoană mult prea disciplinată ca să-și arate în public adevăratele sentimente. David știa foarte bine i ^ purtarea ei din noaptea întoarcerii sale nu era ceva i are să-i fi stat în caracter. Dar în clipa aceea ochii ei îi «puneau foarte clar că nu putea fi împinsă mai departe de atît. Pur și simplu, nu îl voia. Sau cel puțin pentru moment. Poate că a doua zi avea să încerce din nou, după ce Rebecca se gîndise serios la ceea ce discutaseră Iu ; iua aceea.

I)ar nu credea că avea să-l accepte. în cele din urmă, ra avea să accepte alt bărbat, dar niciodată pe el. Așa că povara vinovăției care îi apăsa sufletul nu avea să dispa- lă niciodată. Nu putea să facă niciodată nimic ca să o iilute ori să o protejeze pe femeia pe care al cărei soț ,i iubit îl omorîse cu aproape doi ani în urmă. Pentru • ă ea nu putea să accepte nici un ajutor.

- Hai să așteptăm aici cîteva minute, vrei? îi sugeră el și aproape că simți ușurarea ei ca pe ceva palpabil. Tata și Louisa ar trebui să ne ajungă din urmă în curînd.

Iar cînd se apropiară de ei, contele se încruntă imediat cînd văzu că stăteau atît de aproape de marginea Incului și își exprimă îngrijorarea în legătură cu trestiiile i are creșteau și ieșeau din apă.

- Orice ambarcațiune care s-ar aventura pînă aici ar l rămîne blocată fără doar și poate, zise el. Și nu s-ar mai I putea elibera sub nici un chip. In plus, ar fi foarte pe- I riculos de

înotat aici. Va trebui să pun să fie curățată I toată zona asta.

-Dar trestia oferă lacului un aspect sălbatic și pito-J resc, zise contesa. Nu crezi, David? Nu trebuie să fie un I lac de agrement? Nu ar trebui să fie pur și simplu o plăcere să-l admiri?

-Grădinarilor mei le-ar plăcea să te audă spunînd asta, zise contele sec. Le-ai oferi o scuză să fie leneși, draga mea. Și am avea natură sălbatică pînă la ușa prin-! cipală a conacului.

Louisa izbucni în rîs.

-Nu asta am spus, și tu știi foarte bine, William, zise ea. Nu-i așa, Rebecca? Bărbaților le place să continue să ne considere niște creaturi nesăbuite, auzind doar ce ' cred ei că spunem, nu ce spunem cu adevărat. Hai să o ! luăm înainte și să discutăm despre asta, nu vrei?

Nu-i părea rău, se gîndi David, în timp ce se întoar- j seră pe drumul pe care veniseră, pentru a i se alătura 1 tatălui său pentru plimbarea de întoarcere.

-Ce părere ai, David? îl întrebă contele. Să pun să fie curățat lacul sau să-l las așa și să-i fac pe plac mamei j tale vitrege?

- Oh, nici nu mă gîndesc să răspund la aceste între- I bări, zise David chicotind.

- Ei bine, bănuiesc că nu e mare supărare dacă doar acest capăt este îmbîcsit și pitoresc, zise contele moro- I cănos. Cine vrea încă poate să înoate ori să se plimbe l cu barca în capătul celălalt. Dar să știi că nu voi permite l sub nici un chip ca întreg lacul să fie năpădit de trestii. l

După ce se întoarseră acasă și se reuniră în salon l să ia ceaiul, veni și explicația motivului pentru care I contele preferase o plimbarea în favoarea echitației, l dar și pentru care se deplasaseră într-un ritm afît de l lent. Contesa turnă ceai pentru toată lumea, după care 1 •c opri în spatele scaunului soțului ei și-și așeză mîna pe umărul lui.

- Să le spunem, William? îl întrebă ea.

El îi acoperi atunci mîna cu a lui și o mîngîie ușor.

- Am zis da și mai devreme, cînd m-ai întrebat același lucru, draga mea, zise el. Spune-le!

Louisa se făcu roșie ca racul.

- Dar mă simt așa de jenată, șopti ea.

- Dragă mea, David are douăzeci și opt de ani...

David ridică din sprîncene întrebător.

- O să ai un frățior sau o surioară, spuse ea. Mai exact,

un frățior vitreg sau o surioară vitregă. Te deranjează?

David se gândi că probabil era incredibil de naiv pen- nu un bărbat de douăzeci și opt de ani. Nu se gândise nici măcar o clipă la acea posibilitate. Ideea că tatăl său ar fi mai putut avea un copil la vârsta de cincizeci și doi de ani i se părea absolut incredibilă. Și totuși, șocul său era complet ridicol. La urma urmei, tatăl său avea *numai* i incizeci și doi de ani. Iar Louisa avea treizeci.

Să aibă un frățior sau o surioară? La vârsta lui? Se ridică imediat în picioare.

- Dacă mă deranjează? zise el. Sunt absolut încântat! l i strînse apoi mîna tatălui său și observă că părea la fel de stînjenit precum Louisa. După aceea o luă în brațe pe Louisa și o îmbrățișa strîns. Sunt foarte fericit pentru voi, adăugă el. De ce ți-a fost jenă să-mi spui?

-Nu știu, răspunse ea. Dar să știi că și eu sunt ex- i rem de încîntată. Și foarte mîndră de mine. Nu-i așa, William?

Dar contele deja se ridicase în picioare și deschidea brațele spre Rebecca.

- Oh, tată, zise ea, îmbrățișîndu-l. Sunt foarte fericită pentru tine. Și pentru tine, Louisa!

Și apoi cele două femei se strîngeau în brațe, iar Louisa rîdea. Tatăl și fiul se uitau unul la altul stînjeniți, peste capetele lor.

Poate că pînă la urmă nu era totul pierdut, se gândi David.

capitolul 6

A doua zi de dimineață, la micul dejun, Rebecca și Louisa făceau aranjamente să-și petreacă după-amiaza mergînd în vizită la bătrînul domn Maynard și la alți fermieri care fuseseră bolnavi. După aceea, Rebecca avu restul dimineții numai pentru ea, așa că luă o carte și se duse să citească în foișorul cu trandafiri din apropierea casei. Foișorul acela i se păruse mereu un mic colțișor de rai, cu gărdulețele sale vii tăiate îngrijit pînă la înălțimea umerilor, cu intrarea de piatră cu arcadă, cu băncile din fier forjat și cu statuile de marmură. Și, desigur, cu trandafirii absolut minunați.

Deschise cartea, dar nici măcar nu încercă să citească. O adiere blîndă făcea filele să fluture, însă nu avea suficientă putere ca să le întoarcă.

Îi tot răsuna în minte întrebarea lui David dacă ar rămîne pentru totdeauna văduvă, de vreme ce inima ei era îngropată în

Crimeea cu Julian. Dar tot nu-și putea închipui cum s-ar fi putut căsători cu un bărbat fără să-i poată da și inima ei. Cu doar două zile în urmă, i-ar fi răspuns fără nici o ezitare. Și acel răspuns ar fi fost „da“. Cum s-ar fi putut căsători din nou când ea era căsătorită cu Julian?

Acum însă nu mai la fel de sigură. Era adevărat că nu ar mai putea iubi niciodată pe nimeni. Dar viața ei ar fi rămas mereu pustie și lipsită de sens dacă nu ar avea niciodată nimic mai mult decât avea în clipa aceea. Și apoi realizează că mult timp doar stătuse în expectativă, așteptând să înceapă următoarea etapă a vieții ei. Aștept- tîndu-l pe Julian să se întoarcă acasă. Dar el nu avea să se mai întoarcă.

Niciodată. Oare viața ei chiar se putea opri definitiv doar pentru că se opriese a lui? Pînă nu demult, își dorise ca răspunsul să fi fost „da“. Și știa că timp de aproape doi ani își dorise în mod inconștient să fi fost moartă și ea.

Dar nu era moartă. Și viața părea să își intre din nou în drepturi. Încet și dureros, într-adevăr, dar fără nici o urmă de îndoială. Asta își propusese cu cîteva zile în urmă.

Și atunci lăsase deoparte hainele negre și se îmbrăcase în gri, ca un semn că revenea la viață. Cu toate acestea, viitorul ei părea pustiu și destul de înspăimîntător. Se simțea singură.

Dar nu era singură. Pentru că cineva intra pe sub ar- i adă. Se uită peste umăr și nu fu deloc surprinsă să vadă (.1 era David. Se gîndi atunci că probabil într-un fel se așteptase să vină la ea. Lucrurile încă nu se rezolvaseră între ei. Ii spusese un „nu“ ferm în ambele dăți cînd o i oruse în căsătorie. Și de fiecare dată el încetase să mai Insiste ori să o mai preseze. Dar înțelegea că încă nu rezolvaseră nimic. Pentru că știa că avea să o ceară din nou. Și înțelegea la fel de bine că ea încă nu-i oferise i .tspunsul final.

Nu se salutară unul pe celălalt. David doar se așeză tăcut lîngă ea pe banca pe care stătea. Rebecca se gîndi atunci că era destul de ciudat că nu mai era nevoie de forme de salut sau politețe. Păreau să comunice dincolo de cuvinte. Aștepta ca ea să spună ceva. Și încă destul de răbdător.

David știa că ea urma să vorbească. Și înțelegea că avea ceva să-i spună.

Rebecca închise cartea și apoi închise și ochii o clipă.

-Să știi că sunt foarte fericită pentru ei, zise ea. Nici nu se pune problema să nu fiu fericită.

El nu spuse nimic. Poate pentru că nu știa exact despre ce vorbea, deși ea simțea că el înțelegea perfect la ce se referea.

- Dar nu cred că aș putea suporta să fiu aici când se va naște copilul, David, continuă ea. Pentru că atunci vor deveni o familie în deplinătatea cuvântului. Și eu mă voi simți mai nelalocul meu ca oricând.

El tot nu spuse nimic. În schimb, îi luă cartea din mâini și o așază în celălalt capăt al băncii.

- Mi-am dorit foarte mult ambii copii, zise ea, închizând ochii preț de o clipă. Nici nu-ți poți imagina cât de mult mi i-am dorit, David! I-a fost greu și lui Julian. A fost așa de bucurios la început, apoi a suferit enorm atât pentru propria pierdere, cât și pentru durerea mea. Dar a fost și mai greu pentru mine. Pentru că eu i-am purtat în pîntec. Au fost o parte din mine. Iar pierderea lor m-a durut îngrozitor de tare. Rebecca simți atunci degetele lui atingîndu-se ușor de mîna ei pentru o clipă. Cu ei, fericirea noastră ar fi fost completă, continuă ea. Așa cum acest copil va întregi fericirea tatălui tău și a Louisei. Chiar mă bucur enorm pentru ei. Dar mi-e groază să fiu aici.

În cele urmă, David vorbi:

- Atunci vino cu mine.

În clipa aceea, fu foarte tentată să accepte. Era pentru prima dată când se simțea ispitită să spună „da”. Pe tot parcursul nopții și al dimineții, ceva din ființa ei îi spusese că el avea să o întrebe din nou. Și se abținuse cu încăpăținare să ia orice fel de decizie. Pentru că se convinsese pe sine că, de fapt, nu avea de luat nici o hotărîre. Nu se putea căsători cu el.

- David, zise ea, după care deschise ochii și se uită în jos la mîinile ei. Înghiți apăsate, după care continuă: Nu te iubesc, David.

-Nici nu-ți cer să mă iubești, spuse el. Îți cer doar ajutorul și compania, Rebecca. Și poate puțină afecțiune, dacă mă voi dovedi un soț bun pentru tine. Nu-ți cer ceva ce nu-mi poți oferi.

-Dar dacă aș deveni soția ta, aș simți că e datoria mea de onoare să-ți ofer totul, răspunse ea.

-Tot ceea ce îmi poți oferi, zise el, cu blîndețe. Și loialitatea ta. Asta este tot ce-ți cer, Rebecca. Este ce îți ofer și eu.

Rebecca încleștă pumnii, după care răsfiră degetele în poală.

- Cum te-ai simți dacă ai veni cu mine la Stedwell și să găsi totul abandonat și în paragină, cum bănuiesc eu că este?

o întrebă.

Ea căzu pe gânduri o clipă.

- Cred că aş simţi că aş prinde un suflu nou, răspun- M*
ea. Ar fi foarte multe lucruri de făcut.

- Nu ai avea pe nimeni care să te ajute, spuse el. Cu excepţia mea - şi a servitorilor, desigur. Dar eu aş fi I* >.irte ocupat cu fermele, care, după atîția ani, sigur n avea nevoie de atenţia mea.

- Nu aş cere nici un ajutor, zise ea. Ar fi minunat să ^{TUT} am nevoie de ajutor şi să am mină liberă în rezolvarea unei sarcini atît de importante. Ar fi minunat să unt că este nevoie de mine.

Cînd realizează ceea ce spunea de fapt, se opri brusc.

-Ar fi mare nevoie de tine, Rebecca, zise el. Eu am nevoie de tine.

Dar nu putea. Era David, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu-l plăcuse vreodată - sau cel puţin >lin copilărie pînă acum. Mai ales de la... de la întîmplarea cu Flora. Aşa că în clipa aceea nu se putea folosi i Ic el doar ca să se ajute pe sine.

- Aşadar, ceea ce îmi propui este doar o căsătorie de laţadă? îl întrebă şi se înroşi toată.

-Nu, răspunse el.

Ştia că privirea lui era aţintită asupra ei, chiar dacă nu se putea convinge pe sine să ridice ochii ca să-i întâlnească pe ai lui.

-Ar trebui să fie o căsătorie în toată deplinătatea cuvîntului. Altfel, nu cred că am putea locui în aceeaşi casă.

- Dar eu n-aş putea să...

Se opri brusc şi-şi împreună mîinile strîns în poală. Nu ar fi putut îndura intimitatea căsătoriei cu un băr- ' bat pe care nu îl iubea. Mai cu seamă că îi fusese foarte greu chiar şi cu bărbatul pe care îl iubise.

Desigur, datoria era lucrul care făcea o femeie să se supună de bunăvoie - mai cu seamă că educaţia ei o pregătise pentru asta. Însă nu credea că ar fi putut face aşa ceva dacă nu ar fi existat iubirea puternică pe care o simţea pentru Julian şi dorinţa sa arzătoare de a-l mulţumi. Pentru o femeie, era neplăcut chiar şi atunci cînd se afla iubirea la mijloc. Iar fără ea, ar fi fost ceva absolut oribil.

- Nu aş încerca în nici un fel să-i iau locul lui Julian, Rebecca, zise el.

El nu înţelegea. Se părea că bărbaţii nu înţelegeau niciodată

astfel de lucruri. Lui Julian îi plăcuse foarte mult. Venise la ea în fiecare noapte, cu excepția perioadelor în care fusese însărcinată sau în perioadele lunare. Și nu o deranjase niciodată, pentru că îl iubise și fusese soția lui. În plus, chiar credea că el nu-și dăduse niciodată seama că pentru ea nu fusese la fel de plăcut ca pentru el.

-Vino cu mine, zise David. Căsătorește-te cu mine și vino cu mine!

Și atunci întoarse ușor capul și se uită la el pentru prima dată.

- David, știm amândoi de ce ar fi în interesul meu să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Sunt singură și lăsată în voia sorții și am nevoie de un soț și de o casă. Dar tu? De ce ai vrea să te căsătorești cu mine, când te-ai putea căsători cu oricine dorești? Nu mă iubești.

Aceasta era întrebarea care nu îi dăduse pace de la bun început.

David știa că nu îl iubea și că nici nu putea să îl iubească vreodată. Și totuși era pregătit să se căsătorească cu ea? Nu avea nici o logică.

- Vreau să-mi încep viața la Stedwell fără nici o amânare, zise el. Și abia aștept, după toți anii în care am neglijat ce este al meu de drept. Nu vreau să irolesc și mai mult timp căutând o femeie potrivită. Tu ești potrivită. Te cunosc. În plus, ai nevoie de mine. De fapt, avem nevoie unul de altul.

Dar tot nu avea nici un sens. Chiar se putea ca sufletul lui să fie de gheață și să nu aibă nevoie de iubire? Sau poate era suficient de naiv încât să nu creadă în iubire pentru că încă nu trăise acest sentiment?

- Dar poate că ai găsi adevărata iubire dacă ai mai aștepta o vreme, zise ea.

Dar David clătină din cap.

- Cred în afecțiune mai mult decât în iubire, zise el.

- Dar ai putea să te îndrăgostești de altcineva după ce ne căsătorim, spuse ea. Și atunci ar fi prea târziu.

- Ți-aș face anumite jurăminte în ziua nunții noastre, Rebecca, spuse el. Și nu ar fi niște lucruri pe care să le țin în glumă sau pe care să le încalc cu așa mare ușurință. Ți-ar jura ție toată fidelitatea și tot devotamentul meu pentru tot restul vieții noastre.

Chiar dacă el vorbise despre devotament, Rebeccă i se părea destul de rece și insensibil. De parcă devotamentul era ceva care ținea numai de voință. Ca și când im ar fi existat nici un fel de

sentiment. Și totuși, se pîndi că asta era tot ce i-ar fi putut oferi vreodată și ca unui al doilea soț. Probabil că așa ar fi mers. Poate i , \ prima ei căsnicie nu era singurul fel de căsătorie care lunciona cu succes .

Atunci fu pe punctul de a-i spune: „Și totuși, Florei iui i-ai rămas nici devotat, nici fidel“. Pe de altă parte, ei nu îi făcuse nici un jurămint. Rebecca se întrebă i Ate femei existaseră după Flora. Cu siguranță fuseseră și altele. Auzise că soldații, mai exact ofițerii - cel puțin celibatarii -, trăiau vieți pline de destrăbălări sălbatice atunci cînd aveau ocazia. Se gîndi că probabil era rezul- latul inevitabil al faptului că se confruntau constant cu moartea și cu teama de moarte, care pentru ei devenise im mod viață. Și probabil David avusese multe femei. In lond, era un bărbat foarte chipeș și atrăgător.

Conștientizase și ea cît de atrăgător era David încă de cînd el se întorsese acasă - avea trăsături frumoase și (>chi foarte albaștri, umeri lați și un trup bine făcut. In adolescență se luptase cu atracția față de el și se simțise îngrozitor de vinovată ori de cîte ori se surprinsese pri- vindu-l admirativ sau visînd la el cu ochii deschiși. Pentru că nu era deloc cuviincios să îi placă trăsăturile fizice ale unui bărbat, mai ales din moment ce nu îl plăcea sau nu îl admira pe bărbatul în cauză. Așa că învățase să- și concentreze adorația spre Julian - care merita dragostea ei și pe care îl iubea pentru tot ce era.

Iar acum David ar fi putut fi al ei. Simți dintr-odată cum i se taie respirația, de parcă alergase mulți kilometri. Era greșit să fie atrasă de corpul unui bărbat. Pentru că partea fizică nu conta. Era un lucru lipsit de importanță în viață. Auzise de atît de multe ori lucrul acesta la biserică, de la părinții și de la guvernanta ei, încît, cînd deja crescuse, acest lucru era adînc înrădăcinat în ființa ei. In plus, știa din proprie experiență că partea fizică a iubirii nici măcar nu era ceva prea plăcut pentru o femeie.

Era o datorie. Reprezenta prețul pe care trebuia să-l plătească o femeie pentru o casă a ei și un loc în ierarhia socială. Și pentru tovărășie, pentru iubire și pentru sentimentul acela minunat de a se simți una cu omul pe care îl iubea. Și pentru copii - dacă putea duce o sarcină pînă la capăt. Fusese un preț extrem de mic de plătit pentru Julian. Cîteva minute de neplăcere în fiecare noapte în schimbul a numeroase zile lungi în care ar fi avut iubirea lui și ceea ce sperase că urma să fie o tovărășie de-o

viață.

- Rebecca, zise atunci David, rupînd tăcerea care se așternuse. Aș fi foarte nefericit la Stedwell gîndindu-mă că tu ești singură aici și că te usuci pe picioare. Vreau să avem amîndoi o viață nouă. Trandafirii vor muri în curînd, nu? Pentru că în curînd vor veni toamna și apoi iarna. Dar și primăvara va veni negreșit. E cursul firesc al vieții. Iar cînd vor înflori din nou trandafirii, ai putea fi stăpîna propriei tale case. Ai putea avea o viață nouă și împlinită. Ai putea avea ceva care să înlocuiască suferința și golul din sufletul tău. De dragul lui Julian, Inii doresc să-ți ofer siguranță și șansa de a duce o viață lîlină de mulțumire.

De dragul lui Julian? repetă ea. De fapt, deci despre ți... e vorba, David?

Și pentru mine, zise el. Am nevoie de tine, Rebecca.

În cele din urmă, așa o convinse - repetîndu-i că avea nevoie de ea. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai simțise că cineva avea nevoie de ea, de cînd nu mai simțise că existența ei conta pentru măcar încă o altă persoană. Cele cîteva scrisori pe care i le trimisese Julian din Malta și din Vama fuseseră încărcate de iubire și de dor, dar el nu avusese suficientă nevoie de ea încît să o lăseze lîngă el. Era nedrept, firește. El nu recunoscuse ai est lucru și insistase ca ea să rămînă acasă, pentru că tocmai pierduse o sarcină și nu-și revenise complet nici fizic, nici psihic înainte de plecarea lui. Dar căutase cu disperare în rîndurile lui cel mai mic semn că avusese nevoie de ea, orice semn că nici el nu putuse trăi fără ea, la fel cum nici ea nu putuse trăi fără el. Și, dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi dus la el într-o clipită.

Și după moartea lui Julian? Louisa avusese nevoie de ea, cel puțin financiar, pentru o perioadă. Dar acum mi mai avea. Conte fusesse bun cu ea. Dar nici el nu mai avea nevoie de ea din moment ce avea o nouă viață. Nimeni nu mai avusese nevoie de ea de prea multă vreme.

- David, zise ea.

Dar el n-o lăsă să termine ce voia să spună. În schimb, li luă mîna în mîinile lui și o strînse tare.

- Am nevoie de tine, Rebecca, spuse el. Am nevoie să pui „da“, mai mult decît îți dai seama.

De parcă ar fi știut că acel argument în sfîrșit ar fi convins-o. Ea ridică ușor capul și se uită în ochii lui. O priveau liotărîți și... poate neliniștiți? În clipa aceea realizează că el își dorea cu adevărat

să se căsătorească cu ea. Și apoi ne gândi cum era pentru el să se afle din nou acasă, în Anglia, viu și în siguranță, după' ce trecuse prin ororile

unuia dintre cele mai sângeroase războaie din istoria Angliei. Se gândi cât de nerăbdător era să lase totul în urmă și să înceapă noua viață pe care o voia. O nouă viață în care, fără îndoială, ar fi avut nevoie de ajutorul unei femei. Putea înțelege nerăbdarea lui și lipsa dorinței de a mai aștepta ceva atât nesigur cum era iubirea. Pentru moment, cedă tentației de a alunga din mintea ei gândul că ar fi trebuit să fie răbdător și să-și dea timp să aleagă cu mai multă grijă.

Avea nevoie de o soție. Și avea nevoie de una chiar acum. O alesese pe ea pentru că o cunoștea și pentru că simțea o oarecare afecțiune pentru ea. Și din cauza lui Julian. Dar cel mai mult pentru că avea nevoie de ea. j

-Nu trebuie să-ți faci griji că o să tinjesc după el, că o să vorbesc despre el sau măcar că o să mă gândesc la el, zise ea. Atunci când voi deveni soția ta, voi fi a ta cu totul, David. Așa cum trebuie să fie. Așa cum trebuie să se întâmple într-o căsătorie.

Nu era sigură dacă nu cumva îi oferea ceva imposibil. l

- *Cînd?* întrebă el. Asta înseamnă că spui da?

Rebecca încuviință din cap.

Și atunci el o strînse un pic mai tare de mînă.

- O să merg să discut cu preotul chiar în după-amiaza l aceasta, zise el. Și o să îl rog să facă anunțurile dumi- I nica viitoare.

- Da, spune ea. Eu o să merg la croitoreasă și o să-mi fac niște haine noi. Ar fi o lipsă de respect față de tine să port chiar și doliu mic după căsătoria noastră.

Apoi el îi dădu drumul la mînă, iar ea se uită în jos la inelarul ei și își scoase verigheta. O scoate încet de pe deget și se gândi că nu o dăduse jos de cînd i-o pusese Julian în ziua nunții lor. Băgă inelul în buzunarul rochiei, conștientă de faptul că David o privea îndeaproape. Dintr-odată, mîna ei se simțea îngrozitor de goală. Iar degetul ei era alb și îi rămăsese o urmă în locul unde stătuse inelul.

-Mulțumesc, Rebecca, îi șopti el.

tui îi zîmbi scurt. David era un om serios și aspru - mș.i - cum fusese întotdeauna și tatăl lui. Și cum fusese și tatăl ei, de altfel. Dar știa că în adîncul ființei lui exista o ciudată sălbăticie, iar

lucrul acesta i se părea cu atât mai tulburător din moment ce nu păruse niciodată lă se potrivească cu aspectul său exterior. Uneori, chiar avusese senzația că în el erau două persoane diferite. Nu l l putea închipui cu Flora... Cu siguranță era un om destul de dificil. Era logodnicul ei, se gândi deodată.

I u după ce se făceau anunțurile de căsătorie, în mai puțin de o lună, devenea soțul ei. O panică îngrozitoare puse stăpînire pe ea și simți cum i se strînse stomacul, i Mi, Doamne, ce făcuse? David? Tocmai David dintre luți oamenii?

Dar nu avea să dea înapoi. își dăduse cuvîntul. El i iivea nevoie de ea, și numai Dumnezeu știa cît de multă nevoie avea și ea de el sau cel puțin de viața pe care i-o putea oferi.

Avea să fie soțul ei.

- Te las cu gîndurile și cu cartea ta, zise el serios, dîndu i cartea și ridicîndu-se în picioare. Bănuiesc că vrei .l iiii puțin singură, nu?

bra o întrebare la care Rebecca nu avea ce să-i răspundă.

Mulțumesc, zise ea, luînd cartea.

- Ne vedem la prînz, adăugă el. Ai vrea să le spunem împreună tatălui meu și Louisei?

I se strînse stomacul. Odată ce urma să afle și alterne- i a, totul avea să fie real și irevocabil.

- Da, zise ea. Dar fă tu anunțul, te rog, David.

-Atunci ne vedem mai tîrziu, zise el.

După ce plecă, Rebecca luă cartea cu ambele mîini și n lipi de buze. După aceea închise ochii. Nu se putu abține să nu-și amintească faptul că, atunci cînd o ceruse Iulian în căsătorie și ea acceptase, el sărise în sus de bu- m ie, după care o luase în brațe, destul de necuviincios, ți o învîrtise pînă cînd izbucniseră amîndoi în rîs și amețiseră. Și apoi o sărutase...

- Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, David, zise contele după ce luă prînzul și se ridicară de la masă.

Cei doi bărbați abia mai scosese două cuvinte în ultimele zece minute, după ce David anunțase că Rebecca urma să se căsătorească cu el și să se mute la Stedwell peste o lună. Louisa aproape că nu se oprise din vorbit și încă strălucea de bucurie și de entuziasm. Și tocmai îi vorbea cu ardoare Rebeccăi despre rochiile de mireasă, cînd contele se ridică în picioare. Iar atunci se înroși, apoi se ridică și ea.

-Scuză-mă, William, zise ea. Mi-am ieșit din fire o clipă.

- Probabil în clipa asta lui David nu îi vine să creadă

că de obicei ești foarte tăcută, draga mea, îi spuse con-j tele soției sale.

- Chiar am vorbit atât de mult? întrebă ea îngrozită și se înroși și mai tare. Au avut loc atât de multe evenimente fericite în ultimele zile! David s-a întors acasă, iar eu am descoperit că, la urma urmei, nu e un căpcăun de care să-mi fie frică, glumi ea. Apoi vizita la doctor și faptul că mi-a confirmat speranțele, iar acum logodna , Rebeccai cu David! De ce nu e toată lumea în al nouălea cer de fericire? exclamă ea și izbucni în râs.

- David? zise atunci contele.

Contesa râse din nou.,

- La urma urmei, cred că doar o femeie poate aprecia o nuntă așa cum se cuvine, spuse ea. Rebecca, vino, te rog, în camera mea să bem un ceai, zise ea, după care o ¹; luă de braț pe prietena ei.

Contele nu părea tocmai într-o dispoziție de I sărbătoare.

Cîteva minute mai târziu, traversă biblioteca și se l duse la fereastră, în timp ce David închidea ușa în urma lui. Rămase acolo, uitîndu-se pe fereastră, cu mîinile împreunate la spate.

- Te-ai gîndit bine la asta, David? întrebă el.

La căsătorie? adăugă David. Da, tată. M-am gîndit Imirte bine.

De ce faci asta? vru să afle contele. O faci cumva de dragul lui Julian?

f ață de tatăl său cu tatăl său nu trebuia să se prefă- i * - sau cel puțin nu în totalitate. Da, o făcea de dragul lui Julian. Sau din cauza a ceea ce-i făcuse lui Julian. Dar adevăratul motiv era mult mai simplu, dar și mai corn- I Iii at. Și asta măcar îi putea mărturisi tatălui său.

- O iubesc, zise el.

Contele se întoarse de la fereastră, cu o expresie destul de aspră întipărită pe chip.

- Știu asta, David. Am știut mereu. Trebuia să fie soția ta, să știi. Acesta a fost motivul tuturor vizitelor pe i are le-a făcut familia ei aici cînd erați copii. Dar l-a ales pe Julian. Să te căsătorești cu ea acum e ultimul lucru pe i are ar trebui să-l faci.

Pentru că l-a ales pe el și nu pe mine? întrebă David.

David nu știuse că Rebecca îi fusese hărăzită lui. Această descoperire era mai degrabă dureroasă pentru el.

- Da, din cauza asta, zise contele. Și din cauza motivului pentru care l-a ales pe el, David. A fost

îndrăgostită i l-a pus pînă peste cap. Nici măcar nu a început să-și revină după pierderea lui. Este nefericită, se simte singură și răsupărată acum, după ce aflat de sarcina Louisei.

-Atunci am să-i alin eu nefericirea și singurătatea, nălmă David. Și am să-i dau un copil al ei.

Contele se încruntă.

- Nu știi prea multe despre viață, David, chiar dacă ai vălsta pe care o ai și te-a călît experiența de militar, zise el. Iubirea și grija ta nu o vor face să-l uite pe Julian. O vor împinge doar să te disprețuiască. Și o să ajungă să te urască.

David se gîndi că poate totuși știa mai multe despre viață decît credea tatăl lui. Înțelegea foarte bine riscuri lepe care și le asuma. Și simțise deja toate temerile despre care îi vorbea tatăl său. Însă contele nu știa celelalte motive pentru care voia să se căsătorească cu ea.

Era ceva ce trebuia să facă, chiar dacă Rebecca ajungea ' să-l urască. Trebuia să aibă grijă de ea, să o protejeze și să-i ofere siguranță. Trebuia să se revanșeze cumva față de ea pentru faptul că o lăsase de la bun început să se căsătorească cu Julian. Dar și pentru că, în cele din urmă, el ajunsese să-l ia pe Julian de lîngă ea.

- O vreau, zise el. Am nevoie de ea.

Tatăl său își trecu mîna peste ochi.

- Oh, fiule, adăugă el. Mi-am dorit foarte mult să fii fericit. Nu mi-am dorit niciodată altceva decît să fii fericit.

- Voi fi fericit, *papa*, zise David. *Sunt* fericit. Rebecca l se va căsători cu mine.

- Și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți, ros-l ti tatăl său cu amărăciune. L-am iubit pe Julian ca pe l propriul meu fiu, David. Și l-am tratat mereu ca atare l sau cel puțin așa am crezut. Dar poate că m-am amăgît l singur crezînd asta. Pe tine te-am iubit întotdeauna mai l mult. Și viața ta a fost mereu umbrîtă de el. Acum mi se l pare că face asta și din mormînt, umbrîndu-ți fericirea. l Nu o să fii fericit cu Rebecca.

-Credeam că o iubești și pe ea, tată, zise David în șoaptă.

-O iubesc, spuse contele. Și voi continua să o iu- l besc și după ce va deveni soția ta, David. Este o femeie l bună, e onoarea întruchipată. Dacă a fost de acord să se l căsătorească cu tine, știi sigur că va face tot ce îi stă în putere ca să-ți fie o soție bună. Dar nu sunt sigur dacă l acest lucru va fi suficient. Cel puțin nu pentru tine, fiul meu. Pentru că tu ai nevoie de mai mult

decît îți poate oferi ea.

-I-am spus că nu mă aștept să primesc iubirea ei, i îi mărturisii David. I-am spus că înțeleg cît de mult o afectează ce s-a întîmplat cu Julian. Știu că îl va » iubi mereu.

^înseamnă că ești nebun, zise contele, așezîndu-se A>e

scaunul din spatele biroului. Sau un suflet l
rtlisolut nevinovat. Nu vei ieși niciodată de sub umbra Im, nu-i așa? Cel puternic va fi tras în jos de cel slab?

I 'iavid îl aținti cu privirea pe tatăl lui.

Mă crezi atît de orb? Sau atît de prost? îl întrebă munci contele. Chiar nu ți-ai dat seama că am știut dinii iideauna, fiule? Crezi că n-am știut că nouă din zece I in lepe pe care ți le-am aplicat în copilărie au fost date I lu lui care nu trebuia să le primească? Cred că l-am iubit muAndoi nebunește, prea mult. Tu l-ai apărât de mînia mea pentru că nu era fiul meu natural, iar eu te-am pe-

i li psit pe tine în locul lui, ca să-i arăt că îl iubesc la fel .li mult ca pe tine. Și acum asta, David. Te vei căsători 111 văduva care ar fi trebuit să fie soția ta, pentru că se sim-

ii 111 gură și are inima frîntă. Totul de dragul lui Julian.

I)avid nu știa ce să spună.

Foarte bine, adăugă contele, oarecum resemnat, și se i lilică în picioare. Nu mai pot schimba nimic acum, nu? \i cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat. Acum trebuie să Inși onoarea să te conducă la altar. Sper că vei reuși să fii Ici icit, fiul meu. Mă voi ruga pentru asta cu ardoare.

Mulțumesc, zise David.

- Coniac? îl întrebă contele și așeză două pahare pe bufet înainte de a lua carafa. Să sperăm că nu va mai . \ista un Julian care să fie tovarășul de joacă al viito- iului meu fiu sau viitoarei mele fiice. Și totuși, l-am iubii, David. Pe de altă parte, era greu să nu îl iubești pe Iulian. A avut întotdeauna intenții bune. Doar că a fost mereu mai slab decît tine. Și amîndoi am simțit nevoia •A I protejăm.

- Da, spuse David.

A avut parte de un sfîrșit bun? îl întrebă contele. Povestea pe care i-ai spus-o Rebeccăi e măcar apropiată ilc adevăr?

'David trase adînc aer în piept și răspunse:

- Da, a murit onorabil, papa.-

Contele încuviință din cap și îi întinse un pahar.

-Am observat că nu mi-ai răspuns și la a doua întrebare, zise el. Dar o s-o lăsăm așa. Și cum rămîne cri Richard Ellis? Ai fost să-l vezi de cînd te-ai întors acasă?

- Da. Chiar ieri, răspunse David. Pare să fie un băiețel robust și vesel.

- Și seamănă cu tine, spuse contele, așezîndu-se din nou la birou și aruncîndu-i fiului său o privire pătrunzătoare. Cu excepția ochilor, adăugă el.

- Așa e, zise David.

-Și vei continua să-l sprijini financiar pe *fiul* tău? îl întrebă contele, accentuînd cu subînțeles penultimul cuvînt.

- Desigur, răspunse David. După ce mai crește, o să fie trimis la o școală bună, după cum am asigurat-o ieri pe Flora, și voi avea grijă să aibă toată pregătirea necesară pentru ca ulterior să-și poată găsi o slujbă bună.

-Bun, zise contele. Nici nu mă aștept de la tine să uiți de responsabilitățile pe care le ai, David, nici măcar după ce te vei căsători și poate vei avea un fiu legitim. ,

-Nu voi uita de ele, confirmă David.

Contele încuviință din cap.

-Louisa se va ocupa personal de această nuntă în locul tău, adăugă el. Este în culmea fericirii, după cum ai observat, fără îndoială, la prînz. Vor fi o mulțime de invitați, flori, trăsuri decorate festiv, micul dejun nupțial și multe grozăvii la care nici nu pot să mă gîndesc acum. Ba aproape că mă cutremur la acest simplu gînd. Dar îi vom face pe plac, David, zise el, după care se încruntă îngrozitor, de parcă se aștepta să i se opună rezistență, Ai înțeles ce am spus? I se va permite să facă tot ceea ce se cuvine pentru tine și pentru Rebecca.

David rînji.

- Pot consimți că o nuntă este un mare motiv de sărbătoare, zise el. Mai ales a mea. Și să știi că și eu eram destul de fericit, *papa*, pînă cînd ai început să-mi vorbești așa de sumbru și de prăpăstios. O voi ajuta și o voi susține pe Louisa cît de mult pot.

Oh, fiul meu, zise contele, pîrînd dintr-odată neobișnuit de gînditor. Tot ce-mi doresc pentru tine este ii ajungi să cunoști cîndva fericirea desăvîrșită a iubirii matrimoniale.

I)avid nu s-ar fi așteptat nici într-o mie de ani să audă «i ele cuvinte rostite de buzele tatălui său. Coborî privi- teu spre pahar și învîrți ultima picătură de coniac. In clipa aceea simți, pe

neășteptate, o spaimă îngrozitoare și o dorință chinuitoare și imposibil de descris în cuvinte. Pentru că bănuia că nu avea să ajungă niciodată să se unească această fericire.

capitolul 7

(Raybourne, august 1856)

Prezicerea contelui se dovedi cu totul adevărată. Conștient de viitorul lui se ocupa de pregătirile de nuntă cu multă energie și entuziasm. Propria ei nuntă, ce avusese loc cu un an înainte, fusese destul de modestă, întrucât contele Imbert era în perioada de doliu după moartea fiului său și era destul de îngrijorat pentru fiul său, care încă era plecat pe front. Însă nu avea să mai existe nici o restricție în privința nunții lui David cu draga ei Rebecca.

Vecini de la kilometri depărtare erau invitați să participe la ceremonia de oficiere a nunții la biserică din sat, apoi la micul dejun nupțial, organizat la conacul Raybourne. Fuseseră trimise invitații și mamei, și liiătușii Rebeccai, care atunci locuiau undeva în nord-estul Angliei, fratelui ei și cumnatei sale din Londra, și celor trei surori ale contelui și familiilor lor, dar și câtorva prieteni de-ai lui David, foști ofițeri ai regimentului lor de grenadieri.

Rebecca trebuia să aibă o rochie de mireasă și un corset. Însă aroitoroasa din sat nu era potrivită pentru o sarcină atât de importantă. Adevărul era că nici nu ar fi putut finaliza în timp util o comandă atât de mare.

Așa că Rebecca trebuia să meargă la Londra pentru că era o săptămână.

Rebecca nu protestă în nici un fel, ci se supuse, căci lătorind spre Londra cu trenul, împreună cu Louisa, I cameristele lor și un lacheu și cazându-se la un hotel, de vreme ce fratele ei era plecat din oraș. Nu obiecta deloc, I pentru că își dorea ca luna de dinaintea nunții ei să fie I foarte aglomerată, pentru a nu avea timp să se gândească la pasul pe care urma să-l facă. Și nu voia deloc să se lăgândească la asta. Pentru că orice gând legat de acest pas atrăgea după sine o spaimă îngrozitoare.

În plus, înțelegea și ea foarte bine cât era importantă această cumpărare a trusoului. Timp de aproape doi ani, ea nu purtase nimic altceva decât negru. Avea într-adevăr câteva rochii gri, pe care și le făcuse la comandă cu câțiva luni în urmă, însă și

acelea erau nepotrivite pentru în noua ei viață. Și vorbise foarte serios când îi spusese lui David că ar fi fost o lipsă de respect față de el să continue să poarte doliu după primul ei soț odată ce se căsătorea cu el.

Căsătoria lor nu putea fi cu jumătate de măsură, I Desigur, nu i-ar putea oferi niciodată dragostea ei lui David. Pentru că toată iubirea se mistuise. În rest însă avea să-i ofere totul. Nu s-ar fi putut căsători cu el cu inima împăcată dacă i-ar fi ascuns ceva. Și de aici apărea reata teamă care îi întuneca rațiunea. îi venise foarte ușor să-i ofere totul lui Julian, iar cu el nu simțise niciodată nici o reținere - nici măcar atunci când venise vorba de a-i oferi ceva ce nu-i făcea neapărat plăcere. Lui i se dăruise trup și suflet. Și știa că nu avea să îi fie la fel de ușor cu David.

Totul era nou cu el. Hainele pe care i le cumpărase Julian și pe care le purtase înainte de moartea lui în clipa aceea erau împachetate în cutii și depozitate undeva în podul conacului Craybourne. Majoritatea probabil nu mai erau la modă, dar și cele care încă erau tot acolo trebuiau să rămână. Probabil că, în cele din urmă, avea să-i spună Louisei să le dea femeilor sărace din sul

(I servitoarelor. Nu ar fi luat cu ea nimic din prima sa invenție în cea de-a doua. Verigheta i-o dăduse contelui, i lă rugase să o păstreze undeva în siguranță.

Tot ce se întâmpla în clipa aceea - faptul că Julian era mort și îngropat, că îl lăsase undeva în trecutul ei, că trăia în prezent și plănuia un viitor - îi aducea un «nl în suflet, care în multe feluri era mult mai rău decât iusese suferința. Pentru că atunci cel puțin avusese niște sentimente de care să se agațe, ca să se ajute să meargă mai departe. Iar în clipa aceea nu simțea nimic. Și apărea din nou spaima, pe care o îndepărta cu stoicism din gândurile care îi ocupau viața de zi cu zi.

Își tot repeta că, înainte să fie de acord să se căsătorească cu David, hotărâse că era timpul să își continue viața și să trăiască din nou. Și exact asta avea de gând să facă. Poate că făcuse o greșală când acceptase propunerea lui - și nu îndrăzneala să cugete prea mult asupra «lei posibilități dar cu siguranță o așteptau și multe lucruri bune. Urma să aibă propria ei casă pentru prima dată în viață și multe responsabilități acolo. Era un nou început.

Avea să fie mult prea ocupată ca să mai trăiască din amintiri, care oricum nu făceau altceva decât să o sece cu energie. În plus, era încântată să privească din nou spre viitor. Iar

exuberanța Louisei era oarecum molipsitoare. Rebecca se gândi că, dacă reușea să ignore pur și simplu spaima pe care o simțea, putea găsi multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare.

În fiecare săptămână, mergea la slujba de duminică împreună cu David, cu contele și cu contesa - cu ex-«eșă săptămânii în care fuseseră amândouă plecate la Londra - și auzise citindu-se anunțurile de căsătorie. Stătea lângă el la masă - dar și cu contele și cu contesa -, «r plimba și călărea împreună cu el, își petrecea serile în uilon cu el. Dar nu erau aproape niciodată singuri. Și aproape niciodată nu își vorbeau direct. Iar singurele momente în care ea îl atingea erau cele în care îl lua de braț pentru ca el să o conducă undeva.

O surprinsese atmosfera de sărbătoare care se instală în casă, odată cu apropierea nunții și cu sosirea invitaților. Se obișnuise într-o vreme cu entuziasmul Louisei, dar, când sosită mama și mătușa ei, i se păru ciudat să le vadă zîmbind și plîngînd de bucurie, în timp ce o îmbrățișau - mai cu seamă că bătuseră drum lung pentru nunta ei. Fratele ei o îmbrățișă și o sărută afectuos, spunîndu-i că era foarte fericit pentru ea. Pînă și cumnata ei părea să se bucure pentru ea. Apoi apărură rudele și prietenii lui David, care umplură casa de risete și veselie.

Rebecca nu se așteptase ca nunta ei să fie un așa mare motiv de sărbătoare. Și într-un fel i se părea că era ca și cînd Julian nu existase niciodată. Dar, imediat ce îi veni în minte acel gând, realiză că fusese o prostie să se aștepte să îi vadă pe toți serioși și sobri din respect față de amintirea lui. Exact asta era Julian în clipa aceea - o amintire. Poate nici măcar atît pentru majoritatea invitaților sosiți acolo pentru nunta ei cu David. Și nu părea să fie mai mult decît o amintire nici pentru David, nici pentru contele.

Dar oare pentru ea însemna mai mult? Era ceva mai mult decît atît? Inima ei era într-adevăr îngropată cu el în Crimeea, dar cu siguranță ce rămăsese din ea putea să meargă mai departe fără el.

Trebuia să meargă mai departe. Era pe punctul de a se recăsători.

Așa că zîmbi hotărîtă cînd se trezi în dimineața nunții ei și văzu soarele strălucind dincolo de draperiile de la fereastra camerei. Era ziua nunții ei și urma să i se încredințeze lui David pentru tot restul vieții.

Iar la scurt timp după aceea, se văzu obligată să zîmbească - indiferent dacă voia sau nu. Pentru că nici nu apucă să-și termine baia de dimineață frumos mirosi- toare, că imediat camera ei de garderobă se umplu de femei - camerista, mama și mătușa ei, Louisa.

Iar mai târziu veni acolo și cumnata ei, Denise, însoți* 1 tă, în mod inexplicabil, de camerista Louisei. Și i se părea
111 loate vorbeau în același timp. în plus, toată lumea era veselă și rîdea. Rebecca vorbea și ea și rîdea .

Nu avea să poarte o rochie de mireasă albă, pentru i,l, la urma urmei, nu era o mireasă virgină, ci o vădu- v .1 Așa că i se pregătise o rochie de un albastru regal. I edase în fața ultimelor tendințe ale modei și accep- i.ise o jupă cu crinolină, făcută la Londra. De îndată ico îmbrăcă, nu putu să nu recunoască faptul că era mult mai comodă decît jupele cu multe straturi pe care li purta de obicei, pentru că picioarele ei aveau liber- iote de mișcare. Iar fusta părea mai voluminoasă și se legăna frumos atunci cînd se mișca. Decolteul rochiei ■ m mai adînc decît obișnuia ea să poarte, fiind tivit cu i ea mai scumpă și extravagantă dantelă. Mînele erau bufante și deschise și se îmbinau la încheietură sub formă de clopot. în plus erau căptușite cu o dantelă ce ■•e potrivea perfect cu cea din care era confecționat gulerul rochiei.

Nu avea voal alb de mireasă, așa că își cumpărase o bonetă care se asorta perfect cu rochia. Insă Louisa părea să aibă alte idei.

- Am pus să ți se facă un buchet, zise contesa. Trebuie nă sosească din clipă în clipă. Este din trandafiri roz, preferații tăi, Rebecca!

- Dar eu nu sunt... începu ea să protesteze.

- Ba sigur că ești, zise Louisa, vioaie. Ești o mireasă superbă!

- Și trebuie să ai un buchet, Rebecca, interveni I icnise pe un ton aprobator.

- Așa e, draga mea, întări mama ei.

Așadar, tot avea să arate ca o mireasă pînă la urmă. Și încă nu-i venea să creadă că ea era aceea. Totul i se părea complet diferit de prima căsătorie. Dar îndepărtă i u stoicism acele amintiri.

-Și am comandat o coroană de flori care să se potrivească, zise Louisa, împreunîndu-și strîns mîinile la piept și privind-o admirativ pe" prietena ei. Oh! Arăți absolut minunat, Rebecca!

Așa că Rebecca trebuia să meargă la Londra pentru circa o săptămână.

Rebecca nu protestă în nici un fel, ci se supuse, călătorind spre Londra cu trenul, împreună cu Louisa, cameristele lor și un lacheu și cazându-se la un hotel, de vreme ce fratele ei era plecat din oraș. Nu obiecta deloc, pentru că își dorea ca luna de dinaintea nunții ei să fie foarte aglomerată, pentru a nu avea timp să se gândească la pasul pe care urma să-l facă. Și nu voia deloc să se gândească la asta. Pentru că orice gând legat de acest pa» atrăgea după sine o spaimă îngrozitoare.

În plus, înțelegea și ea foarte bine cât era importantă era cumpărarea trusoului. Timp de aproape doi ani, nu purtase nimic altceva decât negru. Avea într-adevăr câteva rochii gri, pe care și le făcuse la comandă cu câțiva luni în urmă, însă și acelea erau nepotrivite pentru noua ei viață. Și vorbise foarte serios când îi spusese lui David că ar fi fost o lipsă de respect față de el să continue să poarte doliu după primul ei soț odată ce se căsătorea cu el.

Căsătoria lor nu putea fi cu jumătate de măsură, Desigur, nu i-ar putea oferi niciodată dragostea ei lui David. Pentru că toată iubirea se mistuise. În rest însă avea să-i ofere totul. Nu s-ar fi putut căsători cu el cîl inima împăcată dacă i-ar fi ascuns ceva. Și de aici apărea teama care îi întuneca rațiunea. îi venise foarte ușor să-i ofere totul lui Julian, iar cu el nu simțise niciodată nici o reținere - nici măcar atunci când venise vorba de a-i oferi ceva ce nu-i făcea neapărat plăcere. Lui i se dăruise trup și suflet. Și știa că nu avea să îi fie la fel de ușor cu David.

Totul era nou cu el. Hainele pe care i le cumpărase Julian și pe care le purtase înainte de moartea lui în clipa aceea erau împachetate în cutii și depozitate unde» va în podul conacului Craybourne. Majoritatea prob#« bil nu mai erau la modă, dar și cele care încă erau tot acolo trebuiau să rămână. Probabil că, în cele din urmă, avea să-i spună Louisei să le dea femeilor sărace din s#| fl servitoarelor. Nu ar fi luat cu ea nimic din prima sa i (Kitorie în cea de-a doua. Verigheta io dăduse contelui «a ll rugase să o păstreze undeva în siguranță.

În tot ce se întâmpla în clipa aceea - faptul că Julian i iu mort și îngropat, că îl lăsase undeva în trecutul ei,

- i irăia în prezent și plănuia un viitor - îi aducea un (joi în suflet, care în multe feluri era mult mai rău decât fusese suferința. Pentru că atunci cel puțin avusese niște •i iiiimente de care să se agațe, ca să se ajute să meargă unii departe. Iar în clipa

aceea nu simțea nimic. Și apă-

- i din nou spaima, pe care o îndepărta cu stoicism din y. Indurile care îi ocupau viața de zi cu zi.

Își tot repeta că, înainte să fie de acord să se căsătorească cu David, hotărâse că era timpul să își continue viața și să trăiască din nou. Și exact asta avea de gând să facă. Poate că făcuse o greșală când acceptase propunerea lui - și nu îndrăzneala să cugete prea mult asupra marelui posibilități -, dar cu siguranță o așteptau și multe lucruri bune. Urma să aibă propria ei casă pentru prima dată în viață și multe responsabilități acolo. Era un început.

Avea să fie mult prea ocupată ca să mai trăiască din «mintiri, care oricum nu făceau altceva decât să o sece din energie. În plus, era încântată să privească din nou spre viitor. Iar exuberanța Louisei era oarecum molipsitoare. Rebecca se gândi că, dacă reușea să ignore pur și simplu spaima pe care o simțea, putea găsi multe lucruri întru care să fie recunoscătoare.

În fiecare săptămână, mergea la slujba de duminică împreună cu David, cu contele și cu contesa - cu ex-imprietățile săptămânii în care fuseseră amândouă plecate la Londra - și auzise citindu-se anunțurile de căsătorie. Și îl rea lângă el la masă - dar și cu contele și cu contesa -, îi plimba și călărea împreună cu el, își petrecea serile în «itlon cu el. Dar nu erau aproape niciodată singuri. Și aproape niciodată nu își vorbeau direct. Iar singurele momente în care ea îl atingea erau cele în care îl lua de mână pentru ca el să o conducă undeva.

O surprinsese atmosfera de sărbătoare care se instală în casă, odată cu apropierea nunții și cu sosirea invitaților. Se obișnuise într-o cântă cu entuziasmul Louisei, dar, când sosită mama și mătușa ei, i se păru ciudat să le vadă zâmbind și plângând de bucurie, în timp ce o îmbrățișau - mai cu seamă că bătuseră drum lung pentru nunta ei. Fratele ei o îmbrățișă și o sărută afele, spunându-i că era foarte fericit pentru ea. Până și cumnata ei părea să se bucure pentru ea. Apoi apărură rudele și prietenii lui David, care umplură casa de râsete și veselie.

Rebecca nu se așteptase ca nunta ei să fie un așa mare motiv de sărbătoare. Și într-un fel i se părea că era ca și când Julian nu existase niciodată. Dar, imediat ce îi veni în minte acel gând, realiză că fusese o prostie să se aștepte să îi vadă pe toți serioși și sobri din respect față de amintirea lui. Exact asta era Julian în clipa aceea - o amintire. Poate nici măcar atât

pentru majoritatea invitaților sosiți acolo pentru nunta ei cu David. Și nu părea să fie mai mult decât o amintire nici pentru David, nici pentru conte.

Dar oare pentru ea însemna mai mult? Era ceva mai mult decât atât? Inima ei era într-adevăr îngropată cu el în Crimeea, dar cu siguranță ce rămăsese din ea putea să meargă mai departe fără el.

Trebuia să meargă mai departe. Era pe punctul de a se recăsători.

Așa că zâmbi hotărâtă când se trezi în dimineața nunții ei și văzu soarele strălucind dincolo de draperiile de la fereastra camerei. Era ziua nunții ei și urma să i stăruiască lui David pentru tot restul vieții.

Iar la scurt timp după aceea, se văzu obligată să zâm- I bească - indiferent dacă voia sau nu. Pentru că nici nu apucă să-și termine baia de dimineață frumos mirositoare, că imediat camera ei de garderobă se umplu de femei - camerista, mama și mătușa ei, Louisa.

Iar mai târziu veni acolo și cumnata ei, Denise, însoți»* tă, în mod inexplicabil, de camerista Louisei. Și i se părea i (I toate vorbeau în același timp. În plus, toată lumea era Veselă și râdea. Rebecca vorbea și ea și râdea.

Nu avea să poarte o rochie de mireasă albă, pentru i a, la urma urmei, nu era o mireasă virgină, ci o vădu- v a Așa că i se pregătise o rochie de un albastru regal.

(edase în fața ultimelor tendințe ale modei și accepe- i .iso o jupă cu crinolină, făcută la Londra. De îndată te o îmbracă, nu putu să nu recunoască faptul că era mult mai comodă decât jupele cu multe straturi pe care Ir purta de obicei, pentru că picioarele ei aveau liber- tale de mișcare. Iar fusta părea mai voluminoasă și se legăna frumos atunci când se mișca. Decolteul rochiei rra mai adânc decât obișnuia ea să poarte, fiind tivit cu i ea mai scumpă și extravagantă dantelă. Mânele erau hiitante și deschise și se îmbinau la încheietură sub formă de clopot. În plus erau căptușite cu o dantelă ce se potrivea perfect cu cea din care era confecționat gulerul rochiei.

Nu avea voal alb de mireasă, așa că își cumpărase o bonetă care se asorta perfect cu rochia. Însă Louisa păLEA să aibă alte idei.

Am pus să ți se facă un buchet, zise contesa. Trebuie •ă sosească din clipă în clipă. Este din trandafiri roz, preferații tăi, Rebecca!

2 Dar eu nu sunt... începu ea să protesteze.
Ba sigur că ești, zise Louisa, vinoaie. Ești o mireasă miperbă!

3 Și trebuie să ai un buchet, Rebecca, interveni I Vnise
pe un ton aprobator.
Așa e, draga mea, întări mama ei.
Așadar, tot avea să arate ca o mireasă până la urmă. Și Incă
nu-i venea să creadă că ea era aceea. Totul i se părea complet
diferit de prima căsătorie. Dar îndepărtă ii stoicism acele
amintiri.

4 Și am comandat o coroniță de flori care să se po-
irivcască, zise Louisa, împreunându-și strâns mâinile la piept și
privind-o admirativ pe prietena ei. Oh! Arăți absolut minunat,
Rebecca!

5 O coroniță de flori? repetă Rebecca destul de spe-
riată. Dar nu mai sunt o copilă. Cred că ar fi mai bine i! să port
bonetă.

6 O, stai liniștită că no să-ți acopere tot capul, zise
Louisa râzând veselă. Îți imaginezi ceva asemănător cu ce ar
purta Ofelia, nu? Nicidecum, este una foarte mică, pe care să o
prinzi în păr deasupra împletiturilor. Trebu-l ie să ajungă cât de
curând. În plus, va scoate în evidență I minunatul tău păr. Aș da
orice ca să am un păr ca al tău, l zise ea, apoi răsă din nou.

7 Va arăta minunat, draga mea, adăugă mama ei.

8 Puteți să o probați, doamnă, îi sugeră cameris-l ta,
când se auzi o bătaie în ușă, care anunța sosirea l florilor.
Rebecca se așeză sfioasă pe scaunul din fața oglinzii, ■ Și
atunci observă pentru prima dată că era destul de îmbujorată. Se
obișnuise să își vadă paloarea din obraji, l Dar în clipa aceea
era cald în cameră de la câte persoane se aflau înăuntru. Apoi se
revărsă în odaie parfumul trandafirilor.
Coafura ei imperială, cu împletituri elegant ridicate spre
creștetul capului, care îi dezvăluiau tâmpilele și urc- l chile, nu
părea prea mult schimbată după ce camerista îi prinse coronița
în păr. Se uită în oglindă și descoperi că abia dacă se întrezăreau
câteva petale și frunze discrete. Părea mai degrabă ca și când ar
fi avut o delicată aureolă colorată.
Ba chiar întoarse ușor capul dintr-o parte în alta pentru a
vedea cum arăta coronița.
-O, ești absolut superbă, draga mea, zise mama ei, după
care se aplecă din spatele său și o îmbrățișă cîl atenție, ca nu
cumva să-i deranjeze coafura. Iar din câte se pare, vei avea
parte de o zi a nunții însorită și caldă, Vei fi foarte fericită,

știu sigur! Mie, una, mi-a plăcut mereu de David.

Mama ei avea lacrimi în ochi.

Rebecca își aminti apoi că existase o vreme când K atât mama, și cât tatăl ei îi spusese că David era cel pe care ar fi trebuit să-l încurajeze, nu Julian. După care îl dezvăluiseră că existase demult o înțelegere între ei și mine în privința unei căsătorii între ei doi. Iar ea fusese atât de surprinsă să afle că îl consideraseră un soț mlecovat pentru ea, ținând cont de reputația sălbatică pe care o avusese David, deși nu putea să nu recunoască faptul că părise să se maturizeze și să se potolească odată - lăsa cu vârsta. Asta fusese înainte ca lumea întreagă să aibă despre căderea în dizgrație a Florei. Dar, desigur, în "diile părinților ei, David fusese - și avea să fie mereu - un viconte și moștenitorul unui conte, în timp ce Julian fusese doar un biet baronet.

Îi bine, dorința mamei sale avea să se îndeplinească în curând din urmă.

Rebecca se răsuci pe scaun zâmbind și se ridică. Și Helen se pomeni că era îmbrățișată și sărutată de toate doamnelor prezente, sub privirile celor două cameriste în zâmbet aprobator.

Rebecca își păstră zâmbetul pe buze. O aștepta un nou început.

Începutul noii ei vieți. Doamnelor plecară când primi o veste că sosită trăsura și așteptau să le ducă la biserică. Atunci apărură fratele ei, Horace, zâmbindu-i din pragul ușii camerei ei - care se golise dintr-odată - (El cu brațele deschise larg spre ea. O sărută afectuos pe limba obrazului și îi spuse că arăta minunat.

Ai mâinile reci ca gheața, adăugă el.

•Este emoționant să fii mireasă, zise ea. Spune-mi •Incer, Horace, arată bine? Florile nu mă fac să par ridicol - îl de copilăroasă?

- Ești atât de frumoasă! zise el. În plus, Rebecca, îți lăsa o cameră plină de femei și-au spus că arăta minunat, cine sunt eu să le contrazic? Știi doar că mama are iubitul format și știe ce este potrivit și convins. Și la Helen Denise. Ești gata?

Ea încuviință din cap și se întinse după buchetul de trandafiri.

- Să mergem arunci, zise el. Doar nu vrei să lăsa o biserică plină de oameni să aștepte, nu?

Nu, cu siguranță nu își dorea asta. Poate că ar fost scuzaabil pentru o tânără mireasă fecioară, dar cu siguranță era de prost-gust pentru o văduvă matură. În plus, el nu avea nici un

motiv să amâne momentul. O aștepta o viață complet nouă, iar o parte din ea era nerăbdătoare { să o înceapă. Era dornică să scape de orice îndoieli și de sentimentul că îl trăda pe fostul ei soț, care era de mult ? mort și îngropat.

După ce coborî din trăsură în fața bisericii și păși pe veranda răcoroasă la brațul fratelui ei, se gândi că, ' într-un fel, trebuia să fie mai ușor să se afle în postura f miresei decât în cea a mirelui.

Totul începea odată cu sosirea miresei. Nu mai era timp pentru îndoieli sau emoții de ultim moment. Așa I că mireasa intră pe ușa bisericii, din spatele oamenilor care așteptau în strane. Firește, întoarseră cu toții cape- ' tele în direcția ei, ca s-o privească îndreptându-se spre altar. Se gândi că probabil era greu pentru mire să stea în picioare și să aștepte în fața altarului, cu toți ochii ațintiți asupra lui, un număr neștiut de minute, până când își făcea apariția mireasa.

Se întrebă apoi cât timp o așteptase David.

Arăta incredibil de chipeș îmbrăcat în costumul său elegant. Purta pantaloni gri, o vestă albă brodată cu fir argintiu și o redingotă de un albastru-închis. Nu era de- I loc eclipsat de ofițerii infanteriști care stăteau lângă el, îmbrăcați în uniforme lor de gală cu tunici stacojii. I Iar atunci observă că David nu cedase ultimelor tendin- f țe ale modei, care dictau ca bărbații să aibă o mustață stufoasă. Era proaspăt bărbierit. Și îi plăcea asta.

Stătea acolo, înalt și chipeș, cu spatele drept, cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile împreunate la spate. Și aștepta ca ea să se apropie. El, mirele ei! La prima ei nuntă, el stătuse unde erau acum ofițerii. Fusese cavalerul de onoare al lui Julian. Rebecca simți deodată cum îi dispăru zâmbetul, însă nu încercă să zâmbească

ilm nou, chiar dacă alungă hotărâtă amintirea aceea din mintea sa. Slavă Domnului că ultima ei nuntă avusese li K la o altă biserică, aflată pe moșia tatălui ei!

Rebecca nu mai zâmbi. Nu mai putea zâmbi. în clipa în cea, totul era real. Doamne, Dumnezeule, era atât de iml! Muzica de orgă ce o însoțise în drum spre altar se apropia de sfârșit, vocile șoptite se stinseseră, lăsând loc unei tăceri nerăbdătoare, iar ea se întorcea cu fața spre preot, împreună cu mirele ei.

La fel ca prima dată, nici de data asta aproape că nu nuzi nimic din cuvintele preotului. Dar din alte motiv. Atunci fusese cuprinsă de euforia momentului, pentru i , l lângă ea fusese Julian. Iar iubirea pe care o simțise pentru el și dorința de a ieși din biserică la brațul lui, c, i soț și soție, aprinseseră în ea un foc,

inundând-o de bucurie. Soția lui. Pornind spre un final fericit, până la mlânii bătrâneți. Însă în clipa aceea se simțea paralizată de însemnătatea responsabilității pe care o accepta și ele conștientizarea faptului că urma să ofere ceea ce nu știuse nici prima dată că trebuia dăruit. Și de nevoia de a uita.

Un om nu putea uita ceva pur și simplu prin puterea voinței. Știa că nu îi era ușor să uite. Ba poate avea să
1 ie chiar imposibil.

Se uită cum mâna lui David o cuprinse pe a ei. Era n mână puternică și capabilă, cu degete lungi - a lui Iulian fusese mult mai mică, el avusese degetele mai m urte. Se uita la mâinile lor împreunate și asculta ce spunea, fără să audă un cuvânt. Apoi își auzi propria vi >ce repetând ceea ce îi spusese preotul, dar tot fără să

I onștientizeze jurământul. Și apoi privi cealaltă mână
II lui David punându-i verigheta pe deget - pe locul unde stătuse mereu verigheta de la Julian - și o simți

11 ecând de încheieturile degetului. Inelul era puțin mai pros decât cel pe care i-l oferii Julian. În plus, era nou și strălucitor.

Și verigheta aceea fu lucrul care o scoase din amorțeala pe care aproape că nici na o conștientizase. Inelul acela nu avea ce căuta acolo! Nu era al ei! Era un uzurpator, la fel ca David! Își înălță capul și se uită în ochii lui. Albaștri și ațintiți asupra ei. îndurerați. Aceea era privirea pe care o adusese odată cu el din războiul din Crimeea.

-... soț și soție.

Rebecca abia dacă auzi cuvintele preotului, dar simți sensul lor. Aceia erau ochii soțului ei.

David se aplecă apoi și o sărută ușor pe buze, cu buzele lui moi, dar reci. Nici un bărbat nu o mai sărutase vreodată pe buze, cu excepția lui Julian - și poate a tatălui ei, în copilărie. Dar în clipa aceea David avea dreptul s-o facă. Pentru că era soțul ei.

Soțul ei.

Julian era soțul ei.

David era soțul ei.

Deodată deveni conștientă de sunetele din jurul ei - de murmurul vocilor, de suspinele înăbușite ale cuiva și de o tuse îndepărtată. Și de mirosuri - trandafiri și apa de colonie a lui David. Iar astfel conștientiza realitatea momentului.

încercă să zâmbească, dar nu era sigură că reușea. Dar în

privirea lui putea citi o emoție care făcu toată durerea să dispară. O clipă ușurare? Oare era *ușurat* că ea zâmbea? Nu se așteptase să zâmbească?

Ceva mai târziu - pentru că pierdu complet noțiunea timpului -, se îndepărta de, altarul bisericii la brațul lui și putea vedea pentru prima dată toate chipurile pe care el fusese obligat să le privească până la venirea ei. Erau chipuri zâmbitoare.

Oamenii erau fericiți pentru ea. Și pentru el. Pentru ei. Așa că le zâmbi și ea.

- Rebecca, zise el și îi acoperi degetele așezate pe brațul lui cu cealaltă mână și o opri pe scări. Știa că aveau la dispoziție doar o clipă, nu mai mult, înainte de a fi asaltați de rudele și prietenii care ieșeau din biserică pentru a-i felicita. Ești superbă!

I u foarte surprinsă. Nu se așteptase nici o clipă ca fl să-i spună ceva atât de personal. Deși ce putea fi mai I II i sonal decât o nuntă? Totuși, era mai degrabă vorba li nuditătea vocii sale - o șoptă răgușită, numai pentru urechile ei.

Ca o prevestire a lucrurilor care vor urma. In curând i u fi singuri. Numai ei doi. Pentru tot restul vieții lor.

Se cutremură când își aminti că îi spusese același lu- i i i i în ziua nunții ei cu Julian. Își așezase mâinile pe linierii ei, se uitase în ochii ei, îi zâmbise, o sărutase ne obraz și apoi rostise acele cuvinte. „Ești superbă, llehecca.“ Iar ea se uitase în ochii lui râzând și îi mulțumise. Pentru că se simțise cea mai frumoasă femeie din lume.

Doar că de data asta nu se mai putea întoarce spre Iulian. Nu mai avea ocazia să-i întoarcă acel compliment și să-i spună că și el era foarte chipeș. Se gândi că probabil în momentul acela o invidiau toate femeile prezente acolo.

brusc erau înconjurați de oameni care zâmbeau, îi felicitau și le urau toate cele bune.

9 Bun venit în familie, fiica mea, îi spuse contele de I lartington, după care o strânse de mână și o sărută pe obraz, înainte de a face un pas în spate ca să o lase pe i untesa lui să o felicite călduros.

10 Lady Tavistock, zise apoi cavalerul de onoare al lui I 'avid, rânjind vesel. Dă-mi voie să te felicit, adăugă el, după care o luă de mână și o sărută pe obraz.

„Fiica mea. Lady Tavistock.“

Julian. Și atunci își dădu seama pentru prima dată că nu mai era Rebecca Cardwell. Ci Rebecca Neville, Lady Tavistock.

„Oh, Julian!“

Le zâmbi apoi tuturor.

11 Stai confortabil?

Cuvintele „draga mea“ i se bloca în gât. Așa plănuia să se adreseze după nuntă. Însă se dovedea că, până în urmă, nu putea rosti acele cuvinte.

-Da, David, răspunse ea și îi zâmbi. Să călătorești cu trenul este mult mai confortabil decât cu trăsura, nu-i așa? Și mai rapid. Vom ajunge acolo în doar două ore, nu? Suntem foarte norocoși că trăim în epoca modernă, nu crezi?

David se așeză pe locul de lângă ea, în compartimentul lor privat. Rudele și prietenii care veniseră să-i conducă la gară nu se mai vedeau în depărtare.

-Ba da, zise el. Dar și un pic ghinionisti, de vreme ce asistăm la apusul unei epoci mai tihnite și mai curate,

-Dar și mai puțin confortabile, zise ea. Când mă gândesc la ultimii patruzeci sau cincizeci de ani - sau cel puțin la anii pe care mi-i amintesc personal -, mă uimește să văd câte schimbări au putut avea loc. Oare va veni o vreme, peste douăzeci de ani, când și lumea noastră de acum va părea învechită și îndepărtată? Crezi că e posibil să se întâmple? Oare viața pe care o știm chiar se mai poate schimba atât de mult? Unii oameni spun că suntem abia la începutul unei noi epoci.

Era ziua nunții lor. Și erau singuri, în sfârșit, după o dimineață plină, petrecută la biserică și la conacul Craybourne. Până în clipa aceea, nu avuseseră nici măcar un moment doar pentru ei. În alte circumstanțe, și-ar fi așezat brațul în jurul umerilor ei, ar fi tras-o aproape de el, ar fi sărutat-o pasional și apoi i-ar fi șoptit la ureche tot felul de cuvinte romantice, tot drumul până la Stedwell. Era mireasa lui... soția lui. Nu, doar mireasa lui.

În noaptea aceea avea să-i devină soție în toată puterea și reavănul lui.

Stătea pe scaunul de lângă el, cu spatele drept, și arăta extrem de elegantă îmbrăcată în compleul ei de călătorie de culoare verde-închis. Era incredibil de frumoasă, așa cum arătase toată ziua, de altfel. Încă i se tăia respirația când își amintea momentul în care o văzuse; prima dată la biserică în dimineața aceea - superbă, cu un aer regal și zâmbind la brațul fratelui ei.

Vorbea cu el și avusese grijă să aleagă un subiect de interes pentru o conversație care să le ocupe ceva timp. Nu vremea, penii sau, de

regulă, discuțiile despre vreme se terminau destul de repede.

Cred că probabil au dreptate, spuse David. Din li ricire, noi vom trăi zi după zi următorii douăzeci de uni, așa că vom avea din plin ocazia să ne obișnuim i II schimbările care vor veni. Desigur, asta dacă nu ne îngropăm capetele în nisip cu încăpățănare și refuzăm a recunoaștem că totul se schimbă.

12 Ca domnul Snelling, zise ea. Ție nu ți s-a părut stupul ce a zis la micul dejun, David? Că nu va veni să ne 11 mducă la gară, pentru că nu crede în trenuri? De parcă i tenurile ar fi doar un rezultat al imaginației colective.

13 Bănuiesc că lui i se pare mai distractiv să scoată toțile trăsurilor din noroiul în care s-au împotmolit, IL SE el.

Mai ales când are servitori care să facă asta în locul lui, adăugă ea.

Își zâmbiră, amuzându-se pe seama domnului cu pricina. În scurt timp însă, faptul că erau numai ei doi în compartiment - și singuri pentru prima dată - I ACU ca zâmbetele să le dispară și orice conversație să se stingă. Rebecca întoarse capul ca să admire peisajul i .ne se derula în viteză dincolo de fereastră, iar David li urmă exemplul. Rămaseră astfel în tăcere, privind în direcții opuse.

bl își dorea să o ia în brațe încă de când plecase trenul din stație. își dorea să fi stabilit mai clar faptul că erau soț și soție și că porneau spre noua lor casă și spre noua lor viață. împreună. Intenționase să facă asta. Ba chiar se gândise cum să procedeze. Dar acum era prea târziu. Ar fi părut ridicol - și, cu siguranță, stânjenitor - să o ia în brațe așa din senin.

David își dorea cu ardoare să nu-i mai răsune în min- ic vocea tatălui său. „Nu o să fii fericit cu Rebecca.“ Ba da! Avea să fie chiar foarte fericit! Era mireasa lui.

O va avea lângă el tot restul vieții lor. Și putea să aibă grijă de ea tot restul zilelor lui. Era tot ce-și dorise vreodată! Nu avea să-i ceară să îl iubească. Era fericit doar să o aibă ca soția lui.

„Tu ai nevoie de mai mult decât îți poate oferi ea.“] Nu era adevărat! îi oferise deja tot ce avea nevoie - îi acceptase cererea în căsătorie. Rebecca era onoarea întruchipată, după cum recunoscuse tatăl lui. Avea să facă tot ce îi stătea în putere să-i fie o soție bună și să-i ofere totul. Totul, mai puțin ceea ce nu mai putea să-i ofere iubirea ei. Dar nu avea nevoie de iubirea ei. Ci doar de puțină afecțiune. Iar asta se putea

câștiga în timp. Lui nu îi trebuia mai mult de atât.

Cu toate acestea, și-ar fi dorit să poată uita confruntarea pe care o avusese cu tatăl său. Prețuisese mereu sfaturile și părerile contelui. Și întotdeauna îi respectase înțelepciunea.

-Să nu te aștepti la ceva nemaipomenit, îi spuse Rebeccăi și se întoarse să se uite la ea. După timpul petrecut la Craybourne, Stedwell îi se va părea o ruină. Poate ar fi fost mai bine să te duc în altă parte o săptămână sau două.

„Pentru luna noastră de miere“, voise el să adauge, însă se răzgândi.

- Îți spun cu toată sinceritatea că aș fi dezamăgită dacă aș găsi ceva nemaipomenit, zise ea. Ba chiar contez pe faptul că voi găsi totul în paragină, David. Pentru că îmi doresc provocarea de a transforma locul acela într-o casă iubitoare și confortabilă pentru tine. De asta m-am și căsătorit cu tine, ai uitat?

Ca să-i facă o casă iubitoare și confortabilă? Sau ca să găsească o provocare în viață? Nu se exprimase foarte clar. Dar el înțelegea exact la ce se referise Rebecca.

Ambele răspunsuri erau valabile. Se căsătorise cu el pentru cel din urmă lucru. Dar știa că avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a-l îndeplini și pe primul. O cunoștea bine pe Rebecca și știa foarte bine că avea să-i ofere toată energia ei pentru a fi cu adevărat soția

lui. Dar tot timpul avea să îl iubească pe Julian. îi promise că, după căsătorie, ea nu avea să mai vorbească nici- i ulată despre Julian și nici să se mai gândească vreodată la el. David nu avea nici o îndoială că ea își va respecta lăcușduința - sau măcar să încerce. Dar, dincolo de gânduri, în acel loc ascuns din suflet care era imposibil de ■ i mtrolat prin puterea voinței, ea urma să îl iubească pe Iulian. Niciodată pe el. Mereu pe Julian.

Deodată îi apărură în minte imaginea lui Julian. îl văzu i u ochii minții, întorcându-se spre el, cu o expresie sur-

- însă întipărită pe chip, înainte de a se prăvăli peste corpul lui George Scherer. Chipul lui Julian, ochii lui •ii momentul prăbușirii erau imaginile ce reveneau mai mereu în coșmarurile lui David, iar uneori se insinuau și în realitatea lui de zi cu zi. Atunci fu cuprins de re- ■.entimente. Julian meritase să moară - doar fusese pe punctul de a uide un om neînarmat. Un bărbat căruia

- pusese coarne luni de-a rândul. David făcuse ceea ce .11 fi făcut orice ofițer care ar fi surprins scena aceea. îl

Impușcase pe Julian. Și ura faptul că trebuia să îndure coșmarurile acelea și să poarte pentru totdeauna cu el povara vinovăției.

Dar era ziua nunții lui! Ziua în care se căsătorise cu văduva lui Julian.

La naiba!

Rebecca îl privea.

14 îmi pare rău, spuse ea. Te-au rănit cuvintele mele? Nu am intenționat asta. Vreau să-ți fiu o soție bună, David. Dar mai întâi trebuie să învăț cum să te mulțumesc. Și va trebui să îmi arăți tu cum să o fac.

Probabil cuvintele acelea ar fi căpătat o conotație provocatoare dacă ar fi fost rostite de altă femeie. Dar spuse de Rebecca nu sunau deloc așa. David știa că trebuia să înțeleagă literalmente ce îi zisese. Ea nu se referise la relațiile lor sexuale, deși era un lucru ce avea să se aplice și în njomentele lor de intimitate.

15 Mă mulțumește simplul fapt că existi, zise el, după care o luă de mână și o strânse afectuos.

Putea simți pe degetul ei verigheta pe care i-o dăduse.

Verigheta lui. Nu a lui Julian.

Și continuă să o țină de mână, chiar dacă după aceea continuă să admire peisajul de dincolo de geam.

David se gândi că ea era a lui, soția lui, iar dacă dorea, putea să o țină de mână tot restul drumului. Atingerile lui nu mai aveau să fie scurte și ocazionale. Iar în noaptea aceea urma să o aibă în patul lui. Avea să o strângă în brațe și să facă dragoste cu ea. Să doarmă cu ea.

Se va culca cu soția lui Julian.

I se strânse stomacul. Și încercă să alunge din mintea lui ochii aceia surprinși.

Se chinui să nu mai simtă pistolul în mâna care în clipa aceea o ținea pe a ei.

Și se strădui să se convingă pe sine - după cum făcuse de o mie de ori în ultimii doi ani - că nu avea nici un motiv să se simtă vinovat.

capitolul 8

Stedwell, august 1856

David era convins că o trăsură urma să îi aștepte la gară, din

moment ce o informase pe menajera de la Stedwell despre dată exact a sosirii lor.

Și bineînțeles că era acolo. O trăsură veche și neîngrijită, trasă de patru cai care păreau că s-ar fi simțit mai în elementul lor să tragă la jug sad la o căruță de fermă. Iar vizitiul arăta de parcă ar fi fost un grădinar care juca un rol ce nu îi era cunoscut.

Lucrul la care nu se așteptase însă era să găsească pe peronul gării o mică mulțime de oameni și niște funde mari și albe, prinse pe stâlpii de susținere. Reverendul Colin Hatch - preotul parohiei din sat - veni în față să se prezinte, deși nu era nevoie să facă asta din moment ce purta veșmântul clerical, care îl făcea să sară în ochi de la depărtare. Omul își drese glasul cu un aer important, apoi își folosi vocea cu o rezonanță specifică ierului anglican pentru a citi un discurs formal prin care le ura bun venit la Stedwell vicontelui și vicontesei și îi felicita pentru căsătoria lor. Din câte înțelesese, fuseseră cununați chiar în dimineața aceea în sfânta taină, i căsătoriei? Rosti cuvintele acelea sub formă de întrebare, după care făcu o plecăciune elegantă în fața lor.

Se auziră apoi niște aplauze timide din partea celor prezenți - soția preotului, hangiul și soția lui, doctorul și soția lui, directorul școlii locale, negustorii din sat și nevestele lor, precum și alți oameni ale căror haine sugerau că aveau roluri sociale suficient de importante pentru a face parte din comitetul de întâmpinare.

David zâmbi. Doamne, Dumnezeu! Cu siguranță nu se așteptase la așa ceva. Dacă ar fi avut măcar cea mai mică idee despre ce îl aștepta la sfârșitul călătoriei - ri cu trenul, măcar ar fi elaborat și repetat un răspuns politicos adecvat. Dar, în condițiile acelea, fu nevoit să mulțumească doar zâmbindu-le tuturor recunoscător și strângându-le mâna în semn de recunoștință. Observă că Rebecca făcea față onorabil acelei situații, fără să fie agitată sau nedumerită, plimbându-se printre oameni, imbindu-le și vorbind cu ei. El nici nu s-ar fi așteptat la altceva din partea ei. Iar dacă tot ce își dorise să obțină în urma căsătoriei era o vicontesă elegantă și o amfitrioană minunată, atunci cu siguranță nu putea să facă o alegere mai bună decât ea.

La ieșirea din gară, erau adunați și mai mulți oameni, cei ale căror poziții sociale nu le permisese să ocupe un loc pe peron, în rândul comitetului de primire principal. Și ei îi aplaudau. Iar undeva mai departe, doi copilași fluturau batiste albe. Apoi cineva fluiera, iar ceilalți izbucniră în râs. David ridică mâna în semn de salut și le zâmbi tuturor, după care o ajută pe mireasa lui

să urce în trăsură. Observă cu bucurie că și ea răspundea oamenilor în aceeași manieră.

După ce se închise portiera în urma lor și trăsura se puse în mișcare, David se uită la ea destul de amuzat și zise:

16 Ei bine, a fost complet neașteptat!

17 Dar foarte frumos, adăugă ea.

-Ar trebui să îi cunosc pe toți oamenii aceștia, continuă el.

Moșia Stedwell a fost a mea de la naștere și am aproape douăzeci și nouă de ani, Rebecca. Ar fi trebuit să mă întâmpine cu fluierături și huiduieli. Exact asta meritam. Mă simt vinovat pentru că mi-am neglijat responsabilitățile de aici.

18 O să ajungi să-i cunoști pe oameni, zise ea pe un ton liniștitor. Și oricum, David, nu are nici un rost să te simți vinovat pentru ce s-a întâmplat, în afară de cazul în care ai putea să faci ceva ca să schimbi lucrurile și nu o faci. Dar acum chiar faci ceva. Doar ești aici, nu-i așa?

19 Cred că ai dreptate, spuse el, încruntându-se la tapițeria aproape zdrențuită din interiorul trăsurii.

Apoi se gândi că, într-adevăr, nu avea de ce să se simtă vinovat. Nu și dacă putea face ceva ca să schimbe lucrurile. Anumite evenimente din trecut nu puteau fi schimbate. Așa că era inutil să se simtă vinovat.

Doar că vinovăția nu era neapărat un lucru ce putea fi controlat prin puterea voinței.

Stedwell arăta destul de neglijat. Stâlpii masivi ai porții erau încununați cu lei de piatră - sau cel puțin fuseseră. Unul dintre ei zăcea răsturnat în iarbă, lângă stâlpul pe care stătuse cândva, arătând de parcă se afla acolo de mult timp. Porțile din fier forjat așteptau deschise. Casa paznicului era și ea părăsită, iar una dintre ferestrele sale - care nici măcar nu mai avea geam - era acoperită cu scânduri. Iarba creștea sălbatică pe malul râului pe care trebuiau să-l traverseze ca să ajungă la conac, aproape întunecând cu totul și apa. Măcar gazonul din fața casei era tuns și părea îngrijit - dar chiar și acesta părea mai degrabă o pajiște sălbatică primăvărată, decât o peluză elegantă. Iar totul era împânzit de margarete. Copacii din apropierea casei nu mai fuseseră tăiați de mult și înghesuiau zidurile casei. Ramurile lor acopereau aproape ferestrele cu rame de lemn. Iar terasa pietruită din fața casei fusese năpădită de buruieni.

Și totuși, conacul părea la fel de impozant și de pitoresc cum și-l amintea David. Avea doar o sută de ani și fusese construit din piatră cenușie, în stilul arhitectural caracteristic secolului al

optsprezecelea. Partea centrală lusesse proiectată să imite o arcadă romană glorioasă, iar coloanele ei masive erau decorate cu zeități clasice, care părea să lupte pentru a obține victoria împotriva unor dușmani invizibili. Iar de o parte și de alta se întindeau aripile secundare ale casei, cu ferestre enorme și etaje superioare. Niște trepte late de piatră duceau spre ușa principală.

Holul de marmură, înalt de aproape două etaje, părea curat și îngrijit, chiar dacă David nu apucă să îl studieze îndeaproape. Doamna Matthews, menajera, îi aștepta acolo pentru a-i primi cum se cuvenea și pentru a le prezenta personalul - în cea mai mare parte, format din angajați noi, care stăteau drept și încordați pentru a-și saluta noii stăpâni.

Dacă ar fi fost după el, David doar ar fi încuviințat din cap, le-ar fi zâmbit politicos și ar fi trecut mai departe, dar Rebecca părea să aibă alte intenții. Se apropie grațioasă de linia de servitori și trecu pe la fiecare în parte, zâmbindu-le și schimbând câteva vorbe cu ei. Pe măsură ce se trecea printre ei, expresiile înspăimântate de pe chipurile celor mai tineri dispăreau complet, lăsând loc unor zâmbete ușurate. Așa că David îi urmă exemplul. O, da, se gândi el, avea mare nevoie de o femeie în casa lui, ca să-l învețe câte ceva despre stilul de viață elegant. La Craybourne nu existase nici o femeie pe perioada copilăriei și adolescenței lui.

Apoi doamna Matthews fu de părere că probabil domnul și doamna erau nerăbdători să-și vadă camerele și să se îmbospăteze după drum, înainte de a se reuni în salon pentru a bea un ceai. Așa că îi conduse în sus pe scara lată cu arcadă. David observă că treptele erau acoperite de un covor uzat și decolorat. Menajera le spuse că, dacă erau de acord Excelențele Lor, cina avea să fie servită la ora șapte. Bucătarul era nou - fusese adus de curând tocmai de la Londra și se pare că venise cu recomandări foarte bune.

Rebecca o asigură pe femeie că ora șapte era perfectă pentru cină.

Dormitorul Rebeccăi era destul de sărăcăcios și întunecos, în ciuda faptului că avea vedere spre partea din față a casei, iar lumina soarelui de după-amiază târzie se revărsa prin fereastră. Se putea vedea cu ochiul liber că draperiile și baldachinul fuseseră cândva de un albastru închis, dar acum aveau o nuanță cenușie, spălăcită și nedefinită. La fel și covorul. Din păcate, asta nu era partea cea mai rea.

- Mă tem că am descoperit că salteaua a putrezit din pricina

umezelii abia atunci când am venit să vă pregătim camera, milady, zise doamna Matthews, străduin- du-se să strângă mai mult draperiile de la ferestre, ca să lase lumina să pătrundă în interior. Nu am avut timp să o înlocuim. V-am pregătit și altă cameră pentru orice eventualitate, milady, adăugă ea și se uită apoi cu subînțeleas la David.

Camera aceea era singura care avea trecere directă spre dormitorul principal, iar ei doi erau proaspăt căsătoriți.

-Nu contează, doamnă Matthews, zise el. Zilele următoare, soția mea te va informa ce schimbări trebuie făcute. Intre timp, va împărți cu mine dormitorul principal, spuse David pe un ton firesc.

Apoi se duse la fereastră ca să se uite la gazonul întins, la copacii străvechi și la râul traversat de un pod de piatră, pe care abia dacă îl văzuseră în călătoria lor scurtă cu trăsura. I se părea ciudat să o numească pe Rebecca „soția mea“. Încă i se părea ireal.

-Este o cameră bine împărțită, zise Rebecca cu calm, din spatele lui. Și sunt sigură că va deveni foarte confortabilă cu timpul. Ușa aceasta duce spre camera de garderobă?

-Da, milady, răspunse doamna Matthews, deschizând ușa indicată. Găsiți apă caldă pe lavoar, iar cuierele dumneavoastră au fost aduse deja sus. Ușa cealaltă duce spre dormitorul principal.

David le urmă prin camera de garderobă spre came- ia în care mai stătuse de câteva ori când venise în vizită acolo. Era o încăpere foarte spațioasă - de două ori mai mare decât dormitorul Rebeccăi cu draperii de culoarea vinului, așternuturi rubinii cu auriu și un i ovor turcesc. Însă și acolo toate păreau destul de înve- i bite, ca și când trecuseră de mult de perioada de glorie. Iar mobilierul de mahon strălucea, iar în șemineu era .1 prins focul, în ciuda faptului că era o zi călduroasă de august. Probabil fusese aprins ca să alunge umezeala și de acolo.

- Mulțumesc, doamnă Matthews, zise Rebecca. Ceaiul se va servi în salon?

-Oricând sunteți gata, milady, adăugă menajera, înclinând capul și întorcându-se ca să plece.

David o privi pe mireasa lui, în timp ce aștepta să plece doamna Matthews. El intenționase de la bun început să împartă același dormitor. Nu crezuse niciodată că i ar fi plăcut obiceiul acela ca un soț și o soție să stea în dormitoare separate. Nu fusese niciodată atât de indiscret încât să-și bage nasul în

chestiunile personale ale rudelor sau ale cunoștințelor sale, așa că nu știa nici dacă tatăl său, de exemplu, dormea sau nu toată noaptea cu Louisa. Și nu știa nici cum preferaseră să procedeze Iulian și Rebecca.

Se întrebă dacă ea era revoltată de schimbarea de situație, care nu le dădea de ales și erau nevoiți să împartă aceeași cameră. Oare era rușinată? Sau supărată? Sau acceptase totul?

Și oricum nu avea nici cea mai vagă idee dacă nu cumva se așteptase la asta de la bun început. În fond, cine putea ști ce gândea Rebecca?

Întotdeauna - sau aproape întotdeauna - ea se comporta ca o lady. Ba chiar comportamentul ei era atât de atent studiat, încât era imposibil ca David să-și dea seama ce gândea numai uitându-se la ea.

20 Mă duc să mă spăl pe față și pe mâini, David, zise I ea, întorcându-se spre el cu o atitudine demnă, dar calmă. I mă, care părea să fie parte din ființa sa. Dacă nu te de- I ranjează, nu o să-mi schimb rochia din moment ce este I destul de târziu pentru ceai. Vii tu să bați la ușa mea I în zece minute?

21 Da, răspunse el.

Se întrebă dacă era la fel de conștientă ca el de faptul că erau un cuplu proaspăt căsătorit, singur pentru I prima dată în dormitorul lor. Dar, chiar dacă era conști- I entă de asta, nu lăsa să se vadă în nici un fel.

22 Un ceai e mai mult decât bine-venit, nu crezi? zise X ea, în timp ce trecea pe lângă el, îndreptându-se spre ușa j camerei ei.

23 O, da, aprobă el.

Și apoi ușa se închise în urma ei.

La început, Rebecca se gândi că, dacă se grăbea puțin, putea fi gata schimbată în cămașa de noapte și deja] în pat până când venea David.

Dar, chiar dacă se dezbrăcase de rochie, se spălase și își îmbrăcase cămașa de noapte - extrem de decen- I tă, cu un guler înalt și mâneci lungi -, tot pierduse I mult timp să-și pieptene părul. II ținea mereu despletit peste noapte, deși îi ajungea până în talie și cu siguranță era mai ușor de îmblânzit dimineața dacă dormea cu el strâns. În plus, era mult mai comod să doarmă cu el desfăcut.

Îl ținuse mereu despletit peste noapte în timpul primei ei căsnicii. Nu se gândise niciodată că poate trebuia să și-l prindă.

Nu știa de ce se gândea la asta acum. Se studia absentă în oglindă în timp ce-și peria părul. Își lăsa sase camerista să plece, spunându-i că se putea pieptăna singură. Dar în clipa aceea era ca și când se privea prin ochii altcuiva. Prin ochii unui bărbat. Și se gândi imediat că aducea destul de mult cu o femeie ușoară.

Nu. Nu se putea duce la David cu părul atârându-i pe spate, despletit. Se simțea... dezbrăcată. Gândul acela

facea să se înroșească toată, așa că lăsa pieptănul jos și se apucă să-și împletească părul lung și des. Era o sar-

tină destul de grea, din moment ce nu putea vedea cum urată părul la spate. Avu nevoie de trei încercări înainte să reușească să-l prindă într-un fel care să-i placă.

Se duse spre dormitorul principal, apăsă ușor pe clanța și împinse ușa încet, de parcă liniștea aceea ar fi ajutat-o în vreun fel. Și apoi îl văzu acolo, în fața ei. Stătea în spatele la ea, la una dintre ferestre, și se uita afară, în întuneric. Purta un halat minunat de brocart. Se simți îngrozită de moarte când realizează că ea nu se gândise să-și pună un halat peste cămașa de noapte.

Era o situație complet nouă pentru ea. Julian obișnuise să vină numai el la ea, în dormitorul ei, întotdeauna «Iu pă ce ea se băgase în pat. Și nu-și aminti să fi venit vreodată înainte ca ea să se fi băgat în pat. Trase de timp închizând ușa camerei de garderobă la fel de ușor și în liniște cum o deschisese. Dar David deja se întorcea spre ea de la fereastră.

Rebecca nu știa ce să facă. Să traverseze camera calmă, fără să se uite la el, și să se suie în pat - dar care era partea ei? - ori să rămână unde era și să aștepte indicațiile lui. Se simțea stângace și rușinată. Se simțea ca și cum ar fi fost din nou o mireasă virgină.

Și cum putea să doarmă apoi cu el toată noaptea? Julian nu stătuse niciodată în patul ei mai mult de zece sau cincisprezece minute.

Din fericire, nu fu nevoită să ia nici o decizie. Sau că-și arate nehotărârea. Pentru că traversă el camera, în- ilreptându-se spre ea, cu pași mari. Oh, Doamne, Dumnezeule! I se părea greșit să fie singură într-un dormitor cu David, când amândoi erau îmbrăcați în lenjerie de noapte. Unde era Julian? Într-un moment de panică oarbă, în mintea ei chiar se născu acel gând trădător și chinuitor.

- Rebecca, zise el luându-i mâinile într-ale sale.

Ea nici nu își dăduse seama cât de reci îi erau mâinile până când nu le simți pe cele calde ale lui. David le ridică pe rând și i le sărută ușor.

24 Nu vei regreta ziua de azi. Îți promit că voi avea grijă să nu regreti decizia pe care ai luat-o astăzi.

Deja o regreta! O regretase încă din momentul în care cedase în fața acelei tentații și îi acceptase cererea în căsătorie. Și totuși, singura ei alternativă fusese o viață pustie, în care să depindă mereu de altcineva. Își spuse apoi că totul avea să fi bine. Își dorea doar ca următoarele câteva minute să treacă mai repede, pentru ca apoi să aibă la dispoziție douăzeci și patru de ore întregi în care mintea ei să se poată obișnui cu noul ei rol și noile responsabilități, înainte să vină timpul să se întâmple din nou în noaptea următoare. Și în următoarea, și în următoarea...

De fapt, nu avea de ce să fie chiar atât de rău. Cu siguranță nu avea să fie dureros. Doar puțin incomod și umilitor. Dar aceea era principala ei îndatorire maritală.

Iar în dimineața aceea chiar se căsătorise cu el de bunăvoie și nesilită de nimeni. Ridică ușor capul și se uită în ochii lui.

25 Și eu voi face la fel, David, spuse ea.

Oare în clipa aceea trebuia să-și retragă mâinile din ale lui și să se ducă în pat? Și-ar fi dorit foarte mult să fie deja acolo, ca să-și fi putut calma respirația frenetică și bătăile inimii înainte să vină la ea.

-Ești agitată, zise el, dându-i drumul și punându-și mâinile pe umerii ei. Dar nu ai de ce. Nu o să-ți fac nici un rău.

Avea ochii foarte albaștri. Se gândi că, dacă în locul lui ar fi fost Julian, nu trebuia să-și lase atât de mult capul pe spate ca să se uite la el. Dintr-odată, se simți foarte neajutorată.

26 Știu asta, David, spuse ea. Dar cred că e normal să fiu puțin agitată. Iartă-mă, te rog.

Apoi el aplecă ușor capul și o sărută, luând-o prin »urprindere.

Se sărutase de multe ori cu Julian în trecut. Dar aproape de fiecare dată în alte locuri decât în dormitor, l usese ceva ce făcuse parte din iubirea și din romantismul lor - genul de apropiere fizică ce îi plăcuse foarte mult. Patul fusese pentru altceva. Numai pentru plăcere - ies lui. Primul ei instinct fu de a se retrage, tulburată și speriată. Dar în clipa aceea David era soțul ei și nu voia '...l compare lucrurile. De fapt, nu trebuia să o facă.

Avea tot dreptul să facă orice dorea cu ea.

Buzele lui erau calde și ușor întredeschise, iar atingerea lor

era extrem de ușoară. Și se mișcau pe ale ei în o mângâiere. Deodată, realizează că mâinile ei atingeau brocartul moale de pe talia lui. Putea simți materialul și îi vârful sânilor și cu coapsele.

27 Nu este incomod să dormi cu părul împletit? o întreabă el.

Se uită o clipă la el nedumerită, după care sensul cuvintelor lui pătrunse prin ceața care îi întuneca mintea.

-De obicei nu-mi împletesc părul noaptea, zise ea înainte de a putea formula în minte un răspuns mai potrivit.

28 Deci ai făcut-o doar pentru noaptea nunții? întreabă ea și afișă un zâmbet vag.

29 Nu știam exact cum ai prefera, răspunse ea.

Apoi gura lui se lipi din nou de a ei, de data aceea chiar deschisă, iar mâna lui se strecură pe ceafa ei, descoperind-o lăcându-i în doar câteva secunde strădania din ultima jumătate de oră. Își simți părul revărsându-se pe spate și degetele lui jucându-se prin el.

-Rebecca, zise el fără a-și dezlipi buzele de ale ei, usta îmi doresc. Apoi ridică ușor capul și adăugă: Vino în pat.

Ea se mai liniști un pic, privind ceasul de pe șemineu.

Era zece și douăzeci și cinci de minute. În zece sau în el mult cincisprezece minute, totul avea să se termine în seara aceea. Apoi urma să se culce liniștită pe partea

ei de pat, știind că își făcuse datoria maritală și că îi permisesese să-și ia drepturile conjugale fără să protesteze.¹

Se așază pe spate în pat, după care inspiră adânc și expiră prelung pe gură de câteva ori, în timp ce el își scoase halatul și stinse lampa. Mai exista totuși luminii focului din șemineu, care fusese aprins pentru a îndepărta umezeala rămasă în încăperea după o perioadă lungă în care nu locuise nimeni acolo.

David se așază lângă ea, în loc să-i ridice cămașa de noapte și să vină direct deasupra ei, cum făcuse mereu Julian. Dar nu voia să compare. Nu trebuia să compare. Și nu trebuia, oh, nu trebuia să se gândească la Julian. Probabil fiecare bărbat proceda altfel în intimitate. Nu trebuia să se aștepte să fie la fel. Trebuia să învețe să accepte felul în care acționa David.

Zece minute. Numai zece. Probabil mai puțin. De obicei, dura chiar mai puțin. Zece minute cu totul.

David se ridică în cot și se aplecă să o sărute din nou. Buzele lui se atinseră de ale ei, se deschiseră pe ale ei, adâncind plăcerea. Rebecca își răsfirea degetele pe saltea când îi simți

limba apăsând ușor pe împreunarea buzelor ei, apoi alunecând printre ele și cuibărindu-se sub buza ei superioară. Simți brusc un val de senzații care o făceau să-și dorească să-și înfigă unghiile în saltea, Limba lui se atinse de câteva ori de dinții ei încheștați, până când realizează cu stupeoare că se aștepta ca ea să deschidă gura.

Rămase calmă. Mai erau nouă minute. Sau poate chiar opt. Era soțul ei. Avea acel drept. Era datoria ei să se supună. Deschise gura ușor și fără tragere de inimă. Și îi simți limba alunecând înăuntru și afară. După ace* ea își mută gura pe bărbia și pe gâtul ei.

„Oh, să se întâmple repede!“, se rugă ea în gând. „Să se termine odată. Să-mi ridice odată cămașa de noapte și să vină deasupra mea. Să se termine mai repede! Trebuie să rămân tare!“

Aproape că fu copleșită de ușurare când îi simți mâna apucându-i cămașa de noapte și ridicând-o ușor, Nu avea să mai dureze mult. Din clipă în clipă. Apoi un ININUT sau două de disconfort. Și avea să se termine.

Dar nu veni imediat deasupra ei după ce îi ridică |nînă la talie cămașa de noapte. Își așează mâna pe pântecul ei, cu degete răsfirate, și o ținu acolo câteva clipe, în Ilmp ce ea aștepta încordată.

Relaxează-te, Rebecca, îi șopti la ureche.

Se simțea foarte rușinată că trebuise să-i spună ușa ceva. Că i se spunea că nu îl mulțumea și că i se opunea.

Se relaxă imediat. Și fu nevoită să se străduiască din lăsputeri să nu se încordeze din nou când îi simți mâna îi lunecând mai sus pe sub cămașa ei de noapte, peste \ ulea dintre sâni ei și apoi mișcând u-se să-l cuprindă în |mlmă pe unul din ei. Julian nu făcuse niciodată... dar îndepărtă acel gând. David era David. El era soțul ei.

Relaxează-te, îi șopti încă o dată pe buze.

Doar că de data aceasta nu mai era o muștrare.

Îi putea simți degetul mare atingându-se de vârful minului și își putea simți sfârscul întărindu-se. Și apoi u invadă o vâltoare de senzații. Se luptă cu nevoia de a «• zbate și de a-i îndepărta mâna. Era ceva greșit, el nu tn buia... ea nu trebuia...

„Oh, să se termine odată!“

Și apoi mâna lui cobora din nou în jos pe pântec și... Și apoi între picioarele ei! Își mușcă buzele. Doamne, lista era și mai

rău! Dar știuse că va fi așa, știuse că avea •i,i fie și mai rău. Prima oară îi plăcuse la nebunie. De i lata asta nu-i plăcea deloc. Degetele lui îi despărțeau laldurile și o mângâiau. Și apoi făcu ceva cu degetul luare. Ceva ce nu conștientizase la început, dar care îi li nnitea un val de senzații ciudate prin tot corpul. Sen-Mții care se revărsau din punctul în care o atingea și o săgetau în sus prin pântec și prin sâni, ajungându-i până în gât și.până în spatele nasului. O durere primară, care nu era de fapt o durere. Se întoarse spre el orbește, i ăutând o scăpare.

Și în sfârșit - oh, Doamne, în sfârșit - se pregătea să facă lucrul care îi era cunoscut. In clipa aceea nu mai trebuia decât să îndure acel disconfort scurt și apoi totul avea să se termine în noaptea aceea. îi simți mâinile suh ea și se lăsă din nou pe spate recunoscătoare, după care depărtă ascultătoare picioarele sub presiunea alor lui. Inspiră adânc și își așeză mâinile pe saltea, de o parte și de alta a corpului.

Dar nu apăru nici un disconfort. Nici o durere. Și acesta fu primul ei gând de ușurare. Dar știa că era doar ceva temporar. Aluneca ușor în umezeala ei.

Deja putea simți și auzi asta. Rușinea și umilința o făcură să-și piardă controlul, să respire greu și să-i împingă pieptul înainte să își poată recăpăta stăpânirea de sine.

30 Ușurel, îi șopti el.

El stătea sprijinit în coate și se uita în jos la ea. Iar ea nu avea unde să-și ascundă fața.

-Ușurel, Rebecca.

O pătrunse adânc. Mult maț adânc... Mult mai adânc... Dar nu voia să compare. își răsfiră degetele pe saltea, după care se împinse tare în palmele deja umede.

Atunci gura lui o găsi din nou pe a ei.

31 Ușor, îi șopti el pe buze. Nu o să te rănesc.

Și într-adevăr nu o durea deloc. Era prea udă ca să mai existe vreun disconfort sau vreo durere. Ascultă sunetul făcut de umezeală în timp ce el începu să se miște în ea și așteptă să apară împingerile rapide, care urmau să ducă umilința aceea la un sfârșit cunoscut. Mai avea doar un minut de îndurat.

El se mișca încet, retrăgându-se aproape de tot înainte de a o pătrunde ușor din nou. Mișcările și sunetele deveniră treptat mult mai ritmate. Și ea descoperi că, până la urmă, chiar se putea relaxa. Putea să fie deschisă față de el, ca să-i ofere fără nici o rezistență ceea ce el își dorea și avea nevoie. încercă să nu se concentreze pe sunete. în schimb, se întrebă cât de dezagustat se

simțea de ea. Și pierdu noțiunea timpului. Ritmul iubirii lui o relaxă treptat și chiar găsi un răgaz în care să gândească și să simtă. „Deci așa se simte să fii soția lui David“, cu- yeiă ea destul de relaxată. Ii folosea trupul într-un mod li i. irtē intim, prelungit. Căsătoria lor se consuma întru ii ii ui. Știa că avea să simtă durere și un tremur adânc nunei când el va termina în sfârșit cu ea. Dar atunci se i ,i simți cu adevărat soția lui.

Oare asta intenționa? Oare voia să alunge o dată peiv nu totdeauna fantomele trecutului? Încearca să o însemneze cu pecetea posesiunii lor încă din noaptea nunții li a ? O provoca să nu îndrăznească să mai simtă vreodată i ȷ l era soția altui bărbat? Dar nu mai simțea asta. In cli- l i aceea era a lui David. Devenise a lui în dimineața iieeee, de bunăvoie și prin puterea propriilor jurăminte

i >o care le rostise în biserică.

Iar în noaptea aceea o făcea prin ritmul regulat al

ii li pului lui intrând în al ei.

Dar, chiar dacă ea nu ar fi lăsat trecutul în urmă cu hotărâre pentru a putea deveni soția acestui bărbat, știa i .l în clipa aceea chiar avea să devină a lui. Se simțea posedată și cunoscută pe deplin. Trupul ei - deschis că- l re el și folosit de el - nu mai avea nici un secret în fața lui. Și se simțea ca și când sufletul ei era pus pe tavă, pentru ca el să-l privească și să-l posede cu totul.

La urma urmei, se dovedea că nu era chiar atât de i'ieu precum își închipuise. Și nici complet neplăcut, In ciuda faptului că totul continuase mai mult decât se așteptase.

Apoi mâinile lui se încleștară pe umerii ei, iar el ră- mase nemișcat în interiorul ei. Se împinse încă o dată. I le două ori. De trei ori, după care oftă prelung pe obrazul ei. Avu o senzație de fierbințeală în clipa în care îi simți sămânța revărsându-se în interiorul ei.

Iar când el se dădu la o parte și se așeză lângă ea, Re- l 'ecca se simțea udă și rece. David îi trase la loc cămașa de noapte c.u o mână, după care o acoperi cu pătura și i ,Un ase cu brațul așezat pe pieptul ei. Rebecca întoarse ușor capul și se uită în ochii lui. O șuviță întunecată îi alunecase pe frunte. De fapt, tot părul lui era ciufulit. Era David, se gândi apoi cu oarecare mirare.

Era David, firește. Era soțul ei. Bărbatul cu care se căsătorise chiar în ziua aceea. Dar chiar și așa - David! Se simțea năucită de ceea ce tocmai se întâmplase. Consumarea căsătoriei fusese cu mult diferită față de ceea ce își închipuise. Fusese mult mai...

carналă decât se aşteptase să se întâmple cu David.

Asta o făcu să se întrebe dacă fusese un lucru cuviincios. Oare soţii aveau voie să îşi folosească soţiile astfel? Era absurd, fireşte. Orice era permis şi cuviincios în interiorul unei căsnicii, orice iniţia soţul, mai exact. Soţilor li se permitea să îşi posede soţiile oricum poteau. O soţie trebuia să se supună, dar nu să îi placă. Era absolut necuviincios ca o femeie să se bucure de orice se întâmpla cu trupul ei. Aşa fusese învăţată încă din copilărie.

Rebeccăi nu îi plăcuse. I se păruse doar... ei bine, nu fusese neplăcut. Mult mai puţin neplăcut decât i se păruse vreodată, întrucât fusese o experienţă mult mai *carналă* şi durase mult mai mult. închise ochii când îi trecu prin minte acel gând trădător. Julian o iubise. O tratase ca pe o lady. David nu o iubea. Şi tocmai de aceea se purtase cu ea... Dar avea dreptul să se poarte cu ea cum voia.

Julian. La urma urmei, nu îl putea îndepărta atât de uşor din gândurile ei. Dar acum era hotărâtă. Foarte hotărâtă. Era soţia altui bărbat în toată deplinătatea cuvântului. Soţia lui David. Şi îi promisese lui David că nici măcar nu se va mai gândi la Julian. Aşa că nu se va mai gândi la el. Pentru că era o lipsă de loialitate faţă de David. Şi nu voia să facă asta.

Era soţia lui David.

Îl simţi aplecându-se spre ea şi buzele lui se atinseră din nou de ale ei.

-Mulţumesc, Rebecca, zise el încet. Şi acum dormi. A fost o zi lungă şi obositoare pentru tine.

Da. Fusese o zi extrem de lungă. Şi se simţea epuizată la cap. Şi obosită sufleteşte. Aşa că nici nu deschise ochii, nici nu îi răspunse. Puţin mai târziu, adormi.

capitolul 9

David nu putu să doarmă prea mult. I se părea ciudat împartă patul cu cineva.

Nu era prima dată când dormea toată noaptea cu o Inneie. Insa de data aceasta era ceva diferit.

De obicei, scopul principal al acelor nopţi fusese unul sexual. Dormise în intervale scurte, oricând apăsese între partidele de amor. Acum însă scopul era altul, să doarmă împreună. Mai întâi să facă dragoste, apoi să doarmă. Să stabilească un mod de viaţă

pentru restul zilelor lor de cuplu căsătorit.

Însă tot i se părea ciudat să stea întins în pat lângă Re- hecca. O putea auzi respirând ușor și adânc. Dormea pe pate, cu capul întors spre el. Părul ei era răsfirat peste lot pe pernă și pe așternuturi. Părea schimbată. Nu mai semăna deloc cu Rebecca cea cuviincioasă, tăcută și dis- • iplinită pe care o cunoștea de aproape o viață întreagă, nici cu Rebecca cea inaccesibilă din visele lui. Arăta ca o lemeie voluptuoasă și relaxată după ce făcuse sex.

Era soția lui. Da, în clipa aceea era soția lui în toată deplinătatea cuvântului.

Își aminti că îi spusese că avea să se mulțumească i u ce îi putea ea oferi. Că avea să se mulțumească cu ajutorul, tovărășia și poate cu afecțiunea ei. Niciodată dragostea ei. închise ochii și încercă să adoarmă la loc. I se părea că trecuseră ani buni de când nu mai avusese parte de o noapte bună de somn. Ba chiar avea senzația că era ceva ce se întâmplase într-o altă viață.

Plăpuse cu mare grijă noaptea nunții lor. Știa că ea cunoscuse dragostea și știa cum eră să fie cu un bărbat. 1 Dar fusese căsătorită cu Julian aproape trei ani.

Știa totul despre pasiune și ce însemna să cunoască | împlinirea sexuală împreună cu un bărbat pe care îl iu- I bea din toată inima. Nici măcar nu putea spera să ajungă vreodată cu concureze cu asta. Și totuși, înțelesese că j nu îl putea mulțumi doar exercitarea scurtă și lipsită de 1 pasiune a drepturilor sale maritale nocturne. Căsnicia] lor nu avea nici o șansă de reușită dacă nu exista măcar j puțină tandrețe fizică între ei.

Se hotărâse să o iubească trupește și să accepte orice îi putea oferi ea în schimb. Dar era conștient de faptul că ea era o lady și, de aceea, trebuia să o iubească cu o f oarecare rețineră. Probabil fusese altfel pentru ea cu Jupă - pe el îl iubise. Și nu-1 iubea deloc pe noul ei soț. 1 Trebuia să o iubească cu rețineră.

Nu era sigur dacă ea putea să-i ofere mai mult de- j cât supunerea ei. Asta era ceva ce Rebecca oferea me- J reu. Era datoră ei ca soție, iar David știa că pentru ea datoră avea să fie întotdeauna mai presus de orice. 1 O dezgustase atingerea lui. Și o atinsese numai cât să îi pregătească trupul, să fie gata pentru penetrare. Din- tr-o experiență timpurie cu o prostituată, aflate că actul I sexual putea fi incomod - și uneori chiar dureros - ?j pentru o femeie dacă era uscată și deloc excitată. Cu ocazia

aceea, aflase - iar de atunci tot experimentase - | cum să facă trecerea aceea fizică umedă și confortabilă pentru o femeie. Și plăcută pentru el.

Trupul Rebeccai răspunsese. Dar ea, nu. Sentimentul datoriei se luptase cu dezgustul. Și datoria câștigase, i desigur. Se relaxase complet după ce o pătrunsese și sta- ^ bilise un ritm constant în ea.

Dar fusese complet pasivă. Iar mâinile ei nici măcar nu voiseră să-l atingă.

Se gândi că Rebecca făcuse tot felul de comparații mentale. Probabil fusese îngrozitor pentru ea. Probabil se simțise ca și când fusese siluită. În tot timpul actului sexual, în ființa ei se dăduse o bătălie aprigă între sentimentul datoriei și dorința de a protesta. David știa

i | l probabil ea se străduise din răputeri să nu-și amin- mască... să nu compare.

Rebecca îi promisese că nici măcar nu avea să se gândească la Julian după ce aveau să se căsătorească.

Și totuși, David se ținuse cu încăpățănare de planul |>e care îl făcuse. Ar fi putut să termine foarte repede în ea. Doar Dumnezeu îi era martor că îl excitase până la limita rațiunii simplul fapt de a o atinge. Însă își dorește ca actul de consumare a căsătoriei lor să fie un lu- i ui decisiv, ceva care să stabilească fără nici o urmă de îndoială noua legătură trupească dintre ei doi. Și a ltfel trezise în ea un dezgust clar față de el și față de i e urma să implice datoria maritală pe care o avea față de el.

Se întrebă dacă mai avea curajul de a merge mai departe. În clipa aceea, nici nu mai exista vreo cale de întoar- i ere. Era soția lui. Rebecca se trezise și se uita la el, dar mai degrabă privea în gol. Oare îl căuta pe Julian?

Se gândi cu amărăciune că în curând avea să apară În ochii ei conștientizarea faptului că era el, David. Și nu Julian.

32 Stai bine? o întrebă el.

Rebecca era încă pe jumătate adormită.

33 Mmm, murmură ea, după care închise ochii la loc.

Dimineată avea să se trezească cu gâtul înțepenit. Se mută mai aproape de ea, își strecură brațul sub ceafa ri și o întoarse pe o parte, spre el. Întreg trupul ei era n căldură moale și relaxată. Părul ei mirosea a săpun, Însă avea și alt parfum mult mai îmbătător - parfumul de femeie. Era un miros pe care îl cunoștea, dar pe < ire până atunci nu îl asociase niciodată cu

Rebecca. În timpul acelor patru ani, avusese mereu grijă să nu își lase gândurile să rătăcească spre patul conjugal al lui Ju- lian. Apoi se uită în jos la ea și descoperi că avea din nou ochii deschiși. Dar, la fel ca mai devreme, încă nu era uimplet trează. O sărută ușor. Gura ei era relaxată și ascultătoare.

-Țineai capul într-o poziție ciudată, îi explică el. De dimineață te-ai fi trezit cu gâtul înțepenit.

34 Oh, zise ea.

Stătea nemișcată în brațele lui, dar era un semn de supunere. Ea știa că avea să se întâmple ceva între momentul acela și întoarcerea pe tărâmul somnului. Iar el simțea că ea conștientizase acest lucru, chiar dacă nu i încordase nici o parte a corpului.

Nu aceea fusese intenția lui. Un bărbat putea poseda o prostituată ori de câte ori avea chef și energie în timpul unei nopți.

Dar nu avea să-i ceară același lucru soției sale. Făcuse dragoste cu Rebecca o dată și o făcuse pe îndelete. Și intenționase să o lase să doarmă după aceea. Avusese o zi încărcată și foarte obositoare din punct de vedere emoțional. Iar felul în care se încheiase cu siguranță nu fusese prea plăcut pentru ea.

Își trecu ușor mâna de-a lungul spatelui ei, simțind curba delicată a șirei spinării. Îi putea simți sânii lipiți de pieptul lui și coapsele atingându-se de ale lui. Ea avu- sese dreptate, desigur. Trupul ei înțelesese mesajul înainte ca mintea lui să înțeleagă semnalele. O mai sărută o dată, gustându-i buzele cu vârful limbii. Putea simți pe braț moliciunea părului ei mătăsos.

Îi ridică încet cămașa de noapte, apoi pe a lui și tot atinse ușor. Mâna lui se lipi de ea. Era încă umedă și caldă. Alunecă ușor în jos două degete, despărțindu-i faldurile, după care o pătrânse încet. Corpul ei era pregătit pentru el.

Sunetele de umezeală îl aprindeau și mai tare, făcându-l să se înfierbânte.

Atunci ea își împinse capul în umărul lui și se încuie complet.

35 Îmi pare rău, zise ea cu o voce gătuită de neliniște, îmi pare foarte rău.

36 Pentru ce? o întrebă David și mâna îi rămase lipită de ea.

Oare îi părea rău pentru că nu putea să facă? Că nu putea să

fie soția lui?

îmi pare îngrozitor de rău, repetă ea. Mi-e îngrozi- lor de rușine.

Și dintr-odată înțelese la ce se referea. Ii părea rău !!! trupul ei femeiesc răspundea atingerilor lui masculine, chiar dacă inima ei nu putea simți nimic pentru i*! „Doamne, Dumnezeu!” se gândi. Și fără voia sa, îi iilsună atunci în minte glasul tatălui său, care îl avertizare că Rebecca nici măcar nu începuse să-și revină după pierderea lui Julian.

37 Din cauza umezelii? întrebă el. Eu ți-am indus asta Intenționat, Rebecca, ca să nu simți nici o durere în i lla în care aveam să te pătrund. Ai fi preferat să se întâmple altfel? Te-am rănit cumva? Te doare?

Se așternu o tăcere lungă, timp în care el simți o partea din tensiune risipindu-se din corpul ei.

38 Nu, zise ea într-un final. Nu m-a durut deloc. îmi pure rău, David. îmi doresc foarte mult să fac tot ce-mi •IU în putință ca să-ți fiu o soție bună. Doar că e... dificil. Nu știu ce îți place sau ce nu-ți place.

39 Ai știut că această căsătorie va fi una reală, zise el. Nu vreau să te rănesc sau să te obosesc prea tare. Dar partea aceasta a căsniciei e importantă pentru mine, Rebecca.

Da, știu, zise ea. Este mereu importantă pentru pltrbați.

David se încruntă. Da, știa că era adevărat. Bărbații i /l doreau partea fizică, în timp ce femeile nu. Iar asta ll tăcu să se întrebe când anume dictaseră standardele morale și tiparele acceptate de comportament că trebu- |u să fie așa. Când devenise o cerință necesară ca o lady lA considere sexul ceva dezagreabil? Și totuși, la drept vorbind, c.eea ce i se părea un chin Rebeccăi era sexul lflră iubire. Probabil lucrurile fuseseră yomplet diferite i u Julian - dar nu voia să se gândească la asta.

40 O să-mi placă dacă te relaxezi și nu te mai gândești că trebuie să mă mulțumești, zise el. Chiar este absolut oribil pentru tine?

-Nu, răspunse ea, pe un ton destul de surprins.

-Dar mi-ai spune dacă ți s-ar părea? o întrebă el și zâmbi trist în întuneric.

Desigur că nu avea să-i spună nimic.

41 Păi cum ar putea să mi se pară așa? zise ea. Doar eși I soțul meu, David.

Oh, da, o armură. David începea să înțeleagă cum avea să fie viața alături de Rebecca. Va fi soția perfect;! Nu avea nici o îndoială în privința asta. Comportamentul ei urma să fie absolut ireproșabil. Dar el nu avea să primească niciodată mai mult de atât. Nici să o cunoască vreodată cu adevărat.

Dar în clipa aceea trupul ei era lipit de al lui și erau amândoi goi de la talie în jos. Ea se relaxase din nou, Chiar și gura ei era relaxată când o sărută. Rebeca încerca să învețe cât mai repede cu puțință ce anume îi plăcea și ce îl mulțumea. Iar mai devreme aflase că îi plăcea joaca aceea cu limba în timpul sărutului. El își strecură fugitiv limba în gura ei, dar pe a ei o simți moale și nemișcată.

Doamne, Dumnezeu! Cât de mult o dorea! SăU cel puțin îi dorea trupul. O, da, voia să o aibă trupește și avea să primească asta. Știa și ea asta, acceptase și trecuse de punctul în care se mai putea opri. Cu toate acestea, el își dorea mai mult de la ea. O voia pe ea - o voia cu totul. Își dorea să pătrundă în trupul ei, în mit) tea ei și în sufletul ei. Dar tot ce putea obține vreodată de la ea erau trupul și loialitatea ei supusă. Și poate totu ar fi fost altfel în clipa aceea dacă Rebecca ar fi știut în copilărie... dacă ar fi știut, cu trei luni înainte de căsătoria cu Julian, despre Flora... dacă ar fi știut i'l se întâmplase chiar și în timpul căsătoriei lor în Maltit și în Crimeea...

Dar nu știa. Și nici nu avea să afle vreodată. Nu mul peste cadavrul lui. Julian fusese iubirea vieții ei și înel
- i.i. David își domoli atunci sărutările, care deveniseră mult prea pasionale și se gândi că și ea fusese - și urma «a I ie mereu - iubirea vieții lui. Și nimic nu avea să-i dis- lingă amintirile. Nimic. Cu siguranță nici nevoile lui.

li ridică apoi piciorul de deasupra și îl puse peste soldul lui, așezând-o într-o poziție mai aproape de el, care
- permise să o pătrundă lent, dar ferm. Mâna lui se afla pe spatele ei și o ținea în echilibru.

Vezi? îi șopti. Umezeala face să fie mai ușor pentru amândoi.

42 Da, răspunse ea.

Julian o auzi înghiți apăsător.

43 Este modul în care se pregătește corpul unei femei și apoi se acomodează cu ceea ce se întâmplă, îi explică el.

I se părea ciudat că trebuia să îi explice unei femei i e se întâmpla cu propriul ei corp. Mai ales unei femei care cunoscuse dragostea și pasiunea timp de mai bine de doi ani. Dar, pe de altă

parte, probabil iubirea și pasiunea transformaseră actul sexual în ceva instinctiv în decursul acelor doi ani. Iar atunci nici măcar nu observase lucrurile care o făceau să se rușineze în clipa de față.

44 Da, repetă ea.

O iubi tandru și blând, fără să o răsucescă pe spate * ca nu cumva să nu fie tentat să o pătrundă mai tare. Savura senzația de a fi în ea și acea căldură moale și umedă, care îl înconjură, fără a se agăța de el. Mușchii tunelului ei interior erau relaxați. Ea era relaxată și tăcută.

-îmi place cu tine, Rebecca, zise el și buzele lui le găsiră din nou pe ale ei. Să nu te îndoiești niciodată că lini place să fiu cu tine.

-Oh, David... zise ea. Nu e deloc dezgustător pentru mine. Și nu vreau să mai gândești niciodată asta. Chiar im este.

David simțea că se apropia momentul eliberării. Și-ar fi dorit doar să poată împărți senzația aceea glorioasă și ea. Și-ar fi dorit să-l însoțească și ea acolo, în lumea extazului împărțit, care sălășluia dincolo de granițele pasiunii. Dar asta nu fusese niciodată parte din înțelegerea lor. Sau din așteptările lui. El avea să cunoască și satisfacția sexuală, iar ea să primească sămânța lui. Nu aveau să împărtășească niciodată mai mult de atât.

Clipa se apropia din ce în ce mai mult. îl făcea să o pătrundă tot mai adânc și tot mai tare, până când simți explozia eliberatoare și oftă pe obrazul ei. Rebecca răma- se lipită de el, cu un picior încă ridicat peste șoldul lui. Era tăcută și nemișcată.

După ce își reveni după spasmele binecuvântate, îi coborî piciorul și o strânse tare în brațe, permițând relaxării delicioase care urma sexului să-l conducă spre somn. Se gândi somnoros că trebuia să-i dea drumul. Că trebuia să se dezlipească de trupul ei și să scoată ușor mâna de sub capul ei, pentru a-i lăsa libertatea de a se mișca și de a-și găsi o poziție confortabilă în care să adoarmă.

Dar ea stătea bine așa. Și el mai avea puțin și adormea. Poate chiar avea să doarmă tot restul nopții fără să se trezească și fără să aibă coșmaruri. Ar fi fost un lux pe care îl cunoștea mult prea rar. Nu voia să se miște și să alunge somnul.

Rebecca mirosea foarte bine. Mai bine decât majoritatea parfumurilor scumpe și luxuriante.

Așa că adormi.

Rebecca își petrecu în casă prima dimineață la Sted- well. Era atât de ocupată, încât nici măcar nu avu o clipă de răgaz în care să iasă afară și să se bucure de căldura soarelui. Însă nu era o dimineață nefericită.

După micul dejun, petrecu o vreme consultându-se cu bucătarul în legătură cu meniul. Aparent, omul era nemulțumit de lipsa unor alimente pe care nu le putea procura nici din grădina bucătăriei, nici din sat. Și era la fel de nemulțumit de ajutorul său de bucătar - ba chiar susținea că avea nevoie de un ajutor profesionist din Londra ca să poată practica așa cum se cuvenea arta i ulinară. Rebecca zâmbi și scoase sunete aprobatoare și liniștitoare, după care îl asigură că atât ea, cât și lordul v< >r fi mulțumiți cu mâncăruri simple, dar gătite bine. În timp ce părăsea bucătăria, era conștientă de faptul că îl lovise pe om în mândria sa profesională.

Doamna Matthews își petrecu următoarea oră cu ea, prezentându-i fiecare încăpere din conac, până când Rebecca fu mulțumită că se familiarizase cu casa. Fiecare

iii .nneră și fiecare coridor lăsau aceeași impresie de măreție ștersă. Totul părea ponosit și lăsat în paragină. Sar- ■ i na de a readuce conacul la stadiul de casă confortabilă părea dintr-odată o corvoadă.

Și totuși, însăși enormitatea acelei sarcini părea să-i dea un suflu nou Rebecca. Simțea că putea schimba lucrurile. Chiar putea! Chiar dacă muncea de dimineață până seara timp de un an, tot îi rămâneau lu-

iv inri de făcut. Avea să transforme casa lui David - și a el, de altfel - într-un cămin și avea să-l vadă mulțumit de eforturile ei.

David. Partea de jos a corpului ei încă pulsa datorită unei senzații care nu era deloc de durere. Noaptea tre- i ută, descoperise câte diferențe puteau exista între doi bărbați. O, și nu doar diferențe fizice.

Majoritatea dintre acestea fuseseră suficient de clare și oricum păreau oarecum neimportante. Dar ea se pândea la diferențele legate de ceea ce făceau în patul i cînjugai și la ce așteptări aveau în dormitor. Iar în dimineața aceea se simțea din nou ca o tânără mireasă, care încă mai aflase secretele intimității fizice.

Dar nu voia să se gândească prea mult la astfel de lucruri. Pentru că avea deja destule pe cap, chiar prea multe dacă se uita

în jur.

David era stăpânul în patul lor conjugal - la fel i a în toate celelalte aspecte ale vieții lor. Iar ea avea să se obișnuiască cu îndatoririle ei maritale nocturne, la fel cum se obișnuise și prima dată. Deși nu putea să nu recunoască faptul că existau niște diferențe majore.

Cu Julian nu avusese niciodată un cămin adevărat, Preț de o clipă, se simți copleșită de regret, însă alungă repede acest gând. Poate că era mai bine așa. Cel puțin mintea ei trădătoare nu avea să facă diverse comparații și din acest punct de vedere.

Ii dădu apoi menajerei permisiunea de a pleca și hotărî să viziteze din nou fiecare cameră singură și în ritmul ei, ca să poată sta pe îndelete și să se gândească la tot ce era de făcut.

Și erau incredibil de multe lucruri de făcut. În fiecare cameră. Tavanele și pereții aveau nevoie de tencuială și de văruire. Covoarele trebuiau înlocuite, la fel draperii le și o parte din mobilier. Scaunele și canapelele trebuiau tapițate. Tablourile trebuiau curățate. Și în fiecare zi trebuia să fie aprins focul în fiecare șemineu din fiecare încăpere, pentru a îndepărta definitiv umezeala. Și lista putea continua la nesfârșit. Ajunse, în cele din urmă, în camera de dimineață, unde se așeză la un birou de scris, care avea un picior un pic mai scurt decât celelalte trei, și se apucă să întocmească liste. Interminabile liste cu modificările pe care voia să le facă în fiecare parte a casei.

După ce termină de notat tot, se uită peste ele și se gândi că avea să coste o avere. O avere imensă. Dar Da- vid era un om bogat.

Era necesar să facă și liste cu costuri estimative, he care să le aprobe el. În plus, erau nevoiți să angajeze muncitori.

Zâmbi când auzi clopoțelul care anunța masa de prânz și așeză hârtiile într-un teanc ordonat. Și nici mă car nu ieșise din casă! Cu toate acestea, era destul de sigură că urmau să cheltuiască o avere și pentru antena jarea grădinilor și a exteriorului.

Își dorea grădini pline de flori, un foișor cu tranda firi, cum era la Craybourne, un lac...

Își dădu seama că era extrem de entuziasmată și simțea o energie debordantă, pe care nu o mai trăise de ani întregi. Sau poate chiar niciodată. În timpul primei

ilo căsnicii, nu avusese multe lucruri cu care să se înde- Ici uicească. Ea și Julian locuiseră mereu în cazărmi mili- 11 i c. Și tânjise întotdeauna după ceva mai mult - după un cămin pe care

să-l poată numi al ei. Până în clipa aceea, uitase aproape complet de dezamăgirea pe care M simțise când Julian o anunțase că voia să-și cumpere un brevet militar cu doar câteva luni înainte de nuntă. Uitase și de plictiseala îngrozitoare care o chinase în timpul zilelor lungi în care el fusese plecat, iar ea trăise doar pentru clipa reîntâlnirii lor.

Clătină din cap. Avuseseră o căsnicie perfectă. Dar nici cea pe care o avea acum nu trebuia să fie un dezas- n ii. Și chiar era hotărâtă să se asigure că nu avea să fie ,ișii. Era stăpâna moșiei Stedwell - un conac și un parc neîngrijite și lăsate în paragină, dar care puteau deveni im conac și un parc pline de frumusețe și măreție. Și ea urma să facă totul frumos și grandios. De fapt, ea și I 'avid aveau să facă totul împreună.

Se ridică în picioare. David își petrecuse dimineața împreună cu administratorul său în biroul principal - aceea era singura încăpere din toată casa pe care nu o vizitase încă. Cei doi stătuseră închiși acolo toată dimineața. Rebecca nu avea nici o îndoială că soțul ei fusese la fel de ocupat ca ea.

Soțul ei. I se strânse un pic stomacul când îi veni în minte acest gând. Dar apoi își croi drum din camera de dimineată spre salonul de servit masa. „Da, soțul meu“, își repetă cu fermitate. Pentru că așa stăteau lucrurile. Se uită în jos la nuanța neobișnuită de verde pe care o avea rochia sa și apoi răsuci de câteva ori inelul strălucitor și încă nou de pe degetul ei. Iar în clipa aceea retrăi acele senzații stranii, venite din conștientizarea neîndoielnică . 1 faptului că se unise cu el noaptea trecută.

„Ciudat!“, se gândi ea. Intr-o oarecare măsură, încă se nștepta sășse trezească și să descopere că totul nu fusese decât un vis. Pe de altă parte, se simțise la fel vreme de multe luni după ce aflase vestea morții lui Julian.

Dar asta era ceva atât de real pe cât trebuia să fie. Și venise timpul să se ancoreze din nou în realitate.

David ajunsese în salonul de servit masa înaintea ei și se ridică să o ajute să ia loc. O încercă un sentiment neobișnuit când se uită la bărbatul cu care avusese relații intime pentru prima dată cu o noapte înainte. Arăta cuviincios, chipeș și elegant.

-Ai avut o dimineată plăcută, David? îl întreabă ea și își îndreptă umerii ca să nu stea cocoșată pe spătarul scaunului.

Își aminti cum una dintre guvernantele ei o pedepsise și o obligase să stea nemișcată și tăcută în sala de clasă, timp de două

ore întregi, cu brațele încolăcite în jurul spătarului pentru că își sprijinise spatele de scaun în timpul unei lecții de citire.

-A fost o dimineață edificatoare, răspunse el. Proprietatea mea a fost pe mâini bune cu Quigley. A administrat-o bine și a prosperat. Știam asta, desigur, din rapoartele succinte pe care mi le trimitea periodic. Dar în dimineața asta am avut ocazia să studiez registrele și să văd totul cu ochii mei. Se pare că voi avea o sarcinii destul de ușoară aici.

-Așadar, ai de gând să-l lași pe Quigley să continue ca până acum? întrebă Rebecca.

El încuviință din cap.

-Da. Dar intenționez să fac totul să prospere și mai mult. Măine vreau să încep să-mi vizitez arendașii și pe toți cei care depind de mine în vreun fel. Dar tu, Rebecca? Ai fost ocupată?

-Mi-aș dori să fi existat cineva la fel de eficient ca să aibă grijă și de conac de-a lungul anilor, zise ea. Sau poate că nu, pentru că atunci aș avea eu mai puține de făcut. Totul este într-adevăr în paragină, David. Întocmai cum ne așteptam și după cum am putut vedea seara trecută în cele câteva camere pe care le-am vizitat.

- Ai văzut toată casa? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

45 Am deja liste lungi cu lucruri care trebuie rezolvate. 11 să ți le arăt când ai o clipă liberă. Trebuie să hotărăști dacă vrei să începem renovările și să facem totul deodată - i .1 sau dacă preferi să o luăm pas cu pas.

46 Cred că totul deodată, așa zic, spuse el. Dacă tot ne apucăm, cred că putem face un efort ca să terminăm și ir mai repede cu putință. În ce privește grădinile, la ce le-ai gândit?

47 încă nu am avut ocazia să ajung la ele, răspunse ea. I iar aș vrea să plantăm răsaduri de flori, David. în afară de margarete, tot pământul părea destul de stern ieri, (And l-am văzut în trecut.

48 Și trebuie tăiați copacii din partea de vest a casei, zise el. Pot fi periculoși pe timp de furtună, iar crengile lor nu permit mai deloc să pătrundă lumina în a tipa vestică. Poate am putea să mergem puțin afară amândoi, după ce terminăm de mâncat, dacă nu ai alte planuri.

49 Singurele mele planuri erau tocmai să ies să evaluez starea grădinii, răspunse ea. Cred că putem merge împreună. O să am ocazia să aud ideile tale și să fac niște planuri. Pot să ți le

arăt mâine, împreună cu planurile pentru restul casei sau oricând ai o oră liberă.

Ceva mai târziu, când coborî, Rebecca se gândi că era căsătorită de puțin peste douăzeci și patru de ore. Și totuși, începuse deja să simtă că poate luase decizia corectă. Se bucura de dimineața aceea precum un copil de o jucărie nouă și îi făcuse plăcere conversația legată de treburile administrative pe care o avusese cu David în timpul prânzului. Se gândi bucurătoare că aveau atât de multe de făcut în următoarele luni - sau poate chiar în următorii ani -, încât nu avea deloc timp să se plictisească ori să se lase copleșită de gânduri negre.

Și poate că, până când termina de pus totul în ordine, între ei doi avea să se înfiripeze o liniștitoare prietenie. Nu putea decât să speră că și el lăsase în urmă perioada tumultuoasă și sălbatică a tinereții. La urma urmei,

David avea aproape douăzeci și nouă de ani. Și trecuseră aproape cinci ani de când o dezonorase pe Flora. Iar de atunci luptase în Războiul Crimeii ca ofițer în armata Majestății Sale și se făcuse remarcat, primind chiar Crucea Victoria. Și fusese grav rănit de două ori. Acum Rebecca spera că David se schimbase. Ba chiar din tot sufletul ei. Pentru că nu îi plăcuse niciodată când ieșea la iveală o nouă perfidie a lui David. Și poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă el ar fi adus dintotdeauna numai necazuri. Dar el păruse mereu extrem de liniștit și respectabil.

În orice caz, pentru moment, se simțea aproape fericită. Cu siguranță, mult mai fericită decât se simțise în ultimul timp - probabil de dinaintea zilei în care afla se că regimentul lui Julian urma să ridice ancora spre Malta fără ea. Dar chiar și atunci existase agonia cumplită a pierderii celei de-a doua sarcini. Acum însă avea ceva de făcut și nu datora nimănui o considerație deosebită - cu excepția lui David. În momentul de față, ea era stăpână la Stedwell.

Era un entuziasm incredibil în acel simplu gând.

Intr-adevăr, trebuia făcut ceva în privința copacilor de pe partea de vest a conacului. Trebuiau măcar tăiate crengile. Și amândoi erau de acord în privința asta.

- Poate că unii copaci ar trebui scoși cu totul pentru a face loc foisorului meu cu trandafiri, sugera ea.

- Un foisor cu trandafiri? repetă el și se uită la ea. Ți s-ar potrivi de minune. Fă aranjamentele necesare, atunci.

Petrecură o oră inspirând aerul curat, delectându-se cu

privești largi din jurul conacului, admirând podul de piatră cu trei arcade peste care trecuseră cu trăsura, dar pe care nu-l observaseră cu o zi înainte și discutăm I ce trebuia făcut pentru a transforma grădinile într-un peisaj pitoresc.

-Rebecca, nu te simți copleșită de câte ai de făcut? o întreabă el în cele din urmă.

-Nu, răspunse ea. Faptul că voi fi ocupată cu toate astea va da un nou scop vieții mele, David. Dar li ai dat și tu seama de asta, încă de când încercai să mă convingi să mă căsătoresc cu tine. Și ai avut foarte mare dreptate.

50 Așadar, nu îți pare rău? o întreabă el. Totuși, cred că r un pic cam devreme să te întreb asta. Și poată că niciodată nu mi-ar folosi la nimic să pun întrebarea asta.

-Nu îmi pare rău, răspunse ea, după care îl studie ¹¹¹ atenție. Era foarte curioasă să afle de ce se căsătorise cu ea, din moment ce avea mult mai puține de câștigat decât ea de pe urma căsătoriei lor. Mi-am luat un angajament ieri, David. Un angajament față de tine, nu doar față de renovarea casei. Te-am luat de soț și am jurat să fac tot ce va fi în putință ca să-ți fiu o soție bună. Și (ied că astfel de jurăminte sunt o provocare. Au fost... Se opri imediat, îngrozită. Jurase să nu mai vorbească niciodată despre Julian. Ei bine, sunt o provocare, continuă ea. Nu e deloc ușor să îți iei angajamentul de a face lericit pe cineva. Dar eu mi-am luat acest angajament.

David o privea gânditor și puțin încruntat, iar asta o făcu să se întrebe dacă greșise când spusese lucrurile ncelea. Apoi se întreabă dacă David își dorise sau dacă se nșeptase la un astfel de angajament.

Poate că nu-și dorea nimic mai mult decât o tovarășă de viață și un ajutor - și pe cineva care să-i satisfacă nevoile în pat. Se îmbujoră când îi năvăli în minte amintirea nopții trecute.

Fusese complet diferit de ceea ce se așteptase să fie și de felul în care fusese cândva obișnuită să-și îndeplinească îndatoririle conjugale.

Dintr-odată, David se uită peste umărul ei și zise:

51 O să avem oaspeți. Cred că era de așteptat. Trebuie să ne cunoaștem vecinii, Rebecca.

O trăsură își croia drum în sus pe aleea principală.

52 Da, aprobă ea.

Și chiar era un gând îmbucurător:. Să fie stăpâna propriei case. Să fie prima lady a regiunii din punct de vedere social. Să fie pe punctul de a-și face cunoștințe noi. Ba poate chiar prieteni

noi.

53 Se pare că va trebui să ne asumăm și noi responsabilități. Mă întreb ce va presupune asta, spune Rebecca.

-Ar fi mai bine să pornim înapoi spre conac, ca să ajungem pe terasă înainte de a sosi trăsura, zise el.

54 David, adăugă ea dintr-un impuls. Mă simt bine să fiu stăpâna propriei mele case. Îți mulțumesc.

55 Speram să fie așa, replică el încet. Și eu mă bucur că are o stăpână și că nu sunt aici singur, Rebecca. M-aș fi simțit foarte însingurat.

După cum îi spusese chiar el, amândoi aveau ceva de câștigat de pe urma acelei căsătorii. Și, după cum părea, nu avea să fie atât de rău. Iar atât timp cât reușea să-și înăbușe amintirile și să le lase în trecut, putea privi viitorul ca pe ceva destul de mulțumitor. Și poate că în timp avea să îi ofere lui David afecțiunea pe care i-o ceruse.

Luă hotărârea fermă de a încerca să facă asta. Da, avea să se străduiască din toate puterile ei.

capitolul 10

Până la orele amiezii, sosiră trei grupuri de vizitatori. La un moment dat, chiar se adunaseră cu toții în salonul de oaspeți și toată lumea era foarte veselă. Inclusiv Rebecca. Vecinii ei veniseră în vizită cu intenția evidentă de a face mai mult decât să-i cunoască pe ea și pe David.

-Moșia Stedwell a fost neocupată mult prea mult timp, zise doamna Appleby în timpul ceaiului. Desigur, milord, știm cu toții că mulți ani ai fost un simplu băiat și că ai locuit cu tatăl dumitale, contele de Hartington, iar apoi te-ai înrolat în armata Maiestății Sale și ai luptat în slujba țării în Războiul din Crimeea. Și, bineînțeles, am fost toți extrem de mândri când am auzit că ai fost decorat. Nu-i așa, Gregory? E cu adevărat extraordinar ■ i re avem acasă în sfârșit, și împreună cu minunata du- initală mireasă. Nu-i așa, doamnă Mantrell?

Doamna căreia i se adresase - era tot de vârstă mijlo- i le, precum doamna Appleby, doar că era atât de slabă pe cât era doamna Mantrell de plinuță - fu de acord.

- Sperăm doar că ai venit ca să rămâi definitiv, mi- lord, zise ea. E mare păcat ca o moșie atât de mare ca ¹ 'fedwell să stea

neocupată. Iartă-mi îndrăzneala, dar comunitatea noastră duce mare lipsă de lideri, chiar dacă Incem cu toții tot ce putem, desigur.

-Vrem să transformăm locul acesta în casa noastră, doamnă, o asigură David. Eu, unul, visez de câțiva ani înăuntru să mă stabilesc aici, iar soția mea era destul de ne-îndrăgitoare să aibă un cămin al ei.

Afirmația lui le satisfăcu curiozitatea doamnelor și le mulțumi suficient cât să le permită domnilor să vorbească- i .1, în sfârșit, și ei. Și astfel începu o conversație despre vânătoare, recolte, vite și acțiuni - toate acele subiecte de discuție plictisitoare, care puteau să facă o doamnă să caște chiar și numai dacă se gândea la ele. Doamna Mantrell voia să se asigure că noua Lady Tavistock avea să-și asume pe deplin poziția de stăpână a casei și de primă doamnă a ținutului.

-Chiar dacă ești o proaspătă mireasă și ai și alte îndatoriri, adăugă zâmbind și încuviințând din cap cu subînțeles, într-o manieră care o făcu pe Rebecca să se îmbujoreze imediat.

Rebecca află că existau mai multe comitete în vecinătate, din care se așteptau ca ea să facă parte. Printre acestea se numărau comitetul care se ocupa de florile pentru biserică, comitetul misionar de întrajutorare al doamnelor și comitetul școlii.

-Asta nu înseamnă că îndatoririle din comitetul școlar ar fi prea împovărătoare în perioada asta, afirmă doamna Appleby. Din păcate, se înscriu la școală din ce în ce mai puțini copii. Pe de altă parte,-eu am fost mereu de părere că este o pierdere de timp să-i înveți pe săraci să scrie și să citească de vreme ce își petrec toată viața pe câmp.

Așadar, Rebecca trebuia să sponsorizeze festivalul culinar și floral din primăvară, târgul de vară și petrecerea de Crăciun a copiilor.

-Mama obișnuia să-mi povestească despre picnicurile de vară de la Stedwell, zise Lady Sharp.

Femeia abordase subiectul pe un ton atât de hotărât, încât Rebecca înțelese imediat că acela fusese principalul scop al vizitei sale.

56 Participă toate familiile de seamă, Lady Tavistock. Pe vremuri, pe timpul zilei se organizau activități sportive și mese în aer liber, iar seara avea loc cina festivă și un bal, adăugă Lady Sharp.

-O, ar fi absolut minunat dacă dumneata și lordul ați reînvia

tradiția! exclamă doamna Appleby. Îmi amintesc cum vorbea tata despre crichet. După spusele lui, era cel mai important eveniment al anului. Din păcate, eu eram doar o copilă când a avut loc ultimul dintre ele.

-Pare o tradiție minunată, care chiar merită să fie reînviată, zise Rebecca zâmbind. Vara viitoare trebuie să o pornim din nou. De regulă, au loc multe petreceri și baluri aici?

Se părea că vecinii ei își dădeau toată silința pentru a menține activă viața socială din provincie. Pentru că seratele, evenimente muzicale și balurile erau la fel de frecvente precum vizitele la ceai.

57 Dar nu sunt baluri adevărate, Lady Tavistock, zise domnișoara Stephanie Sharp nostalgică, vorbind pentru prima dată de când se afla acolo. Nimeni din partea locului nu are o sală de bal adevărată, ci doar saloane pentru vizite. Și nu există niciodată o orchestră completă, ci doar muzică de pian.

58 Eu și Sir Gordon o vom duce pe Stephanie la Londra primăvara viitoare, ca să-și facă debutul în societate, Lady Tavistock, zise Lady Sharp. O să aibă aproape douăzeci de ani atunci. Cred că ești de părere că va fi un pic prea mare dar, vezi dumneata, este singura noastră fiică și nu ne-a lăsat inima să o lăsăm să plece de lângă noi.

Rebecca îi zâmbi fetei și se văzu că era destul de frumoasă. Era minionă și suplă, cu părul negru și ondulat, și avea o coafură la modă - un coc cu bucle, care îi dezvăluia tenul rozaliu și sănătos. Stephanie Sharp se uitase fermecată la David aproape tot timpul vizitei. Iar Rebecca realiză că, dacă soțul ei ar fi venit la Stedwell celibatar, Stephanie Sharp ar fi fost o partidă potrivită pentru el. Ba chiar el i-ar fi făcut curte cu tot entuziasmul pentru că erau vecini. Și s-ar fi creat o uniune care l-ar fi legat și mai strâns pe David de Stedwell.

Dar nu era momentul potrivit să-și amintească faptul că poate avea să vină o vreme când David urma să regrete căsătoria lipsită de dragoste și de pasiune pe care o legase cu ea. Îl privi el și îl văzu așa cum îl vedea probabil și Stephanie - tânăr, bogat, elegant și incredibil de chipeș.

Și era al ei. Aproape că nu se mai putu concentra pe conversația în curs când își aminti cum devenise al ei cu o noapte în urmă.

59 Sala de bal de la Stedwell este destul de mare, zise ea. Dar mă tem că are același aspect neglijat ca restul casei. Până în vara viitoare, va trebui să o readucem la splendoarea de altădată

și apoi să organizăm un bal grandios. Cu o orchestră completă, desigur. Dar până atunci vei avea deja parte de un sezon londonez magnific, Stephanie, așa că e posibil să nu ți se mai pară deloc ceva ieșit din comun.

Doamna Appleby își împreună mâinile strâns la piept.

60 Oh, dar e absolut minunat ce spui, Lady Tavistock! exclamă femeia. O să fie minunat ca Stedwell să fie readus la gloria sa de odinioară, iar viconte și vicontesa lui să locuiască aici! Dar cred că am stat deja prea mult, adăugă, după care se ridică în picioare, hotărâtă. Soții noștri ar fi în stare să pălăvrăgească până la cină, fără să se gândească la etichetă. Să mergem, Gregory. Am stat deja mai bine de o jumătate de oră.

Toți invitații pleacă apoi împreună, voioși, luându-și la revedere de la gazdele lor. Rebecca îi asigură, cu grația ei obișnuită, că aveau să vină și ei să îi viziteze zilele următoare.

Iar când ea și David rămaseră în sfârșit singuri pe terasa conacului, privind cele trei trăsuri îndepărtându-se pe alee, Rebecca se uită spre soțul ei și zâmbi.

61 Doar ai discutat politici cu domnii? îl întreabă ea. Sau ai fost și tu organizat minuțios, cum am pățit eu, David? Din câte am înțeles, sunt deja membră în șase comitete locale și urmează să fiu atracția principală la sărbătorile anuale, la festivalurile florilor și la petrecerile pentru copii. A, și vara viitoare vom ține aici un picnic cu ceai, activități sportive precum crichet și crochet, iar seara, un bal grandios. Din câte am înțeles, este un fel de tradiție locală. Și totul este deja planificat.

62 Rebecca, nu uita că acum ești vicontesa Tavistock și nu trebuie să te lași așa de ușor manipulată, zise el.

63 Știu. Dar de data asta vreau să mă las purtată de val, David. Totul e minunat! Deja simt că aici este locul meu. Cred că plictiseala și lipsa de activitate vor fi cele mai mici dintre grijile mele pentru următorii zece ani. De fapt, e posibil să trebuiască să nu mai dorm noaptea.

Tonul vesel pe care îl căpătase vocea ei apăruse datorită entuziasmului ce o cuprinsese în urma acelor vizite. Rebecca se gândi că făcuse ce trebuia. Lăsase în urmă ultimii doi ani plini de suferință și ascunsese amintirea iubirii și fericirii pe care o cunoscuse înainte într-un cotlon ascuns al minții sale, ca să nu îi poată provoca nici o durere. Și înlocuise totul cu o viață care avea să-i aducă mulțumire sufletească și satisfacții realiste.

Genul de viață pentru care fusese educată.

Genul de viață pe își dorise mereu să o trăiască - cu Julian.
Dar nu! Nu voia să lase acel gând să strice ceea ce se dovedise a fi o zi foarte fericită.

64 Să nu mai dormi noaptea? întrebă David, după care i' luă de braț și o conduse înapoi înăuntru. Asta nu prea i ied, Rebecca.

Simți cum se înroșește. Dar apoi se gândi că nici mă- i ir acesta nu era un lucru atât de îngrozitor.

Rebecca aproape că finalizase listele cu tot ce era de lăcut la conac. Nu mai trebuia decât să i le arate lui Dând pentru aprobare. Dar știa că asta nu era nimic mai mult decât o formalitate. El promisese că avea să-i dea mână liberă în realizarea tuturor schimbărilor pe care voia să le facă în conac și în grădini. Cu toate acestea, Iși dorea ca lucrurile să fie puse în mișcare mai repede și să simtă că putea într-adevăr să schimbe ceva în viața cuiva.

Dar în dimineața următoare se hotărî să-l însoțească pe soțul ei în vizită la unii dintre arendașii lui. Incăle- (â, gândindu-se că la urma urmei era și ea responsabilă pentru bunăstarea lor, fiind nerăbdătoare să-i cunoască pe toți și să afle ce nevoi aveau.

-Totuși, presupun că sunt destul de independenți arendașii tăi, nu? zise ea. S-ar putea ca muncitorii să fie i ei care au mai multă nevoie de ajutorul tău. E posibil ca printre ei să fie oameni în vârstă, care ar aprecia vizitele noastre, sau bolnavi care au nevoie de medicamente.

65 Treaba asta o să dureze câteva zile bune, îi spuse el. In afară de rapoartele pe care mi le-a trimis Quigley și registrele peste care m-am uitat ieri, nu știu mai nimic despre moșia mea, Rebecca. Iar factorul uman lipsește cu desăvârșire din informațiile mele.

66 Dar ai spus că moșia prosperă, nu? zise ea. Așa că oamenii trebuie să fie fericiți, David. Să îndrăznim să o luăm pe câmpuri? Ne mișcăm destul de încet.

Se bucurară de aerul curat și de căldura soarelui, îndreptând u-se în galop spre casa unuia dintre arendași.

Domnul și doamna Gundy nu păreau prea bucuroși să îi vadă, chiar dacă erau foarte politicoși. Domnul Gundy rămase afară cu David, în timp ce soția lui o invită înăuntru pe Rebecca și îi oferî un ceai.

-Aveți o casă foarte frumoasă, zise Rebecca și le zâmbi celor doi copilași care stăteau în pragul unei uși, uitându-se la ea.

-Da, milady, răspunse doamna Gundy. Mai puțin atunci când plouă și curge apă prin acoperiș.

-O, Doamne! exclamă Rebecca. Probabil este foarte neplăcut. Domnul Gundy a fost prea ocupat ca să-l repare?

Însă doamna Gundy își făcu de lucru cu pregătirea ceaiului și nu îi răspunse.

-Copiii merg la școală? o întrebă Rebecca după o scurtă pauză.

67 Nu, milady, răspunse doamna Gundy. Este nevoie de ei aici, ca să ajute la îngrijirea fermei.

68 La vârsta lor? se miră Rebecca. Nu sunt cam miei pentru asta?

-Avem nevoie de ajutor, milady, zise scurt doamna Gundy, după care strânse din buze. Nu are cine să ne ajute în afară de familie.

Rebecca își dădu seama că doamnei Gundy nu-i plăcea deloc întrebările ei. Era o femeie mândră, care probabil se simțea jignită de faptul că stăpâna conacului voia să-și bage nasul în treburile ei personale. Dar, la urma urmei, era de înțeles. Ea nu venise acolo ca să se amestece în lucruri ce nu o priveau. Așa că, în restul vizitei, se concentra pe subiecte de conversație sigure, încercând să lege un fel de amicitie cu chiriașa soțului ei.

Și nu-i păru deloc rău când vizita lor luă sfârșit.

69 Mă tem că n-am avut prea mult succes, zise ea după ce David o ajută să încalce și se îndepărta de casă. Acoperișul e găurit și copiii nu pot merge la școală pentru că e nevoie să muncească la fermă. Iar doamna Gundy urăște faptul că soțul ei fumează pipă în casă. În plus, cred că nu i-a plăcut deloc că am venit și eu în vizită.

David părea serios și tăcut.

70 Domnul Gundy a fost mai prietenos? întrebă ea.

71 Chiria lui e prea mare, spuse el scurt. A fost crescută considerabil an după an, deși abia se ajunge cu 1.000 să o plătească. Dacă mai crește chiria o dată, va fi obligat să plece.

72 Unde ar putea să plece? întrebă Rebecca. Are soție și doi copii mici.

73 Și i-a fost retras ajutorul tradițional al moșiei pentru lucruri precum repararea hambarului și a acoperișului tăsei, adăugă David. Se pare că nu îmi permit astfel de înțelepciuni.

-Dar credeam că moșia e prosperă, zise Rebecca nedumerită.

74 Și eu la fel. David părea supărat și înverșunat. Sper i ă domnul Gundy este un caz izolat. Dacă-i așa, atunci va fi ușor de îndreptat.

75 I-ai promis ajutor și o scădere a chiriei? îl întreabă Rebecca.

-Nu i-am promis nimic, răspunse el. Mai întâi de toate trebuie să fac niște cercetări.

La urma urmei, se dovedea că nu era o dimineață prea bună. Iar prima vizită nu fusese altceva decât un indiciu pentru celelalte patru care urmau. Se părea că toți arendașii lui aveau chirii prea mari. Fiecare bănuț care Ic rămânea după achitarea chiriei era cheltuit pentru a putea supraviețui. Cu toții se chinuiau să trăiască de pe

zi pe alta. Nimeni nu mai avea bani pentru reparații esențiale sau îmbunătățiri. Iar moșia Stedwell nu-i ajuta în nici un fel, ci doar cerea mai mulți bani. Foarte puțin copii mai mergeau la școală. În cele din urmă, una din-

I re soțiile chiriașilor spuse lucrurilor pe nume. Femeia li explică Rebeccăi că ei își doreau ca micuții să meargă la școală, că aveau ambiții mari în ce îi privea. Dar ce puteau face dacă aveau nevoie de ajutorul lor acasă?

-Mi se pare o minune că au fost așa de politicoși cu noii David, zise Rebecca atunci când călăreau spre i asă, destul de obosiți și descurajați. Probabil ne urăsc cu patimă.

-Nu ne urăsc, zise el. Dar numai pentru că trăiesc cu impresia că și noi suferim la fel de mult ca ei. Au văzut în ce stadiu de degradare sunt conacul și moșia de la Stedwell. Știu că am fost în armată și că am luptat în Războiul din Crimeea. Un viconte nu face așa ceva dacă nu are mari probleme financiare sau cel puțin asta e teoria vehiculată de oameni.

76 Și totuși... zise Rebecca.

-Și totuși, repetă David cu vehemență. Ar trebui să-ți explic câteva lucruri, Rebecca. Cred că ar fi mai bine să nu mă mai însoțești mâine, când merg să vizitez oamenii. De fapt, cred că ar trebui să nu mai vii deloc cu mine o vreme.

77 De ce nu? întreabă ea.

-Am senzația că nu o să găsim nicăieri o situație mai bună, răspunse el. Și cred că ar fi mult mai bine să rămâi acasă.

-Dar suntem amândoi implicați în treaba asta, David, zise ea încet. Nu m-am căsătorit cu tine ca să dm o viață ușoară și liniștită, ai uitat? Mi-ai promis provocări. Mi-ai promis că o să-ți

fiu de ajutor.

El o privi gânditor câteva clipe.

78 Poate că există totuși o explicație, spuse el. Poate că astăzi doar am mers în vizită la oamenii nepotriviți.

Își continuă drumul spre casă fără să mai vorbească deloc.

David se trezi brusc, cuprins spaimă, dar și de o stare de ușurare. Simțea că se sufoca și era leoarcă de sudoare. Aruncă la o parte așternutul și apoi își aminti că nu era singur în pat, cum se întâmpla de obicei când îl chinuiau coșmarurile. Întoarse capul și se uită la Rebecca. Dormea liniștită pe partea cealaltă a patului, cu spatele ușor întors spre el.

Doamne, Dumnezeule! Se ridică pe marginea patului și își frecă fața cu mâinile. Inima încă îi bătea tare în piept.

Avea mereu același coșmar. Prima dată avusese acel vis când fusese internat la spitalul din Scutari. Și îl urmărise în Crimeea. Și apoi acasă în Anglia. Nu dispărea udată cu trecerea timpului, așa cum crezuse la început.

Într-o noapte, devenea tot mai des și tot mai viu. Și uneori se repeta de mai multe ori pe noapte. Ajunsese să (ic atât de chinător, încât de multe ori se lupta să stea treaz, în ciuda epuizării, numai ca să-l evite.

Se ridică în picioare, traversă camera și se duse la fereastră. Se uită în gol în întuneric, minute întregi. De-a lungul timpului, descoperise că lucrul cel mai îngrozitor în coșmaruri era că acestea deformau timpul. În vis îi lua mereu aproape zece minute să scoată pistolul din toc și să apese pe trăgaci - chiar dacă știa foarte bine că în realitate nu durase mai mult de o fracțiune de secundă. Dar într-un vis se puteau întâmpla mereu tot soiul de lucruri ciudate într-o fracțiune de secundă.

În vis știa mereu ce avea să facă. Conștientiza alternativele și consecințele. Ba chiar avea timp să dezbătă cu el însuși dacă trebuia să țintească numai ca să-l dezarmeze de sabie pe Julian sau dacă trebuia să țintească mortal. Se săturase de Julian. Se săturase să-l acopere mereu, să găsească scuze și să aștepte ca Julian să se maturizeze și să devină un adult responsabil. Nimic nu avea să se schimbe niciodată.

Venise timpul să se descotorosească de Julian. Să-l înlunge din viața lui. Venise timpul să-l omoare. Iar dacă îl omora, poate avea o șansă cu Rebecca.

Nu ar fi mai fost niciodată nevoie să-și întineze și mai mult propria reputație și să-și târască numele prin noroi doar ca să-l

protejeze pe Julian. Faptul că fusese mereu dispus să mintă și să accepte orice pedeapsă pentru a-l proteja pe Julian reprezentase cea mai mare slăbiciune a sa. Dar gata cu momentele de slăbiciune. Va fi puternic.

Așa că mereu ținea ca să-l omoare. Întotdeauna în- lenționat. Și cu sânge-rece. Mereu îl ura pe Julian în visul iu. Nu mai simțea nici măcar cea mai mică afecțiune pentru el. Ci doar dorința copleșitoare de a-l omorî.

Oh, Doamne, Dumnezeu! David închise ochii și își odihni fruntea de fereastră. Transpira din nou. Nu putea uita visul acela nici măcar când era treaz. Dacă acel coșmar reprezenta, de fapt, realitatea? Dacă nu făcea altceva decât să-i dezvăluie ceea ce nega conștiința sa? Dacă faptul că îl omorâse pe Julian nu avusese de-a face cu salvarea vieții lui George Scherer? Dacă îl omorâse pe Julian pentru că îl ura și își dorea să-l vadă mort? Pentru că o voia pe Rebecca?

Iar acum o avea pe Rebecca. Dormea liniștită chiar în patul din spatele lui.

Cu doar câteva ore în urmă, făcuse dragoste cu ea. Era soția lui. Dar de ce se căsătorise cu ea? Doar din cauza faptului că simțea că avea o responsabilitate față de văduva bărbatului pe care îl omorâse? Sau pentru că plănuise cu sânge-rece să o obțină astfel pentru el?

Se cutremură în răcoarea aerului nopții. Un alt gând îl bântuia mereu în momentele treze după coșmar - ceva ce nu avea nici o legătură cu visul. Dacă acțiune;! lui Julian fuseseră de fapt legitimă apărare? Dacă George Scherer încercase să-l omoare, și Julian nu avusese de ales, decât să se apere? Dacă întreaga situație fusese unu de genul ucide sau ești ucis? Și totuși, Scherer avusese cumva dreptatea de partea lui - era un soț încornora. Însă asta chiar i-ar fi dat dreptul să îl ucidă pe Julian? Și chiar în mijlocul unei bătălii în care ar fi trebuit amân doi să omoare dușmanii și să-și protejeze camarazii de arme?

Întrebările acelea erau teorie dacă reacția inițială aiul David în fața scenei ce se derulase sub ochii lui fusese cea corectă. Dar dacă nu era așa? Și totuși, oare chiar ar fi putut să stea pe margine și să-l privească pe Julian înjunghiind cu sabia un om căzut la pământ?

Și, oricât de înfricoșător ar fi fost visul în sine, dădea mereu naștere unui coșmar pe care îl trăia în stare de veghe - unul care era de o mie de ori mai rău.

-David? auzi ca prin vis și simți pe braț atingerea unei mâini

mici.

Se răsuci speriat și o găsi pe Rebecca stând în fața lui. II privea destul de îngrijorată. Doamne, Dumnezeule! I II era ultima persoană pe care își dorea să o vadă în ■ lipa aceea. Pe soția lui, îmbrăcată în cămașă de noapte și cu părul despletit pe spate. În dormitorul lor. Scena iu cea avea toată intimitatea unei vieți domestice. Soția Iul Julian.

-Culcă-te la loc, îi zise el cu asprime. Ar trebui să dormi.

79 Ești bine? îl întreabă ea. S-a întâmplat ceva?

80 Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el tăios, după care ne încruntă la ea. Culcă-te la loc.

Mâna ei se îndepărtă imediat de pe brațul lui.

81 Respirai greu, zise ea. Mă gândeam că poate te doare ceva...

-Doar o mică insomnie, răspunse el. Mai sufăr de Insomnii din când în când. Dar nu e ceva care trebuie .1 te îngrijoreze, Rebecca.

82 *Nu te băga în viața mea*, zise ea, atât de încet, încât pentru o clipă nici măcar nu era sigur dacă vorbise cu ulevărat. Așa arătai și vorbeai mereu când te preocupa i eva și ar fi vrut să se ofere cineva să te ajute, David. *Nu ir băga în viața mea*. Uitasem că acesta a fost unul dintre lucrurile care mă făceau să nu te plac...

David inspiră adânc.

83 Culcă-te la loc, repetă atunci, dar pe un ton mult mai controlat. Apreciez grija ta, Rebecca, dar nu aș vrea *.1 te țin trează și pe tine. Nu ar fi corect.

84 Ai avut un coșmar? îl întreabă ea.

Și în clipa aceea urma de stăpânire de sine se frânse din nou și izbucni:

85 Da, la naiba, am avut un coșmar! Dar nu e mare lucru. A fost doar un coșmar, atâta tot. Vrei să mă bag In pat, să mă mângâi pe frunte și să mă liniștești că de lupt nu există fantome sub pat?

O privi strângând din dinți în lumina slabă care intra I >e fereastră. Cu toate acestea, ea nu plecă de lângă el.

86 Și eu am avut mult timp coșmaruri, zise ea. Mă trezeam din somn plângând și uneori chiar țipând. Este din cauza războiului, David? Nu-ți dau pace amintirile din război?

87 Da, răspunse el scurt și tăios. După ce am văzut atâta moarte, atâtea orori și atâta suferință, Rebecca, mai c de mirare

că am coșmaruri?

-Nu, zise ea.

El se întoarse din nou cu fața spre fereastră, sperând ca ea să îl lase în pace. Ii era imposibil să-i explice că nu atât visul în sine, cât starea de veghe care îi urmă era cel mai îngrozitor de suportat. Și nu-și dorea deloc ea ea - dintre toți oameni - să ajungă să trăiască sentimentul acela.

88 Il visezi *pe* ei? întrebă ea dintr-odată.

-Da.

-Te simți vinovat, David? răsună atunci vocea ei ca o șoaptă.

89 Pentru Dumnezeu!

închise ochii strâns și încleștă maxilarul, scrâșnind din dinți. Se simțea din nou îmbibat de sudoare. Voia ca ea să renunțe și să plece de lângă el.

-Visezi că poate l-ai fi putut salva? întrebă ea. Că poa te i-ai fi salvat viața dacă l-ai fi ținut în spate sau dacă ai fi luat-o tu înainte? Dar tot era posibil să-l nimerescă alt glonț. Nu știu cum e în război, David, dar știu că în ziua aceea au murit mii de oameni. În plus, nu puteai să ai grijă numai de Julian. Erai responsabil pentru viețile tuturor oamenilor tăi. Nu te învinovăți! Se răsuci spre ea brusc.

-Ai dreptate, Rebecca, zise el printre dinții. Nu știi nimic despre ce înseamnă un război. Așa că nu mai spune prostii. Și credeam că am căzut de acord să nu mai aducem vorba despre el. Parcă mi-ai promis că n-o să mai vorbești despre el. Nu vreau să se mai repete, m-ai înțeles? Julian e mort. Lasă-l.

Rebecca se uita la el cu ochii mari.

90 Culcă-te la loc, repetă apoi aspru.

Ea se întoarse și dădu să se ducă spre pat. Dar el o apucă de încheietură și o răsuci înapoi cu fața spre el. Oh, Doamne, Dumnezeule! Ce făcuse? Și totuși, prin mintea lui tulburată nu răzbătea nici un cuvânt prin care să-i ceară scuze. O trase la pieptul lui și o sărută.

Nu era un sărut tandru. Era asaltat din toate părțile de fantomele trecutului și se lupta din răputeri să le izgonească. Să suprapună realitatea prezentului peste visele și ororile trecutului. Rebecca era soția lui. Se căsătoriseră cu mai puțin de trei zile în urmă. Aceasta era luna lor de miere.

Când ridică din nou capul, simți că stătea agățată de el. Trupul ei se arcuise spre al lui și era ținut în loc de toată puterea brațelor lui. Dar ea nu protesta în nici un fel. Ar fi trebuit să-i tragă o palmă peste față. Și încă i ore! În schimb, ea juca rolul

soției supuse - cum bănuia i .l avea să facă întotdeauna.

Și-n clipa aceea furia lui se întee. O ura în momentul acela. Se aplecă, o ridică în brațe, se îndreptă spre pat cu pași mari și o aruncă pe spate pe saltea.

Se aplecă deasupra ei, ridicându-i cămașa de noapte dintr-o singură mișcare cu ambele mâini. Se ridică deasupra ei, îi desfăcu larg picioarele și se puse în genunchi Intre ele. îi ridică apoi cămașa de noapte până la bărbie, i răgând o dată tare cu ambele mâini, în timp ce-și cobo- ta gura spre unul dintre sânii ei. îi cuprinse sfârcul și ■■upse tare, umezindu-l cu limba.

îi auzi respirația ascuțită și sacadată.

Și o simți luptându-se să nu-și piardă controlul, în i un p ce el își mută gura pe celălalt sân al ei. Și apoi câștigă. Trupul ei se relaxă treptat sub al lui. Redevenea soția supusă - la fel ca întotdeauna. îl va lăsa să facă orice voia cu ea, indiferent ce umilință plănuise.

- Lua-te-ar naiba! șuieră el, ridicând capul și uitân- du-se încruntat în ochii ei mari și surprinși. Luptă-te cu mine! .Sau răspunde-mi!

Dar ea clătină din cap încet. David își dădea seama i â ea era uimită de comportamentul lui și asta nu făcea decât să-l înfurie și mai tare. Zăcea pe pat cu brațele și cu picioarele desfăcute și cu palmele lipite de saltea.

-Ai încercat să mă alini, zise el, cu o furie tăcută, pe buzele ei. Ai vrut să-mi izgonești coșmarurile. Păi atunci, fă-o! Alungă amintirile! Dă-mi măcar un pic din ce îi ofereai lui Julian!

Ea scânci încet când limba îi invadă gura, iar el se retrase imediat. își strecură mâinile sub ea, apucând-o de fese și o ținu în timp ce se lăsă deasupra ei și apoi o pătrunse tare. Se mișcă tare și repede, cu fața îngropată în părul ei și cu ochii închiși. „Alungă amintirile Alungă amintirile, Rebecca. Iubirea mea. Ia-mă în bra țe. Ține-mă în brațe.“ Scrâșni din dinți. însă nu roșii cuvintele acelea cu voce tare.

își strigă eliberarea, după care se relaxă deasupra ei, Iar când era pe cale să adoarmă, își dădu seama ce făcuse. Și își aminti o parte din cuvintele pe care i le spusese „Lua-te-ar naiba! Dă-mi măcar un pic din ce îi ofereai lui Julian!“

Și apoi îi răsună în minte vocea tatălui lui: „Face asi a și din mormânt, umbrindu-ți fericirea“.

Se ridică apoi de pe ea și se dădu jos din pat. Rămase acolo încremenit o clipă, cu spatele spre ea.

- îmi pare rău, Rebecca, zise el.

Vocea lui era aspră și artificială. Căută în minte niște cuvinte mai potrivite, dar nu găsi nimic.

Și ea nu spuse nimic, firește. Se duse apoi în camera de garderobă, intră și induse ușa în urma lui.

Petrecu aproape tot restul nopții stând pe podul cu trei arcade din apropierea casei și uitându-se în jos la apa întunecată și rapid curgătoare.

Să iasă din camera de garderobă și să coboare în salonul de dimineață pentru micul dejun era unul dintre cele mai grele lucruri pe care Rebecca le făcuse vreodată. Stătuse trează toată noaptea. Nu putuse dormi. Îi fusese teamă că el se putea întoarce oricând. Și în același timp fusese speriată că putea să nu se mai întoarcă, lași

În clipa aceea nu se simțea suficient de puternică să în- Irunte ceea ce urma, chiar dacă nu știa ce avea să fie.

Îi era frică de el. Era înspăimântată. Nu era deloc un gentleman. Era la fel de sălbatic cum știuse întotdeauna și ri era sub aspectul acela tăcut și sever pe care îl afișa în lăța lumii. Nu se schimbaseră deloc.

Nici un gentleman nu și-ar fi tratat soția așa cum lusesse ea tratată noaptea trecută. Simțea cum îi lua foc lața numai când își amintea cum o copleșise cu pasiunea lui dezlănțuită. Fusese aproape goală. Și el o atinsese... cu gura!

Îi era frică de el. Probabil cel mai mult pentru că îi plăcuse momentul acela. Fusese dezgustată, îngrozită, înspăimântată... și exaltată. „Luptă-te cu mine“, îi poruncise el. Și chiar își dorise să-o facă. Își dorise să-l plesnească pentru ce îi spusese și să-l lovească cu pumnii, și cu picioarele și cu întreg trupul pentru ce-i făcea. Dar îi lusesse teamă de ceea ce ar fi putut urma. Era înspăimântată de necunoscut.

În plus, rolul unei femei era să fie o lady tot timpul. Să dea mereu dovadă de stăpânire de sine. Să îi fie mereu supusă soțului său. Și totuși, el îi poruncise să se lupte, să îi răspundă. Și era mai mult decât evident că el nu era un gentleman dacă îi porunceam să facă un lucru imposibil. Avusese dreptate să-i fie antipatic toată viața. Niciodată nu îi fusese mai greu să se controleze decât noaptea trecută. Dar rezistase cu stoicism. Stătuse acolo, tăcută și liniștită, și acceptase asaltul lui. Respectase iot ce îi dictau educația și instruirea, dar fusese nesupusă față de soțul ei.

-Asta nu scuza în nici un fel comportamentul meu, zise el. Pe viitor, când o să mai am acel coșmar, o să ploi din cameră ca să te protejez. Te avertizez de pe acum că ar fi mai bine să mă lași

singur în astfel de momente.

Îți cer scuze și eu, zise ea. Am vrut doar să-ți fiu de lângă tu.

David continua să o privească. Pe chipul ei era o expresie indescifrabilă.

A fost o parte importantă din viațile amândurora, puse el. Nu cred că vom putea trăi o viață întreagă fără să îți mai rostim numele, Rebecca. Înainte să ne căsătorim, nu ai făcut o promisiune, pe care nu ți-am cerut-o - până la noapte, desigur. Dar te eliberez atât de promisiune, cât și de obligația de a-mi respecta porunca. Trebuie să vi irbești despre Julian oricând simți nevoia să o faci.

Ea înghiți în sec.

vii Aș vrea să pot face ca totul să fie mai ușor pentru mine, adăugă el, întorcându-se brusc cu spatele la ea.

viii David, zise ea încet, eu vreau să mă țin ocupată cu viața noastră nouă pe care o am. Sunt foarte multe de făcut. Nu-mi doresc să stau supărată.

ix Bine, atunci. Vocea lui părea mai vie. Stătea cu mâinile încleștate pe marginea biroului. Ar fi mai bine să ne apucăm de treabă. În dimineața noastră o să vizităm casele muncitorilor, în speranța că tot ceea ce am aflat ieri nu se aplică și în cazul lor. La urma urmei, ei nu plătesc chirie. Cât de repede poți fi gata?

x în zece minute? zise ea.

El încuviință din cap, după care se întoarse și trecu lângă ea ca să-i deschidă ușa. Chipul lui era ca o masă impenetrabilă - una pe care o cunoștea din trecut. Chiar ilucă nu fusese niciodată de acord cu năzdrăvniile pe care urele le făcuse în copilărie, Rebecca încercase mereu să îi lăseze aproape ori de câte ori avusese o confruntare cu tatăl său, despre care știa că se terminase, inevitabil, cu o bălăuie zdravănă. Doar că el nu o lăsase niciodată. De fapt, lăsase pe nimeni să se apropie. David ținuse mereu iotul pentru el - tot ce simțea și tot gândea. Așa că, de-a lungul timpului, dezvoltase o oarecare antipatie față de el.

Noaptea trecută văzuse pentru prima dată partea sălbatică și crudă a lui David. Și chiar fusesese victima acelei laturi a caracterului său. Iar în dimineața aceea, reveniși la starea lui necomunicativă obișnuită. Și totuși, cu o noapte înainte, zărise ceva mai mult decât cruzime în el aproape că simțise o durere adânc înrădăcinată în ființa lui. Și durerea aceea fusese cea care îl făcuse să reacționeze violent. Dar tot nu voia să o lase să se apropie. Tot nu voia să-și deschidă

fiu toate acestea, nu păreau răzvrătiți. La urma urmii, și stăpânul lor trăia vremuri grele și suferea la fel ca toți, Nu mai erau bani nicăieri.

David părea singurul încercat de emoții puternice. În peste măsură de furios. Se hotărâse să nu-l înfrunte nici administratorul său până când nu termina cu vizita lui. Și spera că, atunci când urma să vină momentul să o ia pe a sa, să aibă suficientă stăpânire de sine, să-și țină furia în rău și să nu-l lovească atunci când avea să-l concedieze.

Totuși, când veni momentul, nu făcu nici una, nici alta. În fond, Quigley fusese un administrator excelent.

Într-o vreme lungă a anilor, slujba și misiunea sa fuseseră să asigure că moșia stăpânului său absent prospera și

II aducea bani. Și chiar excelase la capitolul acesta. Iar faptul că nu arătase nici un pic de compasiune față de oamenii care îl ajutaseră să-și îndeplinească misiunea nu lipsit de importanță în situația de față. Pentru că lui era treaba lui să arate compasiune. Acela era treaba stăpânului său.

Doar că stăpânul său fusese plecat, trăindu-și propria viață, luând de bune rapoartele de la Stedwell, fără să se intereseze de soarta moșiei și dând dovadă de nepăsare față de cele câteva sute de oameni a căror supraviețuire depindea de el, în mod direct sau indirect. De când ajunsese la vârsta maturității, fusese mult prea ocupat să-și clădească o carieră în rândul grenaierilor. O carieră asupra căreia se concentrase pentru a putea uita de femeia pe care o iubea și pe care nu o putea avea.

Ar fi putut să transforme administrarea moșiei Steelwell într-o carieră și atunci cu siguranță ar fi fost mult mai bine pentru toți cei implicați. Julian nu ar fi venit după el la Stedwell, decât pentru vizite ocazionale, dar acolo David nu ar fi avut niciodată ocazia să îl omoare pe Julian. Ar fi putut locui acolo și în prezent - poate singur sau poate cu o altă soție, dar cu siguranță cu conștiința împăcată.

Acum însă conștiința îl apăsa ca o povară. Vinovăția îl ataca din toate părțile.

- Mulțumesc, Quigley, asta e tot pentru moment, zise David la sfârșitul întâlnirii, uitându-se pe fereastra din biroul său. Intenționez să rămân la Stedwell acum, când în sfârșit m-am întors, așa că voi prelua administrarea efectivă a moșiei. Dar o să am nevoie de cunoștințele și de expertiza dumneavoastră. Și de priceperea dumneavoastră contabilă. Poate că de acum înainte vei considera slujba asta mai puțin împovărătoare.

-A fost întotdeauna o plăcere pe mine să te slujesc, milord, zise administratorul cu toată sinceritatea.

Apoi omul plecă, dar David continuă să privească | >r fereastră.

Listele întocmite de Rebecca erau așezate pe biroul său, într-un teanc ordonat. Le discutase cu ea cu câte va zile în urmă. Unele dintre costuri le estimase ea, înfl pe altele el. Existau, desigur, și lucruri despre ale căror costuri nu știau nimic nici unul, nici altul, dar pe cari le calculaseră ca fiind puțin mai scumpe decât estimările uzuale. Conacul și grădinile urmau să arate minimul când aveau să termine totul. După cum se așteptase, Rebecca avea fler în depistarea problemelor ce trebuiau rezolvate.

Și chiar acea perspectivă de a transforma conacul Nredwell într-un cămin potrivit pentru un viconte și o vicontesă fusese ceea ce o convinsese, în cele din urmă, •a accepte cererea lui în căsătorie. Știa foarte bine asta. Nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu ar fi avut perspectiva de îi avea ceva util cu care să-și umple zilele. Promisese că îi i a da mână liberă în toate. Prezentarea acelor liste pen- i m aprobarea lui nu fusese altceva decât o formalitate - Iar, desigur, una pe care Rebecca avea să o respecte cu »lințenie. Pentru ea, el era stăpânul din simplul motiv i a se căsătorise cu el și era soțul ei.

David își încleștă maxilarul și scrâșni din dinți. Se iluse hotărât spre clopoțelul de lângă șemineu și trase tare de frânghie. Ii spuse servitorului care răspunse să i' roage pe soția lui să i se alăture în birou, dacă nu era ocupată cu altceva.

Ea veni cinci minute mai târziu.

-Stai jos, Rebecca, zise el. Trebuie să vorbim. îi făcu »cmn spre un fotoliu confortabil din fața biroului, așteptă ca ea să se așeze, după care continuă: Este vorba despre aceste liste.

xi Oamenii aceștia au nevoie de mâncare și de medi- i umente, David, zise ea. Măine o să trimit pe cineva în i a aş cu lista tuturor medicamentelor de care o să am nevi »ie. Alimentele pot fi luate direct din grădinile noastre

iu cumpărate din sat, iar o parte din mâncare poate fi n.ltită chiar și aici. O să o duc chiar eu.

xii Desigur, zise el. Toate lucrurile astea fac parte din responsabilitatea ta, Rebecca. Iar dacă îmi ceri permisiunea să faci toate astea, atunci trebuie să știi că nu ai nevoie de ea.

-Vreau să-mi dai permisiunea să-l concediez pe bucătar, spuse

ea. Cu o scrisoare de recomandare bună ? i poate cu plata pe o lună. Nu-i va fi greu deloc să se tîngăjeze în altă parte în Londra. Nu se potrivește aici, I 'avid. Are un comportament disprețuitor față de restul personalului și deja le-a stârmit antipatia. Și, chiar dacii gătește excelent, mâncărurile preparate de el nu ar fi potrivite pentru coșuri cu mâncare. În plus, a fost deranjai de rugămintea mea de a găti mâncăruri simple.

-Atunci trebuie să-l concediezi. Și servitorii sunt tot responsabilitatea ta, Rebecca.

-Mulțumesc, zise ea. Femeia care obișnuia să găteas că aici locuiește în sat, împreună cu sora ei. Și nu are un alt loc de muncă. Toți servitorii sunt de acord că era o bucătăreasă excelentă, dar doamna Matthews a fost de părere că mâncărurile ei simple ar fi nepotrivite pentru gusturile noastre aristocratice. Dar oamenii fac și greșeli,! Aș vrea să o angajez din nou. Oricum e o slujbă care ar trebui să fie oferită cuiva din partea locului. Oamenii aceștia au nevoie de locuri de muncă.

xiii Mă aștept să te ocupi tu de asta, zise el. Și nu, Rebecca, nu mă vor deranja mâncărurile simple cîtă vreme' sunt bine gătite. Nu uita că, la urma urmei, am petrecu! mulți ani în armată. Iar acum să vorbim despre liste.

-Am de gând să tricotez șosete pentru copii, zise ea, Ai observat că foarte mulți dintre ei erau desculți, Da vid? În plus, se apropie toamna. Poate că unele femei știu să tricoteze. Iar dacă le dau eu lână, poate că se pul apuca să tricoteze fulare, mănuiși și șaluri pentru cei mal în vîrstă. Sau cel puțin vreau să văd ce se poate face III privința asta.

xiv Mi se pare o idee foarte bună, zise el. O să te las pe tine să organizezi asta, Rebecca.

xv Și mâine am de gând să merg să vizitez școala. Est* sub patronajul tău, nu-i așa, David? Vreau să văd dac# au toate cele necesare și dacă e suficient de bine edil pată ca să poată accepta și alți copii - desigur, dacă II voi putea convinge pe părinții lor să-i înscrie. Doamna Appleby mi-a spus că foarte puțini merg la școală.

-Rebecca, vreau să vorbesc cu tine despre planurile de renovare, spuse el ferm și puse mîna pe teancul de liste.

Se uită o clipă la mana lui, după care se ridică în picioare. Părea destul de agitată.

xvi Știu că pentru asta ai avut nevoie de o soție, David, isc ea. Știu că de asta m-am căsătorit cu tine. Și ți-am promis.

David o auzi cum trăgea adânc aer în piept.

xvii Ei bine, m-am căsătorit cu tine și acum ești soțul meu. Care este dorința ta? Ce ai hotărât?

Apoi se întoarse și se așeză jos, tăcută.

David simți atunci că teama și tensiunea ce îi cuprin- icseră tot corpul încep să se risipească. Ar fi trebuit să ți ic. Era Rebecca, la urma urmei. Ar fi trebuit să știe.

xviii Ce anume de aici este absolut necesar? o întrebă.

Ea își împreună mâinile strâns în poală. David văzu i.i i se albiseră mâinile. Rebecca rămase pe gânduri • .Iteva clipe.

Hornurile trebuie aerisite, răspunse ea. Toți servitorii par să fie de acord că există pericolul să izbucnească un incendiu dacă nu sunt curățate în curând. Doamna Matthews ar fi trebuit să se ocupe de asta cu mult timp în urmă.

David așteptă ca ea să spună și altceva, dar părea să li terminat.

xix Atunci trebuie să rezolvăm asta imediat, zise el. înainte să vină iarna. Te poți ocupa tu?

xx Da, David, răspunse ea, după care se uită în ochii lui.

Iar casele oamenilor trebuie pregătite pentru iarnă, îi Jilugă el.

Ea încuviință din cap.

xxi Și trebuie să le cresc salariile, ca să poată avea sufici- «*nț i bani pentru mâncare, continuă el. Nu se pot bizui mimai pe caritatea conacului.

xxii Nu, zise ea. Chiar eram puțin îngrijorată în privința itsia. M-am gândit că e posibil să ajungă să mă disprețuiască dacă le duc prea des coșuri cu mâncare. înțeleg lnarte birje că uneori mândria oamenilor e mai impor- i.uită decât confortul.

xxiii Și va trebui să le reduc chiriile, zise el. Pentru început, pot să le scad la suma de anul trecut, apoi mai mult dacă se va putea. Va trebui, de asemenea, să îi ajut cu reparațiile cele mai costisitoare.

xxiv Da, zise ea.

David se uită gânditor la teancul ordonat de liste și estimări.

-Te-am adus aici sub false pretexte, Rebecca, spuse el. Ți-am oferit o viață sigură ca vicontesa mea. Și m-atn oferit să-ți las libertatea de a avea orice lux îți dorești.

xxv Nu-mi amintesc să fi auzit cuvântul *lux*, zise ea.

xxvi Nu a fost de la sine înțeles? o întrebă el. Te-am aven tizat că Stedwell se află în paragină, dar ți-am promis c# va fi

numai ceva temporar.

xxvii M-am căsătorit cu tine ca să am din nou un scop în viață, răspunse ea. Și cred că primesc mult mai mult decât m-am așteptat, David. Responsabilitățile pe care le am ca vicontesa ta e posibil să mă copleșească. Când mă gândesc la viitor, ei bine, sunt de o mie de ori mai entuziasmată decât am crezut vreodată că voi mai putea fi.

El îi întâlni din nou privirea.

-Pur și simplu nu o să avem suficienți bani pentru renovări dacă vreau să îndrept răul care li s-a făcut oamenilor mei atâția ani, zise el. Sau cel puțin nu acum Poate anul viitor.

-În plus, ar fi o crimă să fim văzuți pregătindu-mă o viață luxoasă, când cei care depind de tine abia tu ieși de pe o zi pe alta, David. Nu m-am mai gândit la asta până acum. Dar chiar mi se pare că ar fi o crimă, nu crezi?

-Trebuie să trăim viața ce ne-a fost hărăzită, zise el. Și să încercăm să o facem cu conștiința împăcată.

-Dar ne puteam naște la fel de ușor și într-una din casele alea dărăpănate. Până la urmă, nu am făcut nimic pentru a merita o viață plină de privilegii, nu?

-Așadar, nu te-ai deranja dacă am lăsa deoparte liniile astea o vreme?

Ea clătină din cap, după care răspunse:

xxviii Din contră. E o mare ușurare pentru mine. M-am pândit că e posibil să nu înțelegi. Îmi pare rău, David. I 'ai dovadă de multă compasiune față de oamenii care depind de tine. Mulțumesc.

Se ridică în picioare, oarecum stânjenit și ridicol de mulțumit de complimentul ei.

xxix Probabil e ora ceaiului, spuse el. Să urcăm? Crezi că e posibil să fie prima după-amiază în care să nu avem invitați?

-Oamenii au fost foarte politicoși cu noi, răspunse ea. Am fost deja în trei vizite, dar mai avem alte cinci de făcut. Și am primit deja două invitații la cină de la familia Sharp și de la domnul Crispin.

În timp ce păraseau încăperea, David își puse mâna pe spatele ei. O simțea caldă și feminină, în ciuda corsetului pe care îl purta. Astfel de atingeri lipsite de pasiune erau tot ce își permisesese în ultimele câteva zile - de fapt, din noaptea în care Rebecca pășise direct în coșmarul său ambulant. Iar când ajunseră la scări, li oferî brațul.

Faptul că acceptase deciziile pe care le luase cu privire la Stedwell era o ușurare enormă pentru el. Fusese foar- ic îngrijorat. Crezuse că ea avea să se supere - în cel mai Imn caz - ori să facă o criză de isterie - în cel mai rău. Și totuși, în clipa aceea toate temerile lui păreau complet absurde. Pentru că nici măcar nu și-o putea închipui pe Kebecca supărată, darămite făcând crize de isterie. Era o doamnă desăvârșită. Și stăpână perfectă a conacului.

Tocmai acela era motivul pentru care transformase • mapeaua din bibliotecă în patul său în ultimele trei nopți. Chiar dacă îi ceruse scuze și căzuseră la pace, Dând nu putea nici să se ierte pe sine, nici să aibă încredere în el să se apropie de Rebecca. Se folosisse de ea ca »A-și pedepsească propria conștiință.

„Dă-mi măcar un pic din ce îi ofereai lui Julian.“

încă 'îi răsunau în minte acele cuvinte. Și pur și niimplu nu putea scăpa de ele. Încă nu ajunseseră să-i invadeze visele nocturne, însă erau ca un coșmar pe care îl trăia cu ochii deschiși.

încă era gelos pe Julian. Nu avea să-i lase niciodată fantoma să se odihnească.

La urma urmei, se dovedea că el nu avea să se mulție mească niciodată cu ceea ce îi putea oferi ea. Chiar dacă tot ce îi dăruia venea fără nici o ezitare sau fără vreo obiecție. Chiar și atunci când o asaltase cu cruzime, i se oferise trupește fără ca măcar să crâcnească.

Dar tot nu era suficient pentru el. Și se păcălise pe sine spunându-mși că ar fi fost vreodată. Tatăl lui înțe lesese asta și îl avertizase, însă el refuzase să creadă Și-o dorise atât de mult, încât ar fi acceptat-o în orice condiții. Și, desigur, trebuise să se căsătorească cu **ci** pentru a-i putea oferi protecția unui nume respectabil și un cămin.

Dar măcar era bucuros că păreau să fie de acord in ce privea responsabilitățile pe care le aveau ca stăpâni al moșiei Stedwell. Doar că era o alinare mult prea mică, într-o existență altfel lipsită de confort. Cu toate acei tea, înțelegea foarte bine că nu ar putea exista niciodatăA ceva mai personal între ei. Dacă voia să pună interesele ei pe primul plan - mult timp, făcuse din asta scopul vieții lui -, atunci trebuia să îi ofere tot confortul unul cămin al ei și toate îndeletnicirile legate de gospodărirea lui, dar să îi lase amintirile unei căsnicii perfecte și pline de iubire. Poate chiar îi datora lui Julian acea victorie supremă. Poate.

Totuși, simțea mereu o furie neputin cioasă când se gândea cât de riostatornică fusese iubirea lui Julian pentru ea.

Discutară în timpul ceaiului la fel cum făceau întotdeauna. Precum doi străini politicoși și destul de prii tenoși. Iar în timp ce vorbeau, David își lăsă ochii să *ut* desfete cu imaginea ei, pentru că în clipa aceea era sin gurul lucru pe care și-l putea permite. Adevărul era *c#* fusese mereu fascinat de comportamentul ei discipli nat. Spatele ei nu se atîngea niciodată de spătarul scit* unului pe care stătea așezată, iar postura sa era mereu dreaptă precum vergeaua. Corsajul cu guler înalt al rochiei se mula pe silueta încorsetată și se termina pe talia ei foarte subțire. Se gândi că probabil corsetele rrau îngrozitor de inconfortabile, dar și absolut inutile din punctul lui de vedere. Se întrebă cui îi venise ideea aceea că bărbații ar fi găsit atrăgătoare o silueta încorsetată.

Și totuși, Rebecca era absolut ispititoare. Fusta ei voluminoasă era aranjată ordonat în jurul ei. Părul ei au- mi era coafat la fel ca de obicei. Încă îi putea simți părul I >e brațul lui gol, dar și mirosul îmbătător.

Dacă ar fi vrut, ar fi putut fi extrem de voluptuoasă. I 'ar atunci nu ar mai fi fost Rebecca, firește. Și chiar disciplina, îngrijirea și severitatea aceea erau lucrurile pe care le iubise mereu la ea.

În copilărie, se chinuise din răputeri să o impresioneze. Dar Julian continuase să facă lucruri nechibzuite a uneori chiar crude, așa că îi fusese imposibil să renunțe la acel obicei dobândit în copilărie de a lua vina asupra lui, ca tatăl său să nu-l izgonească pe Julian. Fusese un copil extrem de necugetat să creadă că s-ar fi putut întâmpla vreodată asta.

Și astfel, nu reușise niciodată să o impresioneze. Poate că ar fi trebuit să procedeze diferit încă de la bun început și să-l preocupe mai mult propria lui reputație și perspectivele viitorului. Dar în clipa aceea nu mai putea schimba nimic. Așa că era inutil să își dorească asta.

Nici măcar nu realizase că tăceau amândoi, până i ind nu o zări îmbujorându-se și nu văzu ceșcuța de ceai zgâlțâindu-se puțin când o așeză înapoi pe farfurioară.

xxx David, zise ea. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, în birou, când m-ai întrebat. Cred că mai este un lucru care ar trebui rezolvat imediat.

xxxi Da? răspunse el.

-Poate ar trebui să cumpărăm o nouă saltea pentru dormitorul meu, zise ea. I-am spus deja doamnei Matthews să o arunce pe cea veche. Și'm-aș putea muta în camera mea dacă ar exista una nouă. Crezi că ar fi o cheltuială prea mare în momentul acesta?

-Dar ai deja o cameră, zise el. Dormitorul principal

xxxii Dar aceea e a ta, spuse ea. Șovăi o clipă, după care îl întrebă: Tu unde ai dormit? Te-ai asigurat că salteaua e bine aerisită?

David se ridică în picioare și zise:

-Nu contează unde am dormit. De fapt, m-am culcat în bibliotecă. Dar chiar nu am nevoie de mult somn. Sunt destul de agitat noaptea. Și am destul de des coș« maruri. O s-o rog pe doamna Matthews să-mi pregătească, că mie altă cameră. Ai vrea să o vezi pe aceea?

Se ridică și ea.

xxxiii Da, răspunse încet. Șovăi din nou. David, am făcut ceva care te-a supărat?

El închise ochii strâns. Mda, era normal să vadă lucrurile așa. În fond, nu îi plăcea să facă sex... cu el. Considera asta ceva respingător, chiar dacă nu voise să recunoască. Dar el o simțise de fiecare dată pregătită să se sufletească pentru acel chin. Și totuși, considera că era datoriei ei să-i ofere trupul ca el să obțină plăcerea pe care o căuta. Probabil fusese educată să considere că are ea era cea mai importantă dintre toate îndatoririle ei.

xxxiv Nimic, zise el și se forță să se apropie de ea. Absolut nimic, Rebecca.

-Te rog să-mi spui dacă am făcut, spuse ea. Nu aut vrut să te supăr nici acum câteva nopți. M-am gândii doar că s-ar putea să-ți facă bine să vorbești. Dar nu va mai repeta, David. N-o să mă mai bag niciodată, mai ales că acum că știu că preferi să fii lăsat în pace. Știu că e dificil să te obișnuiești cu lipsa de intimitate pe care o aduce după sine căsătoria. Căsnicia în sine nu e un lucru ușor. Așa că înțeleg dacă uneori poate preferi să fii singur. Și fac tot ce pot să-ți învăț cât mai repede toate obiceiurile și preferințele.

-Și eu nu am nici o obligație de a te învăța pe tine?

Cuvintele acelea sunaseră mult mai aspru decât intenționase Rebecca își mușcă buzele.

xxxv O căsătorie presupune că soția trebuie doar să ofere fi soțul numai să ia? întrebă el. Dar, la urma urmei, presupun că

asta duce la o relație fără probleme și la o existență satisfăcătoare pentru un bărbat. Chiar nu aș vrea să te înjosești de dragul meu, adăugă el. Cu siguranță și tu ai anumite obiceiuri, preferințe, opinii și sentimente, Rebecca. Și te rog să-mi spui dacă nu ești de acord cu una din ce spun. Dacă te jignesc, atunci jignește-mă și tu! Și dacă sunt furios pe tine, așa ca acum, de exemplu, țipă și tu la mine! Plesnește-mă! Că doar nu am de ce să fiu furios pe tine. Nu ai făcut altceva decât să-ți exprimi dorința de a mă mulțumi.

Mânia aceea îl luase complet prin surprindere. Și nu avea absolut nici un motiv. De fapt, și el era surprins de reacția lui. Pentru că i se părea că tocmai acele calități pentru care o iubise dintotdeauna - supunerea ei tăcută și elegantă - erau ceea ce îl înfuria în momentul acela. Își dorea să fie furioasă pe el. Merita furia ei. Ba i liiar s-ar fi simțit mai bine dacă ea ar fi făcut o criză de nervi. Dar din ce motiv?

-Nu ai fost niciodată ușor de înțeles, David. Știam că nu o să fie ușor să trăiesc cu tine, dar am crezut că, după ce mă voi căsători cu tine și îmi voi asuma rolul de mamă pentru tine, lucrurile se vor îmbunătăți într-o măsură. Pentru că am crezut că o să-mi înțeleg rolul și responsabilitățile, Dar se pare că sunt incapabilă să te mulțumesc. Îmi pare rău.

xxxvi Îți pare rău, repetă el, după care o apucă de încheietură. La naiba, Rebecca! Să nu-ți pară niciodată rău pentru nimic. Dacă ce aștepti de la mine sunt porunci, îți voi respecta pe asta: să nu-ți pară niciodată rău pentru nimic! Nu ai de ce să-ți pară rău sau să-ți ceri scuze.

xxxvii Cred că sufletul tău e împovărat de demoni îngrozitori, David, spuse ea. Dar nu te pot întreba despre

ce e vorba. Ți se pare imposibil să te deschizi în fața cuiva, nu-i așa? Cu atât mai puțin în fața mea.

xxxviii De ce cu atât mai puțin în fața ta? o întrebă el și-i l dădu drumul la încheietură.

-Pentru că am fost soția lui Julian, răspunse ea. Și j te învinovățești în continuare pentru moartea lui, nu-i] așa? Nu poți să nu te mai gândești că poate bai fi putut salva cumva. Acum înțeleg de ce te-ai căsătorit cu mine.] M-a nedumerit asta, pentru că ai fi putut aștepta dragos* I tea adevărată. Și ai fi putut avea orice femeie îți doreai, j Dar te-ai căsătorit cu mine pentru că te simțeai vino-] vat pentru ce s-a întâmplat cu Julian. Ai crezut că îmi «i datorezi ceva.

David era alb ca varul, ca și când tot sângele i s-ar fi scurs din trup. Chiar și aerul pe care îl respira părea rece ca gheața.

xxxix Ei bine, uite că ai reușit asta, adăugă Rebecca. Ți-ai plătit datoria imaginară atât față de Julian, cât și față de mine. Suntem căsătoriți. Julian este mort și noi doi suntem căsătoriți, David. Și-mi pare rău dacă nu-ți con-] vine să ai o soție care e hotărâtă să-și îndeplinească toate îndatoririle conjugale. Nu mă pot schimba atât de mult cât îmi ceri. Nu pot învăța să-ți răspund sau să mă cert cu tine. Nu pot fi altceva decât ceea ce am fost eres- l cută să fiu.

Oh, Doamne! Oh, Doamne, Dumnezeu!

xl I-ai fost o soție ascultătoare lui Julian, zise el.

xli Da. Am încercat.

xlii Și acum îmi ești mie o soție ascultătoare.

xliii Da, încerc.

xliv Cu o diferență crucială,

Rebecca își mușcă buzele.

-Nu, David, zise ea cu o voce rugătoare. Te rog, nu.

E adevărat că suntem căsătoriți doar de o săptămână, dar nu ți-am negat nimic. Nu mă mai gândesc la trecut. Trecutul a dispărut. Vreau să îți fiu o soție bună.

David ridică mâna și îi atinse obrazul ușor, după care îl mângâie încet cu degetul mare.

-Ești o soție bună, Rebecca, zise el. Ba chiar mult mai bună decât merit eu, adăugă, după care râse încet și lără umor.

Problema este că eu nu sunt un soț bun. Nu a in la fel de multă experiență în asta ca tine și nu sunt sigur nici dacă voi reuși să fiu mai bun după ce voi mai i âpăta experiență.

Ea își lăsă obrazul în palma lui.

xl Ne așteaptă o muncă grea, adăugă el. Pe amândoi.

Mult mai grea decât ne-am fi așteptat și mult mai importantă decât am fi crezut vreodată din moment ce este vorba de oameni și nu de lucruri. Hai să ne implicăm în ea trup și suflet, vrei? Și să lăsăm pentru mai târziu chestiunile mai personale.

Ea rămase tăcută o vreme.

xlvi Dacă vrei, spuse ea.

-Da, vreau, zise el. Ai grijă să fie pregătită camera aceea.

Pentru mine. Tu vei rămâne în dormitorul prin- i ipal, unde îți este locul.

xlviî Dacă vrei, repetă ea.

David coborî atunci mâna și traversă camera până la ușă.

xlviîî Pot să te conduc în camera ta? o întrebă.

Ea încuviință din cap.

xlviîîî Rebecca, zise el, oprindu-se cu mâna pe clanță. Nu vreau asta pentru că ai făcut tu ceva să mă superi. Și nu vreau să crezi asta.

Ea încuviință din nou din cap. Aproape imperceptibil.

îi era din ce în ce mai greu să doarmă noaptea. Uneori, stătea trează și se uita pur și simplu în tavan. Alteori, stătea la fereastră - unde stătuse și el în noaptea aceea - până când răcoarea din cameră o împingea să se ascundă din nou sub așternuturi. în alte nopți, rățăcea prin întuneric până în dormitorul ei, întrebându-se dacă poate i-ar fi fost mai ușor să doarmă acolo dacă ar îi existat o saltea pe pat. în fond, aceea nu era camera lui David?

Ar fi trebuit să fie fericită. La urma urmei, avea tul ce și-ar fi putut dori vreodată. Avea toate avantajele și responsabilitățile unei căsnicii, fără acea unică ne plăcere. Iar dacă David vorbise serios mai devreme în salon, asta însemna că aveau să doarmă separat o perioadă lungă și nedeterminată. Poate chiar pentru totdeauna. Ar fi trebuit să i se pară un vis devenit realitate. Căsnicia perfectă.

Și totuși nu era fericită. Lucrau bine împreună pe timpul zilei și păreau să împărtășească și ceva ce semăna cu o prietenie. Petreceau foarte mult timp unul în corn pania celuiilalt și nu le era niciodată greu să facă conver sație. Dar nu exista nimic care să dea un aer personal căsniciei lor. Semănau mai degrabă cu doi parteneri de afaceri decât cu un cuplu căsătorit. Asta nu ar fi trebui să conteze. Și totuși conta.

Se gândi că probabil în relația cu Julian nu ar li contat. Nu s-ar fi speriat dacă el ar fi încetat să vină în patul ei dintr-un motiv sau altul. Dar existase o foarte mare apropiere între ei în perioada aceea. Multă iubire și un simț al căsătoriei. Iar ceea ce se întâmpla noapte de noapte în patul ei nu ar fi fost necesar pentru feri cirea sa. Ba chiar ar fi primit cu brațele deschise absenți acelui lucru.

Dar, în mod ciudat, în relația cu David conta. Pentru că era tot ce îi legase ca soț și soție. Nu exista nici un soi de iubire sau de apropiere reală între ei. Simțise și chim zărise uneori tumultul interior și suferința care se ascun deau sub exteriorul destul de sever al lui David. Dar nu îi permitea niciodată să se apropie prea mult. Singura apropiere fusese uniunea lor fizică, cea care se întâmpla se în primele trei nopți ale căsniciei lor.

Nu îi plăcuse. Dar abia în clipa aceea - când nu mal exista - realiza că într-un mod straniu o primise cu bucurie, pentru că stabilea un soi de legătură între ei. Și aveau nevoie de o legătură puternică. Prietenia nu era suficientă - asta, dacă exista vreun pic de prietenie între <1, pentru că nu era deloc sigură de asta. Uneori, avea Impresia că el o ura.

Cu siguranță îi putea provoca multă furie fără să facă .

Și apoi realizează cu oarecare uimire că avea nevoie de ttea uniune fizică. Avea nevoie de liniștea sufletească pe i ire i'O

aduceau momentele în care făcea dragoste cu el. I le asigurarea că avea nevoie de ea și că nu regreta faptul i .1 se căsătorise cu ea.

Adevărul era că nu i se părea neplăcut. Nu își putea explica asta nici ea, din moment ce nu îl iubea cum îl iubise pe Julian. Iar cu David dura mult mai mult decât durase vreodată cu Julian. Nu era vorba că îi plăcea de fapt, dar, oh, Doamne, în noaptea în care plecase din patul ei și nu se mai întorsese descoperise că îi era dor •a făcă dragoste cu el.

îi ardeau obraji de rușine când se contură în sfârșit adevărul în mintea ei. îi dorea trupul soțului ei. în al său.

închise ochii și încercă să adoarmă. în patul acela mare și foarte gol, care era al lui David.

capitolul 12

Stedwell și Londra, toamna 1856

Aveau o viață plină, chiar binecuvântată. Arendașii trebuiau vizitați din nou, pentru a decide ce reparații erau mai urgente și care mai puteau aștepta până în primăvara viitoare. Casele muncitorilor aveau nevoie de reparații capitale, iar trei dintre ele chiar trebuiau reconstruite cu totul. Cu toate acestea, absolut toate trebuiau reconstruite în timp. David se gândi atunci că poate era bine să întocmească un plan pe cinci ani.

Chiriile trebuiau scăzute și salariile crescute și trebuiau ajustate veniturile din anul acela și din anul următor. Cel puțin se putea baza pe Quigley să se ocupe de chestiunile materiale. Dar mai erau câțiva copii mai mari de care trebuia să se ocupe. Ajunseseră la vârsta la care erau capabili și pregătiți să muncească, însă se vedeau nevoiți să își caute de lucru în alte părți. David nu își putea permite să angajeze un număr nesfârșit de muncitori, pentru că nu avea ce să le dea de făcut.

O soluție parțială îi veni în minte când, într-o zi, se uită cu regret la grădinile sale năpădite de buruieni. Atunci își dădu seama că, dacă grădinarii săi ar fi avut un ajutor suplimentar pentru treburile de zi cu zi - precum tăiatul ierbii -, atunci s-ar fi putut ocupa de rezolvarea problemelor mai presante. Așa că

angajă trei băieți voinici de la casele muncitorilor, iar grădinarii lui putură să taie crengile copacilor din vestul casei.

Rebecca își făcea și ea partea ei de treabă. O angajă la loc pe fosta bucătăreasă - întocmai după cum promisese - și mai aduse o fată, care să o ajute pe femeie și în același timp să învețe ce însemna să gătească pentru o gospodărie mare. În plus, spori numărul personalului, angajând alte trei fete. Hotărî că întreg conacul ar li arătat mai puțin dărăpănat dacă ar fi fost curățat mai amănunțit decât se întâmplase în ultimii ani. Celor trei fete le promise că, dacă munceau din greu, aveau să fie recomandate pentru slujbe în alte gospodării dacă nu ar mai fi fost nevoie de ele la Stedwell.

Patru dintre arendași angajară și ei niște tineri care să-i ajute cu recolta, pentru că în momentul acela își puteau permite acest lux de vreme ce le fuseseră scăzute chiriile. Și astfel chiar își înscriseră la școală propriii copilași.

Rebecca descoperise că școala era dărăpănată și că directoarea era destul de demoralizată. Așa că dădu indicații ca școala să fie aprovizionată cu cele necesare și promise că va petrece două după-amiezi pe săptămână la școală, ajutând cu orele de citire, de muzică și de lucru de mână.

Mergea regulat în vizită la cei bolnavi și la cei bătrâni și adesea ducea coșuri cu mâncare la casele muncitorilor. O bucura să știe că o parte dintre femei începuseră să croșeteze cu lâna pe care le-o dusesese. Și ea însăși petrecea multe seri acasă croșetând. Ba chiar făcu o încercare să le adună pe femei în câte o seară într-o sală din școală, pentru a se putea bucura de compania celorlalte în timp ce lucrau. Femeilor păru să le placă această schimbare pentru că puteau ieși din casă, mai cu seamă că soții lor iăceau asta mai des decât ele. Cu timpul, chiar ajunseră să se relaxeze mai mult în prezența ei, a stăpânei lor, așa că și Rebecca avu ocazia să afle mai multe despre viețile, despre visurile și despre grijile lor.

Alte seri erau ocupate cu primirea oaspeților sau cu mersul în vizită. Erau foarte norocoși să aibă vecini prietenoși. În scurt timp, deja participau la cine elegante, la jocuri de cărți și la seri de muzică, unde Rebecca era cea care cânta, demonstrându-i soțului ei că nu-și pierduse vocea minunată

care îl încântase în copilărie. Iar în unele după-amiezi, David mergea la pescuit sau la vânătoare cu unii dintre noii săi prieteni.

Rebecca se plimba pe moșie sau cu trăsura împreună cu prietenele sale. Stephanie Sharp, în special, părea să f i prins mare drag de ea. Fetei îi plăcea să îi admire ținutele elegante și încerca să îi copieze postura regală.

Rebecca și David erau mai tot timpul ocupați. Uneori împreună, dar cel mai adesea separat. Însă întotdeauna exista o armonie deplină între ei. Deveniseră aproape prieteni în decursul celor două luni de căsnicie - cu excepția faptului că prietenii adevărați își vorbeau deschis și din suflet, iar ei doi discutau numai grijile și chestiunile de zi cu zi.

Uneori, David se întreba ce era în mintea și în sufletul ei. Pentru că Rebecca își purta mereu disciplina și atitudinea demnă ca pe un scut. Era tot timpul calmă și cuviincioasă. Mereu o doamnă desăvârșită. Întotdeauna ocupată și preocupată de cei din jur. Așa că era aproape imposibil de știut dacă era fericită, sau nefe- ' ricită, sau poate undeva între acele două extreme. Se întreba dacă îl ura, sau dacă îi era indiferent, sau dacă poate începea chiar să îl placă. Și se întreba dacă încă suferea după Julian.

Câteodată, David se gândea că fusese complet nebun să pună capăt cu totul legăturii fizice a căsniciei lor și că poate ar fi trebuit să o transforme în mai mult decât o parteneră de afaceri. Dar, ori de câte ori i se năștea în minte ideea de a se duce din nou noaptea în patul ei, își amintea de repulsia ei atent controlată și de propria lui neputință de a se mulțumi cu ceea ce îi putea oferi ea. Iar în acele nopți descoperise că supunerea ei respectuoasă nu era suficientă. Și, dacă nu putea avea iubirea ei - sau măcar afecțiunea sa -, era mai bine să-și nege cu totul drepturile maritale.

Și mai erau visele. Nu putea risca să se repete acele accese ciudate de furie, care îl făcuseră să se întoarcă de două ori împotriva ei. Rebecca nu greșise și cu siguranță nu făcuse nimic ca să merite mânia lui. Absolut nimic.

Nu ar fi putut avea o soție mai respectuoasă decât ea. Era însăși întruchiparea perfecțiunii conjugale.

Doar că el nu își dorea asta.

-Trebuie să vorbesc cu tine, David, îi spuse ea în- tr-o după-amiază, în timp ce intrau înapoi în casă, după ce-și luaseră la revedere de la preot și de la soția lui, care veniseră în vizită.

încercă să anticipeze ce anume o neliniștea. Oare avea să-l întrebe din nou dacă îl nemulțumise sau dacă îl supăraseră cu ceva? Și dacă asta era într-adevăr, oare venea din faptul, că îl dorea? Sau pentru că sentimentul datoriei o împingea să i se ofere?

Nu era vorba despre o chestiune de afaceri. Simțise asta de la bun început. Părea să țină spatele mai drept decât de obicei - dacă era posibil așa ceva. Iar chipul ei arăta ca și când ar fi fost cioplit din marmură. Fără voia lui, mintea îi fu năpădită de imaginea ei între umbre din ziua în care se întorsese la Craybourne de la război.

Stătea nemișcată în pragul ușilor de la bibliotecă, în timp ce el le închidea cu grijă. Apoi își împreună mâinile strâns în dreptul taliei.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă el, după care traversă camera și se așeză cu spatele la șemineu.

Era obișnuit să discute afaceri cu ea. Așa că se pregă- îi sufletește să trateze și această problema, oricare ar fi fost ea, tot ca pe o discuție de afaceri. La urma urmei, nu se putea spune că aveau o căsnicie, ci mai degrabă un parteneriat de afaceri.

I Sunt însărcinată, rosti ea încet.

David auzi fiecare cuvânt, însă pentru moment nu reuși să le lege în mintea sa ca să le dea un sens.

-Am vrut să fiu sigură înainte să-ți spun. Și acum .unt sigură. Poate că îți voi oferi un moștenitor, David.

li Un copil.

El rosti mecanic cuvintele acelea. își aminti cum îi spusese tatălui lui că poate îi va putea oferi un copil. Dar fusese cu ea de atât de puține ori! Și nu se gândise aproape deloc la asta de când se căsătoriseră.

lii Sau poate că nu. Rebecca era deja mult mai palidă. I jacă te mulțumește vestea asta, să nu-ți faci prea mari speranțe, David. Am mai pierdut două sarcini în luna a patra. Cred s-ar putea să fie imposibil să am un copil.

Și dintr-odată, în timp ce o asculta, avea senzația că o vedea mult mai clar. Parcă i se luase un văl de pe ochi, care îi întunecase privirea în ultimele două luni. O vedea din nou pe Rebecca. Iubirea vieții lui. Soția lui. Rebecca - feminină, rafinată și elegantă în rochia ei cu guler înalt, mâneci lungi și fustă voluminoasă. Își aminti cum se simțea pielea ei la atingere - caldă și catifelată. Și cât de bine mirosea. Își aminti fiecare moment - fuseseră șase în total - în care își revărsase sămânța în pântecul ei. Inclusiv ultima dată.

liii Rebecca... își dădu seama că vorbea în șoaptă, așa că își dresе glasul și abia apoi continuă: Ești bine? Te simți bine?

-Mă simt mereu bine, zise ea. Nu am stări de greață, cum li se întâmplă altor femei. Cred că sunt destul de norocoasă în privința asta. Obosesc mai repede, dar asta e ceva normal.

-Ai fost la doctor? o întrebă el.

-Da.

Se uita la ea mut de uimire. Sămânța lui prinsese rădăcini în pântecul ei.

Copilul lor creștea în corpul ei - chiar în clipa de față. Ochii lui rătăciră mai jos pe trupul ei.

Va exista un copil care avea să fie sânge din sângele amândurora. Un nou suflet. Al lor. Un copil, un rod al căsniciei lor. Era o căsătorie adevărată, la urma urmei. Fusesе consumată și avea să fie și rodnică.

își va putea vedea copilul sugând la sânul ei. Poate.

liv Ești mulțumit, David? îl întrebă ea.

David se uită în ochii ei.

lv Mulțumit? repetă el. Da!

lvi Doar să fii pregătit, spuse ea. S-ar putea să nu pol face asta pentru tine. N-aș vrea să fii prea dezamăgit dacă pierd sarcina.

„S-ar putea să nu pot face asta pentru tine.“

Pentru o fracțiune de secundă, simți o scânteie din furia aceea veche. Nu voia să facă asta pentru ea însăși? Pentru ei? Dar nu era momentul să se enerveze. Odată ce trecuse șocul inițial, se simțea destul de înspăimântat.

-Tu ai fi dezamăgită dacă s-ar întâmpla? o întrebă el.

Rebecca nu schiță nici o reacție. Cu excepția ochi lor, a căror expresie se schimbă înainte de a-i pleca în pământ. Și pentru o clipă avu senzația că văzuse acolo o durere neașteptată, Sati poate chiar disperare.

Ivii Da. Rosti un sigur cuvânt clar și concis. Dar continuă după o scurtă pauză: îmi doresc un copil mai mull decât orice pe lume.

Un copil. Nu copilul lui sau copilul lor. Doar un copil.

-încerc să nu-mi doresc asta prea mult, continuă ea. E un păcat să îți dorești ceva prea mult. Cred că am comis acest păcat în primele două dăți. Încerc să nu mă aștept prea mult să se întâmple de data asta. Dar m-am

simțit obligată să-ți spun, pentru că ai dreptul să știi și pentru că va trebui să știi ce se întâmplă când...

-Vreau să ai parte de cea mai bună îngrijire. Și de cele mai bune recomandări, zise el pe un ton mai aspru decât intenționase. Ce a spus doctorul?

-A fost de acord că există pericolul să se întâmple .udași lucru, răspunse ea. Din moment ce în celelalte două dăți totul a mers după același tipar - a fost bine până în luna a patra și apoi... M-a sfătuit să mă rog. Nu aveam nevoie de sfatul acesta. M-am tot rugat și dimineața, și seara, și la fiecare oră din zi de când am început să bănuiesc. Dar încerc să nu îmi doresc asta prea mult.

-O să te duc la Londra, zise el. O să te duc la cel mai bun doctor de acolo. Plecăm poimăine. Măine o să u imit de veste servitorilor de la conacul Hartington să pregătească totul pentru sosirea noastră. Spune-i came- i istei tale să-ți facă bagajul.

-Dar nu putem pleca acum, David, zise ea. Avem prea multe de făcut aici. Și am acceptat niște invitații.

Iviii O să mă ocup eu mâine de tot, replică el. Ai avut
0 după-amiază plină, Rebecca - mai întâi vizita la școală, apoi venirea la conac a parohului. Fără îndoială, ești oboșată.

lix Este ceva normal în starea în care mă aflu, zise ea.

1)ar nu vreau să mă las copleșită de oboseală. Avem prea multe de făcut.

lx O să te duci în camera ta acum și o să stai întinsă să te odihnești până când vine camerista să te îmbrace pentru cină, zise el. Și poți să închizi gura și să nu spui nimic. Acesta e un ordin.

Ea se opri și rămase nemișcată, privindu-l cu calm. Oh, Doamne, Dumnezeuule! David își amintea cum n găsisese când o vizitase după ce pierduse a doua sarcină. Dacă așa arătase la câteva zile după nefericitul eveniment, oare cum arătase în timp ce se întâmplase și imediat după aceea?

Printr-o căutare nesăbuită a plăcerii - și o dată printr-o exprimare a mâniei o obligase oare să treacă din nou prin asta?

Îi spusese că își dorea un copil mai mult decât orice altceva pe lume.

Oare era condamnat să-i ofere speranțe și visuri, pentru ca apoi să fie strivite din nou de cruzimea pierderii altei sarcini? Strânse din dinți când îi veni în minte acel gând și își simți maxilarul încleștându-se.

Ixi Bine, David, zise ea, după care se întoarse spre ușă tăcută, cu intenția de a părăsi încăperea.

Aproape că fu nevoit să alerge până acolo ca să-i poată deschide ușa.

lxii Dă-mi voie să te conduc sus, zise el, oferindu-i brațul.

lxiii Mulțumesc, răspunse ea.

Rebecca pierduse două sarcini până în momentul acela. Iar propria lui mamă murise la naștere.

Simți o spaimă rece traversându-i năvalnic întreg trupul, în timp ce o conducea sus pe scări și spre ușii camerei care nu mai era a lui.

Plecară cu primul tren de dimineață spre Londra. Rebecca se forță să se relaxeze și să admire peisajul. În fond, toată munca de la Stedwell nu avea să se nării iască doar pentru că aveau să plece câteva zile. După cum îi explicase și David, domnul Quigley și doamna Matthews erau doi oameni loiali și foarte capabili și aveau să facă o treabă exemplară acum, când aveau iniții cații clare de urmat.

Totuși, nu-i plăcea că trebuia să plece de la Stedwell. În timpul primei ei căsnicii, nu apucase să dezvolte nici un soi de sentiment de apartenență din moment ce Jupan îi urmăse impulsiv exemplul lui David și se înrolase în regimentul de grenadierii, iar ei nu avuseseră niciun dată un cămin stabil. Avusese nevoie de ea, desigur. Îl spusese adesea că nici măcar nu ar fi supraviețuit fără ea. Îi aparținuse lui și se simțise foarte dorită și utilă.

Dar era o dorință pe care nu o regăsea și la David.

Îi avea nevoie de ea la Stedwell, dar nu avea nevoie de ea și pentru el. Îi arătase foarte clar asta în două luni de căsnicie. Nu exista nici o apropiere între ei, nici o uniune. Nici măcar afecțiunea, despre care îi spusese - se cândva că spera să apară. Dar trebuia să existe și o înimă deschisă sufletească pentru a apărea a propriu-zisă. David nu îi împărtășea nimic din el însuși. Se uită spre el. Stătea așezat pe locul de lângă ea în compartimentul de tren și citea ziarul. Era întotdeauna foarte controlat și sobru. Nu-i permisese să vadă nimic mai mult decât niște crâmpoie din omul care era pe dinăuntru - dar și asta tot fără să vrea.

O simți privindu-l și ridică ochii din ziar.

lxiv Este totul în regulă, Rebecca?

Ea zâmbi și încuviință din cap.

lxv Nu ți-e frig? Întrebă el. Sau nu ești obosită? Ai vrea să te întinzi?

lxvi Sunt bine, David, răspunse ea.

O mai privi câteva clipe, după care își întoarse din nou atenția spre ziar.

Refuzase să o lase să ducă alte coșuri cu mâncare în dimineața precedentă, iar apoi insistase să stea în pat o oră după prânz și încă o oră înainte să meargă la dineul organizat de familia Mantrell.

Rebecca ura să stea degeaba - oricum avea senzația că lacuse asta prea mult de-a lungul vieții sale.

Cu toate acestea, o emoționa grija lui. Și faptul că o ducea la Londra ca să o consulte cel mai bun doctor de acolo, când exista un doctor și în satul de lungă Stedwell.

După ce își făcuse curaj să-i spună despre sarcină, se gândise cu amărăciune că probabil grija lui era îndreptată mai mult spre copilul nenăscut decât spre ea. I a urma urmei, era posibil ca în pântecul ei să crească un băiat și probabil își dorea un fiu care să moștenească Stedwell și Craybourne, după el. Ar fi fost moștenitorul i irlului de viconte si în cele din urmă al unui conte. Dar apoi nu putuse să nu recunoască faptul că fusese un gând rușinos. David fusese extrem de curtenitor cu ea încă de la început - cu două excepții greu de uitat, desigur. În plus, era convinsă că era adevărat ce îi spusese în după-amiaza aceea în salon, cu două luni în urmă. Se căsătorise cu ea pentru că se învinovăța pentru moartea lui Julian și simțea că îi era dator să o protejeze.

Da, era îngrijorat atât pentru ea, cât și pentru copilul lui. Deci sănătatea ei era un oarecare motiv de îngrijorare pentru el.

Totuși, în clipa aceea se simțea la fel de amărâtă cum se simțise cu două zile în urmă. Încă își amintea de reacția pe care o avusese Julian în cele două dăți când îi dăduse aceeași veste. Se bucurase ca un copil. Prima dată o ridicase în brațe și o învărtise până când ameți seră amândoi și răsuseră neputincioși, iar a doua oară o îmbrățișase foarte strâns.

David nu se clintise din poziția sa din fața șemineului până când nu venise timpul să o conducă în camera el, iar expresia de pe chipul lui nici nu se îndulcise, nici nu se schimbaseră în vreun fel. Apoi îl întrebase dacă era mulțumit și el îi răspunsese că era și se arătase îngrijorat pentru starea ei de sănătate. Atât de mult, încât o ducea la Londra pentru două săptămâni - sau poate chiar mai mult dacă doctorul considera că era necesar să meargă la A mână. Dar, oh, lipsiseră atât de multe gesturi!

Abia când rămase singură în camera ei - care ar fi trebuit să fie a lor - realizase cât de mult sperase că vestea aceea avea să dărâme măcar o parte din barierele dintr ea. Tânjise să-l vadă zâmbind. Să îi vadă ochii aceia albaștri luminându-se. Și să...

Da, era într-adevăr o femeie foarte nesăbuită! Dar 1.1 dorise foarte mult să o ia în brațe și să-i spună fără e/.l tare că era extrem de fericit să afle despre copil și că ei a mulțumit de ea.

Și voise ca el să vadă că ea era înspăimântată la grtndul că ar fi putut pierde sarcina. Nici măcar nu încercase să ascundă asta în vreun fel. Și atunci avusese nevi >!f sa o strângă în brațe. Dar nu primise decât sunetul vocii lui -

un ton aproape aspru - care vorbea despre problema aceea ca despre orice altă chestiune de afaceri ce necesita o rezolvare. Aprecia foarte mult grija lui. Dar In momentul acela își dorise ca el să știe cum să rezolve partea sentimentală a acelei probleme. Avusese nevoie să o strângă în brațe. Să îl audă șoptindu-i la ureche că nu se va întâmpla nimic rău. Că nu va permite să se întâmple nimic rău. Își dorise alinare și încurajare.

Și apoi rămase singură în camera ei. Condușă până acolo de soțul ei, cu porunca de a se odihni, și apoi abandonată la ușă.

Oare chiar nu avea deloc sentimente? Oare chiar nu înțelesese câtă nevoie avusese să stea cu ea? Dacă doar ar li stat cu ea în pat, ținând-o strâns în brațe...

Dar se gândi imediat că acela era un gând nebunesc. David? David să o strângă în brațe? Să existe landrețe între ea și David? Nu, nu de David avea nevoie. Și îi veni în minte adevăratul răspuns, însoțit de un val de autocompătimire. Și în același timp se simți cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăție. Pe Julian și-l dorise acolo cu ea. în brațele lui Julian își dorise să fie.

Oh, Julian!

închise ochii și înghiți în sec de câteva ori. Se lupta cu un puternic sentiment de vinovăție.

Promisese să nu se mai gândească la el. Și, chiar dacă David o eliberase de promisiunea aceea, Rebecca încercase să o respecte. Pentru ea însăși. Dar în clipa aceea simțea că o durea sufletul din nou. încercă să se gândească numai la copilul care creștea în pântecul ei. I)e data aceasta, nu mai era copilul lui Julian. Ci al lui I David. Dar era la fel de iubit și de dorit! Oh, da! Era Intr-adevăr foarte dorit!

„Te rog!“, se rugă în sinea ei. „Te rog, te rog! Oh, te rog!“

Tocmai plutea în starea plăcută de visare semicon- știentă, care preceda somnul, când simți un braț alunecând sub ceafa ei și așezându-i capul pe un umăr lat și ferm. Se cuibări acolo recunoscătoare, fără să deschidă ochii și fără să renunțe la starea de moleșală, care devenea tot mai persistentă în perioada aceea.

Apoi adormi. Și nu mai simți când David întoarse ușor capul și o sărută pe tâmplă.

Sir Rupert Bedwell avea reputația de a fi cel mai bun doctor pentru doamne din Londra. La cabinetul său o duse David pe soția lui, cu programare la două zile după ce sosiseră în oraș.

După ce o supuse pe Rebecca unei examinări am;V nunțite, Sir Rupert le spuse că, în opinia lui, pântecul lui Lady Tavistock suferea de o condiție rară, care îl făcea să respingă un copil nenăscut de o anumită mărime și greutate, pe care fetusul le atinge de obicei undeva spre sfârșitul celei de-a treia luni de sarcină, sau chiar a patra. Nu ar fi fost ușor ca sarcina să crească mai mult de atât. Dar, dacă se întâmpla, existau toate șansele cn totul să fie bine până la

urmă.

lxvii Și cum se poate face asta? întrebă David.

Soția lui era palidă și tăcea. Bănuia că examinarea amănunțită pe care tocmai o îndurase fusese un chiu umilitor pentru ea. La fel și conversația aceea despre corpul ei și funcțiile sale.

Doctorul ridică din umeri.

lxviii Nu aș vrea să vă dau speranțe false, răspunse el. Mă tem că sunt șanse mari ca Lady Tavistock să piardă M sarcina aceasta, la fel cum s-a mai întâmplat de două ori. Iar dacă se întâmplă asta, v-aș recomanda să nu mai încercați din nou alte sarcini, deși știu că este dificil de evitat.

Rebecca se înroși brusc. Și David scrâșni din dinți.

-Așadar, nu se poate face nimic? întrebă el. În afară de rugăciune... Ceea ce ne-a recomandat deja doctorul nostru local.

lxix Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face Lady Tavistock ar fi să reducă cât de mult se poate presiunea pe care o pune copilul nenăscut pe pântec. Cu alte cuvinte, repaus complet la pat. Și, chiar înainte de asta, cât mai multă odihnă și cât mai puțină oboseală.

lxx Dar pericolul rămâne mare chiar și așa, zise Rebecca.

Era pentru prima dată când vorbea și nu era deloc o întrebare.

lxxi Da, milady, zise Sir Rupert.

lxxii Îți mulțumesc pentru sinceritate, spuse ea.

lxxiii Poate aș putea vorbi o clipă între patru ochi cu dumneata, milord? zise doctorul în timp ce ea și Da- vid se ridicau. Promit să nud rețin mai mult de câteva clipe, milady.

Doctorul închise ușa după ce Rebecca ieși în sala de așteptare și apoi îi spuse:

lxxiv Milord, aș recomanda de asemenea să te oprești din exercitarea drepturilor conjugale până când soția dumi- i ale va naște cu bine copilul sau până când nu se recuperează două sau trei luni după pierderea sarcinii.

David inspiră adânc.

lxxv Înțeleg, zise el. La fel ca soția mea, îți mulțumesc pentru sinceritate.

-La urma urmei, există și alte alternative, nu-i așa, milord? zise doctorul, zâmbindu-i cu subînțeles.

lxxvi Există? întrebă David pe un ton tăios și aruncându-i o privire de gheață.

Abia dacă se putu stăpâni să nu-i tragă un pumn în zâmbetul de pe față.

În săptămâna care urmă, făcură câteva vizite scurte la magazinele din Londra și una la Galeria Națională. Merseră, de asemenea, să-i viziteze pe Lord și Lady Meerscham - fratele și cumnata Rebeccăi - de vreme ce se întâmplase să se afle și ei în oraș în aceeași perioadă.

În altă seară, se duseră la teatru împreună cu un fost colonel al regimentului de grenadieri și cu soția acestuia. I) ar David nu intenționa să o

arunce pe Rebecca în vâltoare lumii mondene. Dacă pruncul lor putea fi salvat, atunci avea de gând să facă tot ce îi stătea în putere să se asigure de asta.

Când mai aveau doar patru zile până la întoarcerea la Stedwell, primiseră deja mai multe vizite de după-miază. Însă luau ceaiul singuri în după-miaza în care majordomul le aduse o altă carte de vizită pe tava de argint.

David o ridică și simți imediat cum îi îngheță sângele în vene când citi numele scris pe ea.

lxxvii Cine este? întrebă Rebecca.

lxxviii încă un ofițer infanterist, răspunse el. Acum în retragere, la fel ca mine. Îl pot primi singur dacă vrei să te duci sus să te odihnești, Rebecca.

-Nu, spuse ea. Îmi place să-i cunosc pe foștii tăi camarazi de arme. Știu foarte puține despre acea parte a vieții tale. L-am cunoscut până acum?

-Nu, zise David scurt, după care îi făcu un semn din cap majordomului să îl conducă înăuntru pe oaspete A făcut parte din Regimentul Coldstream, nu din cel de jțrenadieri.

În clipa aceea se simțea periculos de aproape de A M pierde stăpânirea de sine.

Sir George Scherer intră cu pași mari un minut târziu. Chipul îi strălucea cordial și îi întinse imediat mâna. Purta perucă, iar tenul său părea mai rumen ca în trecut.

-Maior Tavistock, zise el. Nu mi-a venit să cred ce mare noroc am când am aflat azi-dimineață că ai venit în oraș. Mă gândeam de mult să te caut. Și am venit de îndată ce m-am putut pleca de la o altă întâlnire.

lxxix Scherer, zise David și-i strânse mâna. Rebecca, dă-mi voie să ți-l prezint pe Sir George Scherer. Am luptat îut preună în Crimeea.

-Soția dumitale? întrebă Sir George, în timp ce Rebecca înclina ușor din cap, zâmbindu-i. Sunt încântai de cunoștință, milady. Dă-mi voie să spun că soțul du mitale merită o soție atât de frumoasă ca dumneata, li datorez viața mea. Ți-a povestit vreodată? S-a întâmplat la Inkerman. Eram...

-Soția mea a fost văduva căpitanului Sir Julian l ardwell. Poate că îți amintești de el?

O clipă, Sir George rămase cu gura căscată de uimire, ilar apoi se adună:

-Cardwell? întrebă el, mijind ochii. Oh, da, desigur. A fost ucis la Inkerman, nu-i așa? Condoleanțele mele, inilady, chiar dacă s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

lxxx L-ai cunoscut? întrebă ea. Și dumneata ai fost la Inkerman, Sir George? Poate că... Dar se îmbujoră imediat M nu mai termină propoziția. David ți-a salvat viața?

lxxxi Da, milady. Baioneta unui rus amenința să-mi taie n itul, zise el. Soțul dumitale l-a împușcat în inimă fără

.1 clipească măcar. Pe panta muntelui Kitspur, pe o i rață foarte densă. Nu am mai fost niciodată atât de lericit să văd un veston englezesc, adăugă el, după care răsă din tot sufletul.

lxxxii Kitspur, repetă ea. Acolo... acolo a fost ucis primul meu soț. Și acolo este îngropat.

lxxxiii Da, milady, răspunse el. A fost un om foarte cura- jos. A ținut linia de comandă din vârful dealului, când i ci mai mulți dintre noi au rupt rândurile și au coborât i reasta. Apoi și-a adus oamenii după noi, ca să ne salve- ■r. Din păcate, și-a dat viața în misiunea aceasta.

lxxxiv Da, zise Rebecca, în tăcerea care se instalează după cele puse de Sir Scherer. Am auzit că a murit ca un erou.

În clipa aceea, David simțea că nu s-ar fi putut mișca >i că nu ar fi putut vorbi nici ca să-și salveze propria viață. Dacă Scherer avea de gând să inventeze o poveste, lui ar fi putut să se consulte cu el mai întâi?

-Eu și Lady Scherer am fi încântați să vă avem invitații noștri la cină mâine-seară, zise apoi Sir George. Mă rog, asta dacă nu aveți deja altceva stabilit. Venisem să îl invit numai pe maiorul Tavistock, dar este cu atât mai bine așa. Cynthia va fi încântată să te cunoas- i â, milady.

lxxxv Soția mea a fost un pic indispusă în ultima vreme, tâspunse David.

lxxxvi Oh, dar mi-ar face o deosebită plăcere, adăugă ea și se uită la el îmbujorată și cu ochii strălucindu-i de entuziasm. Crezi că am putea să mergem, David?

El încuviință ușor din cap. Coșmarul deja începea să îi invadeze și viața reală. Nu mai putea fi reținut de barierele somnului.

lxxxvii Mulțumesc, Scherer, zise el. Să-mi lași adresa ta îna inte să pleci.

-Am putea să-ți oferim un ceai sau alte răcoritoare.' îl întrebă Rebecca.

Însă Sir George știa că sosise după ora obișnuită la care se servea ceaiul, așa că refuză politicos și le ceru scuze pentru că venise în vizită atât de târziu, după care spuse că se opriese numai ca să le facă acea invitație la cină. Din fericire, nu stătu mai mult de câteva minute.

Iar după ce îl conduse la ușă pe Sir George, David află că Rebecca se retrăsese în camera ei, pentru ora obișnuită de odihnă, înainte de cină.

capitolul 13

Rebecca își alese cu mare grijă ținuta pentru vizita la soții Scherer. Îmbracă o rochie de seară verde, diti mătase, pe care și-o făcuse la comandă pentru trusoul ei și o mai purtase o singură dată la o serată dansantă la Stedwell.

I se părea foarte interesant că avea ocazia să se întâlnească cu un om care îl cunoscuse pe Julian și luptase împreună cu el. Și-ar fi dorit să-i pună o mie de între bări, dar în același timp știa foarte bine că trebuia să fie foarte

discretă. Nu trebuia să se arate exagerat de nerăbdătoare să audă lucruri despre Julian în prezența lui David - sau, în lipsa lui, la drept vorbind.

Și totuși, mâinile îi încremeniră în clipa își care își prinse un șirag de perle în jurul gâtului. Julian? Și David fusese în Crimeea. Își dădu seama brusc că era absolut avidă să afle orice mică informație despre acea parte a vieții lui. În afară de ceea ce îi spusese în seara când se întorsese la Craybourne - și când fusese mult prea preni « pată cu propria suferință ca să îl asculte cu atenție ne dovedise extrem de reticent când trebuia să vorbească despre Războiul Crimeii. Se gândi apoi că probabil era de înțeles, ținând cont de faptul că avea coșmaruri frecvente despre experiențele trăite atunci. Și totuși, tânjea, i afle mai mult. Pentru că, nu de puține ori, se gândise ■ .1, dacă ar fi știut mai multe despre ce trăise în perioada aceea, ar fi avut acces la cheia cunoașterii și înțelegerii lui. Pe de altă parte, nu putea spune că îl cunoscuse .ui că îl înțelesese vreodată - nici măcar în copilărie. Pentru că nu îi permisesese niciodată asta.

lxxxviii I-ai salvat viața lui Sir George Scherer? îl întreabă ea Iu timp ce se îndreptau spre cina de la casa baronetului.

David ridică din umeri.

lxxxix Probabil am salvat viețile a o sută de oameni, zise el. Și probabil că o sută de oameni mi-au salvat mie viața. I În război este un efort comun, Rebecca. Fiecare moment poate aduce moartea și uneori chiar se întâmplă, ușa că oamenii tind să aibă grijă de ei și de camarazii lor de arme.

Dar Sir George păruse cumva că îi era deosebit de îndatorat lui David. Rebecca își dorea mult să descopere că David avusese un comportament la fel de eroic precum Julian în Bătălia de la Inkerman. Se concentrase i nereu atât de mult pe dorința de a-l vedea pe Julian ca un erou, încât ignorase aproape complet eforturile pe care le depusese David în aceeași bătălie. Știa însă că soțul ei fusese grav rănit în timpul acelei bătălii. își dorea foarte mult să fi fost un erou și atunci, așa cum fusese după moartea lui Julian, de vreme ce primise decorația Crucea Victoria.

Și totuși, ceva i se părea ciudat. Se încruntă în întunericul trăsurii care îi ducea chiar în clipa aceea spre conacul închiriat al soților Scherer, de pe strada Portman Place. Seșira trecută, la cină, David vorbise despre asta pe un ton atât de indiferent, încât subiectul se încheiase repede. Iar în ziua aceea plecase de acasă imediat după micul dejun și se întorsese abia cu câteva ore în urmă.

Ii poruncise să rămână acasă toată ziua ca să se odilească. Iar ea se conformase, chiar dacă plănuise să o viziteze pe Denise în după-amiaza aceea.

Iar acum stătea lângă ea și părea destul de morocit nos. înțelegea că nu-și dorea să reînvie amintiri din acea perioadă a vieții lui - nici măcar pe cele plăcute - și în momentul acela aproape că întinse mâna spre el, din instinct. Dar se opri la timp. Își dădea seama că nu putea face astfel de gesturi de afecțiune față de David.

Erau singurii invitați la cina soților Scherer. Sir George se arătă la fel de entuziasmat să-i primească precum fusese cu o zi înainte. Lady Scherer însă ent mult mai rezervată, dar și extrem de frumoasă. Rebei ca îi admiră atunci silueta minionă, înveșmântată în tr-o rochie de seară de un roșu-închis, ochii negri și părul întunecat.

xc Probabil îți amintești că Lady Tavistock a fost câinii va căsătorită cu căpitanul Cardwell, îi spuse Sir George soției sale, uitându-se în ochii ei. Sigur îți amintești de el, Cynthia.

xcii Și dumneata l-ai cunoscut pe Julian? întrebă Rebei ca, făcând ochii mari de uimire.

xciii Da, ne-am cunoscut, răspunse Cynthia Scherer.

-Așadar, ai plecat în străinătate împreună cu soțul dumitale, zise Rebecca, iar invidia din vocea ei era abși < lut evidentă. Ai fost foarte norocoasă. Eu aș fi dat orice să merg, însă Julian a considerat că ar fi mai bine să rămân, din cauza stării mele de sănătate. Am regret, u mereu lunile acelea.

Dintr-odată, realizează că David stătea lângă ea, tăcut Așa că se grăbi să îi zâmbească lui Lady Scherer și speră în sinea ei că cineva va schimba subiectul. Însă di > rința de a pune întrebare după întrebare aproape că o fi) cea să o doară sufletul. Se simți ușurată când Sir George se îndepărtă să le toarne ceva de băut, iar Lady Scherer porni o discuție politicoasă despre vreme.

Dar în timpul cinei discuția se îndreptă din nou, inevitabil, spre subiectul Crimeea. La început, acest lucru u bucură pe Rebecca. Sorbea fiecare detaliu, încercând *ă nu pună întrebări și străduindu-se să nu se vadă nt'tea ei de a afla cât mai multe despre acele evenimente.

l >ar Sir George părea să fi sesizat asta.

xciii Povestește-i lui Lady Tavistock ce îți amintești despre căpitanul Cardwell din lunile acelea, dragostea mea, li spuse soției sale. Probabil o femeie își poate aminti detalii pe care un biet bărbat nici măcar nu le-a observat. Nu crezi, domnule maior? întrebă el și izbucni în râs.

-Abia dacă l-am cunoscut, răspunse Lady Scherer. Însă îmi amintesc că era foarte plăcut atât de colegii săi "lițeri, cât și de oamenii lui. Părea să aibă darul de a fi mereu vesel.

xciv Da, zise Rebecca și se aplecă ușor în față, uitând de toți ceilalți prezenți la masă. A fost mereu așa, încă din copilărie.

-Și era foarte fermecător cu doamnele, adăugă Sir (eorge. Haide, Cynthia, trebuie să recunoști și tu asta.

-Toată lumea l-a iubit întotdeauna, zise Rebecca.

I >upă care își mută brusc privirea. Nu-i așa, David?

xcv Eu și Rebecca suntem subiectivi, desigur, spuse David. Eu și Julian am crescut împreună, ca frați. Iar Re- I >ccca a fost soția lui. Ai ieșit din armată după ce ai fost rănit, nu-i așa, Scherer? Cum te simți să duci din nou o viață de civil?

xcvi Oh! Ei bine, e puțin plictisitor uneori, răspunse Sir (ieorge. Și Cynthiei îi e dor de exaltarea pe care o oferă viața de armată, nu-i așa, dragostea mea? Se întâmplă asta cu unele soții, Lady Tavistock. Dar, pe de altă parte, r ceva ce tinde să-ți intre în sânge destul de ușor.

xcvii Ești foarte norocoasă că soțul dumitale a supraviețuit, spuse atunci Rebecca, zâmbindu-i lui Cynthia Scherer. Probabil a fost o mare ușurare pentru dumneata.

-Am supraviețuit numai datorită soțului dumitale, /ise Sii George și ridică paharul de vin. Iar soția mea îi datorează faptul că am scăpat cu viață. Să bem în cinstea maiorului Tavistock, dragostea mea. Ai vrea să ni te alături la acest toast, Lady Tavistock?

Rebecca ridică paharul și îi zâmbi lui David.

xcviii Mi-a spus că salvarea de vieți omenești e ceva obișnuit în timpul războiului, zise ea.

xcix E doar modest, Lady Tavistock, spuse Sir George râzând. De fapt, soțul dumitale este mult prea modest, Sabia îmi perforase deja brațul drept și nu-l mai puteam folosi. De fapt, voi lua cu minte în mormânt cicatricele acelea. În orice caz, era pe punctul de a-mi străpunge pieptul. Soțul dumitale l-a împușcat direct în inimă pe ticălos. A murit pe loc. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să țințească atât de bine.

-Cred că doamnele ar prefera un subiect de convm sație mai vesel, interveni David.

-Vezi, Lady Tavistock? Este foarte modest, zise Sli George râzând. Se rușinează când e numit erou. Dur Cynthia nu încetează niciodată să îl laude, nu-i așa, dm gostea mea? Să închinăm un toast!

David rămase cu privirea ațintită în farfurie, în timp ce toți ceilalți ciocniră paharele și sorbiră din vin.

Rebecca nu prea îl agreea pe Sir George Scherer. Își nu putea înțelege de ce, din moment ce la început chiui îi plăcuse de el. Era jovial și prietenos și tot aducea în discuție subiecte despre care tânjea din tot sufletul să vorbească. David îi salvase viața și, în mod evident, omul îi era extrem de recunoscător. Dar era ceva ce nu l dădea pace.

Exista o oarecare tensiune tacită. Ca și când ei trei ar fi știut un secret despre care ea nu avea nici cea mul mică ideea. Dar în realitate nu era altceva decât faptul că se simțea ca o intrusă, pentru că ei trei împărtășeau u amintiri și experiențe care ei îi fuseseră negate. Fără în doială, asta era tot.

Doar că nu era asta. Nu-și putea da seama cu exactii .a te despre ce era vorba. Exista totuși o tensiune stranie,

David și Lady Scherer nu vorbeau prea mult. Și nu l nu zâmbeau. Iar când se mutară în salon ca să bon u cafea, Rebecca realizează că cei doi abia dacă se priveau. IV de altă parte, nici nu avuseseră ocazia s-o facă. Sir t leorge Scherer era genul de om căruia îi plăcea să domine conversația. Așa că ei, ceilalți, nu trebuiau să facă itlțeva decât să răspundă atunci când li se cerea.

Probabil de aceea nu îi plăcea de el. Și probabil tot

■ li- asta le era antipatic și celorlalți, după cum își dădu lenma destul de surprinsă. Nici măcar soției lui nu îi plăcea de el. Dar era greu să-ți placă de un om pentru

■ are cei din jur nu reprezentau altceva decât un public «pectator. Nu oameni care trebuiau înțeleși și ascultați, 11 doar niște nume anonime din public. Existau băr- bați - probabil și femei - cărora le plăcea să atragă toată atenția și se comportau în consecință. Iar Sir George era unul dintre ei.

Da, asta era. Și era o ușurare pentru ea că își dăduse -mama ce anume era în neregulă cu seara aceea și cu ra, dar și cu cei trei companioni. Fu foarte bucuroasă i lud se ivi ocazia să meargă în cealaltă parte a camerei împreună cu Lady Scherer ca să admire un serviciu de porțelan și să se angajeze într-o discuție absolut feminină despre modă.

însă acel moment de respiro nu dură prea mult.

- E minunat să te văd făcându-ți prietene așa de ușor, dragostea mea, îi spuse Sir George soției sale. Venise în spatele lor, împreună cu David. Soția mea tinde să fie destul de timidă în compania altor doamne, Lady I avistock. Poate pentru că tatăl ei are afaceri de comerț, ileși am asigurat-o de nenumărate ori că astfel de lucruri nu mai contează în ziua de azi. Sau poate pentru că a petrecut atât de mulți ani înconjurată de bărbați. Ca să Im sincer, uneori am impresia că îi este mai ușor să fie eu bărbați decât cu femei.

Rebecca se gândi că George Scherer era un om foarte vulgar. Ar fi putut formula altfel acea ultimă propoziție. Un gentleman ar fi fost mult mai atent la cuvintele pe i are le alegea.

c Tocmai ne hotărâm că moda asta care cere purtare» de crinoline este destul de prostescă, zise ea pe un ton glumeț. Și spuneam că, dacă am putea, ne-am întoarce în perioada Regenței, ca să purtăm rochiile acelea largi minunate și comode.

Sir George chicoti când auzi ce spuse Rebecca.

ci Doamnelor le place să vorbească despre modă, zise Rebecca fermă, înainte ca interlocutorul ei să aibă timp să înceapă vreun discurs. Nn-i așa, Lady Scherer?

cii Oh, dar trebuie să-i spui soției mele pe numele mii, zise Sir George. Și trebuie neapărat să vă vedeți mai mult în următoarele zile.

-Din păcate, suntem aici doar pentru o vizită scm tă, interveni David. Ne întoarcem la Stedwell cât do curând.

-Stedwell, repetă Sir George. Asta nu este în Gloucestershire?

David încuviința din cap.

-Oh! Ca să vezi! Tatăl Cynthiei locuiește în orașul Gloucester! exclamă Sir George. De fapt, la o aruncă tură de băț de catedrală. Mergem foarte des în vizită lu el, nmi așa, dragostea mea? Trebuie să venim o dată i| vă vizităm.

-Vă așteptăm oricând cu drag, zise Rebecca, zâmbin du-i lui Lady Scherer.

-Mulțumim, răspunse femeia. Dar nu mergem chim atât de des.

Sir George chicoti.

ciii Uită-te și tu, domnule maior, cum soțiile noastre no transformă în niște mincinoși! comentă el.

Rebecca se simți foarte ușurată când ea și David erau în sfârșit în trăsură, îndreptându-se spre casă. Se gândi că reprezentase o mare greșeală din partea ei că fusese atât curioasă să afle mai multe despre acea parte a vieții lui Julian.

Și făcuse o greșeală la fel de mare când se arătă cil* rioasă în ce privea actele de eroism ale lui David, când lusesse clar că el nu voise să vorbească despre asta. Seara uceea fusese departe de a fi un succes.

Dar acum se terminase, iar ea se simțea mai degrabă umuzată.

Și-ar fi dorit să se întoarcă spre David și să râdă împreună cu el despre caracterul ciudat al lui Sir George Seherer. Ar fi dorit să-l întrebe dacă regretase vreodată i i salvase viața omului. Dar, când întoarse capul și îl privi în întunericul trăsorii, realiză că ar fi fost o glumă toarte proastă. Sau poate că el nu ar fi văzut deloc asta i a pe o glumă. Părea destul de sumbru. Iar Rebecca simțea din nou tensiunea de mai devreme, chiar dacă se îndepărtaseră de mult de conacul de pe Portman Place și erau singuri, în drum spre casă. Se instalase o atmosferă i i udată, care îi dădea o stare de neliniște.

Așa că nu zise absolut nimic despre seara aceea. Mer- seră în tăcere pe străzile Londrei.

civ Măine vreau să stai în pat toată dimineața, Rebecca, zise el în cele din urmă, când se apropiau de casă. La amiază o să luăm trenul înapoi spre Stedwell.

-Măine? se miră ea. Credeam că nu plecăm până vineri.

cv Vreau să ajungi mai repede acasă, unde te poți relaxa așa cum se cuvine, răspunse el. Oricum nu mai avem de ce să rămânem aici.

cvi Horace și Denise trebuiau să vină la cină mâine-sea- ră, spuse ea.

cvi O să le transmit scuzele noastre, zise el. Sigur vor înțelege. Doar știu amândoi care e starea ta. O să mergem acasă mâine după-amiază, după ce te odihnești bine.

cvi Bine, David, zise ea.

Adevărul era că se simțea extraordinar de ușurată. Și d într-odată chiar își dorea foarte mult să fie din nou înapoi acasă. Erau foarte multe lucruri de făcut acolo. Acasă nu existau astfel de tăceri ciudate alături de David. Aveau întotdeauna ceva discutat. Acasă erau prieteni. Da, nu era o exagerare. Chiar erau prieteni.

Își dorea cu disperare să scape de atmosfera aceea tensionată. La drept vorbind, numai Londra era de vină. I Viața la oraș nu li se potrivea. Era prea mare lipsă de activitate acolo. Pur și simplu nu erau suficiente lucruri de făcut. Și tocmai asta era în neregulă. Numai asta. Iai acum omul acela îngrozitor scosese în evidență și mal I mult lucrul acesta. Atmosfera aceea

tensionată va dispărea de îndată ce vor părăsi Londra.

cix O să fie bine să fim din nou acasă, zise ea.

Și atunci David se uită la ea pentru prima dată.

cx Da, aprobă el. Da, o să fie bine.

Rebecca și-ar fi dorit să o ia de mână. Dar, desigur, | el nu o făcu.

Era uimitor cât de repede putea ajunge un loc să se simtă ca un cămin.

Stedwell îi aparținuse lui David toată viața. Dar el locuise acolo numai în ultimele două luni. Și totuși, i se păru o primire minunată când coborî din tren împreună cu Rebecca și găsi așteptându-i aceeași trăsură ponosită care venise să-i ia și în ziua nunții lor. Apoi îninui i se umplu și mai mult de bucurie când revăzu conacul Stedwell și simți că aceea era casa lui. Încă avea un aer destul de neîngrijit, dar ramurile copacilor nu mai întunecau ferestrele din aripa vestică a casei, nu se mai vedeau margarete înflorite în iarba de dincolo de râu și de pod, iar leul fusese așezat înapoi la locul său pe stâlpul de piatră al porții.

Se simțea rănit și obosit, chiar dacă lipsise mai puțin de două săptămâni. Doctorul din Londra nu reușise să le ofere un leac liniștitor, așa cum sperase. Și, după cum părea, era aproape sigur că Rebecca va suferi încă o pierdere ele sarcină. Iar gândul acela era pură agonie pentru el. Își dorea cu disperare acel copil, care era de altfel singura legătură reală și personală dintre ei doi. Și singura dovadă a unei intimități pe care o cunoscuseră pentru prea puțin timp.

Și își dorea cu o disperare și mai mare să o vadă pe Rebecca fericită. Nu putea uita sclipirea care apăruse în ochii ei când îi spusese că își dorea un copil mai mult decât orice pe lume.

Totuși, se simțea extrem de ușurat că lăsase în urmă Londra și neliniștea aceea îngrozitoare pe care o adusese. Și, dintre toți oamenii, se întâlneau acolo tocmai

i « George Scherer! Simpla vedere a chipului celui om Ificuse toate amintirile să se întoarcă răzbunătoare. Își mnintise când îi văzuse ultima dată chipul. Și își amin- hse de Cynthia Scherer, cu care se distrase Julian în absența Rebeccăi.

Fusese absolut îngrozitor. Sperase să nu-i mai vadă niciodată pe cei doi.

Se gândi în clipa aceea că probabil fusese mereu con- știent că exista posibilitatea să se întâlnească din nou. Pe de altă parte, credea că Scherer avea să fie la fel de re- licient ca el și să nu reînvie amintirile acelei zile fatidice. Gmul acela trebuia să trăiască în fiecare zi cu amintirea l aptului că soția lui îi fusese infidelă.

Și totuși Scherer nu păruse deloc reținut. Dar înțelesese destul de repede că motivul pentru care îi invitasese la cină pe el și pe Rebecca fusese acela de a o umili și a o pedepsi pe soția lui. Iar dacă simțise într-adevăr vreo recunoștință profundă față de el pentru că îi salvase viața, probabil acel sentiment fusese

înghițit cu totul de altul. În clipa în care o cunoscuse pe Rebecca și aflase despre relația ei cu Julian. Și fusese la fel de evident că Cynthia Scherer știa tot adevărul îngrozitor, spre deosebire de Rebecca. Da, femeia știa că el îl ucisese pe amantul ei și

ii salvase viața soțului. Iar David fusese tot o pedeapsă pentru ea în seara aceea groaznică.

El și Rebecca nu mai vorbiseră niciodată despre seara aceea.

Se simțiră recunoscători că se întorseseră la Sted- well și își reluară sarcinile zilnice, cu care se obișnuiră imediat după căsătorie. David însă nu îi mai permitea

Rebeccai să facă la fel de multe lucruri, iar în curând nu avea să o mai lase să facă nimic. Nici măcar să se ridice din pat pentru mai mult de câteva minute o dată. În tenționa să fie de neclintit în privința aceea, chiar dacă știa că probabil nu ar fi fost necesar. Deși nu vorbiseră niciodată despre asta deschis, el știa că amândoi erau la fel de hotărâți să facă tot ce le stătea în putere ca să-și salveze copilul.

-Va trebui să găsec ceva cu care să-mi ocup mâini le și mintea, îi spuse ea la prânz, a doua zi după ce se plânsese de faptul că trebuia să se mulțumească să n privească pe ajutoarea bucătăresei plecând cu coșurile de mâncare spre casele muncitorilor, înainte de a se re trage singură pentru odihnă după micul dejun. Mă simt foarte inutilă și neliniștită, David. Crezi că ar fi o idee bună să mă apuc să fac draperii pentru sălile din școală? Și așa totul arată destul de dărăpănat și pustiu. Aș putea face asta, nu?

- Da, îi răspunse el. Cel puțin până când va veni rim pul să faci repaus total la pat.

David era bucuros că Rebecca nu voia să se lase C(M pleșită de plictiseală, chiar dacă se întreba în sinea lui cum avea să facă față faptului că urma să stea o lună întreagă în pat dacă se dovedea că era necesar. Totuși lui voia să se gândească prea mult la posibilitatea asta. În urma urmei, aveau numeroase vecine care ar fi fost niil mult decât bucuroase să vină să-i țină companie. Și deja aflaseră toate spre starea ei de sănătate.

Așa că puse să, i se cumpere materialele necesare, lai ea se apucă de treabă cu o voință de fier. Însă lucrul ăsta nu se opriă aici.

O săptămână mai târziu, veni acasă și le găsi pe L.inlîf Sharp și pe Stephanie pregătindu-se de plecare. Le mnduse jos pe cele două doamne, apoi se întoarse la Rebecca, iar ea îi spuse:

-Am o idee, David. Cred că va funcționa și va rezolva mai multe probleme. Însă va implica niște cheltuieli, |

Rebecca ura să aducă în discuție banii, ca și când ar fi crezut că ajunseseră săraci lipiți după scăderea chiriilor oamenilor și mărirea salariilor.

-S-a răcit ceaiul? o întreabă el turnându-și o ceașcă. Spune-mi despre ideea ta.

cxii Nu cred că e rece, dar probabil nu mai e nici foarte bun, zise ea, uitându-se destul de dezgustată la lichidul iiiiaroniu-închis din ceașca lui. O să pun să ni se aducă un ceainic proaspăt, David.

Dar el ridică mâna, făcându-i semn să se oprească atunci când dădu să se ridice în picioare.

-Ce cheltuiești? o întrebă el, servindu-se cu niște zahăr.

cxiii M-am gândit că aș putea începe să înlocuiesc trep- tat o parte din draperiile ponosite din casă, zise ea. Nu ne va costa la fel de mult dacă le fac chiar eu. Deși tot se va ajunge la o sumă destul de mare dacă angajez câteva lentei și fete să mă ajute. Pe Miriam Phelps, de exemplu. Mereu se plânge că nu există slujbe pentru femei în partea locului. Și multe dintre tinere ajung să plece în orașe unde există fabrici. Este o viață îngrozitoare pentru ele. Le-aș putea angaja pe unele dintre ele pentru o peri- i iadă mai lungă aici, la conac, iar ele ar învăța o deprindere nouă.

David cugetă o clipă, dar nu găsi nimic în neregulă eu ideea ei.

cxiiii Și mi-ar face plăcere compania lor, adăugă ea. La fel cum mi-a plăcut să-mi petrec serile cu grupul care tricotează. Doar câteva dimineți pe săptămână, David?

cxv Mai bine după-amiezi, zise el. Știi doar că nu sunt de acord să umbli și să te agiți dimineața.

-Câteva după-amiezi atunci, zise ea. Poate aș putea începe cu ferestrele mai mici de la etaj.

cxvi Asta este treaba ta, zise el. Las totul în mâinile tale. Noile case sunt aproape gata. Și chiar la timp pentru iar-

, na, aș putea adăuga. Par extrem de confortabile. Cred lotuși că anul viitor va trebui, să mai ridic cel puțin trei.

David se așeză apoi cu ceaiul său rece și mult prea tare și începură o discuție familiară și plăcută, dar și obișnuită, de altfel. Dacă și-ar fi putut ține gândurile sub control, s-ar fi putut considera cu adevărat mulțumit. Ba chiar fericit.

Dar, firește, gândurile nu puteau fi controlate atât de ușor. Și fără voia lui ajunsese să se întrebe cum se comportaseră Rebecca și Julian în timpul primelor ei două sarcini. În public se purtaseră la fel ca întotdeauna, bineînțeles. Fuseseră amândoi mult prea bine educați ea să se întâmple altfel - mai ales Rebecca. Dar probabil că în intimitate își împărtășiseră toate visurile și speranțele care se învâneau în jurul aceluși copil care avea să fie al lor.

Și probabil că a doua oară își împărtășiseră temeri le și grijiile. Iar momentele lor intime depinseseră, fără îndoială, de starea ei de sănătate.

Doar că, în timpul sarcinilor Rebeccăi, Julian se culcase cu alte femei - la fel cum îi sugerase și lui doctorul să facă. Și în clipa aceea se reaprinsese în el o scânteie de furie veche față de Julian.

Nu se schimbaseră nimic între el și Rebecca. Și-ar fi dorit să poată discuta împreună despre entuziasmul de a avea un copil, dar știa că nu putea să dea

frâu liber acelei dorințe. Și-ar fi dorit să audă despre toate temerile pe care ea le ținea ascunse sub acea aparență veșnic calmă. Și-ar fi dorit să o țină în brațe și să o aline, chiar dacă știa că nu îi putea oferi nici un ajutor real. Și-n i fi dorit să-șf fi împărtășit unul altuia toate speranțele și agoniile. Însă-nu puteau vorbi despre altceva decât despre construirea de noi case și coaserea unor draperii noi.

cxvi Probabil ceaiul tău are un gust îngrozitor, David, zise ea. Ar fi trebuit să mă lași să pun să ni se aducă altul.

Avea dreptate. Chiar avea un gust oribil. Lăsa pe masă ceașca pe jumătate plină și se ridică.

cxvii E timpul să te odihnești, spuse el.

-Este mereu timpul să mă odihnesc, zise ea zâmbindu-i.

Se ridică în picioare și îl luă de braț. Devenise deja un ritual zilnic să o conducă până la ușa camerei ei după ceai. Iar atunci se întrebă cum ar fi reacționat ea, dacă el s ar fi aplecat, ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o așa până sus. Ar fi dus-o direct în dormitorul ei și ar fi așezat-o pe pat - pe patul în care fusese conceput copilul lor. Apoi ar fi acoperit-o până la bărbie, ar fi sărutat-o pe buze cu afecțiune și ar fi lăsat-o să doarmă.

David urcă scările în tăcere, cu ea ținându-l de braț, apoi îi deschise ușa dormitorului principal. După aceea o închise în urma ei, la fel cum făcea de fiecare dată.

Rebecca aștepta cu groază finalul lunii noiembrie.

Atunci intra în a patra lună de sarcină. Și nici măcar nu se mai putea preface că nu conta extrem de mult pentru ea, că nu avea să jelească pierderea unei vieți care nu avusese șansa să existe independent de corpul ei.

El exista și creștea în pântecul ei. Înăuntrul ei. Depindea de ea în totalitate.

Era un copil iubit și dorit din tot sufletul. Și totul deveni și mai real odată cu apropierea înspăimântătoarei luni a patra, când copilul mișcă pentru prima dată, iar burta și stomacul ei deveniră moi și un pic umflate. În ultimele două săptămâni, nu își pierduse deloc silueta, ilar de data aceasta chiar începea să se simtă și să arate însărcinată. Sănii i se măriseră și deveniseră mult mai sensibili. Începea din răspuțeri să nu își imagineze cum s-ar fi simțit să aibă un prunc sugând la sânul ei.

Luă decizia neobișnuită de a nu mai purta corsete strâmte sub rochiile și speră să nu se observe prea tare. Dar în curând oricum nu avea să mai conteze. Pentru că avea să stea numai în pat, nemaiaivând nevoie să poarte rochiile.

Dorința de a-l simți pe David strângându-o în brațe deveni un chin fizic. Dar, cu cât devenea mai puternică, cu atât era mai hotărâtă să nu-i arate asta în nici un fel. Se căsătorise cu ea ca să-l țină, iar ea acceptase înțelegerea aceea. Voise să se simtă utilă, nu să simtă că avea nevoie de el. Își găsea alinarea în faptul că insistă să se odihnească și mai mult decât credea ea că era necesar. Și în faptul că făcea tot ce îi stătea în putere să se supună

poruncilor lui, chiar și atunci când însemna că trebuia să le lase pe fetele și pe femeile ei să muncească singure la draperiile dormitorului de două ori pe săptămână, chiar dacă înainte lucrase cu ele și le instruisese cum să procedeze. Dacă el considera că până și cusutul era o activitate prea obositoare pentru ea, atunci ea avea să se oprească din cusut.

Cu toate acestea, se gândea cu groază la a patra lună de sarcină. O înspăimântau acele prime semne ale nașterii care de fapt nu era o naștere, ci tocmai opusul ei. O înspăimânta moartea copilului ei. Și se întreba cât de mult intrase în luna a patra înainte să se întâmple.

Oare soarta avea să se joace cu ea și să o lase să păstreze copilul până aproape de finalul perioadei?

Nu era sigură dacă avea să facă față lunii următoare fără să-și dezvăluie nevoia de a fi strânsă în brațe. Și se întreba cum ar fi reacționat David dacă ea ar fi cedat.

„Oh, te rog, Doamne, nu mă lăsa să cedez! Te rog, Doamne! Oh, te rog! Numai de data asta! Numai de data asta. Te rog!”

Într-o dimineață, coborî târziu - după cum îi deveni se obiceiu -, iar majordomul o informă că domnul o aștepta în birou și că voia să vorbească cu ea.

- O să vină Louisa, îi spuse David după ce o ajută să se așeze. Și apoi îi înmână o scrisoare de pe birou. Nu eram sigur dacă starea ei îi va permite să călătorească, dar am rugat-o oricum. O aduce tata mâine. O să rămână câteva săptămâni. Poate chiar până la Crăciun.

-Tu ai rugat-o să vină? Întrebă ea uitându-se la el mirată.

-Vei avea nevoie de companie, zise el. De cineva «care să te simți în largul tău și cu care să poți vorbi cu încredere. De cineva care să fie acasă tot timpul, Voi două ați fost prietene bune. Și se apropie perioada în care va trebui să stai numai în pat, Rebecca. Ba, de fapt, chiar de poimâine.

cxviii Da, zise ea și strânse la piept scrisoarea. Mulțumesc, I Javid. Ești foarte draguț.

El o privi destul de încruntat. O clipă păru pe punctul de a spune ceva, dar apoi se răzgândi. După aceea se duse la birou și își făcu de lucru cu hârtiile de pe el. Stătea cu spatele la ea.

cxix Louisa o să-ți țină companie, spuse el.

Da. Avea să-i țină companie. În clipa aceea, Rebecca l.și dori ca a doua zi să vină mai repede. Avea să fie minunat să o vadă din nou pe prietena ei. Să aibă pe cineva cu care să poată vorbi și despre altceva decât despre i hestiuni de afaceri. Și brusc i se născu în minte gândul că probabil avea să nu-l vadă aproape deloc pe David în luna care urma. El nu venea niciodată în dormitorul principal. Rămase cu privirea ațintită spre spatele lui, în timp ce se ridică să plece din birou. Cu doar câteva luni în urmă, îi fusese groază să îl revadă. Și îi fusese aproape imposibil să nu-și fi dorit să fi murit el în locul

lui Julian. Cu doar câteva luni în urmă, simțise o mare imitatie față de el și crezuse că ar fi fost imposibil să se i ăsatorească cu el și să trăiască restul vieții împreună.

Părea să fi trecut o eternitate de când simțise asta. Nu l-ar fi putut iubi niciodată, desigur. Nu ar mai putea simți niciodată fericirea binecuvântată a iubirii conjugale pe care o simțise cu Julian. Dar în clipa _ aceea nu și-ar i i schimbat decizia nici dacă ar fi putut. Ii plăcea să fie i ăătorită cu David. Dacă ar fi fost o căsătorie adevărată, dacă s-ar fi gândit să îi ofere propria lui companie în loc de cea a Louisei...

Dar, chiar și așa, îi era foarte recunoscătoare. Nu era complet insensibil față de nevoile ei emoționale.

cxx O să te bucuri să-l vezi din nou pe tatăl tău, David, spuse'ea.

El se întoarse și se uită la ea.

- Da, răspunse el. Și vreau să îi arăt tot ce am realizat în aceste trei luni, Rebecca. Hornurile curate și draperi ile noi din cele câteva dormitoare.

Apoi îi oferi unul dintre zâmbetele lui foarte rare. Un zâmbet care o lăsă simțindu-se neașteptat de fericita, în timp ce se duse să discute cu bucătăreasa despre un meniu special pentru cina din seara următoare.

capitolul 14

Stedwell, iarna 1856

În săptămânile care urmară, Rebecca nu știa ce s-ar i i făcut fără Louisa. Luna pe care o petrecu la pat coincise cu o recăpătare a energiei. Oboseala pe care o simțise în lunile precedente devenise doar o amintire. Era aproape o tortură pentru ea să zacă în pat toată ziua și apoi toată noaptea.

Louisa era în a șaptea lună de sarcină când veni împreună cu contele. Și, chiar dacă insista să facă în fiecare zi câte o plimbare afară, de cel puțin o jumătate de oră, în timpul căreia se sprijinea din greu pe brațul soțului ei, o asigura pe Rebecca că se simțea grea și letargică și că nu era nici un sacrificiu pentru ea să petreacă ore întregi în fiecare zi stând în dormitorul prietenei sale. Iar în timp ce făcea asta, își ocupa timpul cu tot felul de lucruri de cusut și croșetat.

La sugestia Louisei, femeile și fetele care lucrau la noile draperii pentru conac veniră de câteva ori în vizită în dormitorul stăpânei lor ca să lucreze. Rebecca le citea în timp ce coseau - ceea ce făcuse și în salon de mai multe ori, după ce descoperise că le plăcea să asculte povești. Aranjamentul acela funcționa de minune după ce Rebecca trecu peste stânjeneala de a fi văzută de acele femei zăcând în pat și peste câteva chicoteli rușinate. Din când în când, se aduna acolo și grupul ei de tricotate, iilucându-i câte un șal la care lucraseră împreună sau prăjituri făcute de doamna Shaw.

O mai vizitau vecinele sale - unele mai mult de o dată pe zi aducându-i vești despre ce se întâmpla în i omitețele din care făcea parte, de la școală și de la biserică. Copiii de la școală pregăteau un spectacol de Cră- i iun și un concert de colinde și fură foarte dezamăgiți r ând aflară că Lady Tavistock nu avea să cânte la pian pentru ei. Așa că Louisa se oferi să-i ia locul.

Contele o vizită la ceai în mai multe după-amiezi.

Iar David venea de două ori pe zi, spre surpriza și încântarea Rebeccăi. Venea în fiecare dimineață după micul dejun și stătea câteva minute lângă patul ei, întrebând-o mereu cum se mai simțea. Și o ținea la curent cu tot ce se întâmpla pe moșie și în conac, ca să o facă să se simtă cât mai implicată cu puțință.

Rebecca se gândi că era foarte norocoasă. Dar, chiar și în condițiile acelea, zilele i se păreau chinuitoare de lungi, iar nopțile de-a dreptul nesfârșite. Și, inevitabil, erau multe ore lungi în care rămânea singură cu gândurile ei. Și cu temerile ei.

Ore lungi în care se întreba dacă avea să merite efortul în cele din urmă. Abia dacă mai îndrăzneă să spere.

Citea foarte mult. Însă chiar și plăcerea cititului dispărea la un moment dat, când nu avea nimic altceva de făcut zile sau nopți de-a rândul. De multe ori, se uita în tavan, în timp ce gândul îi zbura la subiecte pe care altfel autodisciplina le-ar fi ținut departe de mintea ei. Nici măcar nu realiza că făcea asta până când nu îi apăreau acele gânduri și se simțea înspăimântată, dar incapabilă să le alunge.

David îi spusese că Julián condusese atacul pe panta dealului Kitspur. Că fusese un erou, ieșind înaintea unui maior și chiar și a unor ofițeri de rang mai înalt.

Sir George îi spusese că ținuse linia de apărare pe munte și coborâse abia mai târziu, ca să-i salveze pe cei care participaseră la atac.

Cine avea dreptate? David sau Sir George? Poate că David voise să spună, de fapt, că Julian condusese operațiunea de salvare. Sau poate că o făcuse intenționat, ca Julian să mai pară mai erou decât fusese cu adevărat.

Poate că dorise să o aline.

Dar oricum nu mai conta. Probabil existase multă confuzie în timpul bătăliei. Poate că amândoi credeau că ei avuseseră dreptate - în plus, poveștile lor nici măcar nu erau atât de diferite. În orice caz, Julian era tot mort, indiferent cine avea dreptate. Ea prefera să creadă mai degrabă povestea pe care i-o spusese David. Apoi era tentată să creadă mai mult ce îi spusese Sir George. Dar oricum nu mai conta.

Discrepanțele dintre cele două povești îi aduseră aminte de seara pe care o petrecuseră acasă la Sir George - o seară pe care ar fi preferat să o uite. Nu era nici ea tocmai sigură de ce. Nu îi plăcuse deloc de Sir George. Dar omul fusese extrem de amabil, la fel ca Lady Scherer. Iar mâncarea servită la ei

fusesse foarte bună. Totuși, fusese atmosfera aceea tensionată, care o neliniștea chiar și în clipa aceea pe Rebecca, deși se întâmplase cu multe săptămâni în urmă. Fusese acolo un lucru pe care nu reușise să-l înțeleagă la momentul respectiv.

Sau poate ceva ce nu voise să înțeleagă. Acum, că se gândise din nou la asta, își dădu seama că era ceva ce nu-i dădea pace.

Lui Lady Scherer nu îi plăcea prea mult de soțul ei. Rebecca simțise asta, chiar dacă femeia nu o arătase în nici un fel. Rememorând evenimentele serii, își dădu seama că nici lui Sir George nu-i plăcea mai mult de soția lui. I se adresase de mai multe ori cu apelativul „dragostea mea“, dar în realitate o ura. Rebecca se încruntă și apoi scoase o pernă de sub cap, ca să o aranjeze și să o facă mai moale. Oare de unde îi venise ideea aceea? Ce anume o făcuse să creadă că Sir George o ura pe soția lui? *O ura?*

În fond, nu existase nici o dovadă în acest sens. Deja începea să-și închipuie anumite lucruri. Poate că ar fi fost mai bine să încerce să scrie o poveste - sau poate o carte întreagă - ca să-și dea frâu liber imaginației și să creeze o ficțiune care nu ar făcut rău nimănui. Poate un roman de dragoste gotic!

David și Lady Scherer nu se simțiseră deloc în largul lor unul în prezența celuilalt. Abia dacă se uitaseră unul la altul și aproape că nu schimbaseră două cuvinte toată seara. Rebecca observase asta la momentul respectiv, dar apoi alungase amintirea acea din mintea ei. Dar de ce s-ar fi simțit atât de stânjenită? În fond, se cunoșteau de mult și ar fi trebuit să aibă anumite experiențe comune, care să constituie măcar baza unei conversații. Presupunând prin absurd că nu se cunoscuseră până atunci și nu aveau absolut nimic în comun, amândoi aveau ceva experiență în a face conversație cu străinii.

Nu. Existase o stânjeneală reală între ei. Un disconfort cauzat de prezența soțului ei și a soției lui?

„Da, asta era!“, se gândi Rebecca în cele din urmă, smulgându-și perna de sub cap și aruncând-o pe podea.

Și cu asta chiar ajunsese într-un punct fără întoarcere. Nici dacă ar fi vrut nu mai putea lăsa lucrurile în pace. Își spuse că nu era treaba ei. Totul se întâmplase cu mult înainte de căsătoria ei cu David. Chiar înainte să se gândească măcar să se căsătorească cu el. Probabil se întâmplase în timp ce Julian încă era în viață.

David și Lady Scherer fuseseră amănți.

Nu avea nici o dovadă concretă care să susțină concluzia la care ajunsese și se disprețuia pentru că o trăsese atât de repede. Dar știa că era adevărat. Iar faptul că nu își dorea să fie adevărat nu făcea altceva decât să-i întărească și mai mult convingerea că exact așa stăteau lucrurile. În fond, nu își dorea niciodată ca lucrurile rele pe care le auzise despre David să fie adevărate - și

totuși, mereu fuseseră.

Avusese o aventură amoroasă cu soția altui bărbat.

Rebecca se întrebă dacă Julian știuse de asta și cum reacționase când aflate.

El încercase mereu să minimalizeze ticăloșiile și greșelile lui David, spunându-i că avea un suflet bun și că nu trebuia să îl judece în baza câtorva incidente care, de fapt, nici nu erau atât de importante. Doar că unele dintre ele chiar avuseseră consecințe grave. Precum sarcina Florei Ellis. Oare Julian îl muștrase pe David și încercase să îl convingă să renunțe la aventura pe care o avusese cu Lady Scherer?

Însă în clipa imediat următoare Rebecca își spuse că nu mai conta. Pentru că nu era treaba ei ce făcuse David înainte de a deveni soțul ei.

Și oricum nu știa nimic sigur. Dovezile pe care se baza concluzia ei erau cel puțin fragile. Poate că făcea o mare nedreptate gândind asta. Dar știa în sinea ei că nu era așa.

Luă o carte și o așteptă nerăbdătoare pe Louisa să se întoarcă de la plimbarea ei zilnică.

Dar gândul acela otrăvitor nu voia să-i dea pace. Chiar se trezi în mijlocul unei nopți atât de brusc și speriată, încât fu nevoită să-și țină respirația și să aștepte să treacă panica și senzația aceea de golire pe care o așteptase și pentru care se pregătise sufletește încă ele când suspectase prima dată că era însărcinată. Însă nu apărură nici o durere.

Sir George îl ura și pe David. Acela era gândul care o trezise din somn? Dar era absurd, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil se născuse într-unul din visele ei, care nu aveau absolut nici o legătură cu realitatea. Sir George îi datora viața lui David. Și nu se ferise deloc să repete asta cu voce tare. Venise în vizită la ei la Londra și apoi îi invitasese la cină tocmai ca să-și exprime recunoștința.

Rebecca se întoarse pe o parte și își trecu mâna peste pântecul ei evident umflat, încercând să-și țină emoțiile tumultuoase cât mai departe de copilul care îi creștea în pântec. Închise ochii și se strădui să alunece din nou în siguranța somnului.

Dar, chiar și așa, omul acela îl ura pe David. El știa. Li invitasese la cină ca să-i poată pedepsi atât pe David, cât și pe soția lui.

David spusese că era un lucru firesc ca soldații să-l salveze viața unuia altuia în timpul unei bătălii. Nu lăcuse nimic ieșit din comun împușcându-l pe soldatul rus care fusese pe punctul de a-l ucide cu baioneta pe Sir George. Sir George exagerase eroismul faptei sale numai ca să-l poată aduce din nou pe David față în față cu soția lui în niște circumstanțe incomode.

„Dar e ridicol!“, gândi Rebecca nervoasă. Era o prostie din partea ei să inventeze o poveste care era pură ficțiune, dar care implica oameni care existau în realitate.

Cu toate acestea, era adevărat. Simțea că era adevărat.

însă totul era de domeniul trecutului. Și nu era treaba ei. Trebuia să uite totul. Dar nu mai putu adormi la loc mult timp. Și apoi, exact când somnolența și moleșeala începeau din nou să-și facă simțită prezența, deschise ochii brusc.

În prima poveste fusese o baionetă. Rusul fusese un soldat cu o baionetă. Sir George spusese că era un soldat. Iar în a doua poveste, presupusul criminal mănuiise o sabie - ceea ce însemna că fusese ofițer. Chiar exista o mare diferență între cele două povești. Și diferența acera rămânea valabilă, cu toată confuzia din timpul unei bătălii. Oricum, de-a lungul timpului, cu siguranță o versiune a poveștii ar fi devenit asemănătoare unui ritual în urma repetării ei, pentru ca Sir George să nu spună ceva o dată și altceva a doua oară.

Dacă nu cumva întreaga poveste nu fusese decât o invenție recentă. Așa să fi fost? Oare nu existase nici un episod de salvare a unei vieți? Sau poate că totul se întâmplase altfel decât era relatat?

Așa cum ceea ce pățise Julian ar fi putut fi complet diferit de ce se spusese David și Sir George. Dar nu exista nici o legătură între cele două incidente, desigur. Cu excepția faptului că ambele avuseseră loc în același scurt episod de pe dealul Kitspur. David îi salvase viața lui Sir George Scherer - sau poate că nu iar Julian murise ca un erou - sau poate că nu. Totul în decurs de numai câteva minute. Și David luase parte la ambele incidente.

Rebecca simți cum i se face greață. Nu exista nici o legătură între cele două evenimente. Ce fel de spirit răuvoitor al nopții încerca în clipa aceea să-i sugereze că existase? Era îngrozitor. Absolut îngrozitor! Ura toate suspiciunile acelea care i se învârtteau prin minte, fără a avea de fapt nici o bază reală. Și neliniștea aceea oribilă! Ura din toată ființa ei neliniștea care o chinuia.

Se gândi apoi fermă că probabil nu existase nici o aventură amoroasă. Și atât David, cât și Sir George Scherer spusese adevărul cât de bine și-l amintea din toată confuzia aceea. Nu existase nici o stânjeneală între David și Lady Scherer, cu excepția unui comportament rezervat. Și Sir George nu o ura pe soția lui. Și nici pe David. Ba din contră, îi era foarte recunoscător lui David pentru că îi salvase viața. Iar pe soția lui o numise „dragostea mea“.

Gata. Acesta era tot adevărul. Nu exista nici un secret. Nici un mister.

Doar că mintea omenească nu putea fi controlată la fel de ușor precum voința. „Oare ce s-a întâmplat cu ade vărat pe dealul Kitspur?“, se întrebă ea în timp ce se străduia în zadar să cheme somnul și uitarea. Oare existase vreo legătură între David, Julian și Sir George Scherer?

Acel ultim gând era cel mai fantezist dintre toate și cel care se baza pe cele mai puține dovezi. Era, de asemenea, dintr-un motiv pe care Rebecca nu îl putea înțelege, cel mai înspăimântător dintre toate.

Rebecca nu se simțise deloc bine în dimineața următoare. Avusese o durere de cap din pricină că nu dormise și se simțise atât de deprimată și

descurajată, încât

Jupă micul dejun îi fusese greu să îl salute pe David cu veselia ei obișnuită și să îl asigure că dormise și că se simțea bine.

David o studie îndeaproape o clipă.

cxxi Ești palidă, zise el.

-Da, nu am dormit prea mult, David, recunosc ca. M-am trezit în mijlocul nopții și nu am mai putut adormi la loc.

-Atunci trebuie să dormi în dimineața asta, zise el. I) să-i spun Louisei să nu vină la tine prea devreme.

Știa că ar fi fost în zadar să obiecteze, spunându-i că aștepta cu nerăbdare vizita matinală a Louisei. Și nu îi putea spune nici că în ziua aceea avea nevoie mai mult decât oricând de conversațiile cu Louisa, ca să uite de propriile gânduri. Înțelegea foarte bine că nu îl putea lăsa în nici un fel să se răzgândească atunci când îi apărea pe chip expresia aceea hotărâtă.

cxxii Foarte bine, zise ea. Atunci o să încerc să dorm, David.

cxxiii Ești sigură că te simți bine? o întrebă el, uitându-se în jos la ea gânditor.

Ea încuviință din cap și apoi închise ochii.

cxxiv Da, doar că sunt puțin obosită, răspunse ea. Dar, dacă insiști, o să fiu leneșă.

Rămase cu ochii închiși și se gândi că, uitându-se la el, era imposibil să-l creadă vinovat de orice faptă rea din trecut. I se părea imposibil să-l creadă în stare să o lase grea pe Flora și apoi să refuze fără milă să se căsătorească cu ea. Era imposibil de crezut că ar fi putut avea o aventură cu soția altui bărbat.

Părea absolut respectabil.

Dar poate că nici nu era vinovat de acea ultimă acuzație pe care i-o aducea. În fond, nu avea nici o dovadă, cu excepția senzației ei puternice că trebuia să aibă dreptate.

Adormi la loc.

Apoi se trezi singură în cameră și speriată. Nu știa cât timp dormise, dar era leaorcă de sudoare și copleșită de panică. Rămase acolo nemișcată, cu ochii închiși, până când simți din nou durerea și nevoia de a împinge. Ambele se simțeau foarte slab. Și era foarte posibil să fie doar un produs al imaginației ei sau reminiscențe ale unui coșmar.

Rămase în continuare nemișcată. îi era teamă să se miște, chiar și cât să-și relaxeze picioarele înțepenite. Încercă să se relaxeze și să respire regulat. Încercă să doarmă.

Tocmai o cuprinse următorul val de durere când intră în cameră Louisa, strălucitoare și veselă ca do obicei. Și înarmată cu broderii, gherghef și conversație animată.

-Oh! Aruncă obiectele pe cel mai apropiat scaun și se grăbi spre pat. Ce s-a întâmplat, Rebecca?

-Cheamă-l pe David. Rebecca își împinse palmele în saltea, străduindu-se din răspuțeri să nu-și piardă conștientul. Dar nu reuși. Adu-1 pe David, se

tângui ea. Adu I pe David...

Louisa se mișca repede în ciuda faptului că se îngr.'i șase destul de mult. Dispăru pe ușă, în timp ce Rebea a trăgea aer în plămâni zgomotos și se uita cu ochii mari în... iad.

David veni alergând, după mai puțin de un minut sau două.

cxxv Rebecca? zise el. Sunt probleme?

Ea nici măcar nu observă paloarea chipului său sau asprimea din vocea lui când vpni lângă pat. Și se aruncă, agățându-se de el cu disperare. Își pierduse orice control și se tânguia:

-Ține-mă în brațe!

David îngenunche în pat și o luă imediat în brațe.

-Nu vreau să pierd copilul, se tânguia ea cu chipul ascuns în cămașa lui.

Nu vreau să-l pierd.

cxxvi Ai dureri?

-Da, zise ea. Cred că da. Nu știu. David, ține-mă în brațe! Oh, te rog mult, ține-mă în brațe!

Era mult prea disperată ca să fie rușinată de plânse- lele zgomotoase sau de lacrimile care i se revărsau pe obraji în timp ce se agăța de el, aproape încercând să se .iscundă în el ca să fie în siguranță.

El o trase tot mai jos, până când ajunseră să stea amândoi întinși în pat. Rebecca își ținea capul pe brațul lui, iar trupul și fața ei erau lipite de corpul lui. O strânse în brațe și plânse odată cu ea.

O parte a minții ei era conștientă de faptul că plângea și el.

Reușise cumva să se bage sub pătură lângă ea, așa că putu să o acopere până în dreptul urechilor. Căldura lui și a patului o făceau să se simtă ca într-un cocon. Începu să simtă isteria scurgându-se din ființa ei și se relaxă treptat lângă el.

-Te mai doare ceva acum? îi șopti el după câteva minute.

-Nu.

David își trecu ușor mâna pe spatele ei, făcând încet cerculețe, ca să o ajute să se relaxeze în ritmul mângâierilor lui. Abia atunci își dădu seama că David stătea întins cu ea în pat, complet îmbrăcat. Purta și cizmele! Știa asta pentru că le putea simți pe picioarele ei goale. Dar o ținea strâns în brațe și îi masa spatele prin cămașa de noapte. Făcea exact ceea ce tânjise luni de zile să primească de la el. Și se simțea mai minunat decât își închipuisese vreodată.

El făcuse ca toate durerile să dispară. Nu mai simțise nici una de când venise el. Și se gândi destul de uimită că plânse odată cu ea. Copilul era la fel de important pentru el cum era pentru ea. Cu siguranță, și ea însemna un pic mai mult pentru el decât o simplă parteneră de afaceri și o prietenă. Ar fi putut doar să cheme doctorul și să o țină de mână. Ori să o trimită pe Louisa să stea cu ea până când venea acesta. în schimb, se băgase în pat lfmgă ea - cu tot cu cizme - ca să o țină în brațe, pentru că asta îl rugase să facă.

Se gândi amețită că foarte curând avea să se disprețuiască pentru că arătase atâta lipsă de disciplină și slăbiciune. În curând, avea să se simtă rușinată pentru că îi arătase că avea nevoie de el - ba chiar o trimisese pe Lo- uisa după el. Dar nu încă. Dacă ar fi simțit prea curând lucrurile acelea, s-ar fi văzut obligată să se îndepărteze de lângă el și să îl asigure că își revenise complet. Și apoi să îi mulțumească.

Nu voia încă să-și revină de tot.

Prin ceața care i se așternu în minte, anunțând somnul, mai avu puterea să se întrebe dacă mai conta că ea nu însemna pentru el mai mult decât o simplă prietenă. Oare voia să însemne mai mult pentru el, când știa atât de multe lucruri neplăcute despre el? Și când îl iubea pe... dar nu! Refuza! Refuza complet să se gândească la astfel de lucruri dureroase în clipa aceea.

-Mmm, murmură ea somnoroasă cu fața ascunsă în cămașa lui, în timp ce mâna lui continua să îi maseze spatetele, alinând orice durere.

David așteptă ca Rebecca să adoarmă înainte de a se da jos din pat ușor și grijiului și de a pleca din încăperi'. După cum bănuise, tatăl lui și Louisa așteptau afară pe coridor. Louisa plânsese. Atunci realiză că încă erau vizibile urmele propriilor lui lacrimi și că probabil arăta foarte șifonat.

Dar nici că îi păsa în clipa aceea.

-A adormit, zise el. E posibil să fi fost o alarmă falsă. Sau poate că problemele abia acum încep. Nu știi prea multe despre astfel de lucruri. Nu am avut nici un motiv să discut despre asta... ultima dată.

-Cea mai apropiată carafă de coniac e în salon? îl întreabă tatăl său cu asprime. Să mergem acolo imediat, fiule. Dacă tu crezi că ești în stare să mergi până acolo.

-O trimit pe camerista Rebeccăi să stea cu ea până se trezește, zise Louisa încet. Plănuisem să ne întoarcem acasă mâine, David. Dar William e de acord cu mine că ar trebui să mai rămânem. Poate că până la urmă ar li mai bine să petrecem Crăciunul aici, după cum ai sugerat tu.

-Sper să mai avem ce sărbători, zise David sumbru.

- Indiferent dacă o să mai fie sau nu, adăugă ea lu- ilndu-1 de braț, cred că este nevoie de noi aici, David. Cred că amândoi aveți nevoie să fim aici. Și oricum e același lucru dacă eu și William petrecem Crăciunul aici sau acasă. Suntem împreună și asta e tot ce contează cu adevărat.

Deodată, David se simți rușinat că se îndoiește vreodă- lă de motivele pentru care se căsătorise mama sa vitregă cu tatăl lui. Iar afecțiunea mai mult decât evidentă pe care și-o purtau unul altuia în ciuda diferenței de vârstă nu făcea decât să sublinieze și mai mult golul din propria sa căsnicie. Se întrebă dacă poate observaseră că el și Rebecca erau aproape ca doi străini, chiar dacă nu exista nici o ostilitate fățișă între ei. Dar cum ar fi putut să nu observe? Tăcerea tatălui său în privința celui subiect era o dovadă a faptului că înțelegea că temerile sale fuseseră fondate.

Dar Rebecca avusese nevoie de el, se gândi. Pentru câteva minute, în toată

panica aceea care o copleșise, avusese nevoie de el și o trimisese pe Louisa să-l cheme. Louisa dăduse buzna în biroul său, unde discuta chestiuni de afaceri cu Quigley, fără ca măcar să bată la ușă.

Și nici măcar el nu realizase cât de mult avusese nevoie să simtă că ea avea nevoie de el până când Rebec- ca nu se agățase de el, cu ochii înlăcrimați și sălbatici, și îi ceruse să o strângă în brațe. Panica ei trezise în el o reacție identică, iar timp de câteva minute se lăsase și el copleșit de durere și de lacrimi. Dar faptul că avusese nevoie de el, că o simțise din nou în brațele lui atrăsese după sine cu totul alt fel de durere. Și ar fi putut să o țină așa în brațe pentru totdeauna. Numai faptul că tatăl său și Louisa așteptau neliniștiți o veste pe coridor îl făcuse să plece din patul ei - fără tragere de inimă - imediat ce ea adormise.

Putuse simți umflătura ușoară a sarcinii ei chiar și prin redingota sa groasă și prin pantaloni. Iar amintirea acelei senzații îl făcu să simtă un nod în gât și o durere în inimă când luă paharul de coniac din mâna tatălui său. Abia atunci observă destul de surprins că îi tremurau mâinile. Louisa plecase să o instruiască pe cameristă să stea cu Rebecca în cameră cât timp ea dormea.

- Bea-1 înainte să-ți faci de râs bărbăția și să leșini, zise contele pe un ton destul de morocănos.

David dădu pe gât o parte din coniac.

-Eu am leșinat când mi s-a adus vestea că te-ai nă.v cut, continuă tatăl său. Dar, când mama și sora ta au murit, am fost prea amorțit ca să mai leșin. David, îi recunoscător că nu ai nici un motiv să te simți amorțit, încă există speranță. Și ea va supraviețui oricum, chiar dacă nu va reuși copilul.

David învărti coniacul rămas în pahar, după care îl sorbi pe tot dintr-o singură înghițitură.

-Sunt înspăimântat, murmură tatăl său, luându-l complet prin surprindere pe David.

11 privi pe conte sorbind din propriul pahar și zâmbi cu mâhnire.

-Am fost foarte egoist, nu-i așa? zise el. În toate săptămânile astea m-am comportat ca și când eu aș fi singurul tată neliniștit. Mă poți ierta, *papa*?

- Cu siguranță are nevoie de tine, zise contele ținându-și buzele și comportându-se de parcă nici nu își dezvăluise o slăbiciune. Dacă a trimis după tine așa - Louisa a spus că nu a făcut altceva decât să repete iar și iar să te cheme pe tine, - cu siguranță are nevoie de tine. Și tot e ceva, fiule. Tot e ceva.

- Da, zise David, aproape temându-se să spere.

Dar șirul gândurilor îi fu întrerupt imediat de sosirea doctorului, după care țipase în timp ce se grăbise în sus pe scări și pe care contele îl chemase de urgență.

Ii oferiră un pahar de coniac și apoi David îl rugă să revină după-amiază.

Doar că la amiază, când în sfârșit se trezi, Rebecca spuse că se simțea mult mai bine și că nu revenise nici o durere. Se uită apoi la soțul ei, și David

înțelese imediat că ochii ei ascundeau o neliniște abia reprimată și nevoia de alinare. Încă era destul de palidă.

- Relaxează-te și încearcă să nu te mai gândești la asta, îi spuse el așezându-se pe marginea patului, nu pe scaun, unde stătea de obicei. Louisa și tata vor rămâne și de Crăciun. Poate că o să poți coborî câteva ore în salon în prima zi de Crăciun. Până atunci, va trece luna asta.

Dintr-un motiv sau altul, i se părea firesc să îi vorbească de parcă existau mari speranțe ca totul să fie bine.

-Va fi minunat să mă ridic din nou din pat, zise ea. Nici nu îți dai seama cât de inactivă mă simt, David. E posibil chiar să fi uitat cu totul cum să muncesc.

-Atunci va trebui să plesnesc din nou din bici, zise el și observă bucuros cum un zâmbet vag își făcu loc pe chipul ei palid. Dar nu încă. De Crăciun o să te duc eu în brațe până jos și apoi o să te aduc la loc.

- Ar fi minunat, spuse ea. Parterul casei încă este acolo? M-am tot întrebat asta.

David fu pe punctul să întindă mâna și să-i cuprindă obrazul în palmă. Dar nu se putea hotărî dacă trebuia să riște, iar ei să-i dispară acel zâmbet de pe buze.

- O să dorm aici noaptea o vreme, zise el brusc și apoi îi privi zâmbetul dispărând până la urmă și lăsând loc unei expresii precaute. Ai nevoie să fie ceva aproape, Rebecca.

„Pentru orice eventualitate“, adăugă în gând. Cu toate acestea, cuvintele acelea atârnavă greu în tăcerea care se așternu între ei.

Nu era deloc sigur că decizia lui nu era altceva decât o scuză. O scuză să fie aproape de ea. Poate să o atingă. Poate să simtă din nou că avea nevoie de el. Adevărul era «că, până în dimineața aceea, nici măcar nu realizase căta nevoie avea și el de asta.

Ea nu obiectă în nici un fel - întocmai cum se așteptase. Dar era Rebecca, la urma urmei, iar ea nu ar fi obiectat niciodată. Era soția lui. Și era datoră ei să îl primească în patul ei, oricând dorea să vină acolo. Nu avea de gând să interpreteze supunerea ei ca fiind nimic mai mult decât atât.

- Mulțumesc, David, zise ea.

capitolul 15

În ajunul Crăciunului, Rebecca reuși să coboare pentru prima dată după mult timp. Cu o zi mai devreme decât îi promisese David. Conte, Louisa și David luară masa împreună cu ea, în camera ei, de vreme ce era o ocazie specială, după care o lăsară să se odihnească. Plănuiau să meargă la biserică mai târziu.

Rebecca încerca să nu se simtă deprimată pentru că era lăsată singură.

Adevărul era că totul din jurul ei îi crea exact dispoziția opusă. A doua zi era Crăciunul și avea să coboare pentru prima dată într-o lună. Iar acesta era cel mai frumos și mai important lucru dintre toate. Trecuse o lună întreagă - a patra lună de sarcină și cea mai înspăimântătoare. Și ea încă era însărcinată.

Doctorul Sir Rupert Bedwell îi spusese că, dacă putea trece cu bine peste a patra lună, existau toate șansele să ducă sarcina la bun sfârșit. Iar ea urma să intre în luna a cincea. Închise ochii strâns și își lipi ușor mâinile pe burtă. În clipa aceea decise că nu avea nici un motiv să se simtă demoralizată doar pentru că fusese lăsată singură în seara de ajun. Era o prostie să se simtă așa.

Și apoi auzi ușa deschizându-se din nou. Întoarse capul și-l văzu pe David intrând în dormitorul ei. Se uită la el cu tristețe și se întrebă dacă își dădea seama cât de mult ajunsese să depindă de el în ultima lună.

Vizitele lui erau cea mai frumoasă parte a zilelor ei, chiar dacă rareori abordau și alte subiecte în afara celor de afaceri - care erau strict impersonale. Uneori, chiar se întreba dacă nu cumva amintirea aceea cu el ținând-o în brațe și plângând cu ea nu fusese doar o plăsmuire a minții ei. Dar știa că nu era așa. Fusese una dintre rarele crăpături ale armurii pe care el o purta cu atât de multă grijă ca să se protejeze și să se ascundă de oameni.

Se întrebă dacă știa cât de dependentă ajunsese să fie de el în timpul nopților. De fapt, se îndoaia că ar fi putut dormi noaptea dacă nu era lângă ea. Era absolut plictisitor să zacă în pat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în fiecare zi. Nu încerca niciodată să o atingă ori să o sărute, dar simțea căldura prezenței lui lângă ea și știa că nu era singură - că el era acolo dacă avea nevoie de ajutor. Uneori, se trezea în toiul nopții și descoperea că stăteau cuibăriți unul în brațele celuilalt - chiar dacă nu-și putea da seama niciodată cine inițiasе îmbrățișarea aceea. Câteodată, se dădea mai încolo de el, rușinată. Iar alteori pur și simplu stătea prea bine și îi plăcea prea mult căldura lui ca să se miște, așa că doar închidea ochii și se culca la loc.

- Ai uitat ceva? îl întreabă ea.

- Au venit colindătorii, zise el. Ba chiar sunt o armată întreagă, Rebecca. Aproape că au umplut holul. Și vor să te vadă. M-am gândit că nu ar fi o idee tocmai bună să îi aduc aici sus.

Ea izbucni în râs când auzi asta.

- Cred că ar fi mai ușor să te duc pe tine jos la ei, continuă el. Ce zici? Te simți în stare?

- Să merg jos? întreabă ea. În clipa aceea se simțea ca un copil căruia i se oferea o recompensă foarte rară. Acum? Dar uită-te la mine...

- Aseară ți-ai împletit părul foarte frumos pentru cină, zise el. Și arată în continuare foarte bine. Mă duc să-ți aduc halatul și o pătură mare. Dar numai dacă vrei, Rebecca. Dacă nu, pot să le spun că nu te simți în stare să cobori. Oricum, pot să las ușa deschisă și să-i auzi și tu cântând. Să știi că nu am exagerat deloc când am zis că sunt o armată întreagă.

- Aș vrea foarte mult, zise ea șovăielnică, ridicându-se și dând pătura la o parte. E Crăciunul. Înainte, Crăciunul era perioada mea preferată a

anului. Dar mi se pare că au trecut ani de când nu l-am mai sărbătorit așa cum trebuie. Ultima dată eram la Londra, cu Jul...

- Mă duc să-ți aduc halatul și o pătură, zise el, dispărând în camera de garderobă.

Ultimul Crăciun petrecut frumos fusese la Londra cu Julian. O petrecere zgomotoasă cu mulți dintre crv legii săi ofițeri și soțiile lor. Ei nu-i plăcuse prea mult. Ar fi preferat să fie singură cu el sau cu un grup mic de prieteni apropiați. Dar lui Julian îi plăcuseră mereu adunările mari de oameni. Se întâmplase cu câteva zile înainte ca ea să piardă sarcina. Și poate că se întâmplase tocmai pentru că dansase foarte mult de Crăciun, chiar dacă nu-și dorise în mod special să o facă. Dar Julian insistase să se distreze și să se simtă bine. Iar când încercase să îi spună că îi era foarte teamă să nu piardă și sarcina aceea, cum se întâmplase cu cea de dinainte, el îi spusese că era doar supărată și exagera.

- Poftim, zise David și o ajută să-și pună halatul când se așează pe marginea patului. Nu, nu te ridică. O să te învelesc cu pătura și te iau în brațe. Stai bine?

- Probabil cântăresc o tonă, zise ea. Toată luna n-am făcut altceva decât să zac aici și să mă îngraș.

- Ești cât un fulg, spuse el.

David chiar nu exagerase cu nimic. Rebecca putea auzi murmurul de voci când el o căra în brațe în jos pe scări, iar când ajunseră în pragul ușii, văzu că holul era plin până la refuz. La o primă privire, le zări pe Miriam Phelps și pe o parte din doamnele din grupul lor de țesut, apoi fu uluită să vadă mulțimea aceea de chipuri cunoscute. Zâmbi.

Toată lumea aplaudă când o văzu și apoi izbucni în urale. Câțiva bărbați începură chiar să fluiera. Se vedea limpede că toți erau într-o dispoziție de sărbătoare.

Rebecca simți cum lacrimile îi năpădiră brusc ochii și luă nevoită să-și ascundă fața în umărul lui David câteva i li pe. Când ridică din nou privirea îi observă pe conte , i pe Louisa stând unul lângă altul în dreptul unuia dintre șemineurile mari. În fiecare dintre ele ardea câte un buștean mare. Iar în fața celui mai apropiat era așezată n canapea mică, aproape de căldura focului.

David o așează pe canapea și luă loc lângă ea, cu brațul Încă pe umerii ei. Apoi întreaga adunare aproape că se cufundă în tăcere.

- Colindători? zise Rebecca. Dar colindătorii nu obișnuiesc să meargă cântând din casă în casă? A mai rămas oare vreo casă care să nu fie goală?

În clipa aceea toată lumea izbucni în râs.

Se pare că cineva venise cu ideea să meargă cu colindul la conacul Stedwell, de vreme ce era din nou locuit după mulți ani de absență. În plus, toți știau că vicon- tesa era obligată să stea în pat, în repaus total, și că nu avea să vină la biserică. Ideea aceea îi încântă pe toți și în curând venise

aproape toată lumea - muncitorii cu familiile lor și foarte mulți dintre oamenii din sat.

-întrebarea este alta, zise Rebecca. Chiar știți să cântați?

Izbucni atunci un alt hohot de râs.

Majoritatea dintre ei chiar știau, așa că începură să cânte. Și li se alăturară chiar și cei care nu știau. Nu mai conta că unii cântau prea tare, alții prea răgușit sau nlții extrem de fals. Asta însă nu mai conta deloc în clipa aceea.

Rebecca li se alătură și ea. Putea auzi chiar și vocea lui David, fredonând încet, lângă urechea ei. Apoi se uită spre Louisa și se bucură să vadă că și ea cânta. Contele părea la fel de aspru ca de obicei, însă până și el bătea ritmul din picior.

Colindătorii obișnuiau să cânte trei sau patru colinde înainte de a accepta niște răcoritoare și de a pleca pe drumul lor. Însă oamenii adunați acolo păreau să nu se mai oprească, așa că, vreo douăzeci de minute mai târziu, David îi făcu semn majordomului să aducă niște aperitive cu care să-i servească pe toți. Peste alte două sau trei minute, apărură lacheii cu tăvi pline de cidru și vin fierț, iar slujnicele cu plăcintă cu carne și prăjituri.

-Ai obosit? o întrebă încet David. Să te duc înapoi sus?

- Nu încă, răspunse ea și se întoarse spre el. Aș vrea să mai rămân puțin aici, David.

El încuviință din cap și îi puse o bucată de plăcintă cu carne într-o farfurie.

Oamenii lor erau prea timizi ca să vină să vorbească direct cu ei, dar făceau glume între ei, spre amuzamentul general. Iar cea mai reușită dintre ele fu spusă de Joshua Higgins, unul dintre flăcăii care ajutaseră la îngrijirea grădinilor pe timpul toamnei.

-Ia stai! Ce-i asta? zise el când murmurul de voci începu să se domolească și toată lumea părea să se pregătească să plece. Vorbea pe un ton foarte uimit. De unde a apărut asta? Și cum o fi ajuns în buzunarul meu? Cine l-a pus aici? întrebă mirat și scoase din buzunarul hainei o crenguță verde.

- Pare-mi-se că e vâsc, Josh, zise alt bărbat. Poate că Miriam l-a pus acolo. Poate vrea să-ți spună că te miști prea încet.

Toată lumea izbucni în râs, doamnele se îmbujorară, iar Miriam obiectă zgomotos la auzul acelor cuvinte. Joshua se îndreptă spre foc, de parcă ar fi intenționat să arunce în flăcări crenguța verde, dar se opri în ultimul moment și se întoarse spre mulțime, cu un rânjet larg pe față. Izbucniră din nou hohote de râs și se auziră câteva fluierături încurajatoare.

„Oh, Doamne!“, gândi Rebecca. Se afla chiar deasupra capului ei. Doar nu avea de gând să o sărute, nu-i așa? Ei bine, doar nu avea de ce să se fâstăcească. La urma urmei, era Crăciunul.

Și apoi brațul soțului ei se strânse în jurul umerilor săi, iar cu cealaltă mână o apucă de bărbie, întorcându-i chipul spre al lui. Și o sărută. Ușor, pe buze. La fel cum

0 sărutase la altar în ziua nunții lor. Un sărut public.

1 În sărut de Crăciun. Fluierăturile oamenilor răsunau >lin ce în ce

mai tare. În ziua nunții lor, era îngrozită de faptul că lângă ea era David, că se căsătorise cu el de bunăvoie și că trebuia să-i aparțină pentru tot restul vieții sale. Și fusese înspăimântată de gândul de a avea relații intime cu el. Și acum...

Și acum? Era David. Era soțul ei. I se oferise lui și purta în pântec copilul lor. Era a lui pentru tot restul vieții ei. Nu se schimbaseră nimic. Cu excepția faptului că li dispăruse spaima.

Și nici nu se mai simțea împovărată. Era atât de bine... Oh, Doamne, era absolut minunat să simtă că aparținea cuiva! Că acolo era locul ei, în acea casă și printre »cei oameni. Că îi aparținea din nou unui bărbat. Că trăia cu speranța renăscută că putea avea în sfârșit un copil al ei.

Aveau să fie o familie. O familie adevărată.

Dintr-odată, trecutul nu i se mai păru deloc dureros. Și nu mai simțea că tânjea după ceea ce fusese. Prezentul părea frumos, iar viitorul era ceva așteptat cu speranță și bucurie.

- Crăciun fericit, David, zise ea când își dezlipi buzele de ale ei.

După aceea David ținu un discurs scurt prin care le mulțumi colindătorilor că veniseră acolo și că îi ajutaseră să înceapă atât de frumos sărbătorile de iarnă. Și apoi anunță că o va duce înapoi sus pe soția lui, înainte să se deschidă ușile și să lase frigul iernii să intre. Re- hecca le zâmbi tuturor. Se simțea atât de emoționată, încât aproape că ar fi plâns de bucurie dacă nu ar fi lost un lucru nepotrivit pentru o vicontesă. Și apoi observă fulare și mânuși noi, precum și câteva căciuli de lână. îi zâmbi recunoscătoare lui Miriam, care se dusesse lângă Joshua.

Rămaseră amândoi tăcuți în drum spre camera ei. Se simțea destul de dezamăgită că trebuia să părăsească o adunare atât de caldă și veselă. Dar era și puțin stânjenită să rămână singură cu David după ce abia o sărutase. Ultima dată o sărutase în a treia noapte a căsniciei lor, după ce avusese coșmarul acela îngrozitor. Coșmarul care schimbaseră totul între ei. Ura amintirea aceea, dar în același timp era fascinată de ea. Și i se păru aproape ireal că avusese loc cu adevărat. Că poate atunci fusese conceput copilul lor.

David o așeză ușor pe marginea patului și îi desfăcu pătura din jurul trupului. Rămase apoi tăcut, în timp ce ea se dezbrăcă de halat și i-l dădu. Tocmai se așeză înapoi în pat, când el se întoarse din camera de garderobă.

- O trimit pe camerista ta să-ți pieptene părul, zise el, Probabil noi o să ne întoarcem destul de târziu de la hi serică. O să încerc să nu te trezesc, când mă așez în pai.

- David, zise ea. Și apoi se opri, pentru că nu știa ce ar fi vrut să-i spună.

De fapt, nici măcar nu voia să-i spună ceva în cuvinte, își dorea... Oh, adevărul era că nu știa nici ea ce își dorea. Era Crăciunul și se mulțumise de aceea dorință pe care o aduceau mereu sărbătorile de iarnă. Dorința de a trăi ceva minunat, ceva de durată și dincolo de orice imaginație.

- Da? zise el.

David aștepta lângă pat, uitându-se în jos la ea, cu mâinile împreunate la spate.

Iar ea se gândi că redingota aceea neagră și cămașa apretată pe care le purta îl făceau să arate ca un gentleman desăvârșit, elegant, corect și serios.

David. Ea își dorește dintotdeauna să îl cunoască mai bine. Și fusese mereu rănită de răceala lui și nedumerită de cruzimea lui. Nu îl plăcuse niciodată pentru că el nu putuse să-l înțeleagă niciodată. Pentru că el era o enigmă - mult peste puterea ei de înțelegere. Iar în clipa aceea era soțul ei și dorința aceea devenise aproape chinuitor de puternică.

-A fost foarte frumos din partea lor, nu-i așa? zise ea,

- Da, răspunse el. Cred că ai găsit drumul către inima lor, Rebecca. Și chiar cred că am făcut un lucru înțelept căsătorindu-mă cu tine. Noapte bună. Și Crăciun fericii!

După ce plecă, ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimi de fericire. Lacrimi de frustrare. Lacrimi de... Nu înțelegea nici ea de ce apăruseră. Nu știa nici dacă M- simțea fericită sau tristă. Poate puțin din amândouă. Iar era oare posibil să simtă acele două lucruri în egală măsură? „Am făcut un lucru înțelept“, îi spusese. Fusese "obiectiv în exprimare - era un lucru obișnuit pentru I'avid. Înțelept. De ce? Pentru că reușise să câștige inimile oamenilor? Dar oare chiar făcuse asta? Nu cumva exagerase puțin? La urma urmei, nu făcuse prea multe pentru ei.

Oare lacrimile i se revărsau pe obraji pentru că așa o vedea el? Pentru că David considera că făcuse un lucru înțelept căsătorindu-se cu ea?

Oare erau lacrimi de fericire? Apăruseră fiindcă el nu -pusese că era fericit că se căsătorise cu ea? Pentru că nu se gândise să o sărute de noapte bună când rămăseseră singuri? Pentru că ochii aceia albaștri ai lui nu îi •ămbiseră cum și-ar fi dorit?

Și-ar fi dorit să-l cunoască mai bine. Și-ar fi dorit ca el să poată lăsa jos barierele dintre ei, ca ea să îl poată vedea așa cum era el cu adevărat. Și-ar fi dorit ca afecțiunea dintre ei despre care îi vorbise să poată crește. Iar fi plăcut foarte mult să vadă afecțiune în ochii lui David.

Dar plânse o dată cu ea, nu? Deoarece crezuse că era pe moarte copilul lui? Sau pentru că ea intrase în panică, iar el înțelesese că suferea?

Asta crezuse în clipa aceea. Credea asta și acum. Dar nu putea fi sigură de nimic când venea vorba de David.

Cu Julian știuse întotdeauna. Julian fusese mereu ca o carte deschisă. Și brusc i se făcu dureros de dor de apropierea și de dragostea pe care le împărtășiseră. Se gândi că ar fi fost minunat dacă și David ar fi fost la fel de deschis cu ea și ar fi devenit mai apropiați. Rebecca făcu ochii mari. Nu va putea avea niciodată asta cu David sau cu alt bărbat. Doar cu Julian putuse să aibă o asemenea apropiere. Julian fusese iubirea vieții ei. Iar în clipa aceea o cuprinse o spaimă îngrozitoare că poate timpul va atenua amintirea acelei iubiri. Îl iubise așa cum nu se putea iubi decât o dată în viață. Și nu voia să uite asta.

Mai cu seamă că nu asta își dorea în relația cu David. Ci își dorea doar prietenie și afecțiune. Și siguranța unui cămin și a unei familii. Nu iubire. Nu sentimentul acela desăvârșit pe care îl simțise pentru Julian, care avea să o țină mereu legată de el în adâncul sufletului.

David îi spusese că va încerca să nu o trezească atunci când avea să vină în pat.

Rebecca zâmbi. Oare David chiar nu își dădea seama că ea nu putea să doarmă bine până când nu se întorcea el?

La cererea lui David, Louisa supraveghease decorarea casei cu crengi verzi. Doar era și primul lui Crăciun ade vârat după mult timp.

Rebecca îi spusese că ultimul Crăciun adevărat îl petrecuse la Londra, împreună cu Julian. În anul respectiv, el petrecuse sărbătorile de iarnă acasă, la Craybourne, cu tatăl său. Iar în anul următorul se aflase în spitalul din Scutari.

Însă Crăciunul de anul acesta îl entuziasma foarte tare. Avea să îl petreacă pentru prima dată în viața lui în propria casă. Iar tatăl său și soția lui aveau să îl petreacă acolo, împreună cu el. Și cu propria lui soție, Avea să coboare și ea în după-amiaza de Crăciun, pentru a lua ceaiul împreună și a face schimb de cadouri, Dar și pentru altceva, îi spusese el - ceva ce trebuia să fie o surpriză pentru ea.

Ajută și el la decorarea salonului principal și, lucrul cel mai important, a bradului de Crăciun - un lucru care îl făcea pe tatăl său să se încrunte și pe Louisa să rădă. Un *brad* de Crăciun? Un brad întreg? Da, le spusese el, după care îi întrebasese dacă nu mai auziseră despre așa ceva. Prințul Albert, soțul reginei, introdusese obl ceiiu acela în Anglia cu mulți ani în urmă. David umpluse el însuși un ghiveci cu pământ, plantase bradul și apoi îl decorase cu funde, clopoței și lumânări. Pentru că își dorise ca Rebecca să vadă ceva special când avea să coboare.

Rebecca. Urma să fie primul lor Crăciun împreună ca soț și soție. Și i se părea că totul mergea bine. Rebecca trecuse de perioada critică, deși David încă era destul de neliniștit în privința sănătății ei. Avea să ducă la bun sfârșit sarcina și să dea naștere copilului lor. Aveau să fie o familie de trei. Începuse deja să i se observe sarcina, chiar dacă nu era nici pe departe la fel de mare precum a lui Louisa. Dar era un lucru normal. Uneori, se trezea în toiul nopții și o găsea cuibărită la pieptul lui. Rebecca nu știa asta, dar se întorcea adesea cu fața către ea, ca să îi poată simți pântecul umflat pe abdomenul său. Senzația aceea i se părea minunată - oh, nu erotică. Altfel. Mai mult decât atât. Tandıră. I se părea o senzație foarte tandıră.

Rebecca părea destul de fericită, în ciuda plictiselii unei luni petrecute în pat și a neliniștii pe care fără îndoială o simțise în fiecare clipă și care izbucnise în mod îngrozitor în dimineața aceea când crezuse că urma să piardă încă o sarcină. Dar seara trecută părase fericită - fericită că se afla din nou la parter, fericită că era la Sted- well, înconjurată de toți oamenii lor,

împărtășind cu ei bucuria Crăciunului.

Și el era fericit. Tot ce sperase să realizeze când se întorsese acasă din Crimeea părea să se fi îndeplinit.

O convinsese să se căsătorească cu el, reușise să îi ofere siguranță și un scop un viață, deși conacul încă arăta destul de neîngrijit dacă te uitali îndeaproape. Și în clipa aceea se părea că urma să aibă și un copil.

Uneori, se gândea cu reținere că își ispășise păcatele, li oferise Rebeccăi ceva important și bun în schimbul lucrului neprețuit pe care i-l luase. În același timp, se vindeca și el. Rănile fizice nu îl mai deranjaseră de luni bune. Și celelalte răni păreau să se fi închis. Încă se repeta Coșmarul acela, dar, din fericire, nu la fel de des ca în trecut. Iar atunci când apărea, pur și simplu David

că poate timpul va atenua amintirea acelei iubiri. Îl iu bise așa cum nu se putea iubi decât o dată în viață. Și nu voia să uite asta.

Mai cu seamă că nu asta își dorea în relația cu David, Ci își dorea doar prietenie și afecțiune. Și siguranța unui cămin și a unei familii. Nu iubire. Nu sentimentul acela desăvârșit pe care îl simțise pentru Julian, care avea să o țină mereu legată de el în adâncul sufletului.

David îi spusese că va încerca să nu o trezească atunci când avea să vină în pat.

Rebecca zâmbi. Oare David chiar nu își dădea seama că ea nu putea să doarmă bine până când nu se întorcea el?

La cererea lui David, Louisa supraveghease decorarea casei cu crengi verzi. Doar era și primul lui Crăciun adevărat după mult timp.

Rebecca îi spusese că ultimul Crăciun adevărat îl petrecuse la Londra, împreună cu Julian. În anul respectiv, el petrecuse sărbătorile de iarnă acasă, la Craybourne, cu tatăl său. Iar în anul următorul se aflate în spitalul din Scutari.

Însă Crăciunul de anul acesta îl entuziasma foarte tare. Avea să îl petreacă pentru prima dată în viața lui în propria casă. Iar tatăl său și soția lui aveau să îl petreacă acolo, împreună cu el. Și cu propria lui soție, Avea să coboare și ea în după-amiaza de Crăciun, pe timp de seară a lua ceaiul împreună și a face schimb de cadouri, Dar și pentru altceva, îi spusese el - ceva ce trebuia să fie o surpriză pentru ea.

Ajută și el la decorarea salonului principal și, lucrul cel mai important, a bradului de Crăciun - un luciu care îl făcea pe tatăl său să se încrunte și pe Louisa să râdă. Un brad de Crăciun? Un brad întreg? Da, le spusese se el, după care îi întrebaseră dacă nu mai auziseră despre așa ceva. Prințul Albert, soțul reginei, introdusese obiceiul celui de Crăciun în Anglia cu mulți ani în urmă. David umpluse el însuși un ghiveci cu pământ, plantase bradul și apoi îl decorase cu funde, clopoței și lumânări. Pentru că își dorise ca Rebecca să vadă ceva special când se coboare.

Rebecca. Urma să fie primul lor Crăciun împreună ni soț și soție. Și i se părea că totul mergea bine. Rebecca trecuse de

perioada critică, deși David încă era destul de neliniștit în privința sănătății ei. Avea să ducă la bun sfârșit sarcina și să dea naștere copilului lor. Aveau să fie o familie de trei. Începuse deja să i se observe sarcina, chiar dacă nu era nici pe departe la fel de mare precum a lui Louisa. Dar era un lucru normal. Uneori, se țereza în toiul nopții și o găsea cuibărită la pieptul lui. Rebecca nu știa asta, dar se întorcea adesea cu fața către ea, ca să îi poată simți pântecul umflat pe abdomenul său. Senzația aceea i se părea minunată - oh, nu erotică. Altfel. Mai mult decât atât. Tândră. I se părea o senzație foarte tândră.

Rebecca părea destul de fericită, în ciuda plictiselii unei luni petrecute în pat și a neliniștii pe care fără îndoială o simțise în fiecare clipă și care izbucnise în mod îngrozitor în dimineața aceea când crezuse că urma să piardă încă o sarcină. Dar seara trecută părase fericită - fericită că se afla din nou la parter, fericită că era la Sted- well, înconjurată de toți oamenii lor, împărțășind cu ei bucuria Crăciunului.

Și el era fericit. Tot ce sperase să realizeze când se întorsese acasă din Crimeea părea să se fi îndeplinit.

O convinsese să se căsătorească cu el, reușise să îi ofere siguranță și un scop un viață, deși conacul încă arăta ilestul de neglijență dacă te uitai îndeaproape. Și în clipa aceea se părea că urma să aibă și un copil.

Uneori, se gândea cu reținere că își ispășise păcatele. Îl oferise Rebeccăi ceva important și bun în schimbul lucrului neprețuit pe care i-l luase. În același timp, se vindeca și el. Rănile fizice nu îl mai deranjaseră de luni > bune. Și celelalte răni păreau să se fi închis. Încă se repeta coșmarul acela, dar, din- fericire, nu la fel de des ca în trecut. Iar atunci când apărea, pur și simplu David se dădea jos din pat și părăsea încăperea ca să-și poată reveni singur, fără să o implice pe Rebecca în caz că se trezea.

Știa că nu avusese de ales decât să îl ucidă pe Julian. Știa că îl omorâse numai pentru că trebuise s-o facă. Nu pentru că îl ura. Nu pentru că o dorea pe Rebecca. Știa că îl iubise pe Julian. În ciuda a tot ce se întâmplase. Și înțelesese că iubirea era ceva necondiționat și că nu încetase să simtă asta pentru Julian doar din cauza caracterului său și a faptului că fusese

căsătorit cu femeia pe care o iubea el. Înțelegea că în realitate chiar nu avea nici un motiv să se simtă vinovat.

Aștepta răbdător să se vindece complet și să vină clipa în care să se poată uita la Rebecca fără să simtă nici cea mai mică urmă de vinovăție. Își spuse că, fără îndoială, urma să vină vremea aceea. Dar, între timp, aveau de sărbătorit Crăciunul - nașterea Domnului și, în clipa aceea, promisiunea nașterii propriului său copil.

Era pentru prima dată într-o lună când Rebecca se îmbrăcase într-o rochie elegantă. O rochie minunată de* un albastru-închis, care avea o croială mult mai largă decât ceea ce purta de obicei. Iar părul ei strălucitor precum aurul era pieptănat pe spate, într-o coafură care îi sublinia trăsăturile. Aproape că îi dispăruse complet talia. Sâni ei păreau mult mai mari. Până și chipul i se rotunjise. Părea incredibil de frumoasă în ochii soțului ei, care venise să o ia în brațe, să o aducă jos, după-amiaza devreme, în ziua de Crăciun.

- Ești superbă, îi zise el, ridicând-o în brațe, la fel cum făcuse cu o seară înainte.

Îi spunea adevărul, chiar dacă nu îndrăznea să o îmbrățișeze și să o sărute, așa cum și-ar fi dorit. Se străduia din răpputeri să o trateze cu o afecțiune tăcută, fără a-i cere să-și arate sentimentele, fiindcă asta ar fi tulburat-o. Și mereu își amintea cu groază pasiunea cu care o făcuse odată a lui.

Bradul de Crăciun o încântă, întocmai cum sperase. Iar când o așeză pe scaunul cel mai confortabil - și mai apropiat de foc ea îl imploră să o mute în colțul opus,
> .1 să poată privi pomul.

- Este absolut magic! zise ea. Ce idee minunată, Da- vid! A fost ideea ta?

Prima surpriză fu sosirea la ceai a tuturor vecinilor.

< 11 toții aveau, desigur, petreceri de organizat sau la ■ .ire trebuiau să participe. Dar fuseseră atât de îngrijo- rați pentru starea ei de sănătate, încât David îi convinsese destul de repede să vină la conac pentru măcar o ură, ca Rebecca să vadă că le fusese dor de ea și că în ilipa aceea era un membru al comunității acceptat și foarte valoros.

Totuși, nu o lăsase să se ridice de pe scaunul ei. Și, ilesigur, adunarea aceea era mult mai tăcută și mai rafinată decât cea de

pe hol, care venise cu o seară înainte, însă tot nu se putu abține să nu o privească neliniștit după ce plecă toată lumea și contele îi aduse un scaunel pe care să-și odihnească picioarele, în ciuda protestelor ei că nu era invalidă. Spera din tot sufletul că planurile pe care le făcuse pentru ziua aceea nu aveau să o obosească prea mult.

La scurt timp după aceea, sosiră copiii - toți elevii de la școală, însoțiți de directoare. Erau speriați, dar și entuziasmați și se uitau în jur cu uimire. Avuseseră concertul cu două zile în urmă, dar în după-amiaza aceea aveau să îl repete doar pentru plăcerea contelui și contesei de Hartington, a vicontelui și a lui Lady Tavistock. Dar cel mai mult o făceau pentru vicontesă, care petrecuse ore întregi la școală cu ei, învățându-i să citească și să coasă și arătându-le cât de frumos și amuzant putea fi cântatul. Firește, contesa de Hartington avea să îi acompanieze la pian, așa cum făcuse cu două zile în urmă.

Copiii cântară, dansară și recitară poezii, apoi interpretară spectacolul Nașterii Domnului. David se gândi că nici un Crăciun nu i se păruse mai frumos - să stea pe un scaun de unde putea vedea atât spectacolul copiilor, cât și pe soția lui. Pe chipul ei își făcuse loc un zâmbet cald. Atunci îi trecu prin minte întrebarea perfidă dacă Rebecca se mai gândise la ultimul Crăciun minunat pe care îl petrecuse împreună cu Julian - cel despre care începuse să îi vorbească seara trecută. Dar alungă grabnic din minte gândurile acelea.

David le cumpărase tuturor copiilor câte o minge. Le oferise cadourile după terminarea spectacolului, în timp ce contele le împărțea monede. Rebecca nu le putu oferi altceva decât zâmbete, laude și mulțumiri - atât micuților, cât și directoarei școlii - pentru că renunțaseră la o parte din ziua lor de Crăciun pentru plăcerea și bucuria ei. David se întrebă dacă Rebecca realiza că pentru acei copii - care aveau să fie conduși într-un salon elegant pentru un ceai fierbinte și bun - acela era probabil cel mai frumos dintre toate Crăciunurile și că întotdeauna aveau să și-l amintească.

Rebecca nu obiectă în nici un fel când o duse înapoi la etaj, după ce doamna Matthews îi conduse de acolo pe copii.

-Trebuie să te odihnești o vreme, îi spuse când o așeză pe pat, încă îmbrăcată. Abia dacă s-a terminat a patra lună.

- Da, zise ea. Dar s-a terminat, David. A cincea lună de sarcină abia începe.

De obicei, Rebecca îl privea cu o calmă stăpânire de sine. Și, în general, nu lăsa să se vadă ce simțea sau ce gândea în orice privință. Numai din când în când, ochii ei arătau ce se întâmpla de fapt în sufletul ei. Iar în clipit aceea, ochii îi străluceau - în parte de neliniște, în parte plini de speranță. Rebecca își dorea ca el să vorbească despre a cincea lună, nu despre a patra.

-Așa este, spuse el. începe. La fel cum va începe iu curând un nou an. Dar tu trebuie să continui să te odihnești cât mai mult posibil.

- Da, David, zise ea.

Era din nou soția supusă.

Mi

David și-ar fi dorit să o poată vedea pe adevărata Rebecca - cea care se ascundea în spatele demnității și .ti instruirii de ani de zile. Dar în aceeași măsură îi cui teamă de ce ar fi putut descoperi. Așa că expresia aceea ile fațadă pe care o afișa era mai bună decât realitatea.

-Îți mulțumesc mult pentru cadou, zise el dând să plece.

- O cămașă de mătase făcută de mine? spuse ea oarecum deznădăjduită. Mi se pare un cadou sărăcăcios în comparație cu ce ar fi putut face un croitor priceput, David. Doar că nu am putut să-ți cumpăr altceva. Îți mulțumesc și eu pentru cadou. Atinse pandantivul cu diamant pe care îl purta la gât pe un lanț de aur.

Un singur diamant, neîmpodobit cu altele ornamente sau cu o montură pretențioasă. Dar unul care nu avea nevoie de nimic altceva ca să fie frumos. La fel ca ea. David se întrebă cum ar fi reacționat Rebecca dacă i-ar fi spus asta.

-Dacă te simți îndeajuns de puternică, o să mă întorc după cină cu tata și cu Louisa, zise el. Poate am putea juca cărți. Ți-ar plăcea asta?

- Da, David, răspunse ea.

Oare în realitate ar fi preferat mai degrabă să fie lăsată în pace? Poate cu amintirile ei?

- De fapt, mi-ar plăcea foarte mult asta, adăugă ea.

David încuviință din cap și părăsi încăperea. Vorbise

serios.

Fusese un Crăciun mult mai frumos decât oricare altul pe care și-l putea aminti. Și anul viitor avea să fie și un copil în casă. Poate.

Se întrebă dacă ar fi provocat soarta dacă ar fi recunoscut că era fericit. Dar chiar era. Aproape pe deplin fericit. Și avea înainte tot restul vieții să o facă și pe ea fericită - să o ajute să uite de suferința îngrozitoare prin care trecuse. Să o ajute să se relaxeze într-o relație de afecțiune. Să transforme din nou căsnicia lor într-o realitate desăvârșită. Și poate chiar să îi mai ofere un copil s,au doi.

Dar chiar și acel copil le-at aduce amândurora mai multă fericire decât și-ar fi putut imagina în clipa aceea.

„Da“, se gândi el, după ce coborî și află că și Lou- isa fusese trimisă în camera ei să se odihnească. Da, era fericit.

Aproape.

capitolul 16

Crăciunul fusese perfect pentru amândoi, deși nu își spusese niciodată deschis lucrul acesta. Amândurora li se părea minunat că descoperiseră din nou spiritul Crăciunului după mulți ani. Reușiseră asta împreună, chiar dacă nici unul din ei nu știa că și celălalt simțea la fel. Dar, până la urmă, nu se dovedi tocmai perfect.

Contele și Louisa plecaseră spre Craybourne a doua zi după Crăciun. Erau amândoi nerăbdători să ajungă acasă, de vreme ce sarcina Louisei se apropia de final. David îi condusesese la gară și stătuse cu ei în căldura ,și confortul relativ al trăsurii, până când trenul cu aburi își făcuse auzită sosirea. Iar atunci se duseseră pe peron.

Mai mulți pasageri coborâseră din tren. David o sărutase pe obraz pe Louisa și o ajutase să urce, după care se întorsese ca să-i strângă mâna tatălui său, înainte tic a fi strigat de vocea familiară a unuia dintre nou-sosiți. Sir George și Lady Scherer se hotărâseră să facă o oprire în drumul lor spre casa din Gloucester, ca să-i viziteze de Crăciun pe dragii lor prieteni,

soții Tavistock.

David le făcu prezentările în grabă, după care conductorul fluieră, semnalând că trenul se pregătea să plece din stație.

Louisa îi zâmbi cu căldură lui Lady Scherer.

-Se pare că Rebecca va mai avea puțină companie, zise ea. Se va bucura.

- Soția mea are o sarcină destul de dificilă, le explică David încet noilor săi oaspeți, sperând în sinea lui că poate în acel al doisprezecelea ceas aveau să se răzgândească și să se urce înapoi în tren.

Dar un mic munte de bagaje fusese deja așezat pe peron lângă ei.

- O să se bucure să vă vadă, adăugă David, deși nu era sigur dacă era adevărat sau nu.

Când se aflaseră în vizită la Londra, Rebecca își dorise să ia cina împreună cu soții Scherer și poate că din punctul ei de vedere chiar fusese o seară plăcută. Cu siguranță Scherer îi primise călduros, iar Cynthia fusese prietenoasă cu Rebecca. Totuși, ei doi nu mai discutaseră niciodată despre seara aceea.

Pentru David fusese o adevărată tortură. Nu-i plăcuse niciodată în mod special de Scherej, de felul lui de a fi zgomotos și destul de impertinent. În alte circumstanțe, nu ar fi fost deloc încântat să petreacă o seară socializând cu el. Cu siguranță, nu mai era nevoie să i se amintească faptul că viața lui se legase de cea a lui Scherer. Și nu își dorea deloc să se afle în compania lui Lady Scherer, mai cu seamă că știa că femeia jucase un rol important în drama îngrozitoare care avusese loc în Crimeea.

Iar gândul că Rebecca avea să se afle în compania ei, fără să știe adevărul, îi umpluse sufletul de mânie și amărăciune.

Dar se părea că în clipa de față nu avea ce face în privința asta, la fel cum nu avusese nici atunci.

Din motive numai de el știute, Scherer alegea să îl trateze ca pe un erou. David presupunea că făcea asta pentru că îi datora viața. Dar, în același timp, Scherer ar fi trebuit să își amintească și cât de apropiați fuseseră el și Julian. Și ar fi trebuit să înțeleagă că David nu voia să își aducă aminte de acea zi fatidică din viața lui. Din păcate însă, lui George

Scherer părea să îi lipsească cu desăvârșire sensibilitatea.

Cum putea Scherer să o oblige pe soția lui să își amintească? Să re trăiască evenimentele din acea zi? Și văduva amantului ei? Dar poate că tocmai aceea era intenția lui Scherer. David avea o bănuială tulburătoare că omul o ura pe soția lui.

Și astfel, când se întoarse de la gară și urcă în dormitorul Rebeccăi să o aducă jos pentru ceai, îi dădu vestea că aveau oaspeți neașteptați pentru un număr neștiut de zile.

Cei doi erau acolo doar de două zile, dar Rebeccăi i se păruseră mai degrabă două luni. În a treia zi de Crăciun, petrecu toată dimineața în pat, la insistențele lui David, firește, dar la amiază coborî pe propriile ei picioare - care dintr-odată i se părură alarmant de slăbite și instabile - și se întoarse în camera ei abia după cină.

Sir George Scherer era la fel de prietenos, de vesel și de vorbăreț cum și-l amintea din Londra. Dar soția lui era foarte tăcută. Așa că Rebecca își propuse să fie o gazdă bună și amabilă. Chiar era hotărâtă să-i placă pe amândoi cât se putea de mult. Se simțea destul de rușinată de fanteziile sălbătice care îi trecuseră prin minte în luna pe care o petrecuse stând în pat. În fond, în seara aceea de la Londra nu avusese cum să existe o atmosferă chiar atât de sinistă cum și-o amintea ea.

Doar că atmosfera tensionată se instalase din nou.

- Mergi des la vânătoare, domnule maior? îl întrebă Sir George pe David, în a doua seară după cină.

- Nu tocmai, răspunse David. Și să știi că nu mai am gradul de maior sau orice alt grad militar de mai bine de o jumătate de an.

Sir George izbucni în râs.

- Dar eu mă gândesc mereu la tine ca la maiorul Tavistock, zise el. Am fost foarte norocos că ai fost acolo, nu? Crede-mă când îți spun, Lady Tavistock, că soțul dumitale chiar ar trebui să tragă mai des cu arma. Cu siguranță ar ține camera plină. N-am văzut în viața mea o împușcătură precum cea care l-a omorât pe rus... Mortal de bine țintită!

Rebecca zâmbi politicoasă și o întrebă pe Lady Scherer dacă știa să cânte la pian. Din păcate, nu știa.

-Mai ai pistolul acela? întrebă atunci Sir George. Pistolul cu care l-ai omorât?

- Da, răspunse David încordat. Poate ai vrea să ne cânti la pian un pic, Rebecca, dacă nu ești prea obosită.

- Îl mai ai? insistă Sir George. Ia adu-l, te rog, încoace, domnule maior. Mi-ar face mare plăcere să-l revăd. Și Cynthiei i-ar plăcea să-l vadă, nu-i așa, dragostea mea? Pistolul care i-a salvat viața soțului tău și l-a răpus pe nemernicul care a vrut să-l omoare?

Lady Scherer nu zise nimic. Rebecca se gândi că omul încerca să o chinuiască. Dar cum? Și de ce? Oare îi amintea că amantul ei îi salvase viața soțului ei, ca să o poată pedepsi în continuare?

Oare asta era? Dar nu, lăsase în urmă acele gânduri. Și nu voia să se mai gândească la ele în clipa aceea.

- Consider că e de prost gust să aduc un pistol în prezența unor doamne, zise David, ridicându-se în picioare și întinzându-i apoi mâna Rebeccai.

Rebecca văzu că David avea o privire rece.

-Ai dreptate, zise Sir George. Dar mi-aș dori să fi putut vedea și tu cum s-a întâmplat totul, dragostea mea. Direct în inimă, fără să piardă vremea să-și fixeze ținta. Un pistolar al naibii de bun. Dar mii de scuze, Lady Tavistock. Nu ar trebui să-ți trezesc în minte astfel de imagini, nu? De fapt, cred că n-ar face altceva decât să-ți amintească faptul că primul dumitale soț a fost ucis în aceeași bătălie. Parcă și el a fost împușcat tot direct în inimă, nu-i așa? Dar probabil găsești alinare în gândul că a murit ca un erou. Pentru că a fost într-adevăr un mare erou, doamnă!

Ce tot spunea acolo? Doamne, Dumnezeu, ce tot spunea acolo? Rebecca își așeză mâna în palma întinsă a lui David și se uită în sus în ochii lui extrem de reci.

- Este prima zi în care soția mea a coborât jos în salon după o perioadă foarte lungă, zise el. Mă tem că deja este epuizată. Muzica va trebui să aștepte pentru ziua de mâine. Hai, Rebecca. O să te duc sus în camera ta.

O ridică apoi în brațș, chiar dacă mai devreme coborâse singură, sprijinindu-se foarte tare pe brațul lui, și se puseseră

de acord că era bine ca pe viitor să se deplaseze pe picioarele ei, oricând când putea.

-îmi pare rău, zise ea, întorcând capul spre invitații lor. Vă rog să mă scuzați.

- Mie îmi pare de două ori mai rău, Lady Tavistock, zise Sir George și sări în picioare. Pe chipul lui își făcuse loc o expresie de căință. Mă trezesc mai tot timpul vorbind despre război, chiar dacă Cynthia îmi amintește că lumea vrea să uite că a existat vreodată. Și probabil dumneata îți dorești să uiți mai mult decât oricine altcineva. Mii se scuze, doamnă.

- Noapte bună, Lady Tavistock, zise încet Lady Scherer.

Trecu mult timp până când David veni la culcare. Ba chiar Rebecca adormise și avusese un somn destul de agitat până să vină el. Dar, înainte de asta, zăcuse acolo mult timp, privind în întuneric. Oare ce voise să spună cu vorbele acelea? Rusul pe care îl omorâse David fusese împușcat în inimă. Și Julian fusese tot împușcat în inimă.

Ce voise să spună cu asta? Ce insinuase? Chiar insinuase ceva? Insinuase că existase cumva o legătură între cele două împușcături? Dar nu avea ce legătură să existe. Se opri chiar când se apropie periculos de mult de punctul de a face o legătură. Dar nu. Ar fi fost un coșmar să-și lase gândurile să înainteze chiar și un pas în plus pe făgașul acela. Se uită în sus în întuneric.

A doua zi de dimineață, David îl rugă pe George Scherer să plece. îl duse la o plimbare călare foarte devreme, în timp ce doamnele încă dormeau.

- Ce am făcut în Crimeea, zise el pe neașteptate, odată ce se îndepărtară de grajduri, am făcut pentru că a trebuit. Nu pentru că mi-am dorit. Ar fi fost dureros să fiu nevoit să împușc orice coleg ofițer. Dar faptul că a trebuit să-l împușc tocmai pe Julian Cardwell a fost o agonie pentru mine, după cum sunt sigur că îți dai seama. Am crescut ca frații. Nu spun că motivul altercației voas- tre nu a fost justificat. Asta nu a fost problema mea. Dar si* îl pierd - să îl omor cu mâna mea - a durut al naibii de tare și încă doare mai mult decât îți pot spune în cuvinte. M-aș fi așteptat să înțelegi asta.

Era pentru prima dată când George Scherer nu zicea nimic.

- Soția mea l-a iubit foarte mult, continuă David. Și este dureros pentru ea să i se amintească de moartea lui, darămite de felul în care a murit. Nu vreau să i se amintească. Cu atât mai mult nu în momentul acesta. Se pregătește să nască, și sarcina ei n-a fost deloc ușoară.

- Nu, zise George Scherer pe un ton complet diferit de veselie sa obișnuită. Înțeleg că nu vrei să i se amintească, domnule maior. Mai ales despre felul în care a murit.

David se încruntă.

-Prezența ta aici nu face altceva decât să ne amintească amândurora despre ceva ce mai bine uităm cu totul, zise el. Și, oricât de lipsit de ospitalitate aş părea, Scherer, trebuie să te rog să nu-ți prelungești vizita.

-Mă întreb... spuse Sir George în timp ce călăreau înapoi spre casă după o plimbare foarte scurtă. Scherer tăcu mult timp, fără să spună ce anume voia să afle, apoi continuă: Te-ai căsătorit cu Lady Cardwell la foarte scurt timp după ce te-ai întors din Crimeea, domnule maior.

David se gândi că era întocmai cum bănuise. Omul nu venise deloc acolo din recunoștință că îi salvase viața.

- Așa că nu pot să nu mă întreb, adăugă Sir George atât de încet, încât era ca și când ar fi vorbit pentru sine, de dragul cui l-ai împușcat de fapt, domnule maior?

David trase adânc aer în piept.

- Dacă nu mă înșel, e un tren care pleacă în după-amiaza asta, replică el. La aceeași oră la care a venit cel cu care ai sosit alaltăieri.

- Eu și Cynthia o să-l luăm pe acela, zise Sir George, chicotind și părând din nou el însuși. Ne-ar plăcea să stăm mai mult, domnule maior, dar nu am vrea să solicităm peste măsură sănătatea lui Lady Tavistock. Cu toate acestea, ni s-a părut că era necesar să vă facem o scurtă vizită de Crăciun. Cynthia aproape că n-a vorbit despre altceva. După aceea se strădui să îi reproducă vocea, ca un soi de glumă: „Trebuie neapărat să îi vizităm pe soții Tavistock, fără de care tu nu ai fi în viață astăzi, George, dragule!“ Mi-a repetat asta de nenumărate ori de când am hotărât să mergem în vizită la Gloucester de Crăciun. Așa că am venit. În după-amiaza asta,

vom continua călătoria spre casă. O să mai venim în vizită cu altă ocazie, când soția ta o să se simtă mai bine. Poate pentru botezul fiului tău? O să mă rog să fie băiat. Orice bărbat își dorește să aibă un moștenitor.

David nu mai spusese nimic. După aceea, i se alătură lui Lady Scherer în salonul de luat masa când află că era singură acolo. Dar nu zăbovi prea mult. Femeia încremeni când încercă să vorbească cu ea. Era limpede că știa tot adevărul. Știa că el îl omorâse pe amantul ei. Pentru o clipă, David nu se putu abține să nu se întrebe dacă Lady Scherer îl iubise cu adevărat pe Julian și dacă, la urma urmei, doar plictiseala o împinsese în aventura aceea. Poate chiar îl iubise.

Dar, indiferent dacă îl iubise sau nu, cu siguranță îi era greu să discute politicos cu omul care îl omorâse pe amantul ei și îi salvase viața soțului său, care o ura și care probabil o și abuza. David se întreabă dacă George Sciter fusese mereu așa sau dacă se comporta astfel cu ea din pricina infidelității ei.

Dar nu voia să-și pună astfel de întrebări. Pentru că nu-și dorea deloc ca Cynthia Scherer să capete în mintea lui dimensiunea unei persoane reale. Așa că plecă după ce epuiză subiectul legat de vreme și o mai văzu o singură dată după aceea, după-amiază, când el și Rebecca își luară la revedere formal de la invitații lor. David nu îi însoți la gară.

Și astfel dispăru magia Crăciunului. Și odată cu ea, o parte din apropierea pe care o simțiseră amândoi. Rebecca se consolă cu un ceai, o cină și o oră petrecută în salon, în timpul căreia discuta în detaliu și destul de animat despre ce vor putea face la moșia Stedwell i > dată ce venea primăvara și munca putea fi reluată.

Dar nu mai putea ține totul în ea, așa cum făcuse până atunci. Întrebările, suspiciunile și temerile o chinuiau constant, ca o durere de măsea săcâitoare, fiindu-i imposibil să se gândească ori să vorbească despre altceva. Devenise imposibil chiar și să doarmă fără ca acele gânduri nedorite să-i invadeze visele.

„Oare la ce se referise Sir George?”

- David, zise ea într-o seară, când David veni târziu în pat. Pentru o clipă i se păru că era nemulțumit să o găsească

trează. Tu le-ai cerut să plece?

El își făcu de lucru învărtind jăraticul în șemineu, ceea ce nu era nevoie să facă.

- Este genul de om care trăiește din amintiri despre război, zise el. Și probabil că în următorii cincizeci de ani îi va plictisi cu asta pe toți oamenii pe care îi va întâlni, dacă mai trăiește atât de mult. Tu n-ai nevoie să auzi astfel de povești, Rebecca.

„De ce?” îi stătea pe limbă să îl întrebe asta. Dar nu avea curajul s-o facă.

El se duse spre pat și micșoră lumina lămpii înainte de a se întinde lângă ea. Nu o atingea niciodată. Totuși, în seara aceea părea mai distant și mai tăcut decât de obicei.

- David? zise ea.

Dar era o întrebare pe care nu o putea rosti. Pentru că o doamnă nu pune astfel de întrebări. Și adevărul era că Rebecca nu-și dorea să afle răspunsul.

- Da? răspunse el pe un ton destul de aspru.

- Lady Scherer a fost amanta ta?

Nu îi venea să creadă că îi ieșiseră pe gură cuvintele acelea. Se gândi că ar fi dat orice ca să le retragă. Nu știa nici ea ce anume o făcuse să pună întrebarea aceea nesăbuită.

Se așternu o tăcere scurtă.

- De ce ai crede că a fost? o întrebă el.

-Cred că nu îți este defoc recunoscător, răspunse ea. Cred că te urăște, David. Și sunt destul de sigură că o urăște și pe soția lui. Tu și ea nu vă uitați niciodată unul la altul, nu vă vorbiți niciodată.

- Așa că el ne pune față în față - și în fața ta - ca să ne pedepsească pentru o indiscreție din trecut, conchise el.

- Da, zise ea. Se simțea complet nefericită în momentul acela. Îmi pare rău, David. Nu ar fi trebuit să întreb. Nu este în nici un fel treaba mea. S-a întâmplat înainte de căsătoria noastră.

- Dar ar conta în vreun fel dacă s-ar fi întâmplat de atunci? o întrebă el. Dintr-odată îi vorbea pe un ton foarte aspru.

-Da, răspunse ea. Da, ar conta foarte mult, David. Infidelitatea este cel mai îngrozitor păcat care poate exista

într-o căsnicie. Așa este, nu crezi? Nu-mi vine în minte nici un alt lucru care ar putea să-l facă pe celălalt să simtă că nu este iubit și nu valorează nimic. Eu așa...

-Tu ai...? ceru el să știe.

- Cred că eu, una, aș vrea să mor, zise ea. Probabil și se pare o exagerare prostească. Totuși, eu aș prefera să mor. Dacă tu mi-ai face vreodată asta sau dacă Jul...

- Dacă Julian ți-ar fi făcut asta vreodată, completă el în locul ei.

- Îmi doresc că nu fi deschis discuția asta, spuse ea. Era mai bine ca ei să nu fi venit deloc în vizită, David. Te doare îngrozitor că a trebuit să o revezi? Și că a trebuit să dai ochii cu el? Inspiră adânc și apoi adăugă: Este foarte frumoasă.

El se întoarse atunci pe o parte, cu fața la ea. Îl putea vedea destul de bine în lumina pâlpâitoare a focului din șemineu. Chipul său era înăsprit de mânie sau de o altă emoție foarte puternică.

-Nu poate ieși nimic bun din răscolirea trecutului, Rebecca, zise el. Crede-mă pe cuvânt. Nimic bun. Doar suferință pentru noi amândoi. Doar tensiune într-o căsnicie care a fost imperfectă de la bun început. M-am căsătorit cu tine. Și ți-am făcut același jurământ pe care mi l-ai făcut tu mie. De atunci, te-am văzut străduindu-te din răputeri să respecți angajamentul pe care ți l-ai luat față de mine. Eu am făcut la fel. Și voi continua să fac .ista. Hai să facem o înțelegere și să lăsăm trecutul în urmă. Vrei? Te rog! Nu îi voi mai primi niciodată pe oamenii aceia în casa noastră.

Cuvintele lui o alinau într-un fel. Era complet devotat căsniciei lor. Da, văzuse asta și ea. Atunci când se căsă- lorise cu ea, îl lăsase în urmă pe David cel din trecut. Se schimbase. Iar asta era o alinare pentru ea. Și era posibil să-l fi plăcut mereu pe David dacă nu ar fi existat acele accese de cruzime și aceea reticență deplină. Poate chiar s-ar fi îndrăgostit de el. Deși ar fi fost imposibil, desigur. Pentru că se îndrăgostise nebunește de Julian.

- Da, zise ea. Ce ai fost în trecut nu este în nici un fel treaba mea, David. Mie mi-ai fost un soț bun. Mi-aș dori... Dar se opri și oftă adânc. Mi-aș dori doar ca și memoria să poată fi ștearsă cu puterea voinței. O să încerc. Nu o să-ți mai pun

niciodată asemenea întrebări.

În clipa aceea, David făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Întinse mâna și își lipi palma de pântecul ei.

- Cum te-ai mai simțit? o întrebă.

- Bine, îi răspunse ea. Mă simt foarte bine, David. Și sunt atât de plină de energie, încât îmi vine să alerg pe toată moșia.

- Cred că ar fi mai bine să nu o faci, zise el. Asta dacă nu vrei să primești cea mai cumplită muștruire din viața ta.

Rebecca închise ochii, sperând că el își va lăsa mâna acolo unde era. Dar nu o lăsa.

Îi spusese că răscolirea trecutului nu putea aduce decât suferință și tensiune în căsnicia lor. Oare ar fi avut parte de suferință și tensiune dacă ar fi răspuns la întrebarea ei cu un simplu cu „da“? Dacă ea știa deja despre Flora, oare chiar mai conta atât de mult dacă îi spunea adevărul despre Lady Scherer?

Sau oare el se referise la altceva?

Atât soldatul rus, cât și Julian muriseră după ce fuseseră împușcați în inimă. Nu! Nu exista nici o legătură între cele două incidente! Absolut nici una!

„O căsnicie care a fost imperfectă de la bun început." Da, fusese într-adevăr imperfectă. Dar nu imposibilă. Existase fericire de Crăciun, cu doar câteva zile în urmă. Dar era o căsnicie care nu ar fi putut supraviețui unei tensiuni atât de mari.

Legătura care îi unea era una foarte fragilă.

Avea dreptate. Era mai bine să lase trecutul în urmă. Dar și ea avusese dreptate. Trecutul nu putea fi șters doar prin puterea voinței. Mai ales când nu știa clar ce atrăgea după sine acel trecut.

Când se ridică din pat learcă de sudoare rece, David știu că fusese un alt vis. Și, într-un fel, mult mai înspăimântător. Se obișnuise cu celălalt coșmar și știa cum să-și revină după el. Dar acesta era unul nou.

Julian stătuse la picioarele patului. Doamne, Dumnezeu! I se păruse atât de real. Stătuse chiar acolo.

„Dave“, îi spusese el, afișând același zâmbet dulce și

fermecător. „Ar fi mai bine să-i spui, bătrâne. Chiar crezi că nu va afla niciodată? O să-i spună Scherer. O să-i spună, Dave, ca să-mi facă mie în ciudă că nu m-a putut omori cu mâna lui. Și ca să-ți facă ție în ciudă pentru că ai fost părtaș la umilința lui. O să-i spună. Mai bine o faci tu. Dar nu-i spune despre mine și Cynthia. N-a însemnat nimic, Dave. Dar Rebecca ar suferi. Nu vrei să-i spui, nu? Dar ar fi mai bine să-i spui celălalt lucru.“

Oh, Doamne, Dumnezeu! Fără ură. Fără acuzații. Fără furie pentru că se căsătorise cu Rebecca și stătea în pat lângă ea. Doar bunăvoință și farmec - și reticența de a-i fi dezvăluită propria slăbiciune. Și fusese al naibii de real! Ca și când chiar ar fi fost acolo, la picioarele patului, în conacul său de la Stedwell.

David se uită peste umăr. Rebecca îl privea. Ii putea vedea ochii chiar și în întunericul din cameră. Probabil că, după ce se întâmplase ultima dată, îi era frică să pătrundă în coșmarul lui.

- îmi pare rău, zise el. Te-am trezit.

- David, spuse ea, încet. Să știi că sunt aici dacă vrei vreodată să vorbești despre asta. Nu trebuie să porți asta •ingur, numai dacă așa preferi. Vreau să știi asta.

David se uita la ea tulburat.

„Eu l-am ucis pe Julian.“

Doar câteva cuvinte simple. Încercă să se audă ros- lindu-le. încercă apoi să-și închipuie reacția ei. încercă să simtă cum ar fi fost ca povara aceea să dispară de pe umerii lui și să se așeze pe ai ei. El știa că nu îi va spune niciodată cuvintele acelea. Nici măcar dacă s-ar fi putut convinge pe sine că era corect să facă asta și pentru ea, și pentru el. Nu, nu putea s-o facă. Pentru că asta ar fi însemnat că acele cuvinte ar fi trebuit să fie urmate de o explicație.

Rebecca ar fi suferit dacă ar fi aflat adevărul despre Julian. Exact asta îi spusese și Julian în visul său de mai devreme. Ar fi suferit? Mai degrabă ar fi distrus-o să știe asta. Spusese cu gura ei că și-ar fi dorit mai bine să moară. Și-ar fi dorit același lucru chiar și dacă el ar fi fost cel care i-ar fi fost infidel. Doar pentru că era soțul ei. Așadar, ce ar fi simțit dacă ar fi știut că Julian, iubirea vieții ei, îi fusese infidel? Nu! Nu i-ar fi făcut niciodată asta! Sub nici un chip!

- Mulțumesc, răspunse el.

Era mai bine să se ridice din pat, cum făcea de fiecare dată când avea coșmarul - sau celălalt coșmar - și să se ducă în altă parte pentru restul nopții.

Poate că i-ar fi putut reveni visul și ar fi ajuns să o rănească. Dar nu voia să se ridice de unde era. Își dorea mai mult ca orice pe lume să i se destăinuie ei, ultima persoană de pe lume cu care ar fi putut vorbi despre asta.

Se întinse din nou lângă Rebecca, după care se întoarse cu fața spre ea și văzu că și întorsese capul ca să se uite la el. Oh, Doamne, Dumnezeule, cât de mult o iușea! Cât de mult și-ar fi dorit ca tot ceea ce-i despărțea să dispară - toate barierele, toate tăcerile, toată armura. Chiar dacă la sfârșit nu i-ar fi rămas nimic.

Doar ca să o poată vedea așa cum era cu adevărat și ca ea să-l poată vedea pe el. Ca măcar o dată să se uite unul în ochii celuilalt și să-și privească sufletele.

Dar știa că nu exista nici o cale prin care să i se des- tăinuie fără să o rănească.

Și atunci făcu un lucru pe care dorise să îl facă de luni de zile. Își strecură un braț sub umerii ei, pe celălalt în jurul taliei sale și o trase mai aproape de el. O ținu în brațe ferm, dar nu prea strâns, lipind-o de trupul lui, cu tot cu pântecul ei umflat. După care își odihni obrazul pe creștetul capului ei.

- O să avem un băiețel sau o fetiță? îi șopti.

- Un copil, îi răspunse ea și întoarse ușor capul, sprijinindu-și obrazul de umărul lui. Un copil viu, David. Vom avea un copil.

- Da, zise el cu înverșunare. O să fim o familie, Rebecca. Și vom avea un viitor frumos.

capitolul 17

Onorabilul Charles William Neville se născu târziu, într-o după-amiază de la mijlocul lunii mai, cu o săptămână mai devreme decât era așteptat și cu câteva ore bune mai înainte de cât apreciaseră doctorul și moașa când fuseseră chemați de urgență la Stedwell. Trăvaliul fu scurt și intens, iar ițăsterea - rapidă.

Se întâmplase atât de repede, încât nici David însuși nu știuse nimic până când nu se întorsese de la casa unuia dintre arendașii săi, pe care îl ajuta la ridicarea unui hambar. Soția lui refuzase să-l cheme de la muncă de vreme ce fusese asigurată că se va fi înnoptat bine - sau chiar vor fi venit zorii - înainte să vină copilul pe lume.

Fiul său se născu la mai puțin de o oră după ce venise acasă și după ce se plimbaser nerăbdător prin fața dormitorului până făcu o cărare pe covor.

Cu toate acestea, Rebeccăi nașterea nu i se păruse nici rapidă, nici ușoară. Avusese dureri mari - cu pauze toarte mici între contracții - încă de dimineață, de când NC ridicase David din pat. Însă, până când își dăduse seama ce se întâmpla și o chemase pe

camerista ei, el plecase deja. Așa că nu dorise să-l cheme înapoi.

Auzise că toată durerea și epuizarea mamei erau uitate de îndată ce aceasta auzea pentru prima dată plânsul copilului ei. Zâmbi și chiar se auzi râzând, deoarece durerea și apăsarea din pântecul ei chiar dispărură imediat ce auzi pe cineva plângând tare, ca un protest vehement la adresa tratamentului la care fusese supus.

- Aveți un fiu, milady, îi spuse doctorul, iar Rebecca simți lacrimi de fericire revărsându-i-se pe obraji, chiar dacă în același timp și zâmbea, și râdea.

- Oh! exclamă ea. Vreau să-l văd! Unde e David? Che-mați-l pe David!

Dar se părea că unui soț nu i se permitea să intre în cameră până când nu erau șterse toate urmele de sânge, sudoare și durere.

Fiul ei era roșu, avea obraji grași, un nas mic și cârn, ochi întredeschiși și un cap mic și chel ca un ou. Gura lui era ca o gaură rozalie pe fața sa și prin ea țipa cât îl țineau plămânii. Rebecca strânse în brațele ei acea bucatică minunată și frumoasă de om și răsă, și plânse de bucurie.

- Șșșt, scumpule, îi murmură ea. Șșșt! Mama te-a înfășurat să stai bine și să-ți fie cald. Șșșt!

Se uita uluită la fiul ei. Fusese mult timp foarte real pentru ea. Mișcându-se și lovind cu mâinile și cu picioarele și umflându-i atât de mult pântecul, încât David comentase doar cu o săptămână în urmă că se pregătea sufletește să aibă tripleți. Simțise copilul, dar nu îl văzuse. Acela era copilul care se aflase în pântecul ei? Acel omuleț adevărat?

-Șșșt! zise ea, când fiul său se opri în sfârșit din plâns, parcă dându-și seama că era din nou la căldură.
Ce o să zică *papa* dacă urlă așa când o să vină să te vadă? Trebuie să te porți frumos pentru *papa*.

Copilul se liniști, cercetând lumea prin ochii săi întredeschiși.

Fusese nepoliticos deranjat, dar în clipa aceea găsea din nou alinare.

Și auzea din nou vocea aceea cu care era familiarizat. Doar că lumea aceasta era prea strălucitoare pentru a putea deschide ochii așa de repede.

Și, firește, nu îi conveni deloc nici câteva minute mai târziu, când fu luat de mâini străine, desfășat și îmbăiat. Nu îi plăcea și nu se sfia deloc să spună asta lumii întregi. Dar, în cele din urmă, curat și înfășat strâns, ajunse din nou acolo unde își dorea să fie, iar vocea aceea familiară din apropiere îi fredona un cântec tic leagăn. Așa că se opri din plâns.

Doctorul părăsi camera împreună cu moașa, promițând să-l trimită pe David sus. Rebecca se uita lung la copilașul somnoros cuibărit în scobitura brațului ei, dai tot nu se putea abține să nu arunce din când în când ochii spre ușă. Oare ce îl reținea?

David sosi însă la mai puțin de un minut după plo carea doctorului. Închise ușor ușa în urma sa și rămase pe loc. Rebecca se gândi că părea destul de temător. Și o năpădiră și pe ea emoțiile când îl văzu stând așa acolo, Pe el. Pe soțul ei. Pe tatăl copilului ei. În clipa aceea toată ființa ei fu cuprinsă de un amestec de tandrețe și bucurie, care semăna ciudat de mult cu dragostea.

- David, zise ea. Avem un fiu.

-Un fiu, repetă el. Părea aproape uluit. N-a vrui să-mi spună nimeni. Au zis toți că e mai bine s-o aud de la tine.

- Păi și nu vrei să-l vezi? îl întrebă ea.

Îi privi îndreptându-și ochii spre ghemotocul din hm țele ei. Îi privi înghițind apăsător și părăsind în cele din urmă sanctuarul ușii și traversând camera spre pat.

- E cam rozaliu și încrețit, zise ea neliniștită. O să dureze câteva zile până când capul lui va lua forma i ;ire trebuie.

Copilul încă se uita pe sub pleoapele întredeschise.

Își dorea foarte mult ca David să fie mulțumit. Mulțumit de ea. Și mulțumit de fiul său. Ridică apoi privi- i i*;i fiindcă el tot nu zise nimic. Plângea! Avea ochii plini de lacrimi care îi alunecau pe obraji.

- Este superb, zise el. Fiul nostru... întinse ușor mâna spre copil din instinct, dar se opri imediat și o lăsă înapoi pe lângă corp. Fiul nostru, Rebecca!

- Atinge-l, îl încurajă ea. Ia-l în brațe.

Dar el făcu un pas în spate.

- Ia-l în brațe, repetă ea, ridicând spre el puiul de om

înfășurat.

David îl luă cu foarte mare grijă. Expresia de spaimă de pe chipul lui dispăru treptat, lăsând loc uneia de uimire.

- Fiul nostru, repetă el, privindu-l cu ochi blânzi. Ai luce bine să te porți frumos cu mama ta, băiete. A suferii mult pentru tine.

Și băiețelul se supuse imediat.

Rebecca îl privea pe soțul ei spunându-i tot felul de prostioare fiului lor. Își spuse apoi că nu avea de ce *ă se mire. La urma urmei, era David. Același David pr care îl cunoștea de aproape o viață. Același David care II era antipatic cu un an în urmă. Cu un an în urmă, nn i măcar nu se întorsese acasă din Crimeea. Cu un an în urmă, nu și-ar fi putut închipui scena aceea nici în ieie mai bizare visuri.

În clipa aceea îi era foarte greu să îl privească cu ace- i, își ochi cu care îl privise în trecut. Sau cum îl privise în (Iun în care revenise la Craybourne, disprețuindu-l penii îi că se întorsese el, nu Julian. Sau în zilele următoare, ■ and o surprinsese incredibil de tare cerând-o în căsătorie. Și îi era din ce în ce mai greu să-și amintească indig- n, ura și dezgustul pe care știa că le simțise în clipa aceea numai gândindu-se la ideea lui. Sau în ziua nunții sale, când îi fusese foarte teamă că făcea o mare greșeală.

Dar acum îl vedea doar ca pe David. Bărbatul cu care locuise timp de aproape nouă luni. Bărbatul cu care se simțea liniștită și în largul ei. Ba chiar mai mult decât atât. Bărbatul la care ajunsese să țină foarte mult. Dar chiar și cuvintele acelea păreau prea puțin pentru a descrie ce simțea pentru el. Era cuprinsă de un sentiment de tandrețe caldă. În clipa aceea ținea în brațele lui copilul pe care îl zămislise în ea în noaptea nunții lor, sau în următoarea, sau chiar după aceea, fiul pe care îl adusese pe lume cu mai puțin de o oră în urmă.

Intre ei exista o legătură foarte puternică. Una aproape la fel de puternică precum însăși iubirea.

- Probabil ești obosită, zise el, așezând cu grijă copilul înapoi în scobitura brațului ei. A fost rău?

- îngrozitor, răspunse ea. Dar cred că se putea să fie mult mai rău, din câte am auzit. A durat foarte puțin comparativ cu alte travalii. Și fiul nostru a meritat fiecare clipă de chin. Cum să-l

botezăm?

-Tu ai vreo idee? o întrebă el.

Dintr-odată, păru prudent, ba aproape tensionat.

- Charles? zise ea. Pentru mine este Charles de câteva luni bune... sau Charlotte. Dacă nu cumva vrei să-l botezăm David, desigur. Sau William.

- Charles William, zise el. Cred că adoarme!

Rebecca zâmbi.

-Și exact asta/ar trebui să faci și tu, adăugă el. Pari obosită. Și doctorul m-a avertizat că o să fii. Te las să te odihnești.

Și abia atunci realizează și ea pentru prima dată cât de obosită se simțea.

- Rebecca, zise el înainte de a pleca, mulțumesc. Ți mulțumesc pentru fiul meu!

Charles stătea înfășat bine și la căldură - și treaz - în pat, în locul tatălui său. Stătea cuminte lângă mama sa, care adormise cu zâmbetul pe buze și cu obrajii umeziți de lacrimi. Una peste alta, noile împrejurări în care se găsea nu i se păreau la fel de rele ca la început. Închise pleoapele treptat. În cele din urmă rămaseră închise.

Clopotele bisericii din sat bătură o oră întreagă în ziua în care se născu un moștenitor la Stedwell. Și răsunară din nou în ziua botezului, pe care viconte le o declară zi de sărbătoare, pentru că muncitorii și majoritatea arendașilor săi își luaseră o zi liberă. Iar după slujba bisericească, fură cu toții invitați la conac să se bucure de grădină, să se delecteze cu mesele lungi și îmbelșugate, încărcate de mâncare și băutură, care fuseseră pregătite pe terasă. Toate familiile de seamă din ținut fuseseră invitate la conac pentru petrecerea de botez. Chiar și contele și contesa de Hartington veniseră pentru a le fi alături - împreună cu fiica lor, care se născuse cu trei luni înaintea nepotului ei.

În cele două luni de la nașterea fiului său, David hotărî că totul mergea foarte bine. Se întorsese în Anglia cu mai puțin de un an în urmă, cu inima plină de speranțe și cu sufletul împovărat de groază.

Sperase să uite, să se vindece și să înceapă o viață nouă, plină de sens. Îi fusese groază să dea ochii cu Rebecca, să vadă toate semnele suferinței pe care i-o cauzase. Și îi fusese groază să stea

față în față cu ea, știind că el era cel care îl omorâse pe soțul ei - pe mult iubitul ei Julian. Iar apoi, când o zărise, simțise toată greutatea responsabilității pe care o avea față de ea și născocise acel plan de a-i oferi un viitor.

I se părea greu de crezut că toate astea se întâmplaseră cu mai puțin de un an în urmă.

Lucrurile se aranjaseră incredibil de bine - cu câteva excepții notabile, desigur. Casa lui încă părea în paragină, deși nu putea să nu recunoască faptul că arăta de o mie de ori mai bine după ce fusese curățată temeinic și decorată cu draperii noi. Mai cu seamă că în clipa aceea se vedea și se simțea că locuia cineva acolo.

Încă existau toate barierele acelea între el și Rebecca, dar probabil acelea vor exista mereu. Odată cu trecerea timpului, își dădu seama că o căsnicie nu putea înflori când unul dintre parteneri îi ascundea celuilalt un secret atât de întunecat. Și mai era teama! Da, teama! Frica aceea îngrozitoare că Sir George Scherer ar fi putut apărea oricând cu dușmăniile sale neînțelese și cu insinuările sale viclene. Și mai erau visele, deși foarte rar îi mai apărea coșmarul uciderii lui Julian. Nu, în clipa aceea era cel mai adesea chinuit de visul în care Julian stătea la picioarele patului, vorbindu-i.

Oh, da, dacă stătea să se gândească și să se lase descurajat, în viața lui existau multe lipsuri care i-ar fi putut întuneca foarte ușor fericirea. Dar exista și fericire. Primul său an petrecut acasă îi adusese mult mai multă mulțumire și pace sufletească decât ar fi putut visa vreodată în timpul călătoriei spre Anglia.

Credea cu tărie că Rebecca își revenise aproape complet după cea mai mare suferință și că era aproape fericită cu noua ei viață. Dar nu prea putea fi absolut sigur de nimic când venea vorba de Rebecca. Pentru că tăcerile ei, disciplina și supunerea sa ar fi putut masca și fericirea, și nefericirea.

Dar trăia cu ea de aproape un an. Putea simți că era cel puțin mulțumită.

Își reluasese responsabilitățile de la conac, dar și multe dintre cele pe care le avea în afara casei. Se ducea la școală două după-amiezi pe săptămână, participa la întâlnirile diverselor comitete din care făcea parte și tocmai începuse să organizeze un picnic grandios, o serată cu cină și un bal pentru la vară - un eveniment care îi implica pe toți cei din ținut, indiferent că aparțineau de

clasa de jos sau de aristocrație. De fapt, un eveniment care avea să semene cu botezul lui Charles. Adusese o croitoreasă din Londra, înțelegând- du-se cu ea să se stabilească în sat și să angajeze trei sau poate chiar patru fete din partea locului, pe care să le instruiască.

Rebecca era convinsă că exista suficientă clientelă în vecinătate, încât să țină mult timp ocupată o croitoreasă bună - și poate chiar mai multe ajutoare. Și astfel ar fi mai putut salva trei sau patru fete, care nu ar mai fi fost nevoite să se mute într-un oraș industrial.

Dar cel mai mult era fericită cu noul ei statut de mamă. Și era complet absorbită de iubirea pe care o simțea pentru Charles. David se gândi că măcar atât făcuse pentru ea dacă restul nu conta la fel de mult. îi oferise un copil al ei. îi oferise sentimentul de a se simți realizată și împlinită ca femeie. îi oferise un copil căruia să-i poată dăruia toată dragostea care zăcuse ascunsă în ea timp de aproape doi ani.

Prima dată când intră în odaia copilului și o găsi acolo alăptându-l pe Charles, în timp ce îi cânta încet și legăna cu piciorul balansoarul în care stăteau amândoi, înțelese numaidecât că se simțea rușinată. Și totuși rămase acolo, privindu-i pe soția și pe fiul lui. Ca un spectator tăcut. La o mică depărtare și nu tocmai inclus în cercul lor de iubire, dar totuși suficient de aproape încât să îi poată încălzi și bucura sufletul. Pentru că, în fond, el era cauza acelei iubiri. El îi oferise asta. El pusese pruncul acela în brațele ei.

Și se întoarse apoi de multe ori, pentru ca ea să se obișnuiască astfel cu prezența lui și să se relaxeze. Ii plăcea să îl privească pe fiul lui sugând cu lăcomie de la sânul ei, cu pumnul său mic strâns și cuibărit pe carnea ei caldă. îi plăcea să îi privească brațele drăgăstoase și ochii plini de iubire.

îi plăcea să privească cum întreaga lui lume încăpea într-un simplu balansoar. Liniștea sufletească după care tânjise. Soția lui. Fiul lui.

Iar ea nu încerca în nici un fel să îl îndepărteze. O parte din el se temuse de asta la început. Lui David îi fusese teamă că, o dată cu nașterea copilului, avea să devină complet neimportant pentru ea - în fond, pe el nici măcar nu-l iubea. Dar, din fericire, nu se

întâmplase asta. Firește, nici nu ar fi avut cum să se întâmple. Nu cu Rebecca. Ea ar fi făcut mereu ceea ce trebuia.

Era soțul ei și capul familiei sale. întotdeauna avea să țină seama de el. Cu toate acestea, îi plăcea să creadă că datoria nu era singurul lucru care o motiva să-l primească în cercul ei de iubire.

Îi dădea adesea copilul ca să-l țină în brațe după ce adormea, sătul după masă. Iar ea se acoperea atunci la loc, cu privirea sfioasă coborâtă în pământ.

Și mereu când îl ținea în brațe pe fiul lui simțea o bucurie de nedescris. Ar fi continuat să vină în camera copilului chiar și numai pentru asta. Însă continua să vină și din alt motiv. Acolo, ei trei erau o familie. I se părea că lumea întreagă putea fi ținută sub control acolo. Lumea care reprezenta o amenințare pentru el. Pentru că ascundea un secret care ar fi năruit totul din temelii dacă Rebecca l-ar fi aflat vreodată.

- O să aibă părul tău, îi zise o dată când ținea copilul în brațe. Dacă se va hotărî vreodată să-i crească și un pic de păr.

-Băiețelul meu scump cu păr de aur, spuse ea, tre- cându-și ușor mâna peste puful de pe capul copilului, care era fin și aproape invizibil. Cu ochi albaștri minunați ca ai tatălui său.

David aproape că își putea imagina că tandrețea din vocea ei i se adresa și tatălui.

În două luni, Rebecca avea să își revină complet după naștere. încă împărțea patul cu ea, chiar dacă nu mai făcuseră dragoste de aproape un an.

La începutul căsniciei lor, făcuse dragoste cu ea trei nopți la rând, de șase ori în total. Nu știa ce avea să se întâmple după ce acele două luni.

Tânjea după ea și ura că se apropia momentul când trebuia să ia o decizie. Mai cu seamă că înțelegea foarte bine că decizia aceea urma să fie numai a lui. Ea avea să își facă datoria de soție. Dar oare va fi la fel pasivă și de hotărâtă cum fusese în noaptea nunții lor și în celelalte două care urmaseră?

Nu se putea aștepta la mai mult decât atât. În fond, ista era tot ce ceruse de la căsnicia lor. Fusese complet nesăbuit!

Uneori, își amintea fără voia lui ceea ce îi spusese tatăl său în ziua în care el și Rebecca își anunțaseră logodna. „Nu o să fii

fericit cu Rebecca. Tu ai nevoie de mai mult decât îți poate oferi ea.“ Nu voia să-și amintească.

Totul mergea bine. Era aproape fericit. Și ea era aproape fericită.

Însă nu avea nici cea mai mică idee ce urma să se întâmple la finalul acelor două luni.

Erau afară împreună. Stăteau în mijlocului foișorului cu trandafiri sau mai bine zis a frunzișului care în anul următor avea să devină un adevărat foișor cu trandafiri. Deocamdată totul nu era altceva decât un gârduț verde, o arcadă plină de tulpini cățărătoare fără flori, o fântână fără apă și tufe de trandafiri fără boboci.

Dar anul viitor toți trandafirii de acolo aveau să înflorească. Anul viitor...

Rebecca se gândi că era foarte plăcut să poată privi din nou spre viitor plină de speranță. Anul viitor, Charles va fi mai mare și probabil avea să meargă deja. Și, fără îndoială, avea să se împleticească printre picioarele tuturor, făcând toate năzdrăvăniile imaginabile. Nu credea că îl va putea ține închis în odaia copiilor cu o doică. Își dorea din tot sufletul să poată petrece fiecare moment posibil din educația lui împreună cu minunea ei. Poate singurul ei copil.

-Așadar? zise David. Cum ți se pare? Un pic mohorât?

-Oh, nu, deloc, răspunse ea. Mă gândesc doar la ce era aici când am venit vara trecută. Copaci neîngrijiți care întunecau ferestrele cu ramurile lor mult prea mari. Și acum avem începutul unui foișor cu trandafiri. Mă bucur foarte mult că te-ai hotărât să îi angajezi și , anul acesta pe tinerii aceia, David. Nu le-ar fi plăcut deloc viața la oraș.

- O să fie minunat aici odată ce vor înflori trandafirii, zise el. O să fie colțișorul tău special din grădină, Rebecca.

-Când vor înflori trandafirii... repetă ea oarecum nostalgică. Ai spus asta și anul trecut. Îți amintești?

„Când vor înflori din nou trandafirii, ai putea fi stăpâna propriei tale case. Ai putea avea o viață nouă și împlinită. Ai putea avea ceva care să înlocuiască suferința și golul din sufletul tău“, asta îi spusese.

- Da, răspunse el. Deși nu au înflorit pur și simplu aici... încă. Dar anul următor vor înflori. Ți-am promis o nouă viață și un nou scop în viață, nu-i așa? Ei bine, le-ai găsit?

Tonul lui era oarecum aspru.

- Au fost atât de multe de făcut aici, spuse ea. Și încă sunt. Dar chiar cred că am reușit să aducem o mică schimbare în viețile unor oameni, David. Și, după cum mi-ai promis, nu mai am sentimentul acela că nu-mi găsesc locul sau că nu am un scop în viață. Acum îl am pe Charles.

- Și ești fericită? o întrebă el. Mulțumită măcar?

Mulțumită da. Dar fericită? Oare era fericită? Uneori, când nu se gândea prea mult la asta, i se părea că era într-adevăr fericită. Dar poate că nu era. După moartea lui Julian, își spusese că nu va mai putea cunoaște fericirea niciodată. Și erau prea multe lucruri pe care trebuia să le țină departe de mintea ei. Probabil nu s-ar fi putut relaxa niciodată suficient, încât să devină cu adevărat fericită. La urma urmei, existau Flora și Richard - pe care îi văzuse ultima dată la botezul lui Katie. Și fusese bucuroasă să descopere că noul arendaș al fratelui ei se arătase interesant de Flora. Și mai erau Lady Scherer și tot misterul care înconjură acea parte a vieții lui David - dar și a lui Julian -, despre care ea nu știa nimic. Asta, dacă exista într-adevăr vreun mister. Dar hotărâse să lase lucrurile așa și să nu se mai gândească.

- Da, David, răspunse ea încet, în cele din urmă. Însă își dădea seama că nu fusese suficient de clară ca el să înțeleagă la care din întrebări îi răspunsese. Adevărul era că nici ea nu era sigură de asta.

-Te-a vizitat doctorul în dimineața asta, zise el.

-Da.

- Este totul bine? o întrebă. Cu Charles? Și cu tine? -A urlat indignat cât îl țineau plămânii, zise ea. Nu i-a convenit deloc că i-a fost întrerupt somnul. Dar da, suntem amândoi bine, David.

Rebecca inspiră adânc și rupse din gârdulețul viu o Irunză care scăpase cumva de foarfecă. Se așternu tăcerea, iar ea se întrebă dacă mai exista tensiunea aceea tulburătoare dintre ei. Ii era frică să ridice privirea și să se uite la el.

- Rebecca, zise el. Căsnicia noastră a fost mereu menită

să fie una adevărată, nu-i așa? Pentru că am căzut de acord încă de la început că nu ar putea exista o relație incompletă între noi.

El hotărâse asta. Însă avea perfectă dreptate. De fapt, simțise și ea asta la începutul căsniciei lor, când el se mutase să doarmă în altă cameră, înainte să își dea seama că rămăsese însărcinată. Așa că îi răspunse simplu: -Da.

- Și vreau să putem avea din nou o căsnicie adevărată, zise el. Dacă poți îndura asta.

Ea ridică privirea și îi întâlni ochii.

- Sunt soția ta, David, zise ea. Nu am nici un drept să te refuz. Și nici nu am făcut-o vreodată. Tu ai fost cel care a...

-Nu vreau să fiu servit doar din datorie, replică el. Nu de către soția mea, Rebecca.

Nu o făcuse doar din datorie. Era mai mult decât atât. Sau poate la început...

Dar acum era mai mult decât atât. Își aminti cât de tare îl dorise și cum se simțise întru câtva stânjenită când venise prima dată în patul ei. Și cum apoi devenise dependentă de prezența lui în timpul sarcinii. Și cât ușor mult își dorea în clipa aceea să fie atinsă, să...

Urâse întotdeauna asta cu Julian. Și totuși, îl iubise din tot sufletul ei. Așa că nu înțelegea de ce în clipii aceea i se părea atât de important să aibă o căsnicie în toată deplinătatea cuvântului și să se unească trupește cu el dacă nu și altfel.

- Nu dacă este ceva pentru care trebuie să te întărești sufletește, zise el.

-Vreau să fiu soția ta, David, răspunse ea.

Putea înțelege din ochii lui că acele cuvinte i se păreau destul de ambigue. Că încă nu înțelegea dacii ea vorbea astfel din datorie sau din dorință. Dar nu îi putea vorbi mai clar decât atât. Nu despre astfel de lu cruri. Și simți că se înroșește.

- Foarte bine atunci, rosti el pe un ton destul de tăios.

capitolul 18

Rebecca îl hrănise pe Charles. Uneori, micuțul doimea toată noaptea, fără să se trezească.

Parcă ar fi știut că venise rândul tatălui său să îi tulbu re

noaptele Rebeccăi. David aștepta la fereastra camerei lor, la fel cum făcuse în noaptea nunții. Era cuprins de nerăbdare și de neliniștite, la fel ca atunci. Nu se știe niciodată când era vorba de Rebecca. Dar trebuia să iie o căsnicie adevărată. Iar cu mai puțin de atât nu ar li putut funcționa.

La fel ca în noaptea nunții lor, ea intră în dormitor tăcută, închizând ușa camerei de garderobă, de pan .l acolo s-ar fi aflat cineva care dormea și pe care nu voia săd trezească. Șovăi o clipă, la fel ca în acea primă noap te, de parcă nu era sigură cum să continue. Și, la fel cu în prima noapte, se duse el la ea.

-Va trebui să-l învăț pe fiul meu bunele maniere la masă, zise el. Suge zgomotos și lacom.

- Doar la început, spuse ea. Odată ce își dă seama i ă masa nu o să-i fie furată, se liniștește și începe să se bucure de ea cu mai multă delicatețe.

- O să se îngrășe, zise el.

- Era gras de când s-a născut, adăugă ea și zâmbi.

Lui David îi plăcea să o vadă zâmbind. Și se bucura i ă în perioada aceea zâmbea mult mai des decât la începutul căsnicie lor. însemna că se mai relaxase cumva. Se gândi că era ca și când ar fi fost din nou noaptea nunții lor. Trecuse aproape un an de când nu mai făcu- se dragoste cu ea - chiar și atunci, existaseră doar trei nopți. Ridică ușor mâna și-i atinse obrazul cu degetele. Zâmbetul îi dispăru.

Buzele ei erau moi, calde și lipite și nu se mișcau deloc sub ale lui. îi cuprinseseră fața în palme și o sărută tandru, lăsându-și buzele să zăbovească pe pleoapele ei, pe obraji ei, pe bărbia ei. Lăsându-o să-i simtă gura deschisă pe a ei și limba pe conturul buzelor.

Nu simțea nici un răspuns din partea ei, dar nici lipsa unuia. Era caldă, relaxată și ascultătoare.

„Nu te aștepta la prea multe!“, îi zise el. „Și nu te gândi la Julian.“

-Vino în pat, îi spuse, eliberându-i fața și așezându-și un braț în jurul umerilor ei.

Ea se lăsă ușor spre el. Nu tresări și nici nu dădu să se îndepărteze.

El își dorea să o vadă. Totuși, micșoră flacăra lămpii înainte de se băga în pat lângă ea. Nu voia să o facă să se rușineze. în semineu nu ardea nici un foc care să facă mai multă lumină.

Rebecca stătea acolo relaxată în timp ce o sărută. Și, în cele din urmă, întredeschise buzele, pentru ca limba lui cercetătoare să poată pătrunde înăuntru.

Simțea gust de căldură, de umezeală și de dulceață. Se simți întărindu-se de dorință și apoi veni nevoia de a se lipi de ea pentru a continua cu actul pe care îl simula limba lui. Dar se forță să își controleze mintea și trupul.

Ea rămase relaxată, în timp ce el îi ridică ușor cămașa de noapte și își plimbă palma în sus pe trupul ei, sub cămașă, spre sâni. Apoi îi înconjură ușor movilele catifelate cu vârfurile degetelor, mângâind« în timp ce o săruta. Pe cât era de lady la exterior - cu corsetul ei strâns și rochiile cuviincioase și elegante - , pe atât de femeie era sub toate materialele care o ascundeau. Și o dorea foarte mult în clipa aceea. Dar se obligă să îi pregătească trupul cu o răbdare aproape metodică.

Nu avea să-i atingă sfârcurile. Pentru că acum îi aparțineau fiului său. Își plimbă palma din nou în jos pe trupul ei, mulând« pe talia ei subțire, pe curba voluptu- oasă a șoldului ei și pe coapsa caldă, urcând« apoi spre coapsa interioară și tot mai sus.

Ea rămase relaxată în timp ce degetele lui o deschideau și o mângâiau, încercuind cu degetul intrarea din tunelul ei secret. Dar trupul ei răspunse imediat atingerii lui, iar când atinse cu degetul mare mugurele mic al feminității ei, acel petic de carne pulsă ușor. Corpul ei se pregătea pentru el.

Rămase relaxată și, când veni deasupra ei și își coborî greutatea, el îi desfăcu larg picioarele cu ale lui și se poziționă pentru uniunea trupurilor lor. O simțea inspirând adânc și liniștitor când o pătrunse ferm. Dar, chiar și așa, tot îi simți trupul încordându-se puțin. Rămase nemișcat, ascuns adânc în interiorul ei, așteptând să-și recapete stăpânirea de sine și să se relaxeze la loc. Măinile ei nu îl atingeau deloc. Ea ținea brațele desfăcute pe saltea, de o parte și de a alta a corpului. Așa că își așează brațele peste ale ei și i le depărtă și mai mult.

O surprinsese înainte să se poată controla ca să fie supusă și să-și facă datoria până la capăt. Măinile ei erau rigide sub ale lui, iar degetele ei se așteptau în saltea ca niște gheare.

Își lăsă mâinile acolo unde erau, în timp ce ale ei se relaxară. Își sprijini fruntea pe pernă, deasupra umărului ei, și simți cum i se face rău. I se făcea rău fizic. Făcea dragoste cu o femeie care îi

considera atingerea dezgustătoare. O femeie care îi permitea să îi folosească n upul din simplul motiv că era soțul ei.

Nu se schimbase nimic. Nici măcar un singur lucru blestemat. Doar el și așteptările lui. Se retrase din trupul ei și se ridică, după care se dădu jos din pat și se duse la lereastră. Se condamnase la asta pentru tot restul vieții. Se legase de ea pentru totdeauna.

În spatele lui, se așternu liniștea pentru multă vreme. Și apoi se auzi un foșnet.

David își dori să fi ieșit din camera. Era mai bine să se întoarcă în camera în care dormise o perioadă lungă la începutul căsniciei lor. Adoua zi, urma să ordone să i se mute acolo lucrurile pe care le avea în camera de garderobă. Într-un fel sau altul, trebuia să învețe să trăiască și cu o căsnicie care nu era una adevărată.

Cu o parteneră de afaceri. Cu mama fiului său.

- David?

Nu își dăduse seama că Rebecca se dăduse jos din pat și că stătea chiar în spatele lui. Vocea îi tremura.

El înghiți apăsător.

-Ce am făcut greșit? îl întrebă ea. Avea vocea mai subțire decât de obicei. Părea pe punctul de a izbucni în plâns. Am încercat. Am încercat așa de mult să te mulțumesc! Nu știi ce altceva să fac. Nu știi ce vrei.

El își încleștează atunci mâinile pe pervazul ferestrei, închise ochii și lăsă capul în jos. Își dorea din tot sufletul să fi părăsit dormitorul imediat ce se dăduse jos din pat.

-Ce vreau? zise el. Știi ce nu vreau, Rebecca. Nu vreau să te siluiesc. Nu e deloc un sentiment plăcut.

Se așternu o scurtă tăcere.

- Dar sunt soția ta, șopti ea în cele din urmă.

Putea auzi șocul din vocea ei.

- Nu pot să... mă unesc cu un trup care se încordează din cauza atingerii mele, mi se pare mai degrabă siluire, >zise el. Nu o să te mai ating niciodată, Rebecca. Și nu trebuie să simți că ai eșuat în datoria ta de soție. Pur și simplu aleg să nu te mai ating.

- Dar nu m-am încordat din cauza ta.

Vocea ei suna îngrozită.

El râse scurt și fără umor.

- Nu, nu chiar, aprobă el. Tu chiar te-ai străduit, Rebecca. Știu asta. Ai o stăpânire de sine excepțională. Cred că asta

e cea mai mare putere a ta, nu-i așa? Dar să știi că relaxarea forțată și respirațiile adânci nu mă păcălesc deloc. Și nici mâinile tale încleștate în saltea. Chiar crezi că pot găsi vreo plăcere în siluirea unei femei care s-a educat să depășească dezgustul pentru a mă primi în ea?

- Dar nu a fost nici un dezgust, zise ea. Oh, David, nu a fost deloc asta.

-Atunci poate ai vrea să-mi explici și mie ce naiba *se* întâmpla, spuse el. E târziu. Vreau să apuc să dorm și oricum și tu va trebui să te trezești devreme ca să-l hrănești pe Charles.

-Nu am fost dezgustată. Nu trebuie să crezi asta. Doar că mă simt rușinată. Nu e cuviincios. Femeilor nu ar trebui să le... este vulgar. E un păcat. Nu voiam să știi. Nu am vrut să te simți dezgustat de mine. Nu se va mai repeta, David, îți promit. Doar că a trecut atât de mult timp și eu... Inspiră adânc, parcă pentru a-și aduna puterile, după care continuă: Eu chiar am vrut să-ți placă. Am vrut să fiu complet supusă, dar am eșuat. Mai dă-mi o șansă. Te rog, nu pleca. Te rog, nu pleca din nou. Nu se va mai repeta!

Se holba la ea încremenit. Nu o mai văzuse niciodată așa. Era aproape înnebunită de durere.

- Ce nu ar trebui să facă femeile? întrebă el.
- Nu se va mai repeta, zise ea.
- Ce nu se va mai repeta?

Lumina slabă care intra pe fereastră îi permitea să-i vadă chipul. Își mușca buza de jos.

- Ce nu se va mai repeta? insistă el.

-Mi-a plăcut, șopti ea. A trecut atât de mult... Iar tă-mă, David.

- Pentru că m-ai dorit? întrebă el încet.

- Nu se va mai repeta, spuse ea.

- Tocmai că ar fi bine să se repete dacă vrem să continuăm căsnicia asta.

Rebecca se uita la el mută de uimire.

-Trăim în niște vremuri îngrozitoare, zise el. Nu cred că a fost așa mereu de-a lungul istoriei. Femeile, doamnele chiar sunt învățate că e un păcat să le placă apropierea fizică, Rebecca? Că sexul este ceva greșit?

- Nu ceva greșit, zise ea și înghiți în sec. Ci este pentru plăcerea soțului. Și pentru a aduce copii pe lume.

Se opri la timp, înainte de a scoate pe gură o înjurătură pe care

ea probabil oricum nu ar fi înțeles-o.

-Așadar, o soție nu trebuie să simtă plăcere? zise el.

- Plăcerea înseamnă a oferi plăcere, răspunse ea. Și a purta un copil în pântec. Și a-l îngriji. David...

El și lipi atunci ferm degetul de buzele ei.

- Vrei să îmi aduci plăcere? o întrebă el. Consideri că e datoria ta să faci asta?

- Da, răspunse ea. Nu voi mai...

Li puse din nou degetul pe buze.

- O să-mi oferi plăcere dacă îți permiți și ție plăcerea, zise el. Este datoria ta să mă lași să-ți produc plăcere, Rebecca! Și să-ți arăți deschis plăcerea aceasta!

- Dar ar fi necuviincios...

Degetul lui se lipi și mai ferm pe buzele ei.

- Dumnezeu ne-a dat și trupuri, și suflete, zise el. Și a creat bărbatul și femeia ca să trăiască împreună, să iubească împreună și să procrezeze împreună. Nu a spus niciodată că bărbatului trebuie să îi placă și că femeia trebuie doar să îndure. Preoții secolului nostru au inventat lucrul acesta. Bărbatul și femeia au fost creați ca egali și sunt egali în fața lui Dumnezeu.

O lăsă să-și miște ușor buzele sub degetul lui. însă nu îl îndepărtă de tot.

-Nu te pot folosi ca soție a mea dacă nu faci altceva decât să te supui, Rebecca, zise el. Nu mă aștept să primesc dragostea ta. Asta nu a fost niciodată o parte din înțelegerea noastră. Dar vreau să obținem amândoi la fel de multe în urma acestei căsnicii. La fel de mult confort, același sentiment că avem un scop în viață, la fel de multă prietenie și la fel de multă afecțiune. Și la fel de multă plăcere. Te voi avea fizic numai dacă mă vei avea și tu. Lăsă apoi mâna jos și așteptă.

- Dar vreau să vrei, zise ea precaută.

- Nu, replică el cu asprime.

Și apoi refuză să umple tot el tăcerea care urmă. Pentru că depindea de ea. Viitorul lor depindea de ea.

-Am nevoie de tine, șopti ea. Te rog, David. Am nevoie de tine. Nu pleca iar de lângă mine. Nu pot îndura singurătatea și pustiul!

-Nici eu, zise el. Atunci vom fi împreună numai dacă vom avea aceleași dorințe? Fără ca nici unul din noi să ia sau să ofere mai

mult decât celălalt?

Ea încuviință din cap.

David simți cum îi tresaltă inima. Iar când ridică mâinile ca să o atingă, nu era sigur dacă nu cumva se adâncea în ceva care era peste puterile lui. Ceva mult mai mult decât putea îndura. Pentru că el îi promitea totul, iar ea la fel lui, când de fapt nici unul din ei nu putea oferi totul.

Dar alungă cu hotărâre acel gând din mintea lui.

Spusese că avea nevoie de el. Oh, Doamne, Dumnezeu! Avea nevoie de el!

Rebecca nu știa sigur cu ce anume tocmai fusese de acord. Se simțea complet neliniștită. Și pășea pe un tărâm total necunoscut ei. Recunoscuse că avea nevoie de el. Ba aproape că îl implorase să rămână cu ea. Să facă dragoste cu ea. Ideea că nevoile și dorințele unei femei nu erau importante era ceva foarte adânc înrădăcinat în ființa ei.

David spusese că ea era egala lui. Și că trebuiau să fie egali în toate. Că nu ar fi putut continua să fie soțul ei dacă ea era doar o soție supusă.

Doar că ea nu știa cum să fie o altfel de soție. Și i se părea greșit. El îi spusese că nu era așa. Și îi spusese care «ta datoriei ei. Așa că trebuia să i se supună. Promisese să sta cu toată sinceritatea în ziua nunții lor. Prima și cea mai importantă îndatorire a unei femei era să asculte ile soțul ei.

Cămașa ei de noapte se închidea în partea din față. Avea nasturi care se întindeau de la gulerul înalt, până la nivelul taliei. La început, când mâinile lui se așezară ne umerii ei și coborâră apoi ca să desfacă nasturii, Rebecca presupuse că îi va descheia doar pe primii. Ca să o sărute pe gât, poate? Doar că el nu se opri.

Își dădu seama ce era pe cale să se întâmple când îi trase cămașa de pe umeri și îi îndreptă brațele de o parte și de alta a corpului. Fu absolut înspăimântată și stânjenită în clipa în care cămașa de noapte alunecă de pe trupul ei, dezgolindu-i brațele și sânii, apoi talia și soldurile și căzând pe podea în jurul gleznelor. Ochii li se obișnuiseră cu întunericul, iar lumina oferită de o lună plină strălucitoare și de stele se revărsa înăuntru pe fereastră.

Ea era cu fața spre geam. Nu voia ca el să o vadă goală. Închise ochii în clipa în care el făcu un pas spre ea.

Apoi îi cuprinse mâinile în ale sale și i le ridică spre nasturele cămășii lui de noapte. Nu! încercă să-și smucească mâinile și să le îndepărteze.

- Da, zise el, aprig. Da, Rebecca.

Ea rămase cu ochii închiși. Își simțea mâinile stângace, de parcă ar fi avut zece degete mari. Se opri după ce deschise primul nasture. Dar știa ce voia de la ea. Știa ce avea de făcut. Făcea un efort să respire.

Îi simțea umerii calzi, fermi și musculoși. Însă degetele de la mâna ei stângă atinseră o suprafață dură. Cicatricea lui. Deschise ochii chiar când el se dezbrăca de cămașa de noapte, lăsând-o să cadă la podea. Oh, Doamne, Dumnezeule! Era superb! Era absolut superb! Simți că aveau să o năpădească lacrimile, așa că își mușcă buzele.

* în clipa aceea el îi atinge doar capul. Își pusese o mână pe ceafa ei, iar cu cealaltă o prinsese de bărbie și îi ridică fața ca să o poată săruta. Deschise gura fără să aștepte să îi ceară asta limba lui și rezistă impulsului să a-și reprima instinctele. De a se educa să fie supusă. Îndrăznise să simtă totul. Să simtă umezeala caldă a gurii lui pe a ei. Să simtă asprimea limbii lui, care îi invada gura și făcea cerculețe în jurul limbii ei, înainte de a îi mângâia interiorul obrazilor și cerul gurii foarte sensibil.

Era o senzație primară, care o însălmântă o clipă.

Se auzi atunci gemând ușor.

Apoi gura lui coborî pe bărbia ei și de-a lungul gâtului, ca să ajungă să-i guste pulsul rapid de la baza gâtului. Mâinile lui îi mângâiau sânii ușor, cu mișcări circulare, care se simțeau ca niște atingeri de foc. Îi cuprinse apoi sânii în scobitura palmelor dintre degetele mari și arătătoare și îi ridică ușor.

Lăsă atunci capul să îi cadă pe spate. Se simțea foarte bine. Doamne, se simțea minunat! Și nu trebuia să se mai lupte cu senzațiile de plăcere. El nu voia să facă asta. Și ea trebuia să asculte de el. Să i se spună. Îi spusese că nu era un păcat. Că bărbații și femeile fuseseră creați cu trupuri pentru un motiv. Iar ceea ce crease Dumnezeu nu avea cum să fie ceva rău.

Îi simți buzele atingându-i un sfîrc și apoi îi simți limba. I se tăie respirația. Și apoi țipă de șoc și de dorință și își încheștă degetele în părul lui când o supse tare. Simți câteva picături de lapte revărsându-i-se din sân. Și gâfâi imediat de rușine.

- Da, zise ei. Oh, da! Și apoi își mută capul spre celălalt sân și supse încet. Oh, da!

Apoi chipul lui se ridică spre al ei și îi sărută gura căscată de uimire.

Și gustă și ea dulceața laptelui ei.

-Te vreau, zise el, îndreptând brațele de-a lungul trupului ei și lipind-o, în sfârșit, de el. Spune-mi că vrei și tu. Spune-o!

- Te vreau, șopti ea. Dorința pe care o simțea pentru el pulsa între coapsele ei și adânc în pântecul ei.

- Unde? zise el ferm, fără a rupe sărutul. Unde mă vrei?

Nu îi putea răspunde la întrebarea aceea. Nu putea li >sti cuvintele acela cu voce tare. De fapt, nu putea nici măcar să le gândească.

- Unde? insistă el. Spune-mi...

- Intre picioarele mele, răspunse ea. In mine.

- Da! exclamă el, exaltat. Da! Vino, atunci!

Rebecca își simțea trupul pulsând de dorință. Aproape că o durea fiecare bucățică de carne din nevoia de a se uni cu el.

Trecuse dincolo de rușine sau de groază, pre o totală frivolitate.

Nu știa cum ar fi mai putut aștepta chiar și o clipă în plus. Nu știa nici cum avea să îndure pătrunderea lui într-o parte a corpului ei care pulsa îngrozitor de dureros.

O așeză pe spate în pat și veni imediat deasupra ei.

Rebecca își desfăcu brațele și picioare, fără să mai aștepte vreun îndemn de la el.

- Nu, zise el și apoi gura lui o găsi pe a ei. Atinge-mă, Rebecca. Atinge-mă...

Fără să gândească, ea își încolăci brațele în jurul lui, frecându-și palmele de umerii și spatele lui. Ii putea simți mușchii... Era incredibil de masculin! Îi simțea erect și tare la intrarea în locul ei secret și se simțea pustie și nefericită, pe punctul de a exploda de dorință. Măinile ei tremurânde alunecară mai jos pe pielea lui.

-Te rog! Știa că ceea ce auzea era propria ei voce, găuită. Suna ca a unei femei desfrânate. Dar trecuse de mult de punctul în care fi putut controla ceea ce simțea, indiferent dacă așa îi poruncise el. Te rog! Te vreau! Vino în mine! Vino în mine, David!

El se întinse mai jos și își încleștă mâinile sub picioarele ei,

ridicându-i-le peste ale lui. Ea își încolăci imediat picioarele în jurul coapselor lui și își simți propriile coapse desfăcându-se și mai mult și arcuindu-se în sus.

- Asta? îi șoptea el la ureche. Asta vrei?

Dintr-odată, se simți înspăimântată. Era complet lipsită de apărare și deschisă larg în fața lui. Și înclinată, așa că înțelegea că nu putea ascunde nici o parte a trupului ei. O va atinge peste tot.

- Da, veni vocea ei ca un icnet. Da! Oh, da!

Se gândi o clipă că ar fi trebuit să o doară la cât de adânc o pătrunsese. O, ba exista o durere. Una care, fără îndoială, avea să o înnebunească. Dar nu avea cum să se mai ascundă de ea sau să o evite. Picioarele ei erau încâtușate în jurul coapselor lui. Și mâinile lui o țineau ferm de fese.

- Și asta? Se retrase ușor din ea, după care o pătrunse din nou, tare și adânc.

Putea auzi sunete, gemete, dar nu le putea controla.

- Și asta?

Devenise o agonie. Nu avea unde să se ascundă. Nu mai rămăsese nici o părticică din ea în care să se fi putut ascunde. Era mult prea târziu pentru asta. Și nu exist. i nimic blând în felul în care o pătrundea repetat, tare și repede, împingându-se tot mai mult spre durerea din centrul ființei ei, de parcă ar fi încercat să devină una cu acea durere. Era absolut nemilos cu ea. Și îi cerea și ei să-i ofere totul. Dar și mai înspăimântător de atât i se părea faptul că și ea primea totul și îi plăcea.

În clipa imediat următoare își înfipse unghiile în spatele lui până la sânge - deși nu își dădu seama de asia în momentul acela. Se întâmpla ceva. De fapt, simțea că urma să se întâmple ceva. Ceva care îi era atât de necunoscut, încât se lupta împotriva lui cu o spaimă oarbă.

- Nu! țipă ea, zgâriindu-l și mai adânc. Nu!

- Da! Chipul lui se afla deasupra chipului ei. O privea printre pleoape întredeschise, îngreunate de pasiunea care îi accentua spaima. Da, Rebecca! Totul! Dă-mi totul!

Nu o pătrundea tare și repede, dar nici nu se retrăsese de tot din interiorul ei. Știa că n-o să îi arate nici un pic de milă. Continu, încet, neobosit, o pătrundea tot mai adânc, iar și iar, punând presiune pe acel punct du reros din interiorul ei, până când se năruiră și ultimele vestigii ale controlului ei și totul se frânse în

mll de bucăți.

Totul!

Țipă tare.

O săruta și în același timp îi spunea ceva.

Și apoi o pătrundea iar adânc și ferm.

Ofta și murmură ceva pe buzele ei.

Totul se frânsese în mii de bucăți și trupul și sufletul fi se aflau într-o cădere liberă, dincolo de orice stăpânire de sine. Dar nu-i mai păsa. Se lăsă să cadă, fără să-i pese i Ituși de puțin de cădere. Nu mai conta altceva decât libertatea pe care o simțea, așa că i se abandona complet. Nu-i mai păsa când sau unde cădea sau dacă șocul căderii avea să o ucidă cu totul ori doar să o învinețească. I 'ăderea aceea liberă și necontrolată era totul.

Cădea. Unită cu trupul bărbatului care cădea odată CU ea.

-Vezi? Poate să fie foarte frumos, îi spuse el, puțin mai târziu.

Dar ea nu mai știa dacă trecuseră câteva ore sau doar câteva secunde.

-Și nu doar atunci când există iubire. Și când nu este... Atât timp cât există afecțiune și devotament. Și noi le avem pe amândouă, nu-i așa, Rebecca? Există afecțiune...

Se retrăsese de tot din ea, dar continua să o țină strâns în brațe, așa că, atunci când se mută lângă ea, Rebecca se rostogoli odată cu el, venind deasupra lui. Amândoi erau leorcă de sudoare și încă gâfâiau. Apoi I Avid trase peste ei cearșaful cu pătura, chiar dacă era o noapte călduroasă de vară.

Dar era mult prea letargică pentru a-i putea răspunde. Prea amețită ca să se poată gândi la ceea ce se întâmplase și la cum se spulberase tot ce fusese învățată și tot ce trăise în douăzeci și cinci de ani.

Afecțiune? Oare așa se simțea afecțiunea? Sau devotamentul?

Așa era să își ia un angajament față de cineva? Oare ista însemna o căsătorie adevărată?

așa că înțelegea că nu putea ascunde nici o parte a trupului ei. O va atinge peste tot.

- Da, veni vocea ei ca un icnet. Da! Oh, da!

Se gândi o clipă că ar fi trebuit să o doară la cât de adânc o pătrunsese. O, ba exista o durere. Una care, fără îndoială, avea să o înnebunească. Dar nu avea cum să se mai ascundă de ea sau să

o evite. Picioarele ei erau încătușate în jurul coapselor lui. Și mâinile lui o țineau ferm de fese.

- Și asta? Se retrase ușor din ea, după care o pătrunse din nou, tare și adânc.

Putea auzi sunete, gemete, dar nu le putea controla.

- Și asta?

Devenise o agonie. Nu avea unde să se ascundă. Nu mai rămăsese nici o părticică din ea în care să se fi putui ascunde. Era mult prea târziu pentru asta. Și nu exista nimic blând în felul în care o pătrundea repetat, tare și repede, împingându-se tot mai mult spre durerea din centrul ființei ei, de parcă ar fi încercat să devină una cu acea durere. Era absolut nemilos cu ea. Și îi cerea și ei să-i ofere totul. Dar și mai înspăimântător de atât i se părea faptul că și ea primea totul și îi plăcea.

În clipa imediat următoare își înfipse unghiile în spa tele lui până la sânge - deși nu își dădu seama de asia în momentul acela. Se întâmpla ceva. De fapt, simțea cit urma să se întâmple ceva. Ceva care îi era atât de necunoscut, încât se lupta împotriva lui cu o spaimă oarbă.

-Nu! țipă ea, zgâriindu-l și mai adânc. Nu!

- Da! Chipul lui se afla deasupra chipului ei. O privea printre pleoape întredeschise, îngreunate de pasiunea care îi accentua spaima. Da, Rebecca! Totul! Dă-mi totul!

Nu o pătrundea tare și repede, dar nici nu se retrase se de tot din interiorul ei. Știa că n-o să îi arate nici un pic de milă. Continuă, încet, neobosit, o pătrundea și mai adânc, iar și iar, punând presiune pe acel punct dureros din interiorul ei, până când se năruiră și ultimele vestigii ale controlului ei și totul se frânse în inii de bucăți.

Totul!

Țipă tare.

O săruta și în același timp îi spunea ceva.

Și apoi o pătrundea iar adânc și ferm.

Ofta și murmură ceva pe buzele ei.

Totul se frânsese în mii de bucăți și trupul și sufletul ei se aflau într-o cădere liberă, dincolo de orice stăpânire a lui sine. Dar nu-i mai păsa. Se lăsă să cadă, fără să-i pese și ațuși de puțin de cădere. Nu mai conta altceva decât libertatea pe care o simțea, așa că i se abandonă complet. Nu-i mai păsa când sau unde cădea sau

dacă șocul căderii avea să o ucidă cu totul ori doar să o învinețească.

I 'ăderea aceea liberă și necontrolată era totul.

Cădea. Unită cu trupul bărbatului care cădea odată cu ea.

-Vezi? Poate să fie foarte frumos, îi spuse el, puțin mai târziu.

Dar ea nu mai știa dacă trecuseră câteva ore sau doar i Ateva secunde.

-Și nu doar atunci când există iubire. Și când nu este... Atât timp cât există afecțiune și devotament. Și noi le avem pe amândouă, nu-i așa, Rebecca? Există afecțiune...

Se retrăsese de tot din ea, dar continua să o țină strâns în brațe, așa că, atunci când se mută lângă ea, Rebecca se rostogoli odată cu el, venind deasupra lui. Amândoi erau leoarcă de sudoare și încă gâfâiau. Apoi I)avid trase peste ei cearșaful cu pătura, chiar dacă era o noapte călduroasă de vară.

Dar era mult prea letargică pentru a-i putea răspunde. Prea amețită ca să se poată gândi la ceea ce se întâmplase și la cum se spulberase tot ce fusese învățată și tot ce trăise în douăzeci și cinci de ani.

Afecțiune? Oare așa se simțea afecțiunea? Sau devotamentul?

. Așa era să își ia un angajament față de cineva? Oare asta însemna o căsătorie adevărată?

„Promit să te venerz cu trupul meu.“ îi răsuna În minte vocea lui, care repetase acele cuvinte, după preot, la biserica din Craybourne.

Se simțea venerată. Oricât de carnal sau de înspăimântător ar fi fost, se simțea cu adevărat venerată.

Și amețită.

Și epuizată.

Și absolut minunat.

Adormi.

. %

Uneori, când rămânea singură, cădea pe gânduri. Alteori, când era ocupată - chiar și atunci când era cu alți oameni -, se oprea din ceea ce făcea și se lăsa purtată de o reverie care o ducea dincolo de tot ceea ce o înconjura.

„Cum era cu Julian?“, se întreba. Cum fusese perioada în care o curtase? Dar căsnicia lor? Uneori, o speria foarte tare faptul că

nu-și putea aminti prea bine. Nu-și mai amintea altceva decât un vis al iubirii și al perfecțiunii. Chiar dacă nu avusese niciodată un cămin adevărat cu el. Sau ceva util și important cu care să își ocupe timpul. Sau un copil. Și nu îi plăcuse niciodată să aibă relații intime cu el.

Și totuși, existaseră iubirea și acel sentiment al perfecțiunii. Și convingerea profundă că viața nu putea continua fără el. Sau dacă viața continua - pentru că, în urma urmei, nu se putea opri doar pentru că își dădea cineva -, atunci cu siguranță nu ar fi mai putut să-i ofere nici o altă fericire. Nici o altă iubire.

Câteodată, se simțea tulburată și vinovată pentru fetele pe care i le adusese viața la atât de puțin timp după moartea lui Julian. Și era cu adevărat fericită.

Nu mai putea nega asta sub nici un chip. Existau Stedwell și programul încărcat al vieții de zi cu zi. Și toate pregătirile neobosite pentru picnicul, pentru serata și pentru balul care urmau să aibă loc în august, chiar în ziua aniversării căsătoriei lor.

Îl avea pe Charles, acel ghemotoc de bucurie. Pe fiul său chel și cu ochii albaștri, care o făcea să o doară inima de fericire.

Și îl avea pe David. Nu încerca niciodată să exprime în cuvinte sentimentele pe care le avea pentru el. Nici măcar în mintea ei. Știa doar ce nu simțea pentru el. Cu toate acestea, el devenise extrem de important pentru ea. Ba chiar mult mai mult decât atât. Era centrul noii ei vieți. Al devotamentului ei. Și al fericirii ei.

Fără el, s-ar fi năruit totul. Fără el, nu ar fi avut pe nimeni cu care să împartă bucuria de a trăi, pe care nu se așteptase să o mai simtă vreodată după moartea lui Julian.

David era tovarășul ei de viață. Ajutorul ei. Sfătuitorul ei. Prietenul ei.

Tatăl copilului ei. Amantul ei.

Julian fusese iubirea vieții sale. David era amantul ei. Uneori, așa își explica lucrurile în sinea ei. Există o diferență între ei doi, chiar dacă nu stătea niciodată să o analizeze. Pentru că nu voia să știe. Îi era un pic teamă să afle... Cu toate acestea, nu îndrăznește niciodată să analizeze teama.

David era amantul ei. Iar tovarășia și prietenia lor fuseseră transformate în ceva foarte personal și prețuit de acea legătură fizică dintre ei.

Iar ceea ce se întâmpla între ei noaptea în pat era ceva secret. Ceva numai al lor. Ceva pentru care nu se mai simțea deloc vinovată. Era datoria ei să îl mulțumească pe soțul ei.

Și îl mulțumea pe soțul ei mulțumindu-se pe sine.

Așa că îi permitea și lui să îi aducă plăcere. Și învăța cum să-i aducă și ea lui plăcere.

Iar astfel, descoperi minunea propriei sale sexualități. Și miracolul concentrării sexualității asupra unui singur bărbat. Asupra soțului ei.

Și Julian fusese iubirea ei. Și avea să rămână devotată acestei convingeri. Inima ei avea să fie a lui pentru tot restul zilelor sale. Și o parte din ea avea să rămână pentru totdeauna îngropată pe muntele Inkerman din Crimeea.

Dar David era amantul ei. Iar David era viu, cajd și minunat. Nu se mai gândea deloc la trecutul lui. În fond, trecutul lui nu era în nici un fel treaba ei. Acum, în prezent, el era soțul ei. Și va fi soțul ei pentru tot restul zilelor.

Acum, în prezent, era prietenul și amantul ei.

Așa că se abandona recunoscătoare tentației de a fi fericită.

Până în ziua picnicului.

capitolul 19

Chiar dacă la un moment dat picnicul și balul de la Stedwell deveniseră o tradiție anuală, în clipa aceea doar oamenii mai în vârstă își puteau aminti detalii despre marele eveniment. Mai cu seamă că, în trecut, fusese implicată doar nobilimea. Anul acesta, vicontele și vicontesa reînviau într-adevăr tradiția, dar o și reînnoiau, făcând evenimentele accesibile tuturor.

Aveau să existe activități și jocuri în aer liber pentru cei energici - crochet, crichet, tenis, bowling, aruncare de inele și întreceri pentru copii -, precum și plimbări cu canoa pe râu. Iar cei mai puțin activi puteau să se plimbe lejer pe moșie ori să stea să privească activități li-. Sau chiar să rătăcească prin casă. Ceaiul și gustarea urmau să fie servite pe terasă.

Iar seara urma să aibă loc o cină festivă. Mica nobi lime urma să ia masa în salonul principal, iar clasele de jos - în sala de bal. Mai târziu, era un bal. David și Rebecca respinseseră ideea ca

acea din clasele de jos să petreacă seara dansând afară, în aer liber. Căzuse i n de acord că venise timpul ca toată lumea să învețe a socializeze la evenimente.

În săptămâna de dinaintea marelui eveniment, fuseseră angajați în plus grădinari, bucătari și servitori care să ajute cu pregătirile. Era o perioadă aglomerată și îngrijorătoare - îngrijorătoare pentru că nimeni nu putea controla vremea și se dovedise deja o vară destul de capricioasă. Fuseseră plănuite și activități alternative pentru interior - mai exact, în sala de bal - dar, desigur, nu ar fi fost la fel de amuzant ca toată lumea să stea înghesuită înăuntru și pe timpul zilei, și al serii.

Dar orice îngrijorare fu dată uitării când dimineața se arătă înnorată și uscată, dar promitea că avea să se transforme într-o zi minunată.

Rebecca stătea în balansoarul din odaia lui Charles, hrănindu-l pe fiul ei, care sugea cu entuziasmul său obișnuit, în timp ce o fixa cu ochii lui mari și albaștri. Era complet treaz și îi dădea de înțeles că nu avea de gând să se mai culce prea curând.

- Ușurel, îi spuse ea. *Papa* spune că te-ai cam îngrășat. Uită-te și tu la obrăjorii ăștia, zise destul de amuzată, hătându-l ușor cu un deget pe obraz.

Fiul ei se opri din luarea micului dejun pentru a-i bucura inima cu un zâmbet larg și fără dinți. Mai supse la sânul ei cam cinci minute, după care se hotărî că era sătul și pregătit să se joace. Rebecca se gândi că mai erau foarte multe pregătiri de făcut. Așa că nu avea prea mult timp la dispoziție pe care să-l petreacă împreună cu el. îl așeză în poală, după care se aplecă deasupra lui și își frecă nasul de al lui, până când copilul zâmbi din nou.

-Vine *papa*, zise ea, când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. I-ai păstrat și lui câteva zâmbete?

David își așeză mâna pe ceafa ei - un gest care devenise obișnuință -, se aplecă ușor și îl gădilă sub bărbie pe fiul lui.

- Bănuiesc că ți-ai mâncat micul dejun până la ultima picătură, zise el. Obrăjorii aceia s-ar putea să plesnească într-o zi.

Charles se uită în sus la el foarte serios, înainte de a zâmbi larg la gluma lui.

-Aniversare fericită, zise atunci David, întorcând capul ca să se uite la Rebecca. Am un mic cadou pentru tine.

David îi puse în palmă un pachetel și luă copilul din poala ei. Ea îi cumpărase un lanț nou pentru ceas, dar cadoul ei se afla încă în camera de garderobă. Deschise pachetelul și descoperi că înăuntru se afla o pereche de cercei cu diamant, care se asortau perfect cu pandantivul cu diamant pe care i-l cumpărase de Crăciun.

-Sunt minunați, zise ea. Mulțumesc, David. Pare că a trecut mai mult de un an, nu crezi? Viața e complet diferită acum.

Rebecca știa deja că nu trebuia să mai întrebe dacă se schimbare în bine. Chiar dacă în continuare nu își vorbeau deschis unul altuia, se relaxaseră amândoi în ritmul mulțumitor al vieții de la Stedwell. Pe chipul lui nu mai exista deja de mult expresia aceea aspră și sumbră cu care se întorsese din Crimeea. Părea fericit. Cu excepția momentelor - destul de dese - când se ridica din pat noaptea, iar ea înțelegea că avusese din nou coșmaruri. Însă spera că aveau să dispară și acelea în timp.

-Ai fost copil cuminte și ai dormit liniștit toată noaptea, zise David, întorcându-și atenția spre fiul lor. Ce planuri ai pentru astăzi? Ai de gând să faci un dans vesel cu doica? Nu, nu sugere gulerul lui *papa*. E curat și proaspăt apretat.

Rebecca se gândi că era o zi minunată pentru a organiza un picnic și un bal, după care se relaxă câteva momente în balansoarul ei, privind cadoul minunat pe care îl primise. Era prima aniversare a nunții lor.

Se simțea foarte mulțumită.

Și apoi se ridică în picioare hotărâtă.

Erau atât de multe de făcut, că aproape se învârtea camera cu ea de la acel simplu gând.

O echipă formată din muncitorii lui David juca cochete cu o echipă formată din arendașii săi. Și, cu toate că era clar de la bun început care avea să fie rezultatul, domnul Gundy se văita zgomotos și pe bună dreptate, din moment ce echipa rivală îl avea pe Joshua Higgins, iar toată lumea știa că nu trebuia decât să-i arate mingii băta sa și aceasta zbura cât colo. Domnul Crispin și domnul Appleby plimbau cu barca pe râu doamne și domnișoare. Stephanie Sharp și alte tinere jucau tenis. Doamna Hatch, soția preotului, organiza jocuri și curse pentru copii, ajutată de Miriam Phelps. Alte câteva doamne jucau crochet. Și se apropia timpul

pentru ceai.

David se plimba de la grup la grup, ținându-l în brațe pe fiul său, care se uita în jur curios. Charles tocmai se trezise din somn și avea să îi bucure o scurtă vreme pe invitați cu compania sa. Și, cum era de așteptat, micuțul deveni imediat extrem de popular printre doamne și domnișoare. În clipa aceea, Rebecca nu era de găsit. David se gândi că probabil se dusese la bucătărie, ca să se asigure că ceaiul era pregătit pentru a fi servit.

Ziua aceea avea să fie un mare succes. Se uita la oamenii din jurul său și se gândea că era toată lumea prezentă. Nu vedea nici un chip plictisit sau nemulțumit, cu excepția unui copilăș care începuse să plângă și era luat în brațe de Miriam, chiar în clipa aceea, pentru a fi alinat.

David se gândi că ar fi trebuit să facă asta cu mulți ani în urmă. Ar fi trebuit să vină acasă de îndată ce devenise major. Probabil că, dacă ar fi făcut asta, ar fi fost scutit de multe suferințe. Însă nu avea de unde să știe cum ar fi fost viața lui dacă ar fi făcut alte alegeri în trecut. Trebuia să accepte prezentul și să se bucure de el. Și să facă o încercare adevărată de a se pregăti pentru un viitor satisfăcător. La urma urmei, și viitorul, și prezentul i se păreau destul de luminoase în clipa de față.

Dar gândurile acelea plăcute îi fură întrerupte de vederea unei trăsuri simple, care se apropia pe alee. Era închiriată din sat și asta îl făcu imediat să cugete că probabil uitase de cineva - chiar dacă abia refăcuse în gând lista tuturor vecinilor. Își croi apoi drum spre terasa casei, pentru a-i primi cum se venea pe noul sosit.

Zâmbetul care îi luminase chipul toată după-amiaza și cuvintele de bun venit pe care se pregătea să le rostească dispărură imediat în clipa în care trăsura se opri. Sir George Scherer coborî și îl salută vesel, înainte de a se întoarce și a o ajuta pe soția sa să coboare.

- Domnule maior, zise el, eram din nou în trecere pe aici și ne plângeam că trebuie să stăm închiși în tren într-o zi atât de frumoasă. Cynthia și-a amintit de voi, nu-i așa, dragostea mea? Și a insistat să ne oprim numaidecât să vă vedem. Mă temeam că era posibil să fii plecat sau ocupat cu treburi, dar știi și tu cum sunt femeile când le intră în cap o idee. Așa că, desigur, e mai ușor să

le faci pe plac. Dar se pare că am ales un moment numai bun să venim. Dați o petrecere grozavă!

-Bine ați venit, zise David în mod involuntar și îi strânse mâna, după care se întoarse spre Lady Scherer, care era la fel de tăcută și de serioasă ca de obicei.

Femeia ignoră mâna lui întinsă. David avu imediat o presimțire rea. Se întrebă dacă poate ar fi trebuit să fie direct și nepolitic și să îi spună lui Scherer că nu era deloc bine-venit. Și își aminti foarte clar că îi spusese Rebeccăi că nu avea să-i mai primească niciodată pe oamenii aceia în casa lor. Însă era mult mai ușor să se închipuie făcând asta decât trecând la fapte. Mai cu seamă la un eveniment cu atâta lume. În plus, știa foarte bine că nu mai era nici un alt tren până a doua zi dimineață.

- E copilul tău? întrebă Sir George, zâmbindu-i larg lui Charles. Așadar, Lady Tavistock a născut cu bine. Se pare că neliniștile tale au fost complet nefondate, dragostea mea. Un băiețel, sper?

- Da, e băiat, răspunse David. S-a născut acum trei luni. Organizăm un picnic, după cum bine poți vedea. O să pun pe cineva să vă conducă în camera de oaspeți. Poate vreți să vă împropățați un pic înainte de a vă alătura petrecerii. Veți participa și la cină, da? O să fie un bal în seara asta.

Între timp Rebecca venise lângă el. Ii salută pe oaspeții lor neașteptați și nedoriți, întocmai cum s-ar fi așteptat din partea ei - cu o politețe calmă și competentă -, după care îi conduse în casă personal. Dar David o cunoștea deja suficient de bine după un an de conviețuit pentru a putea vedea răceala și încordarea ei.

Își aminti că Rebecca crezuse cândva că el avusese o aventură amoroasă cu Lady Scherer.

Charles - care fusese foarte cuminte până în clipa în care venise mama lui și îi ignorase complet zâmbetul și așteptarea de fi luat în brațele ei - începu să urle ca din gură de șarpe.

În timpul servirii ceaiului, când se schimbă în ținută de seară și apoi în timpul cinei, Rebecca se tot gândea că, dacă trebuiau să vină din nou în vizită, poate era mai bine că aleseseră tocmai acea zi. Sir George era sociabil și vesel și părea mulțumit să-și fi găsit un public în mica nobilime din partea locului.

Chiar și soția lui părea mai puțin retrasă decât de obicei și socializa cu doamnele cărora le fusese prezentată.

Poate că vor rămâne peste noapte, după care își vor relua călătoria a doua zi de dimineață, iar vizita lor nu avea să facă nici un rău nimănui.

Poate că era o dovadă de răutate și meschinărie din partea ei să fie atât de nemulțumită de venirea lor în vizită.

Și totuși, simplul fapt că erau prezenți acolo îi strica dispoziția.

Oamenii aceia îi aminteau de trecutul pe care îl lăsase de mult în urmă. În plus, fosta amantă a lui David era la ei acasă, participând la festivitățile care coincideau cu sărbătorirea primei aniversări a nunții lor. Era acolo și Sir George Scherer - căruia îi plăcea să îi chinuiască atât pe soția sa, cât și pe David - și nu știa dacă acum era satisfăcut sau dacă avea să vină și altă dată.

De ce ar fi continuat să vină în vizită acasă la omul care îi pusese coarne? Întrebarea aceasta îi dădea Rebeccai fiori reci pe șira spinării, chiar dacă încerca din răspuț să zâmbească și să se simtă bine. Dar nu se putea să fi venit acolo doar pentru o vizită nevinovată?

Rebecca își dorea ca cei doi să plece. Fericirea pe care o găsiseră ea și David era un lucru foarte fragil. Știuse asta dintotdeauna. Știa că exista un anumit secret între ei, care nu ar fi fost bine să iasă la lumină. Era ceva ce le putea îngreuna foarte mult încercarea de a continua ca până atunci. Și nu-și dorea deloc să afle despre ce anume era vorba.

Ba chiar îi era frică să afle.

Ea și David dansară în deschiderea balului. Era un vals. Dansaseră împreună și cu alte ocazii, de vreme ce dansul era una dintre activitățile preferate ale vecinilor lor. Dar în seara aceea existau o orchestră completă și o sală de bal adevărată, care nu mai părea deloc dărăpănată pentru că fusese decorată cu flori și verdeață. Avea să fie cel mai fericit moment al unei zile foarte fericite, se gândi Rebecca, încercând să se convingă pe sine că era într-adevăr așa. David era splendid în fracul său negru și în cămașa albă imaculată. Iar părul lui avea nevoie să fie tuns, întocmai cum îi plăcea ei.

- Ești superbă, îi spuse el.

Rebecca le rugase pe noua croitoreasă și pe ajutoarele ei să-i

facă o rochie dintr-o mătase aurie strălucitoare, cu un decolteu neobișnuit de adânc pentru ea și cu o crinolină exagerat și exaltant de mare. Zâmbi, știind că o privea admirativ. Ceilalți îi lăsaseră să danseze singuri acea melodie de deschidere, înainte de a li se alătura pe ringul de dans.

- Mi-aș dori să nu fi venit, zise ea și imediat își dori să nu fi spus nimic, fiindcă știa în sinea ei că ar fi fost mai bine să tacă.

- O să mă asigur că vor pleca mâine, răspunse el.

Răspunsul lui veni atât de prompt, încât înțelese imediat că vizita lor îl neliniștea și pe el.

Se gândi apoi că poate cel mai bun lucru ar fi fost ca ei patru să stea de vorbă în intimitate și să dea cărțile pe față.

Poate că aceea era singura modalitate prin care fantomele trecutului puteau fi exorcizate și apoi uitate.

Și poate că asta le-ar fi putut distruge viețile. Dar cum? Avuseseră o aventură. Și se terminase. Poate că Sir George îi purta ranchiună, dar ea nu. Se întâmplase cu mult timp înainte să se căsătorească ea cu David.

Sau poate... Dar nu! Refuza să se gândească la acea posibilitate înspăimântătoare, care plutea mereu undeva în cotloanele minții ei, la posibilitatea că poate era vorba despre altceva.

Trebuia să se bucure de bal și să sărbătorească aniversarea nunții lor. Și avea invitați de întreținut.

Mai târziu în seara aceea, Rebecca se pomeni lângă Lady Scherer, lângă bolul cu punci. Zâmbi politicoasă.

- Sper că te distrezi, spuse ea. Și sper că nu te simți neglijată. A fost o coincidență ciudată și fericită că ați venit tocmai astăzi, dintre toate zilele.

- Oh, nu a fost nici o coincidență, rosti Lady Scherer atât de încet, încât Rebecca fu nevoită să încline capul spre ea ca să audă. Știa că organizați un bal. Știe totul despre voi.

Rebecca simți dintr-odată cum i se strânse stomacul și o încercă o stare de neliniște.

- Știa despre picnic și despre bal? se miră ea. Atunci mă bucur că v-ați hotărât să veniți.

-Și că este aniversarea voastră, continuă Lady Scherer. Și că fiul vostru s-a născut pe 15 mai.

Rebecca rămase încremenită o clipă, holbându-se la ea. Dar Lady Scherer se uita cu răceală la paharul din mâna sa.

-Aveți grijă cu el, adăugă ea. Vă urăște. Vă urăște pe toți trei. Și o să vă facă rău dacă poate. Uneori, cred că este nebun.

Rebecca făcu ochii mari de uimire și gândurile îi zburară imediat la micuțul Charles, care se afla în odaia sa de la etaj, împreună cu doica lui.

- Bănuiesc că ai ghicit deja măcar o parte din adevăr, zise Lady Scherer, ridicând în sfârșit privirea spre ea. Iar când vorbi din nou, vocea ei era șoptită și aprigă: Vreau doar să știi că nu a fost ceva sordid. Cel puțin pentru mine nu a fost. Și trebuie să recunosc că și eu te-am urât, deși a fost ceva complet fără motiv. Vezi, dumneata, eu l-am iubit pe soțul dumitale. Și m-am convins singură că mă iubea și el.

Apoi se întoarse și se amestecă în mulțimea din jurul lor, luând cu ea ambiguitatea acelor cuvinte. O ambiguitate pe care sigur nu intenționase să o exprime și pe care Rebecca nici măcar nu o recunoscuse.

Îi fu imposibil să evite să danseze cu Sir George Scherer când o invită. Rebecca stătea de vorbă un grup format din vecini și nu ar fi putut refuza pe nimeni fără să pară foarte nepoliticoasă - cu atât mai mult pe oaspeții lor, care sosiseră pe nepusă masă în acea după-amiază.

-Mulțumesc, zise ea, așezându-și mâna pe brațul lui și permițându-i să o conducă spre ringul de dans.

-Abia dacă îmi vine să cred ce norocoși suntem că am ales tocmai această zi pentru a vă face o vizită, Lady Tavistock.

- A fost o coincidență fericită, zise Rebecca.

- Probabil ești foarte mândră de succesul fulminant al petrecerii dumitale, adăugă el. Și, din câte am înțeles, este aniversarea nunții dumitale, nu?

- Da, răspunse ea și le zâmbi lui Gideon Sharp și doamnei Mantrell, care trecură pe lângă ei în pași de dans.

- Ești foarte norocoasă să ai o căsnicie atât de fericită, comentă Sir George. Din câte am înțeles, maiorul Tavistock și primul dumitale soț au crescut ca frații.

-Așa este, zise ea.

-Și ai fost o vecină apropiată, spuse el, după care râse voios. Probabil ți-a fost destul de greu să alegi între ei doi. Dar după cum s-a dovedit, se pare că ai avut ocazia să îi alegi pe amândoi.

Educația era singurul lucru care o făcea să tacă, fiindcă în realitate se simțea destul de jignită. Cum îndrăznește? Și mai exact ce anume insinua?

- Sau poate că maiorul a fost cel care a dorit să se asigure că vei putea avea parte de o a doua alegere, zise el.

- Nu a fost o chestiune de alegere, domnule, spuse ea pe un ton înțepător. Chiar și în timp ce rostea acele cuvinte știa că ar fi fost mult mai bine să tacă: L-am iubit dintotdeauna pe Julian.

-A, înțeleg, zise el. Iubirea tinerească, Lady Tavis- tock. Știu totul despre asta. Eu și Cynthia ne-am căsătorit foarte tineri. Iar din ziua nunții noastre, am trăit lericiti până la adânci bătrâneți. Se pare că, din păcate, dumitale nu ți s-a dat la fel de mult timp.

Rebecca alese atunci să se concentreze asupra pașilor de dans.

- Dar ți s-a dat și o a doua șansă cu fratele său și pari destul de fericită, continuă Sir George.

Melodia aceea i se părea interminabilă! Dar își dădea seama că abia începuse. Ii zâmbi lui Stephanie Sharp.

-Mă bucură asta, continuă el. Mă bucur pentru maior. Îi datorez viața mea, după cum îți amintești probabil, Lady Tavistock.

- Da, răspunse ea.

- Totuși, e o amintire destul de ciudată, zise el. Bănuiesc că toate amintirile pot părea ciudate, nu-i așa? Cred că uneori, după ce trece o vreme, e greu să-ți dai seama care este amintirea reală și care este cea închipuită. I lumneata ai observat vreodată asta, Lady Tavistock?

- Sunt sigură că ai perfectă dreptate, domnule, zise ea.

- Uneori, continuă el, când mi-l imaginez pe soldatul rus, parcă îl văd purtând o tunică stacojie pe sub veston, Lady Tavistock. Nu ți se pare ceva complet ridicol? În fond, doar noi, englezii, purtăm tunici stacojii. Dar de ce ar flutura un soldat englez o sabie prin fața mea?

Și de ce l-ar împușca maiorul? Și fix în inimă! O amintire foarte ciudată, n-ai zice?

- Da, răspunse Rebecca sec, în timp ce se gândea că nu ar fi trebuit să decoreze sala de bal cu flori. Sau cel puțin nu cu atât de multe. Nu mai era deloc aer. Simțea că nu prea mai putea respira.

- Dar nu ar trebui să vorbesc despre astfel de lucruri, nu-i așa? întrebă el. Uit mereu că pentru unele doamne poate fi destul de tulburător să li se tot amintească despre război. Mai cu seamă dacă și-au pierdut soții pe front. Și în același fel în cazul dumatile, pentru că și soțul dumatile a fost împușcat în inimă, nu-i așa? Ești bine, Lady Tavistock?

- Da, răspunse ea.

I se părea însă că vocea lui răsună de undeva de la mare distanță. Totul era foarte departe. Ii țiuiau urechile. Iar aerul pe care îl respira era dintr-odată foarte rece. Și îi era foarte frig.

- E în regulă, spunea apoi cineva, parcă tot din depărtate. Doar are nevoie de aer. A fost o zi aglomerată pentru ea. Appleby, fă, te rog, un semn orchestrei să înceapă să cânte din nou.

Era ridicată de pe podea de niște brațe puternice și purtată la aer mai proaspăt și sus, pe scări. Apoi stătea într-un fotoliu și o mână puternică îi freca ceafa, obligând-o să lase capul în jos spre genunchi.

- Relaxează-te, zise David. Nu e nici o grabă. Ai leșinat, atâtă tot.

Când i se mai limpezi vederea, realizează că se afla în garderoba sa. -

- Of! Ce prostie din partea mea! se tângui ea. Ce vor crede oamenii?

- Că era prea cald în sală și că a fost prea multă agitație pentru tine, îi răspunse el încet. Doar ține capul în jos o vreme. Mă duc să-ți aduc un pahar cu apă.

- Nu-mi pot închipui nimic mai rușinos de atât, zise ea ridicând capul un minut mai târziu și luând paharul din mâna lui. Și nu pot să-mi dau seama de ce s-a întâmplat. Eu nu leșin niciodată. Trebuie să mergem înapoi jos, David.

El așeză paharul pe masă, după ce Rebecca luă câteva înghițituri de apă.

- Ce îți spunea? o întrebă el încet.

-O, aceleași lucruri ca de obicei, zise ea. Cum i-ai salvat viața. Cum Julian a fost împușcat în inimă. Mă tem că astfel de lucruri îmi creează o stare de dezgust. Au fost la momentul și în locul nepotrivite.

- Nu ți-a spus nimic altceva? o întrebă el.

- Nu, răspunse ea repede. Doar aceleași lucruri ca de

obicei. David, problema e că acum știu ce urmează să-mi spună și de-asta devine și mai rău. Nu e genul de conversație pe care să vrei să o porți la un bal.

-Vor pleca cu trenul de dimineață, rosti el ferm.

-Sunt sigură că nu are intenții rele, spuse ea. Dar conversațiile lui sunt absolut îngrozitoare. În fine, acum sunt gata să mergem înapoi jos. Deși mă simt foarte rușinată.

-Sprijină-te de brațul meu, zise el. Și stai în apropierea ferestrelor. Fă-mi semn dacă simți că ți se face rău din nou sau dacă ești pe punctul de a leșina.

- Nu o să se mai întâmple. Îmi pare foarte rău David, că am creat atâta agitație.

„O tunică stacojie...” îi răsună în minte în timp ce coborau și se strădui din răputeri să își îndrepte gândurile spre altceva. Trei tunici roșii. Trei ofițeri englezi - și al treilea bărbat avusese o sabie. Nu fusese sub nici o formă un soldat rus.

Doi dintre ei aveau un conflict din cauza unei femei - soția unuia și amanta celuilalt. Iar al treilea - cel care picase la mijloc, încercând să facă pace - fusese împușcat. Și ucis.

- Ești sigură că ești bine? o întrebă David când se apropiară de ușile sălii de bal. După aceea își așează liniștitor palma peste mâinile ei împreunate.

Rebecca fu cuprinsă de panică. Vru să-și retragă mâna. Dar nu era momentul pentru crize de isterie.

Nu era deloc un moment bun pentru istericale. Autodisciplina învățată în ani de zile nu îi permitea să își piardă stăpânirea de sine doar pentru că...

Doar pentru că mergea la braț cu soțul ei. Ucigașul soțului ei.

-Da, sunt foarte bine, mulțumesc, răspunse ea. A fost o prostie din partea mea să leșin. Dar mi-am revenit acum.

Zâmbi, apoi încercă să-și ascundă rușinea, în timp ce mulți oameni se întoarseră spre ea, cu expresii de îngrijorare întipărite pe chip, când intră înapoi în sala de bal la brațul lui David.

David se gândea că ar fi trebuit să aibă tăria de a-i trimite de acolo de când sosiseră. La urma urmei, la ultima vizită reușise să găsească puterea să-i spună lui Scherer să plece. Și omul cu siguranță înțelesese că nu mai era bine-venit la Stedwell.

Dar nu le spusese să plece. Și apoi Scherer îi zisese Re- beccăi

ceva ce o făcuse să leșine. Ea îi confirmase că nu fusese ceva în mod special. Doar aceleași lucruri ca de obicei. Dar și acele lucruri obișnuite erau suficient de îngrozitoare. Să îi amintească - și încă în mijlocul unui bal - că Julián, pe care ea îl iubise atât de mult, murise după ce fusese împușcat în inimă era ceva destul de îngrozitor.

David se întrebă ce anume îl făcea pe Scherer să îl urască atât de mult - la urma urmei, chiar îi salvase viața. Dacă ar fi apăsât pe trăgaci chiar și cu o secundă întârziere, Scherer ar fi fost mort cu sabia lui Julián implantată în piept. David chiar îi salvase viața.

Dar se dovedi că motivul nu era atât de greu de gllit, după cum își dăduse seama David și cu altă ocazie. Pesemne, pentru un bărbat ca Scherer - și probabil pentru orice bărbat - fusese absolut umilitor să aibă nevoie să fie salvat de mânia săbiei unui om care se cui ca cu soția lui. Așa că probabil îi era la fel de ușor să-l urască pe omul care îi salvase viața cum îi venea să îi fie recunoscător.

David înțelegea foarte bine de ce Scherer își punea întrebări despre motivele sale de a-l omorî pe Julian, în lumina faptului că se căsătorise destul de în grabă cu văduva lui Julian, la foarte scurt timp după ce se întorsese acasă. Scherer se întreba dacă motivele lui chiar fuseseră atât de altruiste cum păruseră la momentul respectiv. Suspiciunile lui Scherer veneau ca un ecou al coșmarului său - îl ucisese pe Julian din ură și din gelozie și pentru că își dorise să aibă drumul liber ca să se poată căsători chiar el cu Rebecca.

Era mai mult decât evident că Scherer o ura și pe Rebecca. Oare pentru că se gândea că îi fusese infidelă lui Julian în timpul căsătoriei lor? Sau doar pentru că fusese soția lui Julian? Poate că era o ură de genul ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Julian îl făcuse să sufere. Așa că în clipa aceea voia și el s-o facă să sufere pe soția lui Julian.

David se blestemă pentru că, de dragul Rebeccăi, nu avusese tăria de a-i îndepărta. Detesta gândul că se aflau în casa lui în noaptea aceea și că aveau să plece abia a doua zi dimineată.

Și se dovedi o greșeală să încerce să facă dragoste cu Rebecca după bal. Ea era foarte obosită, iar Charles se trezise și ceruse să fie hrănit. Rebecca părea foarte abătută când se întoarse înapoi în

pat. Poate că resimțea efectele unei zile atât de aglomerate. Poate încă era supărată că leșinase în mijlocul sălii de bal. Și probabil tulburată după ceea ce îi spusese Scherer. Iar David era supărat și agitat din aceleași motive. Și pentru că nu reușise să își apere soția de suferință.

Când o atinse pentru prima dată, apărui din nou vechea Rebecca - încordată și pasivă. Dar apoi se relaxă voit. Era complet tăcută și nu îi răspundea în nici un fel. Era doar supusă. El continuă totuși să încerce, atingând-o și sărutând-o în feluri și în locuri în care știa din experiențele anterioare că putea trezi în ea frenezia pasiunii. Dar, în cele din urmă, nu avu de ales. Se recunoscă învins și hotărî să se culce cu ea așa, fără să fie excitată.

Doar că nici după aceea nu putu s-o facă. În ultimul moment, se pomeni umilitor de neputincios. Așa că se așeză la loc lângă ea și rămase acolo, uitându-se în întuneric. Nu mai întoarse capul ca să vadă dacă făcea și ea același lucru sau dacă poate adormise.

Totuși, el știa că ea încă nu dormea.

Se luptă o clipă cu panica și disperarea. Își spuse apoi că nu era altceva decât faptul că avuseseră amândoi o zi grea și obositoare. Și că erau amândoi supărați de sosirea nedorită a invitaților lor. Măine vor fi din nou singuri.

Și mâine vor putea construi la loc tot ce se năruise în ziua aceea.

Fericirea lor era un lucru extrem de fragil. Și mereu pe punctul de a fi distrusă. Dar a doua zi o puteau aduce înapoi.

Simți o durere surdă în inimă când se întrebă ce anume îi spusese George Scherer Rebeccăi.

capitolul 20

În următoarele luni, Rebecca descoperi că era ceva îngrozitor că țină ascunse în ea suspiciuni întunecate. Suspiciuni pe care nu le mai putea îndepărta din minte spunându-și că nu erau problema ei. Deoarece erau lucruri care o priveau - și încă foarte mult.

Și totuși, erau niște suspiciuni complet nefondate. Care se bazau în totalitate pe insinuările unui om ranchiunos și rănit, care voia să se răzbune oricum putea, indiferent cât de vinovate sau nevinovate erau victimele sale. Până și soția lui recunoscuse că

uneori părea nebun.

Erau suspiciuni ridicole. Sălbatic. Nebunești. De coșmar.

Și absolut înspăimântătoare!

Iar în zilele, săptămânile și chiar în lunile care urma- i,l, înțelese că ar fi trebuit să fie fermă încă de la început. Ar fi trebuit să îi mărturisească lui David ce îi •isese Sir George, imediat după ce își revenise după Ierni. Ar fi trebuit să îl privească în ochi și să- i spună ce credea că insinuase omul. Ar fi trebuit să îl întrebe dacă era adevărat.

Bineînțeles că nu era adevărat. Nu avea cum să fie adevărat. David ar fi privit-o uluit și ar fi izbucnit în râs. Și apoi ar fi râs amândoi - nu tocmai din amuzament, dar cu siguranță cu ușurare. El ar fi recunoscut că avusese, într-adevăr, o aventură cu Cynthia Scherer și că în clipa aceea soțul femeii încerca să îi distrugă propria căsnicie, la fel cum David o distrusese pe a lui.

Ar fi existat un sentiment de vinovăție. Ceea ce făcuse David nu era deloc un lucru plăcut. Dar măcar așa s-ar fi simțit ușurat. Oricum, totul era de domeniul trecutului. Era ceva ce încheiase demult. Și oricum era ceva ce nu le-ar fi putut afecta căsnicia în nici un fel. Se întâmplase cu mult timp în urmă.

Asta ar fi trebuit să facă, își spusese Rebecca. Dar, în același timp, realiza că nu ar fi putut s-o facă. Pentru că întotdeauna exista șansa să nu o fi privit uluit și să nu fi izbucnit în râs. Mai exista și posibilitatea ca...

Nu! Nu exista nici o șansă să se întâmplat asta!

De-a lungul acelor luni, Rebecca bănuia că trebuia să f ie însărcinată din nou. Avea aceleași grețuri matinale și chiar vomitase în câteva dimineți. În plus, se simțea foarte des obosită și apatică. Dar nu era însărcinată.

Încă lucrau împreună și discutau despre treburile pe care le aveau de făcut. Încă aveau o viață socială activă împreună. Și încă petreceau mult timp cu fiul lor, de multe ori împreună. Și încă împărțeau patul și făceau dragoste ^ uneori, cu o intensitate feroce și cu o pasi- une nebună. Darmulțumirea sufletească și fericirea pe care le simțiseră dispăruseră. Pentru că deja erau amândoi mult prea conștienți de barierele care îi despărțeau.

Și prea exista multă reticență din partea amândurora de a le recunoaște. Nu aveau nici cea mai mică voință de a le scoate la lumină și de a discuta despre ele.

O înspăimânta ideea de a înfrunta acele bariere.

Așa că rămânea prizoniera propriei minți. Cu acele suspiciuni nedorite și terifiante. Și privea expresia aceea sumbră și îngrozitoare făcându-și loc din nou pe chipul lui și privirea rece revenind în ochii săi. Uneori, se întreba de ce David nu puneă întrebări dacă nu avea de ascuns nimic mai grav decât o aventură amoroasă cu Lady Scherer. La urma urmei, îl confruntase deja în privința aceea.

Și astfel, curiozitatea aceea, care devenise soră cu disperarea, atrăgea după sine un nou val de greață.

În timp ce se întorceau acasă după ce petrecuseră Crăciunul la Craybourne, David se gândea că se apropia din nou primăvara. Poate că lucrurile aveau să se îmbunătățească dacă puteau petrece mai mult timp afară, în aer liber și își relau toate responsabilitățile pe care le aducea noul an.

Rebecca îl ținea în poală pe Charles, în compartimentul de tren, și îl făcea să râdă cu lacrimi. Nu era deloc greu să-l facă pe fiul său să râdă. Era un copil vesel și o adora pe mama sa. Rebecca lătra ca un câine și se prefăcea că îl mușcă de burtă, după care râdea și ea odată cu el.

Revenise la comportamentul ei tăcut și la autodisCIPLINĂ în relația cu tatăl și cu cei din jur, în afară de fiul lor. Semnele de mulțumire sau chiar de fericire dispăruseră complet. Chiar și atunci când îi răspundea în timp ce făceau dragoste, deși asta nu se mai întâmpla mereu, o făcea mai degrabă cu o disperare feroce decât cu bucuria minunată pe care o învățase cu el o vreme.

David știa exact când se produsese schimbările. Scherer nu făcuse nimic ieșit din comun, ceva care să o fi făcut să leșine în noaptea balului. Fusese altceva. Și abia în clipa aceea realiza că ar fi trebuit să acționeze lerm încă de atunci. Ar fi trebuit să o oblige cumva să-i spună adevărul. Ar fi trebuit să scoată totul la lumină.

Doar că nu avusese curajul s-o facă.

Dacă ea știa?

Cum ar fi mai putut continua căsnicia lor dacă dădeau cărțile pe față? Oare ar fi mai putut continua?

Și totuși, gândi David în timp ce Charles, obosit de jocul de-a câinele, se muta din poala ei în a lui, ca să se amuze trăgând de lanțul ceasului său de buzunar. Și totuși, nu exista o soluție mai

bună decât tensiunea aceea permanentă care se instalase între ei? Ori decât conștientizarea faptului că existau o infinitate de lucruri nespuse între ei?

Poate că ar fi fost mai bine să găsească o soluție. Poate că nu ar fi fost atât de rău pe cât se temea. Oare Re-becca ar fi putut merge mai departe cu viața sa dacă Scherer i-ar fi spus adevărul atunci? Poate că Scherer îi zisese doar despre aventura pe care o avusese soția lui cu Julian. Poate că acesta era lucrul care o măcina pe dinăuntru. Și ar fi putut să o aline în privința aceea... poate. Dar David știa că ar fi fost un lucru îngrozitor ca Rebecca să știe asta. Totuși, el ar fi putut să o asigure că se întâmplase numai pentru că Julian se simțise foarte singur, că îi fusese îngrozitor de dor de ea. I-ar fi putut spune cât de vinovat se simțise Julian și cu câtă disperare își dorise să ajungă înapoi acasă la ea.

Nici măcar nu ar fi fost nevoit să spună multe minciuni.

Își scoase ceasul din buzunarul vestei și îl ridică lângă urechea lui Charles, apoi chicoti când fiul său întoarse capul ca să vadă ce se auzea și încercă să îl bage în gură.

În sinea lui, David știa că nu va vorbi niciodată cu ea despre asta. Pentru că era mult prea laș. Și avea prea multe de pierdut. Chiar și ceea ce aveau în clipa aceea era mai bun decât nimic.

Cu toate acestea, când ajunseră la Stedwell, își dădu seama că nu mai puteau trăi cu tăcerea ce se așternuse între ei. Pur și simplu nu mai era posibil.

• ✕

Charles era deja agitat când ajunseră acasă. Refuzase să adoarmă în tren și nu avusese parte de somnul său de la amiază. David îl duse în odaia sa, și Rebecca îi însoți ca să schimbe scutecul copilului înainte de a-l lăsa în grija doicii.

-Doamna Matthews a spus că va trimite imediat pe cineva în salon cu ceaiul, zise David când pleacă din odaia micuțului. Hai să mergem direct acolo. Focul din șemineu și o ceașcă de ceai ar fi bine-venite, j nu crezi?

- Da, e frig afară, aprobă Rebecca. Poate că s-ar face mai cald dacă ar ninge. Încă nu a nins anul acesta.

Cineva așezase lângă tava de ceai toate scrisorile care sosiseră la conac în săptămâna în care lipsiseră. David le

frunzări, în timp ce Rebecca turna ceaiul. Așa că citiră împreună felicitarea de Crăciun care ajunsese prea târziu pentru a putea fi deschisă înainte de ziua de Crăciun.

Scrisul era mare și apăsător. Era al lui Sir George Scherer.

Eu și Cynthia vă urăm Crăciun fericit. Sperăm sincer că voi doi și fiul vostru v-ați simțit bine în săptămâna pe care ați petrecut-o la Craybourne.

Era o felicitare convențională de Crăciun.

Cu excepția faptului că un om care nu mai venise la Stedwell din luna august a anului trecut și nu se cunoștea cu oamenii care locuiau pe moșie aflate cumva despre vizita de o săptămână pe care o făcuseră la Craybourne. Dar, una peste alta, era o felicitare de Crăciun complet nevinovată.

David lăsa felicitarea pe tavă fără să spună nimic și lua ceașca de ceai pe care i-o dădu Rebecca. O lua și ea pe a ei și se așezară - așa cum făceau când erau singuri și nu aveau invitați - de o parte și de alta a șemineului - în care ardea un foc puternic. Nici unul din ei nu lua sendvișuri sau prăjituri din farfuriile așezate pe tavă.

Nu conversară deloc. Deși ar fi putut discuta despre multe lucruri - despre săptămâna pe care tocmai o petrecuseră cu tatăl său, cu Louisa și cu Katie, despre petrecerea de Crăciun pe care o organizaseră înainte de a pleca la Craybourne, despre planurile pentru primăvară sau chiar despre fiul lor. Însă nici unul din ei nu zicea nimic.

Sunetul lemnului care trosneau în șemineu și clinchetul ceștilor pe farfuriile de porțelan deveneau apăsătoare.

Apoi Rebecca lăsa ceșcuța și farfuria pe masa de lângă ea. Nu-și terminase ceaiul, dar știa că nu mai putea să ridice ceașca la gură nici măcar o dată. Începeau să-i tremure mâinile.

Nu fu nevoie să ridice privirea ca să vadă că David lăsa și el ceașca pe masă.

În clipa aceea, înțelese că venise timpul. Că nu mai puteau amâna nici măcar o secundă ceea ce urma. Chiar dacă ea se străduise din răputeri să o facă.

-De unde a știut că vom merge o săptămână la Craybourne? întrebă ea.

Vocea ei fără viață sparse tăcerea dintre ei.

- Poate a presupus, zise el.

Și în vocea lui se simțea tensiunea.

- A știut și despre picnic, și despre bal, completă ea.

- A fost doar o coincidență, spuse el.

- Nu a fost, zise ea fermă, strângând materialul rochiei între degete. Soția lui mi-a spus că știa totul despre noi. Știa chiar și că Charles s-a născut pe 15 mai.

David nu zise nimic.

Rebecca își simțea inima bătându-i în piept nebunește, asurzind-o și trimițându-i o durere surdă până în temple. Știa că avea să pună întrebarea aceea. Întrebarea care nu trebuia pusă.

- David, spuse ea, realizând că vorbea în șoaptă. Cum a murit Julian?

Așteptă fără nici o speranță să o asigure că totul se întâmplase întocmai cum îi spusese în seara când se întorsese din Crimeea.

Dar știa deja că asigurarea aceea nu avea să vină.

- Ce ți-a spus Scherer? o întrebă el.

- Nimic, răspunse ea. Apoi sări brusc în picioare, de parcă ar fi crezut că putea fugi undeva, dar știa că nu avea unde să se ducă,, așa că se întoarse cu spatele la foc. Cu spatele la el. Își aținti privirea spre pianul din cealaltă parte a camerei. După care continuă: Totul. Nu a zis nimic. A insinuat totul.

Se așternu o tăcere lungă. Îl auzi de mai multe ori trăgând aer în piept, ca și când s-ar fi pregătit să spună ceva, și închise ochii strâns de fiecare dată. Tăcerea se prelungi.

- Ce înseamnă totul? o întrebă el în cele din urmă. Ce suspectezi?

- Că tu l-ai omorât.

Cuvintele acelea de coșmar fuseseră rostite. Și nu l-ai putea retrage. Totuși, tăcerea se prelungi. Nici o reacție de revoltă ori de negare. Ci doar tăcere.

- Așa este? continuă ea.

Uneori, o clipă de tăcere putea părea o eternitate. O eternitate în care fiecare înțelegea că viața lui se schimba pentru totdeauna și că trecutul dispăruse definitiv.

- Da.

Un singur cuvânt. Ca o rană mortală de cuțit. Începutul

sfârșitului.

Rebecca se auzi trăgând aer în plămâni. Zgomotos și chinuitor.

Apoi totul izbucni:

- Glonțul era pentru Sir George Scherer, zise ea. Voi ai să-l împuști pe el, iar Julian s-a pus între voi. Așa s-a întâmplat, nu-i așa? Nu ai tras în el intenționat. Nu ai făcut asta, nu-i așa? Spune-mi că nu ai făcut-o! Spune-mi că a fost un accident că l-ai ucis.

- Rebecca...

Își dădea seama că se ridicase în picioare. Vocea lui răsună chiar din spatele ei. Își acoperi fața cu palmele.

-L-am iubit, continuă el. Mi-a fost apropiat ca un I rate. Mi-aș dori să se fi întâmplat invers. Mi-aș dori să fi murit eu și el să se fi întors acasă la tine.

-Ar fi trebuit să se întâmple invers!

Rebecca se întreabă dacă exista chiar și cea mai mică șansă să se poată trezi și să descopere că nu fusese decât un coșmar îngrozitor. Dar știa că nu era așa. Știa că se întâmpla cu adevărat.

-Tu merita să mori, David!

Îl putea simți stând neclintit în spatele ei. Dar nu zicea nimic.

- De ce ai vrut să-l împuști pe Sir George, David? Întrebă ea. A fost în legitimă apărare, David? Încearcă să te omoare pentru ce ai făcut cu soția lui? Și Julian încerca să vă facă să cădeți la pace? În mijlocul bătăliei? Chiar s-a întâmplat în toiul luptei? De ce nu a văzut și altcineva?

- Era o ceață densă, răspunse el. Și mult fum de la pistoale.

-Așadar, erați doar voi trei. Simți cum i se face rău pentru o clipă, dar încercă să rămână fermă. Dacă s-ar fi clătinat sau dacă s-ar fi prăbușit la pământ, el ar fi atins-o. A fost legitimă apărare?

-Am fost în situația de a ucide sau de a fi ucis, răspunse el.

David vorbea pe un ton rece și inexpressiv.

- Pentru Lady Scherer, adăugă ea. Soțul ei abia aflate adevărul și era revoltat.

-Da.

- Și Julian a fost prins la mijloc, continuă ea. Julian a fost cel care i-a salvat viața lui Sir George, nu tu. Julian a încasat glonțul care era pentru el. Soțul meu a fost ucis pentru că tu nu ai putut să-ți ții mâinile departe de soția altui bărbat.

David nu zicea nimic.

-Așa că ai venit acasă și te-ai căsătorit cu mine, continuă ea. Și apoi izbucni într-un hohot de râs. Am avut dreptate, nu-i așa? Te simțeai vinovat că nu ai făcut mai multe ca să-l salvezi. Ce comic! Fără să știu, am avut mai mare dreptate decât îmi puteam închipui, nu-i așa?

Rebecca părea să nu se mai poată opri din râs. Din- tr-odată, râsul acela deveni mai înfiorător și mai grotesc decât tot ce se întâmplase în ultimele minute.

- Rebecca... zise el.

- Oh, nu-ți face griji! zise ea. Nu o să-ți fac nici o mare nedreptate, David! Știu că nu ți-a făcut nici o plăcere să o faci și că de atunci ai purtat în suflet vinovăția asta. Ochii și chipul tău mi-au spus că ai suferit enorm încă de când te-ai întors. Trebuie să fie îngrozitor să te știi un criminal, chiar dacă a fost o crimă comisă fără voie. Probabil este absolut îngrozitor să știi că Julian a murit pentru păcatele tale, zise ea și închise ochii strâns.

-Da.

Putea simți toată disperarea care se ascundea sub acel singur cuvânt.

Ea se întoarse și se uită la el. Era palid ca varul. Chipul lui avea aproape aceeași culoare cu cămașa pe care o purta. Iar dacă înainte i se păruse că ochii lui păreau goi, acum nu putea găsi un cuvânt care să descrie cum arătau. Pentru că în ochii lui se oglindea iadul.

-Am fost prieteni, zise ea. Amanți. Avem un copil împreună.

-Da.

-Și totuși l-ai ucis pe Julian.

-Da.

-M-am căsătorit di ucigașul soțului meu, spuse ea.

Ii luă mult să îi răspundă.

- Da, zise el însă într-un final.

-

Am vrut să

mor, să știi, spuse ea, când tatăl tău m-a chemat în birou și mi-au dat vestea el și soldatul care venise s-o aducă. Nu știam cum mai puteam trăi fără Julian. Dar moartea nu vine doar pentru că ți-o dorești. Ei bine, acum îmi doresc să fi murit atunci. Credeanacă nu poate exista pe lume ceva mai îngrozitor decât faptul că a murit. Dar m-am înșelat.

David închise ochii și lăsă capul în pământ.

- Moartea în război pare fără sens, adăugă ea. Dar măcar are o anumită logică. A murit pentru țara lui. A murit ca un erou. A murit conducându-și oamenii.

I îndurările astea nu aduc prea multă alinare, însă există un dram de mângâiere. Și am ținut asta în mine de când Ți am murit. Dar felul în care a murit cu adevărat e mult mai îngrozitor. Avea doar douăzeci și patru de ani. Acum ar Ți avut aproape douăzeci și opt. Eu aveam douăzeci și doi. Doi nevinovați distruși de indecența sordidă a unui adulter. Dar presupun că nu ai nevoie de acuzațiile mele ca să Țe simți și mai vinovat, nu?

El clătină din cap fără să deschidă ochii.

- Probabil s-a întâmplat totul atât de repede, zise ea. Știu că nu ai intenționat să-Ți omori. Și cred că poate ar fi venit o vreme când Țe-aș fi putut ierta, David. Poate. Nu știu... Dar nu Țe voi putea ierta niciodată că Țe-ai căsătorit cu mine!

El ridică ochii și o privi.

-Sunt căsătorită cu omul care l-a ucis pe Julian, zise ea. Tatăl lui Charles este omul care l-a ucis pe Julian. Cum aș putea să Țe iert pentru asta?

-Charles e un copil, zise el, rostind în sfârșit mai mult decât cuvinte monosilabice. Și nu este în nici un fel vinovat că e un produs al sămânței mele. El nu are nici o legătură cu toată treaba asta, Rebecca. Și sentimentele tale față de el nu trebuie să se schimbe în nici un fel pentru că acum știi ceea ce știi despre mine.

Ea făcu ochii mari.

- Charles este copilul meu! rosti ea cu sălbăticie. L-am purtat în pântecul meu și l-am adus pe multă cu multă durere. El este soarele vieții mele. Iubirea mea pentru el nu ar putea păli niciodată.

Se uitau unul la altul cu ochii mari. Înflăcărarea cu care rostiseră cuvintele acelea reușise să sfârșească ceva din atmosfera tensionată. În clipa aceea, amândoi realizară care era cruda realitate - se aflau într-o situație pentru care Țe părea că nu exista nici o rezolvare.

- Ce vrei să faci? o întrebă el. Ce facem acum?

- Nu știu, zise ea. Se gândi o clipă. Nu știu. Dar se pare că până la urmă tot a reușit să se răzbune, nu-i așa?

- Scherer? întrebă el. Da. A făcut ca, până la urmă,

căsnicia noastră să fie la fel de infernală precum a lui. Dar o să mai fie o căsnicie, Rebecca? Vrei să vă trimit de aici pe tine și pe Charles și să vă instalez într-o casă în altă parte? Asta îți dorești?

Oare asta își dorea? Se uita la criminalul lui Julian și îl vedea pe David. Și se gândea cum ar fi fost să părăsească pentru totdeauna Stedwell. Pe vecinii și prietenii lor. Se gândea cum ar fi fost să renunțe la orice fel de implicare în treburile comunității și la toate responsabilitățile ei ca stăpână a conacului. Se gândea cum ar fi fost să îl ia de acolo pe Charles și să îl crească într-o casă fără tată. Cum ar fi fost să îl părăsească pe David sau să îl vadă scurt și formal, la ocaziile speciale din viața lui Charles.

Era prea târziu să plece. Erau deja căsătoriți de un an și jumătate. Viețile lor erau legate una de alta. El era soțul ei.

Poate că nu îl va putea ierta niciodată pentru că se căsătorise cu ea, însă faptul era consumat. Erau căsătoriți și el era soțul ei.

- Sunt soția ta, zise ea.
- Datorie, supunere și ascultare, adăugă el.

Davis ținea maxilarul încheștat, iar în vocea lui se simțea amărăciunea.

- Da, zise ea. Le vei avea mereu de la mine, David, pentru că nu pot trăi altfel decât am fost învățată să trăiesc și altfel decât am jurat în fața lui Dumnezeu. Sunt soția ta și îți voi fi supusă și devotată la fel cum i-am fost lui Julian înaintea ta. Căsătoria noastră nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Dar iată că a avut loc și există deja de un an și jumătate. Avem un copil care are nevoie de noi amândoi.

În vocea ei se simțea la fel de multă amărăciune.

-Atunci vom continua? o întrebă el.

- Nu avem de ales, răspunse ea.
- Ca soț și soție?
- Păi asta suntem, David!

Momentul acela era marcat de o resemnare stranie.

Și totuși ceva părea în neregulă. Ar fi trebuit să nu mai existe nici o posibilitate ca acea căsnicie să continue. El îl omorâse pe soțul ei, apoi venise și se căsătorise cu ea. Ea trăise și concepusese un copil cu bărbatul care îl privase pe Julian de viața sa, de o căsnicie, de un viitor și de copii. Iar în clipa aceea ea era de acord ca ei să-și continue căsnicia.

Pentru că nu aveau de ales.

Pentru că erau căsătoriți.

Și pentru că exista Charles.

David întinse mâna și o atinse pe braț precaut. Primul ei instinct fu de a se retrage îngrozită, dar se uită în ochii lui. În ochii lui plini de suferință. Dar el era David. Așa că nu se clinti.

El ridică apoi și cealaltă mână și le strânse pe amândouă în jurul brațelor ei. O trase în brațele lui și o strânse la piept. Fața ei era ascunsă în cămașa lui.

- Aș putea să-ți spun că îmi pare rău, Rebecca, zise el. Dar cuvintele astea nici măcar nu pot descrie suferința pe care o simt și nu ar fi altceva decât o insultă vulgară. Pot doar să-ți spun că, deși l-am iubit altfel decât tine, l-am iubit extrem de mult.

- Da, spuse ea. Știu.

După o vreme, lăsă capul pe spate și se uită la el.

-David, adăugă ea. Știu că l-ai nedreptățit pe Sir George Scherer, dar el a lăsat ura să-i otrăvească viața și căsnicia. Și nu vreau să-l lăsăm să arunce otrava și ura pe care o simte și în căsnicia noastră. Nu a mai rămas nici un secret nespus între noi, nu-i așa? Am atins fundul oceanului și nu mai avem ce să facem decât să rămânem aici sau să mergem mai departe.

- Să mergem mai departe, repetă el.

Exista mai multă tristețe în ochii lui decât văzuse vreodată în ochii oricărui om.

-Nu a rămas *nimic* ascuns, nu? îl întreabă din nou.

David se uită lung în ochii ei.

- Nimic, răspunse el.

- Este absolut înspăimântător să vezi prăpastia iadului la picioarele tale, zise ea. Dar este mai bine așa decât să știi că e acolo și să-ți fie frică să te uiți. Și amândoi am știut de mult timp că era acolo. Iar acum am văzut-o. Este mai bine așa, nu crezi?

- Da, zise el, după care închise ochii și coborî capul, ca să-și lipească buzele de ale ei. E mai bine așa.

Rebecca închise ochii și se lăsă cuprinsă în îmbrățișarea lui, doar că în același timp se gândi că nu avea nici cea mai mică idee cum mai puteau continua.

Insă nu aveau de ales.

Ea nu știa cum ar fi putut îndura să îl mai lase vreodată să o atingă.

însă el era David.

În copilărie, David se întrebase întotdeauna dacă faptul că îl acoperea mereu pe Julian și că era pedepsit în locul lui reprezenta tărie de caracter sau slăbiciune. Nu îi fusese deloc ușor să vadă neconținut dezamăgirea de pe chipul tatălui său și să îndure durerea bătailor pe care nu le meritase. Și uneori se simțise îngrozitor de folosit, în ciuda recunoștinței lui Julian.

Era tărie sau slăbiciune? La vârsta de șaptesprezece ani, ajunsese la concluzia că era o slăbiciune și îi pusese capăt, cel puțin până la incidentul cu Flora Ellis. Iar după ce acceptase încă o dată să fie țaful ispășitor pentru Julian, ajunsese la aceeași concluzie. Îl ajutase într-adevăr pe Julian, dar în același timp îi ascunsese Rebeccăi ceva ce ar fi avut dreptul să știe înainte de a se căsători cu Julian. Iar comportamentul ulterior al lui Julian nu făcuse altceva decât să-i întărească certitudinea că Rebecca ar fi trebuit să știe adevărul. Ar fi trebuit să i se dea șansa de a lua o decizie bazată pe adevăr.

Își dăduse seama că adevărul era întotdeauna cel mai Imn. Iar el se dovedise a fi slab pentru că fusese de acord să îi ascundă adevărul.

Dar acum?

O asigurase că nu mai rămăsese nimic ascuns. Totul fusese scos la lumină. Ajunseseră pe fundul oceanului și erau pregătiți să meargă mai departe.

Permisese încă o dată să fie țaful ispășitor. Ea trăsese o concluzie. Una cu care el fusese de acord că era o interpretare logică a evenimentelor din trecut. Și o lăsase să creadă că acela era adevărul. Crezuse că el era cel care trebuise să moară în urma aventurii pe care o avusese cu Cynthia, iar el nu negase acuzația aceea. Crezuse că el și George Scherer fuseseră implicați într-o luptă pe viață și pe moarte și că Julian venise să-i despartă. O lăsase să creadă și asta.

El îl luase pe Julian de lângă ea. Rebecca nu mai avea altceva decât amintirile unei căsnicii pe care o crezuse perfectă. Măcar nu îi luase și asta. Dar nu i-ar fi putut iua niciodată asta. Pentru că era tot ce îi rămăsese.

Și oricum nu era sigur că lucrurile ar fi stat mai bine pentru el

dacă i-ar fi spus tot adevărul. Chiar îl omorâse pe Julian. Poate că adevărul era chiar mai îngrozitor. Adevărul era că țintise să-l împuște pe Julian nu pe Scherer. Și, chiar dacă luase decizia aceea într-o fracțiune de secundă și fără a face o alegere conștientă, țintise cu intenție și îl omorâse pe Julian.

Oare ar mai fi ajutat la ceva să susțină că nu era vinovat de o faptă mai puțin gravă? Să nege că avusese o aventură cu Lady Scherer? Singurul mod convingător în care ar fi putut face asta ar fi fost să-l acuze pe Julian și astfel să distrugă încă o parte din sufletul ei. Ba chiar cea mai de preț amintire pe care o avea. Nu putea face așa ceva.

Nu *voia* să facă așa ceva.

Și atunci era slăbiciune? Sau tărie de caracter?

Până la urmă, nici nu mai conta.

În mod surprinzător, viețile lor continuară aproape la fel ca până atunci. Continuară să muncească împreună pentru binele moșiei, să cineze împreună, să danseze cu prietenii lor și să se joace cu fiul lor. Și chiar făceau dragoste. În acea primă noapte, fu tentat să-și caute un pat în altă parte, dar știa că, dacă ar fi plecat, nu ar fi mai găsit niciodată curajul de a se întoarce. Și trebuiau să trăiască o viață împreună. O vreme, rămase nemișcat lângă ea. Dar, când se întoarse și se întinse după ea, ea îl primi fără supunerea de la început, dar și fără pasiunea nou-descoperită. Îl iubea cu ochii închiși și cu un soi de tandrețe tăcută.

De parcă ar fi simțit și ar fi înțeles și ea suferința lui.

De parcă *voia* să-l ierte.

De parcă ar fi căutat iertare pentru că nu îl îndepărtase.

Aproape ca și când ajunsese cumva să îl iubească, în ciuda a tot ce se întâmplase.

Iar până la finalul lunii ianuarie, nu mai era deloc sigur că puteau continua așa. Că putea lăsa trecutul în urmă. Că putea privi spre viitor. Nu știa dacă ceea ce îi unea și îi ținea împreună era iubirea sau disperarea.

Oare erau la începutul unui viitor? Sau era începutul sfârșitului?

Nu știa nici el.

Dar la finalul lunii ianuarie veni scrisoarea. Conte de Hartington îi chema la Craybourne într-o manieră formală.

Spusese că era o chestiune extrem de urgentă. Și că trebuiau să

vină irhediat, neapărat amândoi.

capitolul 21

Craybourne, 1858

David și Rebecca se consultară și hotărâră să-l ia cu ei și pe Charles. Firește, era de la sine înțeles că avea să îi însoțească.

Nu puteau pleca nicăieri mai mult de o zi fără fiul lor. Iar după câteva proteste, micuțul Charles călători într-un compartiment separat, împreună cu doica sa, iierista mamei lui și valetul tatălui său. David și Rebecca călătoriră singuri, făcându-și griji și presupunând care putea fi motivul chemării neașteptate a contelui.

-Probabil tata nu se simte bine, conchise Rebecca, probabil pentru a douăzecea oară în ultimele două zile.

Era singura explicație rezonabilă, deși nu puteau înțelege de ce le scrisese el, nu Louisa, dacă acesta era într-adevăr bolnav. Sau poate era vorba despre o boală lungă, ce avea să-l ucidă încet. Nici unul din ei nu spuse asta, în ciuda faptului că atârna ca o sabie în tăcerea dintre ei.

Sau poate că Louisa era cea bolnavă. Sau poate Katie. Sau poate că în realitate nu era vorba despre nici o boală. Poate că... Dar epuizaseră deja toate variantele, verosimile sau nu, iar adevărul era că pur și simplu nu aveau cum să știe. Așa că poate era mai bine să înceteze cu presupunerile și să se concentreze asupra altor chestiuni. Oricum nu făceau altceva decât să se învârtă în cerc.

-Vom afla cât de curând, zise David și puse capăt discuției. În curând, aveau să ajungă la Craybourne.

În timp ce trăsura pe care o trimisese contele după ei se apropia de conac, Rebecca se gândea la ultima lor vizită la Londra. Fusese cu doar câteva săptămâni în urmă. De Crăciun. Dar totul se schimbase între timp.

Totul și în același timp nimic. Se întreba dacă tatăl lui David și Louisa vor observa că era ceva schimbat la ei. Și se întreba dacă erau într-adevăr diferiți în vreun fel.

Viața lor continuase la fel ca până atunci. Luna scurtă de fericire pe care o trăiseră vara trecută fusese absolut incredibilă. Și totuși crease sau, mai bine zis, dezvăluisese legătura dintre ei doi, care era surprinzător de rezistentă.

Erau căsătoriți la bine și la greu. Și, oricât ar fi încercat, Rebecca nu se putea convinge că David greșise când o păcălise să se căsătorească cu el, folosindu-se de vulnerabilitatea ei și ascunzându-i ce se întâmplase cu adevărat în Crimeea. Ea știa că ar fi trebuit să îi pară rău. Și înțelegea că ar fi trebuit să i se pară insuportabil să fie căsătorită cu el, ținând cont de tot ce aflase.

Dar nu îi părea rău deloc. Descoperise că ținea cu adevărat și foarte mult la el! Lucru care de altfel o surprinsese foarte tare în ultimele săptămâni.

David își sprijini capul de fereastră și se uită spre conac. Privi și ea pe fereastră din dreptul său. În mod surprinzător, casa avea același aer de normalitate ca înainte. Oricare ar fi fost problema urgentă pentru care îi chemase contele, cu siguranță nu era vizibilă cu ochiul liber. Trăsura se opri.

- O să-l duc pe Charles în camera lui și îl instalez, zise ea. Tu poți să te duci direct să vorbești cu tata ca să te liniștești, David. Sau poate va veni el la tine. Probabil că era deja la geam, așteptând trăsura.

Însă majordomul fu cel care îi întâmpină în hol. Avea aceeași ținută demnă și sobră ca întotdeauna. Le sugera că poate era mai bine ca doica să-l ducă sus pe micuț. Domnia Sa contele îi aștepta fără întârziere pe Lord și Lady Tavistock în bibliotecă.

Rebecca îl lăsa în grija doicii pe Charles, care era deja foarte obosit și plângea. Apoi se uită la David, iar David se uită la ea. Totul părea foarte formal. Ea își aminti atunci cum venise contele pe coridor să-l întâmpine pe David când se întorsese acasă din Crimeea. Chiar și de Crăciun îi așteptase acolo, împreună cu Louisa și Katie.

Și acum voia să îi vadă pe amândoi în bibliotecă? Nu doar pe David? Rebecca realizează că inima îi bătea deja neobișnuit și tulburător de repede. Își văzu neliniștea oglindită pe chipul lui David în clipa în care îi puse o mână protectoare pe spate și o conduse spre ușile bibliotecii, pe care le deschidea majordomul.

Contele stătea lângă șemineul de vizavi de ușă, cu ■>patele la

foc.

-Tată, zise Rebecca zâmbind și făcu câțiva pași spre el.

Dar ceva o făcu să se oprească. Se gândi imediat iă, fără îndoială, era bolnav. Părea îngrozitor de palid și avea o postură nefirească. Ba nu, fu al doilea gând ■ are îi trecu prin minte, despre Louisa era vorba. Louisa era moartă.

Apoi ceva o făcu să întoarcă privirea spre fereastra mare din stânga sa. Conștientizase brusc că mai era cineva în încăpere. Un om care stătea în fața ferestrei. Era la fel de tăcut și de nemișcat precum socrul ei. Și lumina venea din spatele lui, așa că nu îi putea vedea chipul.

Cu toate acestea, îl recunoscuse imediat. Pentru că anumiți oameni pot fi recunoscuți mai degrabă cu ajutorul emoțiilor, decât prin intermediul simțurilor. Nu îl putea vedea clar și nu zicea nimic. Dar știa că era el. Și, chiar dacă mintea sa i-ar fi putut spune că era doar o confuzie, că nu avea cum să fie el, că era doar cineva care avea aceeași constituție fizică și părul de aceeași culoare, inima tot i-ar fi putut confirma fără nici o umbră de îndoială că era el cu adevărat.

Rămase înmărmurită o clipă, uitându-se la el. Se simțea ciudat de calmă. Timpul, spațiul și realitatea nu mai aveau același înțeles. Iar ea pierduse contactul cu toate trei. Făcu doi pași spre el, se opri și se simți dintr-odată eliberată de vraja care o subjugase.

-J-U-L-I-A-N!

Alergă spre el strigându-i numele și în clipa imediat următoare fu cuprinsă într-o îmbrățișare strânsă și apoi ridicată și învărtită în brațe. Continua să îi strige numele, cu fața îngropată în umărul lui, în timp ce el râdea și o strângea la pieptul său cât putea de tare.

Exact ca Julian. Tipic pentru el.

- Becka, îi șopti el la ureche cu o voce plină de bucurie.

Becka, draga mea...

Mâinile ei se agățau de umerii lui. Întreg trupul ei căuta să se lipească de al lui. Și îi putea simți brațele strânse în jurul ei. îi putea auzi vocea, care vorbea cu ea. Și îl putea auzi râzând. Julian. Acolo, în carne și oase. Cald.

Viu! Era viu! Lasă brusc capul pe spate și se uită în sus la el,

cu ochii plini de uimire.

-Julian? întrebă în șoaptă, după care îi atinse obrazul cu degetele. Julian?

-Viu și nevătămat, zise el, afișând același zâmbet fermecător.

Părea la fel cum și-l amintea. Era mută de uimire.

- Și înapoi acasă, adăugă el. Am descoperit că am fost crezut mort și îngropat la Inkerman, în loc să fiu raportat doar ca fiind capturat și dus în Rusia într-un prizonierat nesfârșit. Dar m-am întors acasă, Becka.

- Capturat? întrebă ea ca printr-un vis. Nu ai murit?

-Am fost pe aproape, răspunse el chicotind. Chiar am fost la un pas de moarte, dar se pare că nu mi se terminase timpul pe acest pământ. Le-a luat un an de zile să mă însănătoșească și apoi nu au putut îndura să se despartă de mine încă vreo câțiva ani. Dar acum iată-mă aici, în carne și oase, cu doar o gaură vineție destul de urâtă deasupra inimii. M-am întors acasă acum două zile. Apoi zâmbetul îi dispăru de pe chip și zise: Și m-am trezit într-o încurcătură a naibii de mare, Becka.

Rebecca nu știa cât timp trecuse când întorsese capul spre fereastră și îl zărise. Dar abia în clipa aceea realitatea întregii situații se derulă în mintea ei. Era în brațele lui Julian - ale lui Julian -, în biblioteca de la Craybourne. Socrul ei se afla acolo în încăpere, la fel și David. *La fel și David!* Iar Charles era în camera copilului de la etaj.

Rebecca rămase încremenită, holbându-se la Julian. Nu și-ar fi putut dezlipi privirea de la el nici ca să-și salveze viața! „O încurcătură a naibii de mare...” Cuvintele lui îi răsunau în minte și păreau să se audă în încăpere ca un ecou.

Julian o răsuci ușor cu brațul cu care o ține de talie.

- Bună ziua, David, zise el. N-am trimis de veste dinainte. M-am gândit că ar fi mai frumos să apar pur și simplu și să fac senzație. Dar trebuie să recunosc că nu mă așteptam nici eu la ceva atât de senzațional.

Rebecca nu credea că se putea uita la David în clipa aceea. Cu toate acestea, se forță să ridice privirea. Arăta exact la fel cum arătase tatăl lui când intraseră în cameră. De parcă ar fi fost o statuie cioplită în piatră.

Sau poate din marmură.

- Nu sunt o fantomă, zise Julian. Dar, în circumstanțele astea, nu cred că mă pot aștepta la o primire tumultuoasă, nu?

David făcu un pas în față. Julian își îndepărtă imediat brațul de pe talia Rebeccăi. Și apoi cei doi bărbați se îmbrățișară strâns. Fără să spună nimic. David ținea ochii închiși.

Rebecca se întoarse spre conte. Nu se clintise din loc, ci se uita la ei trei. Expresia împietrită de pe chipul său dispăruse cu totul, lăsând loc alteia care transmitea o suferință atât de intensă, că o trezi la realitate în cele din urmă. El avusese timp să conștientizeze întoarcerea lui Julian și toate implicațiile acestui fapt. Atunci Rebecca își dădu seama că erau foarte multe lucruri de acceptat, dar și multe lucruri cu care trebuiau să se confrunte.

David plângea cu suspine zgomotoase. Julian râdea. Rebecca atinse umărul lui Julian, după care își așează mâna pe el și își sprijini ușor obrazul de spatele lui. Simți imediat un braț alunecând pe sub sânii săi și îndepăr- tându-se - un braț care fusese încolăcit pe spatele lui Julian. Brațul soțului ei. Brațul lui David. Și se așternu din nou liniștea în încăpere.

- Habar nu am avut că s-a tras concluzia că eram mort, zise Julian. Credeam că o să descoperi că lipsesc, David. Credeam că ai venit să mă cauți după bătălie.

' Dar tata mi-a spus că ai fost și tu grav rănit.

-Da.

-Așa că toată lumea m-a crezut mort, adăugă Julian, Și un biet nefericit despre care se crede că a dispărut în acțiune zace acolo mort în locul meu. Dacă nu cumva cei care s-au ocupat de înmormântarea nu știau să numere prea bine. E un sentiment foarte ciudat să afli că brusc ai înviat din morți în ochii oamenilor.

Nimeni nu zise nimic. Rebecca rămase cu chipul ascuns în umărul lui. Și cu ochii închiși. Avea un miros foarte familiar, ceva unic și indescifrabil, ceva ce nu conștientizase niciodată până atunci. Cu siguranță era Julian.

-Așadar, tu și Becka v-ați căsătorit, spuse Julian.

-Da.

- Și aveți un fiu.

-Da.

-E într-adevăr o încurcătură a naibii de mare, nu-i așa? zise

Julian, după care chicoti. Deși îi lipsea umorul obișnuit. Mă întreh a cui soție este acum...

Știau cu toții răspunsul la întrebarea aceea. Rebecca putea auzi pe cineva plângând și realizează cu groază că era ea însăși. Și că nu părea să se poată opri.

-Nu, David. N-o face! îl auzi pe conte vorbind pe un ton tăios, după care Julian fu cel care se întoarse, o strânse în brațe și o cuibări la pieptul său.

- Oh, Becka, îi șopti el la ureche. O să rezolvăm toată treaba asta. Sunt acasă, iubito. Și te strâng din nou în brațe. Acolo unde e locul tău. M-am simțit atât de singur fără tine, atât de gol pe dinăuntru... Te bucuri să mă vezi, nu-i așa? Spune-mi că ești bucuroasă să mă vezi. Spune-mi că mă iubești!

În clipa aceea, amintirea chinuitoare a tandreții dintre ei se revărsa prin ființa sa ca o cascadă zdrobitoare și începu să plângă și mai tare pe umărul lui. Își pierduse și ultimele urme ale stăpânirii de sine.

- E în stare de șoc, îl auzi apoi pe conte zicând. Iubito, du-o la etaj, dă-i ceva care să-i liniștească nervii și pune-o să doarmă puțin. Nu, David, tu rămâi pe loc. Louisa o să știe cel mai bine ce e de făcut.

Rebecca nu auzise când intrase Louisa în încăpere, dar se gândi ca prin vis că probabil contele trimisese pe cineva să o cheme acolo.

- Dă-i drumul, Julian, continuă atunci vocea rece a contelui. Louisa o să fie cel mai bun leac pentru inima ei. Noi trei trebuie să discutăm.

Julian îi dădu drumul din brațe. Ea încă plângea neajutorată. Se simțea complet neputincioasă. Și observa parcă de la depărtare propria pierdere a stăpânirii de sine. De parcă s-ar fi dedublat cumva și în clipa aceea în ea ar fi fost două persoane diferite, iar una o privea pe cealaltă năruindu-se în mii de bucăți.

-Vino, Rebecca, zise Louisa. Hai să mergem sus să bem o ceașcă de ceai. O să cer medicamente și niște cărămizi calde, cu care să încălzim patul.

Partea rațională din ea îi spunea că singura soluție pe care o avea în acel moment era să nu se mai gândească la nimic. Așa că o lăsă pe Louisa să o conducă afară din bibliotecă. Pe lângă silueta încremenită și tăcută a lui David și apoi pe coridor. Nu

trebuia să se mai gândească la nimic. Picioarele ei urcau scările. înainte de orice altceva, ar fi trebuit să se ducă să vadă ce făcea Charles. „Nu te mai gândi!”

-Am aprins un foc călduros și confortabil în șemi- neul din salonul tău, îi spuse Louisa. Hai să mergem să stăm acolo un pic. O să fie adus și ceaiul, probabil chiar când ajungem noi. O să te simți mai bine după ce bei puțin ceai cald. Face minuni când vine vorba de dispoziție.

Și, dintr-odată, Rebecca simți dorința nebunească de a izbucni în râs. Julian se întorsese din morți și era din nou acasă. Soțul ei - iubirea vieții ei - se întorsese la ea după patru ani. în clipa aceea, ea avea doi soți. Era o bigamă. Și avea un copil în urma căsătoriei sale bigame. Charles era un copil ilegitim. Un bastard. Iar o ceașcă de ceai avea să o facă să se simtă mai bine?

Dar nu râse. Pentru că își dădea seama că, dacă ar fi dat curs acelei dorințe, și-ar fi pierdut până și ultima fărâmbă a stăpânirii de sine. Dacă începea să râdă, era foarte posibil să nu se mai poată opri niciodată.

- Cred că ne-ar prinde bine tuturor un pahar de coniac, zise contele de Hartington, traversând încăperea înspre bufet și așezând acolo cu mare grijă trei pahare, înainte de a le umple aproape până la refuz. O să ne așezăm toți trei lângă foc și o discutăm cum putem rezolva treaba asta.

Le dădu câte un pahar fiului și finului său, după care se întoarse să îl ia pe al lui.

„Cum putem rezolva treaba asta.“ Din câte își putea da seama David, nu prea aveau ce să discute și să rezolve. Dar poate că tatăl său avea mintea mai limpede decât el. Oricum, propria lui minte încă era amortită în urma șocului. Se uită uimit la fratele său adoptiv, pe care îl împușcase cu mai bine de trei ani în urmă. Julian arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Cu excepția faptului că nu purta uniformă. Nu părea nici mai bătrân, nici mai slab, nici mai puțin binevoitor.

Julian îl fixa și el cu privirea.

- Chiar arăți de parcă ai văzut o fantomă, Dave, zise el. Probabil la fel arătam și eu acum două zile, când mi-a spus tata unde este Becka. Ia și bea.

David făcu întocmai și se concentră câteva clipe asupra

alcoolului care îi ardea gâtul și îi aluneca spre stomac.

- Erai mort, zise el. Ți-am întors cadavrul și ți-am verificat pulsul la gât.

- Cred că săptămâni sau chiar luni întregi nu am auzit nimic altceva cu excepția faptului că eram mort și că nu mai avea nici un rost să-și piardă cineva timpul cu mine, spuse Julian. Dar eram viu și puteam auzi totul. Din fericire, a mai existat cel puțin o altă persoană care a crezut asta. Noroc că rușii ăia n-au știut niciodată să țințească prea bine, nu-i așa?

David își golise deja paharul. Îi lăsă jos și dădu să se ridice în picioare.

- Ar fi mai bine să mă duc să văd ce face Rebecca, zise el, dar în clipa următoare se prăbuși înapoi în scaun.

Oh, Doamne, Dumnezeu! Dintr-odată își simțea picioarele ca și când ar fi fost făcute din jeleu.

Se așternu o tăcere pe care nu se grăbi nimeni să o rupă.

-Ieri am avut o discuție lungă cu preotul, David, începu contele. Am cerut o întrevedere cu episcopul. A fost destul de amabil cât să fie de acord să vină aici mâine. Până la urmă, așa ar fi cel mai bine, să vină el direct aici. Probabil va dori să vorbească cu toți trei. Poate și cu Rebecca.

David închise ochii strâns când simți un val copleșitor de amețală.

- Unele fapte sunt destul de evidente, desigur, continuă contele.

Vocea lui era rece și foarte fermă. Și poate că David - care semăna extrem de mult cu tatăl său - era singurul care își putea da seama ce tumult de emoții ascundea de fapt.

- Rebecca este soția lui Julian. Alte lucruri sunt mai problematice. Preotul a fost plin de înțelegere și de compătimire, însă nu mi-a putut oferi nici un răspuns în privința naturii... în privința naturii căsătoriei tale, David. Episcopul va trebui să hotărască dacă înseamnă bigamie.

- S-a căsătorit cu mine cu bună-credință, zise David, inspirând adânc. Credea că Julian e mort. L-a jelit timp de aproape doi ani.

- Mie nu trebuie să-mi explici nimic, David, răspunse tatăl său. Biserica e cea care va trebui să ia o decizie.

David își privi tatăl de parcă era în agonie. Simți dorința nebunească de a putea da timpul înapoi și de a deveni din nou copil. Și-ar fi dorit să se poată uita la tatăl său și să înțeleagă din privirea lui că totul va fi bine. Însă simțea cum toată povara maturității și a vieții apăsă pe umerii săi, copleșindu-l.

Începuse să-i dispară acea amorțeală a minții. Re-becca nu mai era soția lui. Nu fusese niciodată soția lui. Nu avea să mai vină la Stedwell cu el. Viața lor împreună luase sfârșit. De fapt, nu avea să mai facă parte din viața lui în nici un fel. Totuși, refuză să își lase rațiunea copleșită de panică.

- Îmi pare rău, David, zise Julian. Îmi pare sincer rău. O să-ți fie foarte greu, nu-i așa? Dar să știi că și mie o să-mi fie greu, bătrâne. Să știi că e un șoc destul de mare să te întorci în sfârșit acasă după atât timp și să afli că toată lumea te credea mort, iar că soția ta e căsătorită cu fratele tău. Să afli că are un copil cu el.

David sări în picioare, când realitatea îl izbi cu puterea unei lovituri mișelești aplicate în stomac.

- Charles, zise el.

- Episcopul va trebui să hotărască, interveni contele. Vocea lui era la fel de calmă ca mai devreme, însă ochii lui erau vizibil tulburați. Măine, David. Deocamdată trebuie să avem răbdare.

David se prăbuși din nou în fotoliu. Fiul său era ilegal. Era un bastard.

Nu mai putea moșteni nimic de la el, chiar dacă era moștenitorul său adevărat. Fiul lui și al Rebeccăi.

Un suflet nevinovat. Un copil cu părul de aur. Lumina ochilor lui și alor ei. Gândurile acelea îl copleșeau.

- Poate că nu ar fi trebuit să mă mai întorc, zise Julian. Poate că ar fi fost mai bine să rămân în Rusia. Nu a fost complet neplăcut, să știi. A fost doar diferit. Dar m-am plictisit și mi s-a făcut dor de casă. În definitiv, nici un loc nu se compară cu Anglia. Și mi-a fost dor de Becka.

David se holba la el, dar mai degrabă se uita prin el. Și nu înțelegea nimic din ce spunea.

- Trebuia să te întorci acasă, Julian, zise contele încet. Ești viu și aici este locul tău, fiule. Aici este viața ta.

Soția lui. Soția lui Julian.

Rebecca.

Brusc, David îl văzu cu adevărat pe Julian. Pe fratele său.

Omul pe care îl omorâse și din cauza căruia suferise mai bine de trei ani lungi. Revenise la viață în mod miraculos. Și era din nou el însuși. Omul pe care îl îmbrățișase și pentru care plânsese cu câteva minute în urmă. Înainte să înțeleagă cu adevărat toate implicațiile întoarcerii lui Julian.

Julian era viu. Și era acasă. Stătea acolo, la nici doi metri distanță de el, viu, cu sânge cald curgându-i prin vene, zâmbind, doar un pic palid. David încercă să accepte adevărul. La urma urmei, se dovedea că, de fapt, nu-l omorâse pe fratele său.

Julian era viu.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el atunci. Spune-mi tot ce ți s-a întâmplat, Julian. Au trecut mai bine de trei ani de când ai... de când ai dispărut.

Explicația lui era destul de vagă. Julian fusese dus în casa cuiva și îngrijit până când se însănătoșise. Și probabil asta explica faptul că își revenise. La drept vorbind, rușii nu erau recunoscuți pentru grija pe care o arătau prizonierilor de război, mai ales celor răniți. Apoi Julian le spuse rânjind că femeile puteau fi destul de încăpățănate și că refuzau să lase omul să moară în liniște atunci când voia.

Așadar, o femeie îl îngrijise.

După aceea, le povesti cum fusese dus și mai adânc în inima Rusiei și ținut în prizonierat ca un nobil, deși relatarea acestei perioade se dovedi și mai vagă decât prima parte a explicației. Julian nici măcar nu aflase că se încheiase războiul, decât la foarte mult timp după ce se întâmplase. Se părea că toată lumea uitase complet de existența lui. Iar când aflase, în sfârșit, adevărul și deschisese subiectul eliberării sale, i se spusese că era liber să plece oricând.

-Totul s-a terminat destul de simplu după trei ani de prizonierat, conchise Julian. Cred că oricine s-ar fi așteptat la un moment mai dramatic, măcar la o fanfară de adio sau ceva, nu? Dar pur și simplu am venit acasă. Și iată-mă!

-Credeam că toți prizonierii au fost eliberați după semnarea acordului de pace, comentă contele.

Julian doar ridică din umeri.

- Presupun că am fost unul dintre cei de care s-a uitat, zise el. Și probabil aș fi rămas acolo până la nouăzeci de ani dacă nu aș fi întrebat dacă puteam să vin acasă. Dar știți vorba aceea, cere și ți se va da! spuse el, după care chicoti. Am nimerit citatul? Nu am reținut niciodată prea bine pasaje și versete din Biblie.

-Ți-am văzut mormântul, zise David. M-am dus la Inkerman și l-am căutat. Era o groapă comună. Am fost furios că n-au făcut o înmormântare demnă de un căpitan grenadier. Ofițerii nu se îngroapă în morminte comune.

Julian chicoti.

- Din câte îmi pot da seama, se pare că am pierdut un adevărat iad, zise el. Iar tu te-ai dus înapoi, când te-ai fi putut întoarce acasă cu rănilile tale, Dave? Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ta. Ai fost mereu un erou și un ofițer bun. Ai pune datoria mai presus de dorințele personale în orice clipă, nu-i așa? De fapt, dacă am înțeles bine, chiar ai primit Crucea Victoria pentru asta, nu?

David încuviință din cap.

- Și i-ați învins până la urmă pe nemernici, adăugă Julian. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo pentru asta. Am pierdut aproape toată distracția, nu-i așa?

Se așternu din nou tăcerea pentru o vreme.

-A suferit mult? întreabă Julian în cele din urmă. Când a crezut că am murit?

-Te-a iubit foarte mult, Julian, îi răspunse contele. Și cred că foarte mult timp și-a dorit să fi murit și ea.

- Biata Becka, zise Julian. Doamne, ce dor mi-a fost de ea.

David se uită spre focul din șemineu.

- Ei bine, măcar acum sunt acasă și o să rămân, con- linuă Julian. N-o să mai plec niciodată de lângă ea. Și o să mă revanșez față de ea pentru toți anii pe care i-am pierdut. O iubesc mai mult decât însăși viața, să știi.

-Da, spuse contele, sunt sigur că ții foarte mult la ea, Julian. A suferit extrem de mult, iar treaba asta... Ei bine, no să-i fie deloc ușor. Mai cu seamă dacă episcopul este un om care prețuiește mai mult legile bisericii, decât spiritul compasiunii creștine.

- O să mă revanșez față de ea, spuse Julian. Jur asta. Știu că ai avut grijă de ea, Dave. Știu că ai protejato cum ai știut mai bine. Dar nu trebuie să-ți mai faci griji că o so neglijez sau că o să mai plec vreodată de lângă ea pentru tot restul vieții mele. O s-o fac cea mai fericită femeie de pe fața pământului. Se ridică în picioare. Era din nou vechiul Julian - zâmbitor, fericit și aparent fără nici o altă grijă pe lume. Mă duc sus să văd cum se simte.

David se gândi că se simțea ca și când cineva i-ar fi înfipt un cuțit în stomac și în clipa aceea îl răsucea mișelește. Trebuia să rămână așezat. Trebuia să îl lase pe Julian să se ducă... să îl lase să se ducă sus în camerele Rebecăi. în dormitorul ei. Trebuia să rămână acolo tăcut și să lase asta să se întâmple.

Julian era soțul ei.

Stătea din nou complet nemișcat, luptându-se cu panica.

- Eu aș spune că ar fi mai bine so lași să doarmă, zise contele. Dar este soția ta, Julian. Trebuie să faci cum consideri de cuviință.

-No so trezesc, promise Julian.

David ascultă sunetul ușii, care se deschise și se închise în spatele său. își sprijini apoi coatele pe genunchii depărtați și își ascunse ochii în pumni.

-David, zise tatăl său după o tăcere prelungă. Toată răceala de mai devreme dispăruse din glasul său. în clipa aceea nu mai transmitea nimic altceva decât o suferință inimaginabilă. Ce aș putea să-ți spun, fiule? Nu mai este nimic de spus.

-Nu, spuse David. In glasul său se simțea oboseala. Nu mai e nimic de spus.

In clipa aceea, îl copleși adevărul cuvintelor pe cari' le rostise. Nu mai era nimic de spus. Nimic de făcut. Nimic.

David stătea la marginea patului ei. Ea simțea că el e acolo. Avea sentimentul că dormise foarte profund.

Se simțea ca și cum voia să se agațe de somn, de parcă exista un lucru pe care nu voia să îl vadă când avea să se trezească. Și apoi își aminti totul cu viteza luminii. Deschise ochii.

Julian era cel care stătea acolo.

Julian. Zâmbitor, chipeș, familiar și liniștitor.

Julian, iubirea vieții ei, care se întorsese din morți. Era ceva la

care visase aproape cu înrâncenare în timpul acelor prime luni îngrozitoare. Și visul fusese exact acela - ea trezindu-se din somn și el stând de veghe la marginea patului.

Dar știa că acela nu era un vis. Simțea o apăsare greoaie, precum și o bucurie nebunească.

El își plimbă un deget de-a lungul nasului ei. Era un gest mult prea familiar și de prea mult timp uitat.

-Salutare, somnoroâso, zise el. Te simți mai bine?

-Julian, șopti ei Oh, Julian!

- Iarăși lacrimă? întrebă el. Nu le-ai secat deja pe toate, Becka?

-Julian, repetă ea în șoaptă. Credeam că ai murit. Am vrut să mor și eu... Nu am știut că durerea poate fi vreodată atât de puternică...

- Sunt acasă, iubito. Își așează apoi mâinile de o parte și de alta a pernei ei și se aplecă deasupra ei, privind-o cu ochi calzi și blânzi. Și nu o să mai plec niciodată de lângă tine. Am visat ani de zile clipa aceasta.

Atingerea gurii lui era atât de familiară! îi putea simți lăzuzele lipite de ale ei. Și își aminti că simțise mereu, iild, liniștitor și minunat sărutul lui Julian.

Dar în clipa aceea își așează mâinile pe umerii lui și îl împinse. Acum simțea că e... greșit? Preț de o clipă, se întrebă ce ar fi spus David dacă ar fi știut că se afla un nit bărbat în dormitorul ei, stând pe marginea patului, nplecându-Se deasupra ei și sărutându-o.

Dar David știa.

David nu era soțul ei.

Ci Julian.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicând capul și uitându-se mirat în jos la chipul ei. Nu te bucuri să mă vezi, becca? Nu mă mai iubești?

Se uita în ochii lui uluită și nu-l vedea decât pe mult iubitul ei Julian. Pe bărbatul care fusese totdeauna iubirea vieții ei. în copilărie. în timpul căsătoriei lor. Cât fusese văduvă. Dar și în timpul căsniciei cu David.

în fond, asta fusese învoiala lor de la bun început. David înțelesese și acceptase. Julian era iubirea vieții ei.

Era viu. Și acolo! Și se apleca spre ea, așteptând un răspuns.

-Sunt atât de fericită, zise ea ridicând brațele și aruncându-le în jurul gâtului lui, că nu mai simt decât tristețe. Doar dorința de a plânge fără încetare. Te-am iubit mereu. Mereu! Chiar și până astăzi, când încă te credeam mort. Dragostea mea, oh, iubirea mea, nici nu pot descrie în cuvinte ce simt!

-Nici nu trebuie s-o faci, îi șopti el. Oh, Becka, iubito!

Și apoi o sărută din nou. Mai pasional și mai ferm. își strecură brațele pe sub ale ei pe pat și o strânse la pieptul său. Și îi putea simți greutatea trunchiului său apăsând-o.

Iar ea îl sărută înapoi cu toată bucuria momentului. Fusese mort și acum era viu! Fusese smuls de lângă ea și se întorsese. Fusese iubirea ei și acum era din nou în brațele sale.

Pentru câteva clipe, îl sărută înapoi. Și apoi simți o mare neliniște și un sentiment îngrozitor că era un lucru complet greșit.

Unde era David? Ce ar spune David? Nu ar fi trebuit să fie singură cu un alt bărbat. Nu ar fi trebuit să sărute un alt bărbat. Era ceva greșit. Era un păcat!

II voia pe David.

Dar el era Julian. Se uită la el în gol când își dezlipi buzele de ale ei și îi zâmbi.

- Oh, iubito, zise el. Ar fi trebuit să mă târască în fața plutonului de execuție de prima dată când am acceptat să plec de lângă tine, nu-i așa? Ar fi trebuit să risc curtea marțială și să rămân acasă cu tine. Au trecut atâția ani, Becka. Dar îți promit că o să mă revanșez față de tine. O să mă revanșez pentru fiecare zi blestemată pe care am petrecut-o separați! Și o să încep chiar acum. Așteap- tă-mă o clipă, mă duc să încui ușa.

-Nu! zise ea și-l apucă de încheietură când se ridică.

-Nu? se miră el, dar apoi îi zâmbi.

-Nu, repetă ea și se uită în sus la chipul lui mult iubit. Nu, Julian. Nu acum. Nu încă. Sunt... Nu pot. Oh, te rog să mă înțelegi... Eu...

- Mă comport ca un neghiob, nu-i așa? zise el, afișând zâmbetul acela ștrengăresc și năzdrăvan, care îi făcuse mereu inima să se topească. Trebuie să-ți dau timp, Becka. S-a purtat bine cu tine? Ții la el? Doar nu te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

Cuvintele acelea trădătoare îi făcură ochii să se umple de

lacrimi.

- Pe *tine* te iubesc, zise ea cu o voce tremurândă.

- O să-ți dau timp, spuse el, bătând-o pe mână liniștitor. Înțeleg, Becka. Chiar înțeleg. Simți o oarecare loialitate față de el. O oarecare afecțiune. Nu te condamn pentru asta. Și eu îl iubesc mult pe Dave.

Chiar dacă David îl împușcase? Însă nu voia să se gândească la asta acum. Închise ochii.

- E vorba de Charles, zise ea cu glas scăzut.

- Fiul tău? întrebă el. Probabil înseamnă foarte mult pentru tine, Becka. Știu cât de mult ți-ai dorit un copil. Poți să-l păstrezi. Nu mă deranjează. O să-l iubesc ca și când ar fi al meu.

Rebecca deschise ochii imediat.

- Charles este fiul lui David, zise ea pe un ton plin de înverșunare. Ii aparține lui David, Julian.

El îi ridică mâna și i-o așează pe obrazul lui.

- Mai vorbim despre asta altă dată, spuse el. Doamne, cât mi-aș dori să nu fi existat încurcătura aceea blestemată, Becka. Să știi că nu mi-e deloc ușor să știu că ai fost cu David aproape un an și jumătate. Ba, dacă vrei să știi adevărul, să știi că doare al naibii de tare.

Da. Așa era. Durea de o mie de ori mai tare decât ar fi putut descrie în cuvinte.

- Dar asta e, continuă el, zâmbindu-i din nou. Suntem iar împreună, Becka. Până la urmă, asta este tot ce contează. Restul lucrurilor le vom rezolva... mâine. Doar mai spune-mi o dată că mă iubești.

-Te iubesc, Julian, zise ea.

El îi dădu atunci drumul la mână și se ridică în picioare.

-Și eu pe tine, spuse el. Ești superbă, Becka! Mult mai frumoasă decât îmi aminteam. Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Dar, gata, te las să te ridici din pat și să te îmbraci. Probabil, după atât timp, prezența mea n-ar face altceva decât să te stânjenească, nu-i așa?

Ea nu îi răspunse.

- Dar asta se va schimba, îi promise el. Sunt acasă, iubito. Și sunt aici să rămân.

- Da, zise ea și îi zâmbi.

capitolul 22

Episcopul Young era o figură impozantă și totuși un om blând. Sosi destul de devreme a doua zi dimineată, după ce făcuse o scurtă oprire la biserica din sat ca să stea de vorbă cu preotul. Dispăru imediat în bibliotecă împreună cu contele pentru o discuție foarte lungă, după care vorbi între patru ochi atât cu Julian, cât și cu David. În cele din urmă, spuse că ar fi fost inutil să o mai deranjeze pe Lady Cardwell, care probabil era destul de tulburată - de altfel, un lucru de înțeles în circumstanțele acelea.

Cei patru bărbați luară prânzul împreună. Louisa se scuza invocând că avea grijă de Rebecca.

În cele din urmă, se întoarseră în bibliotecă. David își închise gândurile și sentimentele într-un ungher al minții, așa cum făcuse cu o zi înainte. Nu dormise toată noaptea și încercase să se convingă că era fericit să-l vadă pe Julian viu și că el însuși era peste măsură de fericit. Încercase să își spună chiar și că se bucura că Rebecca se reunise cu singurul bărbat pe care ea îl iubise vreodată. Dar în clipa aceea gândurile lui deveniseră mult prea dureroase, așa că încetă să mai gândească și să mai simtă.

Aștepta ca episcopul să vorbească și se gândea că și-ar fi dorit ca lucrurile să fie într-adevăr atât de simple.

Episcopul Young alesese să nu se așeze pe scaunul care îi fusese oferit. Poate că de-a lungul timpului învățase că era mai bine ca anumite chestiuni să fie discutate stând în picioare, cu formalitate și cu toată demnitatea oferită de funcția ăa.

-Va trebui să discut și mai sus despre problema aceasta, desigur, înainte ca hotărârea mea să devină oficială, spuse prelatul. Cu toate acestea, cred cu tărie că va fi confirmată și aprobată concluzia mea.

Contele murmură câteva cuvinte în semn de aprobare.

- Prima căsătorie a lui Lady Cardwell are întâietate, firește, în favoarea celei de-a doua, din moment ce primul ei soț este încă viu și căsnicia nu a fost nici anulată, nici prescrisă în vreun fel, începu episcopul.

Nici unul dintre cei trei bărbați care îl ascultau nu se mișcă și nici nu reacționează vizibil. Dar nu aceea era cea mai importantă

concluzie. În fond, nici unul dintre ei nu avea nici o îndoială că în fața legilor Rebecca era încă măritată cu Julian.

Și totuși David simți că sângele îi înghețase în vene și că încă o parte din sufletul său moare. În clipa aceea, inima lui știa că tot ce-i spusese rațiunea cu o zi înainte era adevărat. Lady Cardwell. Rebecca era Lady Cardwell.

- Iar a doua căsătorie a dumneaei, căsătoria cu dumneata, Lord Tavistock, este invalidă, desigur, continuă episcopul.

Vorbea pe un ton oficial, dar în același timp plin de înțelegere.

Da. Rebecca nu era soția lui. Julian era în viață.

- Însă întrebarea este dacă a fost mereu invalidă, zise episcopul Young. Pentru că într-un fel a fost, de vreme ce Sir Julian Cardwell era în viață când a fost oficiată. Și totuși, cercetările pe care le-am făcut în dimineața asta m-au convins că această căsătorie a fost realizată cu bună-credință de toate părțile implicate și că la momentul oficiării ei nimeni din cei implicați nu avea de unde să știe că exista un impediment. Și, chiar dacă această căsătorie a devenit invalidă în clipa în care Sir Julian s-a întors acasă, a fost perfect validă până atunci. Părerea mea este că nici lordul, nici Lady Tavistock nu au comis nici un păcat de vreme ce păcătuirea presupune o decizie conștientă de a face rău.

David îl vedea pe tatăl său încleștând și relaxând mâna pe brațul fotoliului. Închise ochii și ascultă cu sufletul la gură următoarele cuvinte ale episcopului.

- Prin urmare - și cred că în momentul de față este cea mai importantă problemă din chestiunea aceasta, de altfel foarte tristă -, deși copilul s-a născut în urma unei uniuni acum invalide, toate dovezile arată că a fost conceput în sânul unei căsnicii adevărate. Așa că fiul dumitale este legitim, Lord Tavistock, iar stigmatul de bastard nu va fi atașat numelui său.

David rămase așezat și cu ochii închiși chiar și după ce tatăl său și Julian se ridicară în picioare ca să-i strângă mâna episcopului. Cugetă că, dacă cineva ar fi comis o crimă. Iar dacă cineva ar fi sugerat că Rebecca era... Dar nu își duse acel gând la bun sfârșit. Deschise ochii, se ridică și îi întinse mâna episcopului, mulțumindu-i și el.

Episcopul nu avea să mai rămână mult la Cray-bourne. Mai

avea și alte treburi care îi solicitau atenția în ziua aceea. Le spusese că le va da de veste de îndată ce hotărârea lui era aprobată oficial, după care contele îl conduse afară, la trăsura care aștepta.

- O caut eu pe Rebecca și îi dau vestea, spusese contele, uitându-se la fiul și la finul său.

David știa foarte bine că zilele și săptămânile care urmau aveau să îi aducă o agonie îngrozitoare. Însă ceea ce i se părea cel mai dificil de făcut în clipa aceea era să își reprime instinctul de a se duce la ea. Cu o zi înainte, nu avusese ocazia să se ducă la ea ca să vadă cum se simțea după ce aproape leșinase din cauza șocului. În schimb, îl privise pe Julian mergând să o viziteze. Și nici în dimineața aceea nu se putuse duce la ea ca să afle dacă dormise bine și cum primise tot ce se întâmplase. Trebuise să asculte fără să obiecteze când Louisa spusese că Rebecca era indispusă. Și nici în clipa de față nu se putea duce la ea ca să-i comunice hotărârea care fusese luată în legătură cu ei doi - cu ei doi și cu Charles. De fapt, încă nu fusese să-l vadă nici pe fiul său, de teamă că Rebecca ar fi putut fi acolo.

-Se pare că asta e, Dave, zise Julian. Îi tremura vocea. Trebuie să mărturisesc că nu mă așteptam la toate astea.

David își mută privirea spre el. Într-un fel, încă i se părea imposibil de crezut că Julian era chiar acolo, viu și aparent sănătos și părând aproape neschimbat.

- Chiar am crezut că te-am omorât, zise el.

-Atunci se pare că suntem doi care am crezut asta, zise Julian. N-am fost în viața mea mai șocat decât atunci când ai apăsât pe trăgaci și ai tras în mine, nu în Scherer. Nemernicul ăla m-ar fi înjunghiat în spate. De fapt, a lost o minune că m-am întors la timp ca să-l văd și că m-am reușit să-l dobor. Cu toate acestea, nu sunt sigur că îmi pot asuma meritul pentru asta. Cred că este posibil să se fi împiedicat de vreo rădăcină. Dar după aceea s-a întins iar după sabie și tot m-ar fi omorât dacă nu i-aș fi secerat brațul și nu i-aș fi îndepărtat arma. Cât ai văzut din toate astea?

-Nimic, răspunse David. Te-am văzut doar pe tine fiind pe punctul de a-l ucide.

-Presupun că asta explică totul, zise Julian. Ba este întocmai cum am crezut. Te-am iertat cu mult timp în urmă, să știi. Ai

fost Dave, la urma urmei - mai întâi un ofițer și abia apoi fratele meu. Probabil totul a arătat al naibii de sordid. Și, desigur, m-am prins într-un moment prost, când dorința aia de a uide care apare în timpul bătăliei îmi distrusese complet capacitatea de a mai gândi limpede. Poate că tot asta te-a făcut și pe tine să apeși pe trăgaci, Dave. Dar spune-mi, până la urmă, ticălosul ăla și-a găsit moartea într-un fel sau altul?

-A supraviețuit, îi răspunse David sec.

Julian tresări vizibil.

- Biata Cynthia! zise el. Să știi că a chinuit-o îngrozitor, Dave. Nimic fizic cu excepția bătailor regulate, desigur. Dar a torturat-o psihic. Și nici nu ți-ar veni să crezi dacă ți-aș spune. Ar fi trebuit să mă lași să-l ucid și probabil să-l am pe conștiință tot restul vieții.

David nu zise nimic.

Julian afișă un zâmbet strâmb.

- Asta ți-am făcut și eu ție, Dave?

- Da, răspunse el.

-Ei nu știi, nu-i așa? întrebă Julian. Nu le-ai spus, 'nu? De aia te-ai căsătorit cu Becka?

David se ridică în picioare și traversă încăperea, îndreptându-se spre fereastră.

-Ai simți că trebuie să ai tu grijă de ea în locul meu, nu-i așa, Dave? întrebă Julian. Asta a fost?

- Cred că da, răspunse David.

- îmi vine foarte greu, să știi, continuă Julian. De fapt, îmi e al naibii de greu să mă gândesc că tu și Bec- ka... Și un copil. A reușit să-l aducă pe lume pe al tău, dar pe ai mei nu. Doare asta, Dave. Cred că pur și simplu nu m-am așteptat niciodată la așa ceva. Pe Becka am considerat-o mereu ca fiind... a mea. Am crezut că o să mă aștepte pentru totdeauna.

- Erai mort, zise David. Iar ea avea douăzeci și patru de ani și locuia aici cu *papa* și cu Louisa. Avea nevoie de o casă a ei și de un rost în viață. Avea nevoie de copii.

-Dar avea o casă, spuse Julian. Deși cred că mal aveam puțin și făceam infarct de-a binelea când am ajuns aici și am găsit-o pe Louisa instalată confortabil ca stăpâna casei. Se pare că n-a pierdut deloc timpul în a-și găsi un titlu și o avere, nu?

- Cred că îl iubește cu adevărat pe *papa*, replică David.

Par fericiți împreună.

- Oricum, mă bucur că n-a fost găsită vinovată de bigamie sau ceva de genul acesta, zise Julian. La Becka mă refer. Ar fi ucis-o asta, Dave. Becka trebuie să facă mereu ceea ce e corect și cuviincios. Și mă bucur că băiatul nu e un bastard. Asta i-ar fi frânt inima.

- Da, aprobă David încordat.

-I-am spus ieri că poate să păstreze copilul, continuă Julian. Pe mine nu m-ar deranja dacă asta o face fericită, Dave. Nu o condamn pentru nimic. Știu că ați crezut cu toții că eram mort.

- Și ea ce a zis?

David își dori să fi rămas așezat, pentru că avea senr. i ția că era pe punctul de a-și pierde cunoștința.

-A spus că e al tău copilul, zise Julian. Nu știu ce părere ai tu de treaba asta, Dave. Doar este moștenitorul tău, nu? Dar pe mine nu mă deranjează să-l țin.

„Să-l țin.“ Pentru Julian, copilul Rebeccai era do.u un alt lucru.

- Charles este fiul meu, zise David încet. Și îl iubesc.

-Ei bine, înțeleg, spuse Julian oarecum tulburat.

Oricum, toată treaba asta e o încurcătură al naibii de .iranie, nu crezi, Dave? Va trebui să-i găsești o nouă mamă fiului tău. Cred că acesta ar fi cel mai bun lucru, nu-i așa?

„Are deja o mamă! Pentru numele lui Dumnezeu! Are deja o mamă!“ David știa că, dacă ar fi rostit cuvintele acelea, le-ar fi spus cu o încrâncenare aprigă. Și alunei realiză cu groază că în clipa aceea chiar își dorea să îl omoare pe Julian. Și totuși, toată treaba aceea nu era în nici un fel vina lui Julian.

- Ce-ai făcut în tot timpul acesta? îl întreabă David.

- Am fost prizonier, răspunse Julian. Rușii sunt aproape la fel de civilizați ca noi, Dave. Tratează prizonierii cu rang de ofițeri ca pe niște gentlemen.

-A trecut mult timp, insistă David. Războiul s-a terminat de mult. Și tot nu au vrut să te elibereze?

- Ei bine... Julian ridică din umeri și pentru o clipă pe chip îi apăru zâmbetul lui fermecător. Probabil m-ar I i eliberat dacă le-aș fi cerut-o.

- Și de ce n-ai făcut-o?

- Mult timp n-am știut că se terminase războiul, răspunse

Julian.

-Mult timp, zise David. Dar, când ai aflat, ai cerut imediat să fii eliberat?

Julian izbucni în râs.

-Nici nu ar fi mai trebuit să o cer, răspunse el. Ar fi l rebuit să mă trimită acasă imediat, nu crezi?

Pentru câteva momente, David se uită la el în tăcere.

- Nu te-ai putut îndura s-o părăsești? îl întreabă pe un ton aspru.

Și Julian izbucni din nou în râs.

- Un om trebuie să se lupte cumva cu plictiseala, răspunse el. Mai ales când este un prizonier și nu știe când se va termina perioada de captivitate. Dar n-a însemnat nimic pentru mine, David. Becka a rămas mereu inima mea. Ajunsesem în punctul în care nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Și am început să o visez. Trebuia să mă întorc acasă. Iar atunci le-am cerut să mă elibereze.

În trecut, se întâmplase de multe ori ca David să nu fie de acord cu acțiunile lui Julian. Iar după ce se căsă torise cu Rebecca, infidelitățile sale îi stârniseră o furie fără margini. Cu toate acestea, nu-și putea aminti să-l fi urât vreodată mai mult decât îl ura în clipa aceea. Și abia acum realiza că voia cu adevărat să-l omoare.

- Nu te mai uita așa la mine! Julian devenise dintr-odată serios și părea că avea remușcări. Nu s-ai fi întâmplat niciodată dacă nu aș fi fost ținut cu forța departe de ea, Dave. O iubesc. Știi asta. N-a existat niciodată altcineva decât Becka. Acum, că m-am întors, lucrurile se vor schimba odată pentru totdeauna. Nu o s-o mai scap din ochi nici o clipă.

- Dacă mai aud vreodată că i-ai fost infidel, zise David cu mâinile împreunate strâns la spate și ținându-l cu privirea pe Julian. Chiar și o singură dată, Julian. O să te găsesc și o să te omor. Și de data asta nu o să rate: țința cu un centimetru. M-ai înțeles?

Expresia care își făcuse loc pe chipul lui Julian îi amintea lui David de cea care apăruse pe fața lui când se prăbușise la Kitspur. Părea surprins și în același timp speriat.

- La naiba, Dave! zise el. Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?

- E soția mea, rosti David, cu răceală. Rectific. A /osi soția mea. Este mama copilului meu. Tot repeți cât de dificil este pentru .fine, Julian. Încearcă să-ți închipui cum este pentru mine să trebuiască să stau deoparte și s-o privesc întorcându-se la un ticălos mizerabil ca tine.

Julian se făcu alb ca varul.

- Este soția mea, Dave, zise el. O iubesc. Știu că nu m-am purtat mereu bine cu ea, dar am de gând să-mi revizuiesc comportamentul. O iubesc cu adevărat, să știi. Și ea mă iubește pe mine.

- Da, spuse David tăios. Ai avantajul acesta asupra mea, nu? Măine o să mă întorc la Stedwell. Dar să știi îă am vorbit foarte serios, Julian. Dacă mai aud de o singură infidelitate, numai una, Julian...

-Nu va mai exista nici una, zise Julian. Îți promit, I >ave. Totul este altfel acum, nu-i așa? Totul s-a schimbat. Am crezut că o să te bucuri să afli că, de fapt, nu mi-ai lăcut nici un rău permanent. Nici nu știam că ai crezut că m-ai ucis. Mi-am închipuit cum ar fi să vin acasă și să vă văd pe tine și pe tata. Și mi-am imaginat expresia de pe chipul Beckăi din clipa în care m-ar vedea. Dar nimic nu e așa cum mi-am imaginat eu.

-Julian, zise David. Mânia îi dispăruse cu totul, simți ndu-se stors de vlagă și obosit. Mă bucur că ești în viață. La fel și tata. Și Rebecca.

Julian încuviință din cap și își trecu mâinile prin păr.

-Suntem o familie, continuă David. Și locul tău e aici. Ești fratele pe care nu l-am avut niciodată. Nu s-a schimbat nimic important.

Julian încuviință din cap încă o dată.

-Ai iubit-o întotdeauna, nu-i așa? zise Julian. Mă simt de parcă abia acum mi s-au deschis ochii pentru prima dată. De-asta erai mereu așa de furios pe mine când... ei bine, când eram slab. Și de aceea ai rezolvat lucrurile cu Flora.

David nu spuse nimic.

- Îmi pare rău, Dave, zise Julian. Dar, dacă e vreo consolare pentru tine, află că de acum înainte intenționez să îi fiu cel mai bun soț din lume.

Ar fi trebuit să găsească o consolare în asta. Dar, din păcate, nu

putea.

-Ar fi mai bine să mă duc s-o caut, continuă Julian. O să fie fericită să audă decizia episcopului. Cu siguranță, se va simți ușurată. Eu și Becka avem multe de povestit și multe planuri de făcut. Și vreau să mă asigur că o să se distreze. O să călătorim prin toată Europa. Poate un an sau chiar mai mult. Merită să se distreze puțin, nu crezi, Dave?

Din nou, David nu zise nimic. Se gândi apoi că Re- beccăi nu i-ar fi plăcut deloc asta. Nu ar fi avut nici un cămin stabil, nici responsabilități și nici un sentiment de apartenență sau un scop în viață. Nu i-ar fi plăcut deloc frivolitatea și genul de prieteni trecători, cu care ar fi trebuit să se mulțumească în timpul călătoriilor constante. Dar cum putea fi sigur de asta.' Ar fi fost cu Julian, cu mult iubitul ei Julian. Și poate că el va fi întregul ei univers. Poate că nu va mai avea deloc nevoie de lucrurile de care avusese nevoie cât fusese cu el.

- Ne vedem mai târziu, Dave, spuse Julian și părăsi încăperea.

David urase întotdeauna partea trează a coșmarului său, mult mai mult decât pe cea din timpului visului. Poate pentru că, atunci când visa, o parte din el înțelegea mereu că, în cele din urmă, avea să se trezească și găsea o oarecare alinare în asta. Adevăratul iad începuse mereu după vis, pentru că atunci știuse că era treaz și că nu putea scăpa sub nici o formă de gânduri. În clipa aceea, încercă să se convingă că visa și că, în curând, va trebui să înfrunte o realitate mai puțin înspăimântătoare. Dar, din păcate, era complet treaz. Și știa asta foarte bine. Și fusese azvârlit în cel mai întunecat și mai disperat colț al iadului.

Se întreabă dacă l-ar fi ajutat vreun pic să-l vadă pe Charles. Probabil în momentul acela Rebecca se afla în compania tatălui său. Și apoi urma să petreacă timp cu Julian. Nu avea cum să fie în odaia copilului.

Ieși din bibliotecă și urcă scările spre camera fiului său. Își simțea pașii grei și picioarele ca și când ar fi fost din plumb.

Era frig. Foarte frig. Cerul era plumburiu și se simțea un vânt iute și tăios.

Tufele de trandafiri păreau fragile și moarte. Era aproape imposibil de imaginat că în doar câteva luni aveau să revină la

viață și să înflorească într-o explozie splendidă de culoare și parfum.

Rebecca se gândi că nu va mai vedea niciodată trandafirii din foișorul ei înflorind. Pentru că nu era foișorul ei. Ci al lui David.

Stătea în grădina de trandafiri de la Craybourne, zgribulită într-o pelerină care nu o proteja deloc de vântul aspru. Simțea o durere cumplită în piept și în gât. Cu toate acestea, nu putea plânge. De fapt, nu putuse să plângă toată noaptea. În fond, de ce și-ar fi dorit să plângă? Julian era viu și acasă.

Încercă să simtă bucuria acestui lucru. Și *exista* într-adevăr bucurie. O bucurie la fel de strălucitoare precum un pahar de cristal plin cu șampanie. În același timp, simțea o agonie cumplită. Amestecul a două sentimente opuse și atât de intense îi adusesese acea durere din piept și senzația că sigur înnebunea.

Ridică privirea când cineva intră pe poarta cu arcadă și se așează lângă ea, în liniște. Socrul ei. Ba nu, nu mai era socrul ei. Mâna lui se odihni pe umărul ei și o strânse încurajator.

Și-ar fi dorit să încline capul într-o parte și să-l sprijine pe umărul lui. Dar nu o făcu. Nu exista nici o alinare. Atunci de ce să încerce să găsească ceva ce nu există? Rămase cu spatele drept ca vergeaua.

-Tocmai a plecat episcopul, Rebecca, îi spuse contele. Biserica va declara că, până la urmă, căsnicia cu David a fost validă și adevărată din ziua în care v-ați căsătorit până ieri. A fost o căsătorită înfăptuită cu bu- nă-credință. Nimeni dintre cei implicați nu ar fi avut de unde să știe că exista un impediment. Nu ai fost vinovată de bigamie.

O rafală puternică de vânt îi lipi pelerina de trup câteva clipe, însă ea nu simțea răcoarea pătrunzătoare.

-Și Charles este un copil legitim, continuă el. Este produsul unei căsnicii care a fost complet validă la momentul concepției și nașterii lui.

Rebecca se întrebă absentă dacă foișorul ei cu trandafiri avea să ajungă vreodată la fel de frumos cum era acela pe timp de vară. Oare faptul că înainte existaseră copaci acolo alterase cumva solul? Dar nu mai era foișorul ei. Era al lui David.

Mâna contelui se strânse pe umărul ei.

-Aceste două lucruri trebuie să fie o alinare pentru tine, îi zise el.

-Da.

-Julian este foarte fericit că e din nou acasă, Rebec- ca. Și este, într-adevăr, un miracol.

- Da, spuse ea. Moartea lui nu mi s-a părut niciodată reală. Pentru că nu i-am văzut cadavrul și nici mormântul. Așa că nu am putut accepta niciodată pe deplin că era cu adevărat mort. Dar toată suferința aceea și golul pe care l-am simțit în suflet...

- Este acasă acum, zise el cu blândețe. Și împreună veți putea recupera anii pierduți.

- Da, spuse ea.

- Te iubește foarte mult, Rebecca, adăugă el.

- Da. Simți apoi răcoarea și-și strânse mai tare pelerina în jurul corpului. Și eu îl iubesc, tată. L-am iubit mereu pe Julian. Nu îmi pot aminti o vreme când să nu fi fost așa. Când mă gândesc la Julian, mă gândesc la strălucirea soarelui și la râsete. Și acum este acasă. S-a întors la mine.

- O să fii fericită, după ce îți revii din șoc, Rebecca, spuse contele cu un ton neobișnuit de puternic.

- Sunt fericită, zise ea. Chiar sunt, tată.

Și atunci de ce simțea în suflet greutatea aceea apăsătoare ca de plumb?

- Dar David? întrebă și înghiți apăsător. Și Charles?

- David se va întoarce la Stedwell mâine, zise el. O să fie mai bine să te lase singură cu Julian. O să fie stânjenitor și ciudat dacă rămâne mai mult. Se opri și o bătu ușor pe umăr, după care continuă: O să-l ia cu el pe Charles.

Și într-o clipă se mistui din nou toată bucuria întoarcerii lui Julian. „O să-l ia cu el pe Charles.“

Charles! Copilul ei! Lumina ochilor ei!

Charles era fiul lui David. Se născuse dintr-o căsnicie care nu mai exista în clipa aceea. Pentru că în momentul de față, locul mamei sale era lângă un alt bărbat, într-o altă căsnicie.

Charles era al lui David. Și mâine se va duce acasă împreună cu David.

Acasă!

Acasă însemna lângă Julian. Acasă era oriunde era Julian.

- Da, cred că e cel mai bine așa, spuse ea.

Contele se ridică și îi întinse mâna.

-Vino înăuntru, Rebecca, zise el. O să răcești dacă mai stai mult aici.

- Aș vrea să mai rămân aici o vreme, spuse ea.

- E iarnă, insistă el. Și e o zi foarte geroasă. Nu e momentul potrivit să zăbovești prea mult pe afară.

- Dar o să vină din nou vara, zise. Și trandafirii vor înflori din nou. Nu-i așa?

Contele se aplecă, o apucă ferm de mâini și o ridică de pe băncuță.

- Iar atunci când vor înflori, vei putea să stai aici oricât vrei, Rebecca, zise el. Dar acum trebuie să vii înăuntru.

În timp ce se îndreptau spre ușile conacului, se întâlniră cu Julian, și contele îi dădu drumul la braț.

-A înghețat de-a binele, Julian, zise el. Te-aș sfătui să o duci înăuntru.

-Ai nasul roșu, îi spuse Julian, după care o luă de braț și o conduse înăuntru, în urma contelui. Hai să mergem sus în salonul tău, da, Rebecca? Să stăm de vorbă. Ți-a spus tata ce decizie a luat episcopul?

Avea o înălțime atât de familiară! În timp ce mergea la braț cu el, părea imposibil de crezut că trecuseră așa de mulți ani. Că îl crezuse vreodată mort. Se gândi atunci că probabil o parte din ea știuse întotdeauna că el era în viață. Și îi zâmbi.

- Da, zise ea. Sunt într-adevăr vești bune. Mă bucur ' că s-a rezolvat. O să pun să ni se aducă un ceai sus, da, Julian? O să fie frumos să stăm de vorbă, nu crezi? Doar noi doi... Eram încă sub efectul calmantelor când ai venit ieri să vorbești cu mine. Și încă în stare de șoc. Nici nu-ți poți închipui ce am simțit când am intrat în bibliotecă și te-am văzut acolo. De fapt, încă nu îmi vine să cred că e adevărat.

j O, ba să crezi, Becka.

În timp ce urcau scările, Julian îi dădu drumul la braț și își așeză mâna în jurul taliei ei. Era ceva ce făcuse de foarte multe ori. Gestul lui o făcuse mereu să se rușineze, iar ea îl muștrase. Dacă vedea tatăl său? Sau servitorii? „Dă-i naibii de servitori!“, obișnuise el să îi spună, rânjind cu gura până la urechi și șocându-o. Și îi spusese mereu că poate așa tatăl său avea să își amintească și el cum era să fie tânăr și să aibă o soție superbă. Totuși, ei i se

părase mereu ceva necuviincios. Dar, în același timp, minunat.

- Sunt aici în carne în oase, adăugă el, apropiindu-și gura de urechea ei. Și o să-ți demonstrez asta de îndată ce închidem ușa salonului în spatele nostru.

Intr-adevăr, nu irosi nici o clipă. O prinse de încheietură în timp ce închise ușa salonului ei cu piciorul, după care se sprijini cu spatele de ușă, o trase imediat în brațele lui și o sărută.

Rebeccă îi plăcuse întotdeauna apropierea aceea. Și înainte se gândise că, dacă ar fi existat numai asta, nu și ceea ce îi făcea noaptea, când venea în patul ei, ar fi considerat partea fizică a căsătoriei o adevărată binecuvântare.

Așa că se abandona sărutului - se lipi de el, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îi răspunse la sărut, își concentră toate gândurile, toată energiile, întreaga ființă în Julian. Soțul ei. Iubirea vieții ei.

- Ușurel, iubito, ușurel, zise el, uitându-se în jos la ea și afișând același rânjet leneș, care reușea să-i stârnească imediat un val de amintiri. Dacă ești așa de dornică, ar fi mai bine să-ți pun o saltea sub spate.

- Nu, zise ea, în grabă. Nu, hai să vorbim doar, Julian. Hai să povestim, să discutăm la nesfârșit. Vreau să știu totul despre anii în care ai lipsit.

Și apoi îl luă de mână - de mâna aceea cunoscută, dar mai lată și cu degete mai scurte decât ale lui David - și îl trase să se așeze lângă ea, într-un fotoliu de două persoane.

- Cu ce vrei să încep? o întrebă el zâmbind, după care ridică mâna liberă și îi mângâie obrazul.

- Cu începutul, răspunse ea, uitându-se nerăbdătoare la chipul lui mult iubit. Chiar de când a început totul, Julian. Vreau să-mi povestești totul. Fiecare detaliu.

El râse încet, după care aplecă ușor capul și o mai sărută o dată înainte să înceapă să vorbească. Și ea îl asculta avidă. Asculta de parcă ar fi fost din nou o copilă, din nou cu guvernanta ei, știind că trebuia să scrie un eseu despre tot ce auzea.

Îndepărtă fără milă orice alt lucru din mintea ei - totul - și își concentră toate atenția asupra lui.

„Totul o să fie minunat din nou!“, își spuse în sine ea în timp ce îl asculta vorbind, gândurile zburându-i fără voia sa. Era din

nou lângă ea.

Totul avea să fie perfect din nou. Uitase cât de moale și frumos ondulat arătase mereu părul lui, aproape invitând-o să își treacă degetele printre șuvițele mătăsoase.

Uitase cât de mari și expresivi erau ochii lui cenușii. Uitase, oh, atât de multe! Dar el era din nou acasă, alături de ea. Și avea o viață întreagă la dispoziție ca să învețe din nou totul despre el.

Se întrebă apoi dacă Charles își făcea somnul de du- pă- amiază. Nu îl văzuse deloc în ziua aceea. Probabil se întreba unde dispăruse.

Zâmbi și își concentră toată atenția pe ceea ce îi spunea Julian.

Dar tot nu se putu abține să nu se întrebe ce făcea David.

Se aplecă în față și îl sărută pe obraz pe Julian, lucru care îl făcu să chicotească-și să spună că nu putea păstra un fir coerent al poveștii dacă ea stătea atât de aproape de el și îi tot făcea astfel de invitații.

Se abandona hotărâtă bucuriei de a-l sărută din nou.

El era Julian și îl iubea cu toată ființa ei.

capitolul 23

Rebecca se dusesese să-l viziteze pe Charles seara, în odaia copilului, după ce cinase singură în salonul ei. Stătuse în pragul ușii prudentă, de parcă s-ar fi așteptat să-l găsească arătând altfel sau ca și când s-ar fi așteptat să o respingă. Dar micuțul o văzuse aproape imediat și venise spre ea de-a bușilea, târâind după el una dintre jucăriile lui Katie.

Îl luase imediat în brațe și descoperise că era îmbujorat și avea ochii strălucitori. Doica îi spusese că fiul ei refuzase să doarmă la amiază. Pur și simplu refuzase să adoarmă. Așa că îl dezbrăcase chiar ea, îi schimbase scutecul și îl legănase în brațe, chiar dacă nu mai fusese nevoie să facă asta de câteva luni bune, de când îl înțărcase. Îi sărutase mănuta mică și grăsuță cu care o mângâiasc pe obraz și îi privise pleoapele fluturând de câteva ori înainte de a i se închide de tot și a aluneca hotărât spre tărâmul somnului.

Și apoi îl așezase în pătuțul lui și simțise cum o durea inima de iubire și de durere.

Asta se întâmplase în seara precedentă. Iar când se duse la el în

dimineața aceea târzie pentru a-și lua la revedere de el - deși mintea ei refuza să folosească acele cuvinte -, descoperi că totul era diferit. Dormise liniștit toată noaptea, până dimineața târziu, chiar mai mult decât de obicei. Era năzdrăvan și plin de energie și o urma de-a bușilea pe Katie, hotărât să se lupte cu ea pentru fiecare jucărie. Dar, în afară de zâmbetul pe care i-l oferi când apărură în odaie și de chicotitul neajutorat pe care îl scoase când Rebecca îl luă în brațe și îl învârti prin cameră, Charles nu mai avea timp pentru o simplă mamă.

Așa că, atunci când îl ridică din nou și îl strânse în brațe pentru ultima oară, cu inima frântă de durere, fiul ei doar protestă zgomotos că îi întrerupsese jocul și se zbătu să se elibereze.

Îl lăsa jos. Își simțea dintr-o brațe goale și inima mai mult decât pustie.

- La revedere, scumpul meu, zise ea încet, sorbindu-l din priviri.

Dar fiul el chiuia răzând, în timp ce Katie îl lovea în cap cu o păpușă de cârpă.

Trebuiau să ia trenul de după-amiază înapoi spre Stedwell. Rebecca știa asta. Așa că hotărî să rămână în camera ei până când venea clipa să plece. Trăsese chiar și draperiile de la ferestrele camerei sale, ca să nu se uite după trăsura când se îndepărta de conac. Se gândi că totul avea să fie în regulă după ce plecau David și Charles.

Nu. Nu era atât de naivă încât să creadă asta. Dar cel puțin avea să-i fie mai ușor după plecarea lor. Realitatea ar fi fost mai ușor de acceptat. Odată ce plecau, se putea concentra din nou pe iubirea pe care o simțea pentru Julian și își putea folosi toată energia pentru reclădirea căsniciei lor.

Își dorea să treacă timpul cât mai repede cu putință.

Louisa veni în camera ei în urma slujnicei care îi aduse tava cu prânzul. Rebeccă i se părea că zâmbetul ei era destul de încordat. Dar se gândi că probabil era un moment foarte dificil pentru toată familia. Pentru că bucuria întoarcerii lui Julian se amesteca, inevitabil, cu tristețea cauzată de destrămarea căsniciei lui David.

David. Își dorea să fi plecat deja.

-O să mănânc aici cu tine, dacă nu te deranjează, zise Louisa.

Așa că luară masa de prânz în semiîntuneric. Însă Louisa nu

zise nimic.

De fapt, aproape că nu vorbiră deloc timp de câteva minute.

-William crede că ar trebui să vii jos, ea să-ți iei la revedere de la el, zise Louisa într-un final.

-Nu, spuse Rebecca fermă și lăsă furculița jos.

-Și David a zis același lucru, până când William l-a convins că așa ar fi cel mai bine, continuă ea. Lucrurile lăsate neîncheiate tind să ne macine mintea. Ia-ți ră- mas-bun de la el, Rebecca. Numai voi doi. Nu trebuie să simți stânjeneala de a mai fi și altcineva de față.

-Nu ar fi cuviincios fără să fie prezent și soțul meu, zise ea.

-Oh, Rebecca...

Vocea Louisei ascundea un reproș blând.

Oare chiar nu o înțelegeau? Chiar nu realizau cum era pentru ea ca, după un an și jumătate de căsnicie și maternitate, să descopere dintr-odată că acea căsnicie nu mai exista și că era măritată cu alt bărbat căruia îi datora toată loialitatea și supunerea ei?

Nu, desigur că nu realizau. în fond, cum ar fi putut? Era ceva ce întrecea orice imaginație.

-Nu avem nimic să ne spunem, zise ea.

-Poate un cuvânt sau două de amabilitate, insistă Louisa. Nu cred că vrei să ții minte că nu ai mai schimbat nici un cuvânt cu el de când ai intrat în bibliotecă acum două zile.

Rebecca își dorea ca el să plece mai repede. își dorea să fie cu Julian. își dorea ca ei doi să-și reia căsnicia și să uite anii în care fuseseră separați. Dar, în același timp, înțelegea foarte bine că era o dorință absolut ridicolă. Să-l uite pe Charles? Să-l uite pe David?

- Foarte bine, zise ea în cele din urmă. Dar unde? Nu în bibliotecă. Și nici aici.

-Am aprins focul în șemineul din salonul de zi, îi spuse Louisa. Coboară cu mine acum, după care mă duc să-l găsesc și să-l trimit la tine.

Salonul de zi i se părea tulburător de mare, gol și răcoros, în ciuda focului care ardea în șemineu. Rebecca rămase privind flăcările câteva clipe și încălzindu-și mâinile în timp ce aștepta. Se luptă cu dorința de a scăpa de ceea ce avea de făcut, de a fugi din cameră înainte de a fi prea târziu. însă

Louisa avea dreptate. Trebuiau să-și ia la revedere. Și totuși, când ușa se deschise și se închise încet în spatele ei, avu nevoie să-și strunească toată disciplina și stăpânirea de sine învățate în ani de zile, pentru a se întoarce calmă și a privi în direcția lui. Nu se putea uita direct la el.

-Vizitiul a primit instrucțiuni să vă ducă direct la gară?
întrebă ea.

-Da.

Observă atunci că David rămăsese în pragul ușii, în loc să înainteze spre centrul camerei.

- De dragul vostru, sper să nu aibă întârziere trenul, zise ea. Este absolut îngrozitor să stai să aștepti pe peron, mai ales pe timp de iarnă. Și Charles va deveni agitat.

- O să mă asigur că trăsura rămâne până când ajunge trenul în stație, zise el.

- Da, fu ea de acord. Ar fi înțelept. A fost foarte energic și binedispus în dimineața aceasta. O să-i fie dor de Katie.

- Da, aprobă el.

Ce altceva rămânea de spus? Probabil existau o infinitate de lucruri de zis. Dar mintea ei nu voia să accepte decât unul singur.

Și apoi David se îndreptă spre ea.

- Știi că ți-e greu, Rebecca, zise el. Mi-ai fost o soție bună și respectuoasă. Ai prieteni la Stedwell cărora o să le fie dor de tine. Și mai este Charles... înghiți apăsător, după care continuă: Dar înțeleg că probabil îți explodează inima de bucurie datorită miracolului întoarcerii lui Julian. El a fost mereu iubirea vieții tale. După ce trece acest moment dificil, abandonează-te bucuriei

acestui miracol. Nu-ți face griji pentru mine. O să fiu fericit știindu-te fericită!

Ochii ei se îndreptară în cele din urmă spre chipul lui. Era aspru, hotărât și dur. Numai ochii lui spuneau ceva diferit.

-Sunt fericită să știu că nu l-ai omorât, zise ea. De dragul vostru, al amândurora.

- Da, zise el.

Și încă o dată nu mai era nimic de spus. Privirea ei coborî

atunci spre gura lui. Spre bărbia sa, spre gulerul cămășii sale și spre lavaliera frumos înnodată.

- Atunci ar fi mai bine să terminăm odată cu asta, Rebecca, zise el. O s-o pun pe doica lui Charles să-ți trimită rapoarte săptămânale despre ce mai face. La revedere.

Nici măcar nu îi întinse mâna.

- La revedere. Îl privi întorcându-se cu spatele la ea și îndreptându-se cu pași mari spre ușă. Și simți cea mai înspăimântătoare panică pe care o trăise vreodată în viața ei. David!

El se uită la ea peste umăr, cu mâna pe clanță

își dorea să se ducă cu el! Își dorea asta mai mult decât orice pe lume. Pentru câteva clipe necugetate, își dori din tot sufletul să poată șterge cu buretele ultimele două zile și să se întoarcă la normalitate. Voia să plece cu el și cu Charles. înapoi la Stedwell. înapoi acasă. Dar venise momentul să-și ia rămas-bun.

Rămas-bun pentru totdeauna.

-Nimic, zise ea amărâtă. Și apoi îi veni ceva în minte.

Răsuci verigheta de la el, scoțând-o ușor de pe deget. Apoi i-o întinse fără să spună nimic.

Pentru o clipă, crezu că el nu avea să o ia înapoi. David rămase acolo câteva clipe ce păreau fără sfârșit, după care se apropie de ea și luă inelul din palma ei întinsă. Nu li se atinseră deloc degetele.

-Să călătoriți cu bine, zise ea. O să mă rog pentru tine și pentru Charles.

- Da, șopti el.

Și apoi plecă.

Rebecca rămase încremenită. Își simțea mâinile reci ca gheața, chiar dacă focul ardea în șemineu. Evită să-și atingă degetul gol. Evită chiar și să se uite la el. Rămase acolo câteva minute lungi, până când veni Julian la ea.

Era într-adevăr mult mai ușor după plecarea lor. Contele se retrăsese, invocând multă treabă urgentă. Așa că Rebecca fu nevoită să-l caute ca să ia înapoi verigheta de la Julian, pe care i-o dăduse spre păstrare. Louisa petrecea mult timp cu Katie, sau plecată cu treabă, îndeplinindu-și numeroasele îndatoriri. Astfel,

Rebecca avea ocazia să fie singură cu Julian mai tot timpul.

Timp de o săptămână întreagă, se abandonă bucuriei întoarcerii lui. Petreceau împreună aproape fiecare minut vorbind, râzând, povestind și depănând amintiri. El îi povestea istorioare hazlii despre Rusia - istorioare care aproape ar fi putut-o face să creadă că nu stătuse deloc prizonier. Ea nu îi spuse nimic despre viața pe care o dusesse în anii absenței lui. Mai ales că fusese întotdeauna o mai bună ascultătoare decât vorbitoare. Și tocmai de aceea se potriveau atât de bine, de vreme ce Julian era exact opusul ei.

Se plimbau prin grădini, îmbrăcați gros, ca să se apere de frigul năprasnic, și se bucurau de zilele mai însorite și călduroase, care dădeau semne că ar fi venit primăvara mai devreme. Călăreau sau se plimbau cu trăsura. Uneori, stăteau în salonul ei sau în seră. Nu prea conta ce făceau sau unde se duceau. Tot ce conta era faptul că el era viu și că erau din nou împreună.

Că îl iubea.

Și abia dacă-și putu lua ochii de la el în zilele acelea. De la părul său ondulat și blond. De la ochii lui cenușii, ridăți la colțuri. De la gura lui mare și zâmbitoare și de la dinții săi albi. Oh, și de la râsul lui lipsit de griji. Și de la farmecul său debordant... Se familiariza din nou cu toate lucrurile.acestea. Se atingeau aproape mereu când erau singuri și uneori se atingeau astfel și când se aflau în compania altora, dacă ea nu îl putea opri să o facă. Se țineau de braț sau de mână.

Se îmbrățișau. Se sărutau.

Un singur lucru era în neregulă.

În noaptea plecării lui David și a lui Charles, stătea în fața semineului din dormitorul ei, pieptănându-și părul absentă, uitându-se în gol la flăcări și încercând să nu își imagineze ce se întâmpla chiar în clipa aceea la Stedwell - și să nu se gândească nici la altceva -, când dintr-odată ușa se deschise și intră Julian, purtând doar un halat peste cămașa de noapte.

Ea se gândi că într-un fel îl aștepta odată ce plecase David. În fond, era soțul ei și stătuse departe de ea timp de patru ani. Și oricum în trecut venise mereu foarte des în dormitorul ei - uneori, chiar noapte de noapte. La urma urmei, era soția lui. îi zâmbi și puse peria jos.

Îl strânse în brațe în timp ce o sărută și lăsă toată iubirea pe

care o simțea pentru el să i se reverse din inimă. Nu avea să fie la fel de rău cum își amintea. îi plăcuse mereu cu D... Nu avea să fie neplăcut. îl iubea. Și, mai presus de orice altceva, era datoria ei să facă dragoste cu el.

-Mmm, Becka... murmură el și aplecă ușor capul ca să o sărute pe gât. Ești fierbinte, iubito. Hai să ne întindem.

îl lăsă să o conducă spre pat și se așeză pe marginea lui, în timp ce Julian își scotea cămașa de noapte. Ea avea să se întindă pe spate după care el urma să vină și să îi ridice cămașa și... își amintea foarte clar cum proceda... Mereu la fel.

Dar ea era a lui David. Numai David avea dreptul să...
Bărbatul din fața ei era un străin. Julian i se părea un străin.

Nu se putea întinde în pat.

-Julian, șopti ea. îmi pare rău, dar nu pot.

El îngenunche în fața ei, depărtându-i genunchii, ca să se poată apropia mai mult și apoi îi trase capul mai jos și o sărută.

- Ba da, poți, zise el. Mă iubești. Nu mă iubești, Becka?

Desigur că îl iubea.

- Ba da, zise ea. Știi că te iubesc, Julian.

-Atunci întinde-te, zise el, ridicându-se din nou în picioare. O s-o fac repede, dacă preferi, Becka. No să re rănesc.

„Oh, Doamne! Oh, Doamne, Dumnezeu! Oh, te rog,

Doamne!“

Se întinse pe spate și închise ochii. Dar, când îi simți mâinile la marginea cămășii de noapte, sări ca arsă și începu să se lupte cu el ca o creatură sălbatică, înainte să își dea seama ce făcea.

-Nu! țipa la el. Nu! Nu!

Când în cele din urmă încetă, se uită la el absolut înspăimântată. Chipul lui era alb ca varul și părea tulburat.

-Julian, spuse ea. îmi pare rău. Iartă-mă, te rog. Doar că acum trei zile eram căsătorită cu D... David.

Cu trei nopți în urmă, David făcuse dragoste cu ea în felul său pasional obișnuit, iar ea făcuse dragoste cu el, răspunzându-i cu aceeași pasiune. Cu doar trei nopți în urmă.

Continuă apoi tulburată:

- Mintea mea nu se poate obișnui atât de repede. Am nevoie de timp. îmi pare rău.

Se simțea de parcă încerca să comită un adulter.

- înțeleg, Becka, zise el respirând greu. Doar că a trecut al

naibii de mult timp. Și nu am prevăzut nimic din toate astea. Dar bine... De cât timp ai nevoie?

-O săptămână, răspunse ea. Dă-mi o săptămână, Julian. Hai să petrecem zilele împreună și să ne cunoaștem din nou, până când ajungem să ne simțim iarăși în largul nostru unul cu celălalt. Hai să ne îndrăgostim din nou.

- Am încetat vreodată să fim îndrăgostiți? o întrebă el. Tu ai încetat să mă iubești, Becka?

-Nu, îi răspunse ea cu toată sinceritatea. Nici măcar pentru o clipă. Când m-am căsătorit cu David, am căzut la înțelegerea că nu îi voi putea oferi niciodată iubirea mea... lui sau oricărui alt bărbat. Am stabilit de la bun început că o să te iubesc mereu numai pe tine.

Julian îi mângâie obrazul cu degetele.

- Ești atât de frumoasă, Becka, zise el. Bine. O săptămână atunci. Dar nici o clipă în plus. Nu ai de unde să știi cât de greu este pentru mine. Nu e la fel pentru femei... dar bărbații chiar au nevoi care nu pot fi amânate cu ușurință timp de o săptămână.

-Știu, zise ea nefericită... Deși de David avusese mereu la fel de multă nevoie cum avusese și el de ea. Mulțumesc, Julian. Și-mi pare rău. II apucă apoi de încheietură și întoarse capul ca să-i sărute mâna. Te iubesc. Te iubesc atât de mult că mă doare!

- Noapte bună atunci, Becka, zise el, apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Rebecca rămase mult timp stând pe marginea patului. Se simțea absolut îngrozitor. Știa că îl dezamăgise. Și știa că pentru prima dată în viața ei - și în ambele sale căsnicii - eșuase în îndeplinirea celei mai importante datorii dintre toate. Refuzase să i se dăruiască soțului ei. Dar nu putea. Și nu i-ar fi putut permite sub nici un chip să pătrundă în trupul ei.

Trupul ei era al lui David.

Își acoperi fața cu mâinile. Trupul ei îi aparținea lui Julian. Ea îi aparținea lui Julian. Și avea o săptămână la dispoziție ca să-și obișnuiască trupul și mintea cu lucrul acesta. Și, cu siguranță, nu putea fi așa de dificil precum i se părea în clipa aceea. În fond, îl iubea.

Așa că în prima săptămână după plecarea lui David și a lui Charles petrecu fiecare moment treaz iubindu-l pe soțul ei și

obișnuindu-se cu condiția noii ei vieți. Și pregătindu-se pentru noaptea în care va deveni din nou soțul ei în toată deplinătatea cuvântului.

La sfârșitul săptămânii, primi o scrisoare de acasă... de la Stedwell.

O scrisoare care purta scrisul de mână caligrafic al doicii lui Charles. O scrisoare în care îi povestea că lui Charles începuse să îi iasă alt dințișor și că era destul de ngitat și plângăcios din cauza asta. Și că avea scurte stări de febră. Dar, în afară de asta, era la fel de vesel și de energic ca de obicei.

În fiecare zi, fusese scos la plimbare la aer curat cu căruciorul și fusese foarte cuminte duminică la biserică.

Rebecca citi scrisoarea aceea cu o grabă aproape febrilă. Era detaliată, dar foarte impersonală. Nu exista nici o notă aparte, care să o facă să se simtă ca și când ar fi fost acolo cu el. Și nu scria nimic în ea despre mama lui absentă. Dar, cu siguranță, lui Charles îi era dor de ea. Oh, nu avea cum să nu îi fie dor de ea! Fusese mai apropiat de ea decât de oricine altcineva, chiar și decât de David. Mai ales atunci când era obosit sau când nu se simțea bine. Iar acum îi creștea un nou dințișor și ea nu era acolo.

Nu scria nimic despre David. Împături scrisoarea cu grijă.

-Lui Charles îi iese un nou dințișor, îi spuse lui Julian.

El își așeză brațul în jurul umerilor ei și o sărută.

- De obicei, copiii supraviețuiesc acestui chin, zise el.

-Da.

Uneori, nu putea să nu se întrebe cât de interesat s-ar fi arătat Julian de propriii săi copii dacă nu ar fi pierdut acele două sarcini. Se întreba dacă ar fi fost un tată la fel de bun ca David. Dar știa că era nedrept să se întrebe și să compare. În fond, nu se putea aștepta ca el să se arate interesat de un copil pe care ea îl avea cu alt bărbat.

- Abia aștept noaptea asta, îi șopti el la ureche, sărutând-o încă o dată. O săptămână a fost îndeajuns pentru tine, Becka?

- Da, răspunse ea.

- N-am cunoscut în viața mea o săptămână mai lungă de atât, zise el uitându-se la ea și afișând rânjetul acela năzdrăvan, care îi smulgea și ei întotdeauna un zâmbet ca răspuns. Dar, în

sfârșit, se va termina în noaptea aceasta.

- Ce voia tata? îl întreabă ea.

Contele îl chemase în birou său pe Julian după micul dejun și îl ținuse acolo o oră întreagă.

-Voia doar să știe ce planuri am, răspunse Julian, Deocamdată, mi-e destul de greu să fac orice fel de planuri, Becka. Am fost mort oficial atât de mult timp, încât se pare că nu mi-au rămas prea multe, în afară de viața mea și de hainele pe care le port. Și tu, desigur. Se opri și o mai sărută o dată, lung. O să dureze ceva timp până când îmi voi putea recupera proprietățile și averea. Și oricum în ultima săptămână nu am avut dispoziția necesară ca să fac ceva în privința asta. Dar tata o să aducă mâine un avocat ca să pună lucrurile în mișcare. A tot bombănit despre faptul că am multe responsabilități, că sunt un om însurat și toate astea... Ce să spun? La fel ca pe vremuri, zise el, după care chicoti.

- Și după ce rezolvă toate lucrurile astea vom putea merge în sfârșit acasă? îl întreabă ea. Nici măcar nu am văzut vreodată casa ta, Julian. Și pare destul de ciudat după șase ani de căsnicie, nu crezi?

El strâmbă din nas.

-Nu știu dacă o să mergem încă acolo, Becka, răspunse el. Aș prefera să ne distrăm puțin, cât încă suntem suficient de tineri ca să ne putem bucura de asta. Cred că o să călătorim un an sau doi.

-Dar am douăzeci și șase de ani, Julian, zise ea. Și chiar îmi doresc o casă a mea. Nu trebuie să te gândești la călătorii de dragul meu. Eu o să fiu fericită chiar și numai cu tine.

- Nu cred că m-aș putea așeza la casa mea acum nici dacă aș încerca, Becka, zise el. Cel puțin nu încă. O să călătorim. Și o să fie distractiv, o să vezi!

Exact același lucru spusese cu șase ani în urmă, când se înrolase la infanteriști. Și ea îi mărturisise încă de atunci că nu îi plăceau viața aceea instabilă și mutatul dintr-un loc în altul, fără să aibă o casă pe care să o poată numi cu adevărat a ei. Dar el răsesese și îi răspunsese că avea să fie amuzant să se mute din loc în loc și să cunoască alți oameni.

Oare nu își dorea niciodată acea stabilitate după care tânjea ea? Se uită în sus la el, cu capul sprijinit confortabil pe umărul lui. Dar poate că nici nu conta. Pentru că era cu Julian. Și avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată de la viață. Inșă apoi își aminti acei doi

ani în care fusese căsătorită cu ea și îi reveni în minte un lucru pe care îl negase la momentul respectiv sau poate că pur și simplu îl ignorase.

Fusese nemulțumită și adesea plictisită. Totul - toată fericirea ei - depinsese numai și numai de Julian. Și totul fusese perfect cât timp fuseseră împreună. Dar apoi, când el plecase, nu îi rămăsese nimic.

Poate că tocmai de aceea trăise suferința aceea de neconsolat când îl crezuse mort. Pentru că nu avusese nimic - dar absolut nimic - în afară de Julian. Viața ei nu avusese nici un scop. Și nu știuse nici cine era ea cu adevărat.

Fusese un nimeni. Și nu însemnase nimic. Ci doar soția lui.

Dar asta era suficient. Ii era de ajuns să fie doar soția lui, nu-i așa?

Fusese învățată că asta era tot ce avea cu adevărat nevoie pentru a se simți împlinită ca femeie.

-Un penny pentru gândurile tale, zise Julian, fre- cându-și ușor nasul de al ei.

-Mă gândeam că nu mai contează unde suntem câtă vreme suntem împreună, zise ea.

Gândul acela îi oferi încredere toată ziua, până când veni ora de culcare. Se dezbracă, își pieptănă părul, o lăsă să plece pe cameristă și își dădu cu un pic de parfum în spatele urechilor, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată înainte de culcare. Dar avea să fie o noapte specială! Una care urma să o implice atât de mult în căsnicia sa, încât orice altceva avea să pălească, devenind neimportant. Actul marital urma să fie la fel de minunat cum era cu... Avea să fie la fel de minunat cum știa că poate fi.

Îi aștepta în pat, așa cum făcuse întotdeauna. Stătea întinsă și respira adânc și regulat. Ținea mâinile întinse pe saltea. Ii zâmbi când se apropie.

-O s-o facem cum trebuie de data asta, Becka, zise el, micșorând lumina lămpii. Poate că ultima dată te-a deranjat lumina.

-Nu, zise ea. A fost doar noutatea întoarcerii tale, Julian. Mulțumesc că ai avut răbdare cu mine.'

- Ei bine, știi că te iubesc, zise el.

Inspiră adânc ca să se liniștească, în timp ce el îi ridi că până la talie cămașa de noaptea și veni deasupra ei, despărțindu-i

picioarele cu ale lui, așa cum făcea întotdeauna. își repetă iar și iar că îl iubea. Și avea să-i arate dragostea ei prin actul suprem. Avea să-i ofere ceea ce numai o soție îi putea oferi.

-Te iubesc, Julian, zise ea în timp ce el se pregătea să o pătrundă.

Și apoi toată frumusețea momentului se mistui din nou și se lupta iar cu el cu sălbăticie, dând din brațe și lovind din picioare, scrâșnind din dinți și țipând cât putea. Ț

- Sșșt! Taci! La naiba! îl auzi zicând când reuși să își recapete luciditatea, suficient cât să audă și sunetele din jurul ei. Ce naiba ai? Taci în clipa asta, Becka! O să faci pe toată lumea din casă să vină încoace în fugă. Taci sau mă văd obligat să te plesnesc!

Vocea lui era aspră și complet diferită de vocea Im Julian.

în clipa aceea, Rebecca încremeni. Zăcea întinsă pe spate în pat și îl simțea greu deasupra ei, iar mâinile lui îi țineau brațele imobilizate de o parte și de alta a corpului, în timp ce picioarele ei erau prinse și blocate între ale lui.

-Julian, spuse ea respirând greu și suspinând. Oh, Doamne, ce am făcut? îmi pare rău. O, îmi pare atât de rău! Dar nu pot. Oh, te rog, nu pot!

Brusc, greutatea corpului lui Julian dispăru și ea rămase zăcând acolo și luptându-se să respire, în timp ce lampa se aprinse din nou. Se grăbi apoi să-și tragă la loc cămașa de noapte. Julian era roșu la față și părea furios. Nu-și putea aminti să-l fi mai văzut vreodată pe Julian furios. Se uita la ea încruntat.

- M-am săturat de asta, zise el. Pot să caut în altă parte dacă preferi, Becka. Oricum mie mi-e indiferent. Dar, dacă tânjești și plângi după Dave, poți să uiți de el. M-ai înțeles? Te-a avut mai mult de un an sub motive false. Dar s-a terminat, gata! M-am întors și ești soția mea, indiferent dacă-ți convine sau nu! Și ai face bine să înțelegi asta!

-Julian, șopti ea. Te iubesc.

El izbucni într-un hohot de râs aspru și lipsit de umor.

-Ciudat mod ai de a arăta asta, Becka, zise el. Al naibii de ciudat chiar. Dacă iubești pe cineva, vrei să te culci cu el. Nu te lupți ca o pisică sălbatică, exact când se pregătește să te călărească.

Simți tot sângele ridicându-i-se în obraji, aproape ar- zându-i pielea. Se uită în sus la el, la acest Julian ciudat, furios și vulgar, și o înspăimântă coșmarul acela în care ea îi aruncase pe amândoi. II iubea. Chiar îl iubea cu adevărat.

Dar...

Dar era și David. Trupul ei era al lui David.

- Am nevoie de timp, zise ea lipsită de vlagă.

-De cât timp? izbucni el. De încă o săptămână? O lună? Un an? Zece ani blestemați? Și eu ce ar trebui să fac între timp?

-Mai acordă-mi o săptămână, spuse ea cu o voce rugătoare.

El se aplecă deasupra ei și își propti brațele de o parte și de alta a capului ei.

-Și la sfârșitul acelei săptămâni va trebui să trecem iarăși prin asta? o întrebă el-pe un ton aspru.

Privi cum mânia aceea neobișnuită dispărea de pe chipul lui în timp ce se uita în jos la ea.

-Te iubesc, Becka, zise el. Ești soția mea. S-a stricat totul între noi? E din cauza lui Dave? Ce întrebare prostească! E din cauza lui Dave, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

-Nu s-a stricat nimic, Julian, zise ea. Te-am adorat ani de zile înainte să ne căsătorim. Și te-am adorat la fel după ce ne-am căsătorit. Am crezut că o să mor de durere când ai murit. M-am căsătorit cu David numai pentru că părea că nu am nimic altceva de făcut cu viața mea și el avea nevoie de ajutor la Stedwell. Dar n-am încetat să te iubesc nici o clipă. Dă-mi timp. Sau poruncește-mi. Nu cred că aş putea să nesocotesc o poruncă a soțului meu. Sunt soția ta, spuse ea, după care ridică mâna vrând să-i atingă obrazul.

Dar el smuci capul pe spate.

-Ai face mai bine să nu mă atingi, Becka, zise el. Sau s-ar putea să te trezești că ești obligată chiar și fără poruncă. Și, dacă tu chiar crezi că o să-ți poruncesc să-ți desfaci picioarele pentru mine, atunci nu mă cunoști prea bine, nu-i așa?

Ea se îmbujoră imediat și își mușcă buzele.

-Va trebui să rezolvăm treaba asta cumva, spuse el trecându-și mâna prin păr, frustrat. Doar spune-mi un singur lucru, Becka. Nu-l iubești, nu?

Ea făcu ochii mari.

- Pe David? se miră ea. Desigur că nu-l iubesc, Julian. Te iubesc pe tine.

- Ei bine, atunci o s-b scoatem la capăt cumva, zise el. Îndrăznesc să spun că te-a cam tulburat scrisoarea aia pe care ai primit-o de dimineață. Ții destul de mult la copil, nu-i așa?

- Sigur că da, răspunse ea. Este fiul meu, Julian. L-am purtat cu mare dificultate în pântecul mele nouă luni. L-am născut și l-am îngrijit...

El se uită la ea gânditor.

- Seamănă cu Dave? o întrebă.

- Are părul blond ca al meu răspunse ea.

Dar avea ochii lui David și sigur urma să aibă și constituția sa athletică.

- O să avem și noi un copil al nostru, spuse el, odată ce treci de aversiunea asta absurdă de a mă lăsa să-mi plantez sămânța în tine. Și o să fii iar fericită când vom avea un copil.

- Dar sunt fericită acum, zise ea.

Pe chipul lui apără atunci un zâmbet care nu era altceva decât o fantomă a rânjetului său de altădată.

-Dumnezeule, Becka! exclamă el. Atunci nu mi-ai dori deloc să te văd nefericită! Hai să vorbim mâine despre asta, da? După ce pleacă afurisitul ăla de avocat.

O să facem planuri de viitor. Și să o să ne hotărâm unde vrem să călătorim.

- Da, zise ea. Mâine, Julian.

Rebecca rămase întinsă în pat. închise ochii și lăsă să

se contureze în minte acel gând care plutise la marginea conștiinței sale timp de multe minute bune. Nu ar putea niciodată să aibă suficient timp.

Nu ar putea niciodată să fie pregătită.

Îi mințise.

O întrebare dacă îl iubea pe David și îl mințise. Când rostise cuvintele acelea, crezuse cu toată ființa sa că spunea era adevărul. Și doar abia după ce i se rostogoliseră de pe buze înțelesese că fuseseră o minciună. Răspunsul ei fusese o minciună.

Zăcea în pat. Era neputincioasă în fața atacului violent al spaimei.

Și al disperării.

capitolul 24

- Când vor pleca?

Louisa îi întâlnește privirea soțului său în oglinda măsu- , ței de toaletă. El îi pieptăna părul. Era ceva ce îi plăcea să facă uneori seara, după ce își lăsa camerista să plece.

- Sunt aici de aproape o lună, adăugă ea.

Contele nu îi răspunse o vreme îndelungată.

-Aceasta este casa lor, răspunse el în cele din urmă.

L-am tratat pe Julian ca pe fiul meu de când a venit aici, la vârsta de cinci ani. Iar locul Rebeccai e aici de când s-a căsătorit cu el. Ai ținut mereu la ea, draga mea.

-Și încă țin la ea, desigur, zise ea nerăbdătoare. Te rog, nu te preface că nu înțelegi la ce mă refer, William. Rebecca ar putea rămâne aici pentru totdeauna și așa fi fericită.

-Julian așteaptă ca avocații să rezolve problema afacerilor lui, spuse contele. Așteaptă să i se dea înapoi ce este al său de drept. Și apoi vor pleca. O s-o ducă pe Rebecca să călătorească pe continent.

-Ei n-o să-i placă deloc asta, zise Louisa oarecum descurajată. Dar nu asta era ideea. Are bani, William. Are toți banii aceia din veniturile lui de ofițer, care s-au acumulat de când a fost presupus mort până când a venit acasă și a ieșit din armată. Cu siguranță e o sumă suficientă ca să poată trăi bine din ea cel puțin un an sau doi.

- Nu îți place de Julian, zise el, lăsând apoi tăcut peria pe măsuta ei de toaletă.

-Nu, recunosc eu. Îmi pare rău, William. Știu că îl iubești. După ce m-a angajat, am rămas... Ei bine, am rămas numai pentru că mi-a părut rău pentru Rebecca. Merita ceva mai bun. Merita să... Ei bine, îl merita pe David.

-Și totuși,, zise el, a fost îndrăgostită până peste cap de Julian cu mulți ani înainte să se căsătorească.

- El nu a meritat niciodată dragostea ei, spuse Louisa, aranjând pieptenii și sticlutele de parfum de pe măsuta de toaletă.

Și încă nu o merită. Rebecca este nefericită.

-Da, zise el încet. Este o situație foarte tristă, mai ales că e și un copil la mijloc. Și totuși, ea încă îl iubește pe Julian. Și, oricum, nu cred că are suflet rău, draga mea. A fost destul de sălbatic și cu un caracter slab încă de când era copil. Dar poate că timpul a îndreptat lucrurile.

- Nu s-a întâmplat asta, zise ea cu tristețe.

- Louisa, insistă el, mângâindu-i ceafa cu degetele. Te cunosc suficient de bine încât să îmi dau seama când vrei să spui ceva, dar nu știi cum so zici sau nu știi dacă ar trebui să o spui. Așa că, orice ar fi, cred ar fi mai bine să o spui înainte să ne mergem la culcare. Altfel, o să te simt toată noaptea ca pe un arc încordat lângă mine.

- Când Rebecca aștepta un copil, la Londra, înainte să piardă sarcina și înainte să plece în Malta, zise Louisa, Julian a... mi-a făcut avansuri. I-am transmis foarte clar indignarea mea, așa că după aceea nu a mai zis nimic. Dar din clipa aceea nu Lam mai putut suferi și l-am disprețuit.

-Biata Rebecca, spuse contele. Da, și eu suspectam că Julian nu o să fie un soț fidel. Ar fi trebuit să-l oblig pe David să-mi spună adevărul în legătură cu... Dar, mă rog, nu mai contează acum. Pe de altă parte, e foarte posibil ca timpul să-i fi vindecat această slăbiciune. Cred că a stat departe de ea suficient încât să fi învățat să o prețuiască mai mult.

-Mi-a făcut avansuri și în dimineața asta, adăugă Louisa. Crede că nu pot fi prea mulțumită cu un soț mai în vârstă și că sigur îmi caut o distracție.

Mâna contelui încremeni pe ceafa ei.

- De fapt, mi se pare aproape amuzant în starea în care sunt, adăugă ea.

- încă nu știe nimeni despre asta, cu excepția mea, a ta și a doctorului, firește, zise el. O să am o discuție cu el, draga mea. Nu se va mai repeta. Ba chiar te asigur că nu se va mai întâmpla. Și vreau să-ți cer iertare că s-a întâmplat chiar în casa mea, în timp ce ești sub protecția mea.

Louisa se ridică în picioare brusc și se întoarse spre el, cu chipul încordat de emoții.

-Ar trebui să fie cu David, zise ea. Și cu Charles. Locul ei este

lângă ei. Și se usucă pe picioare de dorul lor. Nu trebuie decât să te uiți la ea ca să-ți dai seama de asta.

Contele o privea fără să spună nimic.

- Chiar nu poți face nimic în privința asta? îl întrebă ea.

- Mi-aș dori să pot fi Dumnezeu pentru tine, zise el. Dar poate că e mai bine că nu pot fi, pentru că atunci ar trebui să aleg eu cui să-i frâng inima și cui nu. Ea a vrui să se căsătorească cu el, draga mea. Și a făcut-o din dragoste. Iar jurămintele maritale sunt pentru toată viața.

Louisa oftă și toată încordarea dispăru de pe chipul ei.

- înțeleg. Doar că mi se pare nedrept, zise ea. Viața e nedreaptă. Și chiar cred că ai face o treabă mai bună Dumnezeu făcând ordine în viață, William.

El chicoti și o luă în brațe.

-Vezi să nu te audă preotul rostind astfel de blasfemii, îi zise el. Măine o să am o discuție cu Julian, o discuție foarte serioasă. Nu voi permite să te supere nimic. Mai ales în această perioadă, draga mea. De data asta crezi că o să fie un băiețel sau o fetiță?

-Ți-ai dori un băiat? îl întrebă ea, ridicând ușor capul și uitându-se în ochii lui. Chiar contează asta pentru tine?

-Absolut deloc, draga mea, răspuse el. îi iubesc la fel de mult și pe fiul, și pe fiica mea. Așa că sexul copilului nu are nici o importanță.

-Cred că mie mi-ar plăcea să avem un fiu, spuse ea. Să nu-i alungi de aici, William, în ciuda a ceea ce ți-am spus. Cel puțin, cât-timp rămân aici, Rebecca ne aripe noi.

- Șșșt! zise el. O să te duc în pat la culcare și vreau să dormi, nu să stai să te îngrijești. Ai înțeles?

- Da, milord, zise ea și chipul ei se relaxă imediat într-un zâmbet plin de afecțiune.

Rebecca și Julian încă petreceau foarte mult timp împreună, însă nu fiecare clipă din zi, cum făcuseră cu o săptămână înainte. încă vorbeau, se atingeau, zâmbeau >i se sărutau. Dar dispăruse deschiderea aceea totală dintre ei. Rebecca purta mereu cu ea vinovăția de a nu li fost o soție bună. Ii refuza soțului ei cel mai important drept marital - lucrul pe care știa că și-l dorea cel mai mult și de care avea cea mai mare nevoie. Uneori, hotăra să pună datoria mai presus de orice altceva și să îl invite chiar ea în patul

ei. Însă nu putea să o facă.

Nu își putea alunga din minte gândurile care fuseseră prezente acolo încă din prima noapte. Trupul ei era al lui David.

Dar știa că, de fapt, nu era așa. Că trupul ei avea să nu mai fie niciodată al lui. Și totuși, nu i-l putea oferi nici unui alt bărbat, nici măcar soțului ei. Se gândea că probabil se apropia momentul în care trebuia să o facă. Doar nu îi putea refuza lui Julian dreptul său marital pentru tot restul vieții. Dar încă nu se putea gândi la momentul acela. Și nu putea face nimic ca să-l facă să vină mai repede.

Iar asta făcea ca Julian să-și piardă uneori buna dispoziție caracteristică. Rebecca înțelegea foarte bine motivul pentru care se întâmpla asta și nu-l putea condamna, desigur. O dorea inima pentru el. Încă îl iubea foarte mult - la fel de mult ca întotdeauna. Iar lucrul acesta i se părea extrem de confuz.

Cum putea să-l iubească și în același timp... să nu-l iubească? Și îi ierta accesele de furie, de ranchiună sau de frustrare. Nu se întâmplau foarte des și nici nu erau foarte grave.

Uneori, când se sărutau, îi deschidea buzele cu ale lui și-și strecura limba în gura ei, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

Așa obișnuia să o sărute și David. Dar, dintr-un motiv sau altul, cu Julian i se părea ceva jignitor și avea impresia că făcea asta numai ca să o șocheze. O dată, când se aflau în trăsură, chiar îi deschise jacheta și bluza și îi împinse umerii cu mâinile, întorcând-o spre lumina care pătrundea pe fereastră, ca să se poată uita la sânii ei goi deasupra corsetului. Era încă un lucru despre care avea impresia că el îl făcea mai degrabă ca să o șocheze decât din dorință sexuală.

Ii dăduse drumul după o vreme și o privi apoi indie- indu-și la loc nasturii, cu mâini tremurânde.

Alteori, îi amintea despre copilăria lor și despre vreo năzdrăvănie sau vreo cruzime pe care o făcuse, dar pentru care fusese pedepsit David. Aproape ca și când ar fi încercat să o pedepsească prin acele amintiri.

Și totuși, erau doar lucruri mărunte în comparație cu veselia lui caracteristică, cu afecțiunea și cu tandrețea cu care o trata de obicei. Iar Rebecca era peste măsură de recunoscătoare pentru răbdarea care îl făcea să stea departe de dormitorul ei pe timpul nopții. Și-ar fi dorit mai mult decât orice pe lume să îi poată oferi

din nou toată iubirea ei. Oh! Dacă nu ar fi avut loc încurcătura aceea în Crimeea! Pur și simplu ar fi agonizat dacă ar fi știut că Julian fusese luat prizonier, fiind grav rănit în bătălie, și nu ar fi avut nici o veste despre el atât de mult timp. Dar măcar așa inima ei ar fi rămas în întregime a lui și acum bucuria ei ar fi fost deplină. Pentru că așa nu ar fi mai existat în viața ei nici David, nici Charles.

Dar deja nu-și mai putea imagina o lume în care să nu-l aibă pe Charles.

Și nu-și putea închipui viața ei fără David. Nu putea să se întoarcă în timp ca să-l privească din nou așa cum îl văzuse înaintea căsătoriei lor.

Începu să iasă la plimbare singură cât de des putea. Uneori, pur și simplu se plimba fără țință kilometri întregi, fără să știe apoi unde ajunsese. Alteori, se ducea în vizită la Flora Ellis.

Flora era fericită. Domnul Chambers - cel care închinase casa lui Horace și îi făcuse curte mult timp - o ceruse în căsătorie de Crăciun. Și urmau să se căsătorească la vară. Iar Rebecca descoperise că îi plăcea să o vadă pe prietena ei fericită. Se bucura să știe că pentru unii oameni chiar existau finaluri fericite. Și o bucură cu atât mai mult să afle că domnul Chambers ținea foarte mult la Richard și era pregătit să îl adopte.

Richard era un băiețel vioi și energic, cu ochi cenușii strălucitori și un zâmbet dulce, vesel și absolut dezarmant.

- Intr-o zi, o să frângă inimile fetelor cu zâmbetul și cu ochii aceia, îi spuse Florei râzând. O să fie un tânăr domn foarte chipeș.

O dorea să-l vadă pe fiul lui David. O dorea să știe că avea doi copii, nu doar pe Charles. Dar, oricât de mult ar fi căutat o asemănare cât de mică între Charles și Richard, nu putea găsi nici una. Charles avea ochii lui David și constituția lui fizică, precum și o expresie a feței greu de definit.

-Ai slăbit mult, îi spuse Flora într-o zi, în timp ce stăteau la măsuta din bucătărie, bând un ceai.

- Acesta e visul oricărei femei, zise Rebecca. Sunt sigură că trebuia să dau jos câteva kilograme.

-Nu, îi spuse Flora destul de fermă. Arătai perfect așa cum erai. O să locuiești permanent la Craybourne?

-Nu, o să călătorim pe continent, răspunse Rebec- ca. De îndată

ce Julian își rezolvă problemele cu moștenirea. Abia aștept. Îmi doresc foarte mult să plecăm mai repede.

-Serios? o întrebă Flora, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Flora era singura persoană în care Rebecca avea suficientă încredere ca să-i facă uneori confidențe.

Mai cu seamă că, în perioada aceea, nu mai putea discuta ce avea pe suflet nici măcar cu Louisa.

Cu Louisa i se părea din ce în ce mai important să păstreze aparențele. La urma urmei, prietena ei era căsătorită cu contele - tatăl lui David și nașul lui Julian.

- Poate că se va schimba totul după ce vom pleca de aici, zise Rebecca. Poate că voi putea uita și îmi voi putea concentra din nou toată iubirea asupra lui Julian. Poate vom fi din nou la fel cum fericiti cum eram odată. Chiar îl iubesc foarte mult, să știi. Doar că... Ei bine, David este greu de uitat. Cred că, într-un fel, amândouă a trebuit să trăim cu sentimentul acesta, nu-i așa?

Flora păru dintr-odată foarte încordată.

- Nu, îi răspunse foarte sinceră și directă.

- Eh! Bănuiesc că nu o să pot să înțeleg niciodată ce a fost între tine și David, zise Rebecca. Dar trebuie să mărturisesc că nu înțeleg Cum e posibil să-l fi cunoscut așa cum l-am cunoscut noi două și să nu îți fie dor de el. Chiar nu l-ai iubit chiar deloc?

Dar îi păru rău de îndată ce rosti întrebarea aceea. Pentru că nu era sigură că își dorea ca răspunsul prietenei ei să fie „da“.

- Oh, Rebecca! oftă Flora. Părea destul de exasperată. Nu mai suport. Mi-a fost mereu foarte greu. Dar acum a devenit insuportabil. Să știi că, de fapt, nu am recunoscut niciodată că lordul Tavistock ar fi tatăl lui Richard. Niciodată. În fața nimănui!

- Dar... dar este, zise Rebecca, făcând ochii mari de uimire. Richard seamănă perfect cu el.

-Richard seamănă cu mine, spuse Flora. Părul negru și fața îngustă le-a moștenit de la mine.

Se așternu tăcerea.

-Vrei să spui că nu David este tatăl lui? o întrebă Rebecca.

Flora învârti atunci ultima picătură de ceai în ceașcă. Era vizibil agitată.

- Nu vreau să spun nimic, zise ea. Și îmi pare rău / am izbucnit așa. I-am spus adevărul logodnicului meu, dar n-o să-l

mai spun nimănui altcuiva.

-Iartă-mă, te rog, spuse Rebecca. Nu e treaba mea să-ți pun astfel de întrebări.

Flora inspiră de parcă ar fi vrut să-i spună și altceva, dar în cele din urmă doar ridică din umeri și lăasă ceași a pe masă.

-Vrei să-ți povestesc despre trusoul meu? o întrebă Flora.

Bruce a insistat că trebuie să am un trusou și ă va plăti el pentru tot. Nu-i așa că sunt cea mai norocoasă femeie din lume?

Rebecca zâmbi.

- Povestește-mi totul, zise ea. în cele mai mici detalii! Până la ultima panglică și fundă.

Și, în timp ce admira tipare de rochii, schițe și mostre de materiale și dantele, Rebecca se gândea că Richard Ellis nu era copilul lui David. Flora îi spusese asta foarte clar. Nu era fiul lui David.

Și se simțea extrem de ușurată. Atât de ușurată, încât îi venea să râdă de bucurie. Nu era fiul lui David! David nu era responsabil pentru lucrul îngrozitor care i se făcuse Florei.

Dar, în același timp, era foarte nedumerită. De ce ar fi lăsat-o Flora să creadă atât de mult timp că era copilul lui David? De ce nu negase asta nici însuși David? De ce i-ar fi spus că el și tatăl lui o ajutau financiar pe Flora? Pentru că, fără îndoială, era adevărat. Dar de ce ar fi susținut-o ei financiar dacă nu era copilul lui David?

Charles avea părul ei blond și ochii albaștri ai lui David. Richard avea părul brunet al lui Flora și... ochi cenușii. Ochii Florei era căprui. Charles moștenise o parte din trăsăturile lui David. Richard avea un zâmbet absolut dezarmant și strălucitor și începutul unui farmec care fără îndoială avea să înnebunească inimile a numeroase doamne când mai creștea.

Rebecca se concentrează apoi pe ceea ce spunea Flora. Iar gândurile acelea îi reveniră în mintea abia când se îndrepta spre casă, ceva mai târziu. Al cui copil era Richard dacă nu era al lui David? Al contelui poate? Dar ideea aceea era ridicolă. Și totuși, avea sens ca ei să o sprijine financiar pe Flora numai dacă David sau contele era tatăl copilului.

Sau...

Grăbi pașii. Gândul care îi venise în minte în clipa aceea era la

fel de ridicol. Se întâmplase cu numai câteva luni înaintea nunții ei. Ea și Julian fuseseră îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Richard se născuse cam la șase luni după ce se căsătoriseră și imediat după ce pierduse ea prima sarcină.

Nu, era o idee absurdă. Și totuși, îi aducea un val de amețală și greață, care aproape că o obligă să se așez câteva clipe pe iarba udă. Însă rămase nemișcată, cu capul aplecat și respiră adânc de câteva ori ca să-și revină și să își poată continua drumul.

Deși Rebecca nu o văzuse, Flora Ellis rămăsese în pragul ușii casei sale, uitându-se după ea minute bune după ce dispăruse în josul aleii și nu o mai putea vedea. Flora promisese să nu spună niciodată nimănui adevărul. Și încălcase promisiunea aceea când îi spusese lui Bruce. De fapt, îi dezvăluise de bunăvoie informația aceea, chiar înainte să o fi întrebat el. Cu toate acestea, era singurul căruia îi spusese. Doar că în ziua aceea se apropiase pericolos de mult de a-i spune adevărul chiar persoanei față de care trebuia să ascundă cel mai mult adevărul.

Dar Rebecca ar fi trebuit să știe.

Dintr-odată, Flora încleștă maxilarul de furie când se gândi că el venise la ea chiar în dimineața aceea. Zâmbitor și fermecător și la fel de chipeș ca întotdeauna, făcându-i stomacul să se strângă, de parcă nu ar fi știut foarte bine ce era, de parcă nu îl cunoscuse niciodată pe Bruce și nu se îndrăgostise de el. Dar Julian avusese mereu această putere asupra ei.

Venise în vizită la ea, fără să-i ceară măcar scuze pentru ce se întâmplase în trecut. Și fără să întrebe măcar o dată de fiul său - din fericire, Richard fusese plecat la călărie cu Bruce. În dimineața aceea. Da, Julian venise acolo, o strânsese în brațe și o sărutase, spunându-i foarte clar că era pregătit să reia aventura lor din punctul în care o lăsaseră sau, mai bine zis, din punctul în care o începuseră, cu câteva luni înaintea căsătoriei lui cu Rebecca.

Iar Florei îi era foarte rușine, se simțea peste măsură de rușinată și necăjită din pricină că, pentru o clipă, își permisese din nou să cadă în mrejele iubirii pe care o simțise pentru el în trecut. Însă dragostea nu putea înflori ucolo unde exista dispreț. Și îl disprețuia în continuare pe Julian, de vreme ce își încălcase promisiunea pe care l-o făcuse, aceea de a rupe logodna cu Rebecca și de a se căsători cu ea.

Biata Rebecca! Flora aproape că ajunsese să o urască și pe ea în perioada aceea. Și jelise pierderea lui Julian luni întregi în care îi purtase copilul în pântec. Dar, în cele din urmă, se dovedise că fusese foarte norocoasă. Și înțelegea asta acum cu o claritate aproape orbitoare. Pentru că scăpase ca prin urechile acului.

Biata Rebecca!

Primise scrisoarea săptămânală de la doica lui Charles. Rebecca citea mereu singură scrisorile pe care i le trimitea femeia, după ce o citise pe prima în compania lui Julian și se dovedise că nu fusese cea mai bună idee. Se dusesse la etaj în salonul ei ca să o citească, deși știuse dinainte de a o deschide că avea să fie la fel de scurtă și de nesatisfăcătoare ca toate celelalte.

Fiul ei avusese pojar. Își revenise deja, dar fusese o boală destul de păcătoasă. Doctorul venise să-l vadă în fiecare zi și le dăduse instrucțiuni stricte să-l țină singur și liniștit într-o cameră întunecoasă. Femeia îi spunea că fusese foarte bolnav când îi trimisese ultima scrisoare, doar că nu voise să o îngrijoreze pe Lady Cardwell, așa că nu îi spusese nimic despre boală până când fiul ei nu se vindecase complet. Și o asigura că în clipa aceea nu mai avea de ce să-și facă griji.

Rebecca lăsa scrisoarea să-i cadă în poală. Oare câte alte lucruri îi fuseseră ascunse ca să nu-și facă griji? Charles fusese foarte bolnav și ținut singur într-o cameră întunecată la Stedwell. Și vizitat zilnic de doctor. Se gândi ce făcuse ea în săptămâna precedentă, în zilele de dinainte și după aceea săptămână. În tot acel timp, Charles zăcuse la pat, bolnav, poate luptându-se pentru viața lui.

Poate că plânsese după mama lui.

Sau poate că uitase deja complet de existența ei. Oare copiii mici chiar uitau atât de repede?

Scrisoarea nu menționa absolut nimic despre David. La fel ca întotdeauna, de altfel.

Ca și când nici măcar nu ar fi fost acolo. Și poate chiar nu era. Poate că plecase undeva, poate la Londra. Nu menționase niciodată nimic despre relația lui cu Charles. Oare în perioada aceea petrecea timp cu el așa cum făcuse înainte? Oare se juca cu el? II ducea afară la plimbare? Fusese îngrijorat în timpul bolii lui

Charles? Oare îl strânsese în brațe, temător? Îl alinase până când adormise? Era măcar acolo?

Se auzi un ciocănit în ușă și își dori să-i strige că vrea să fie lăsată în pace, indiferent cine ar fi venit la ea. Însă

0 durea prea tare în piept ca să poată vorbi. Așa că ușa se deschise și apoi se închise la loc.

-Vești proaste? răsună vocea lui Julian, rupând tăcerea.

Stătea chiar în spatele ei.

Rebecca își acoperi fața cu mâinile și făcu ceva ce rar

1 se întâmpla - își pierdu controlul. Izbucni în plâns. Și plânse, și plânse, până când crezu că avea să i se rupă inima de durere. Până când chiar își dori să se frângă în mii de bucăți și să moară.

- Becka...

Julian stătea ghemuit în fața ei și îi masa umerii.

Ea se aplecă și își sprijini fruntea de umărul lui, dar continuă să plângă.

-Ch... Charles a avut pojar, se tângui ea. Și n... nu mi-au spus nimic. Era pos... posibil chiar să fi murit și eu n-aș fi fost acolo. Și ni... nici măcar nu știu dacă D... David era acolo!

-Șșșt! zise Julian și o strânse în brațele lui calde și liniștitoare. Dar nu a murit, nu-i așa, Becka? Și acum e mai bine, nu-i așa? Așa că nu ai de ce să-ți mai faci griji. Nu a fost mai bine să nu știi nimic până când nu s-a însănătoșit?

Ea băgui ceva și scoase o batistă. Se trase de lângă el, își șterse ochii și își suflă nasul.

-Ce voia tata în dimineața asta? îl întrebă ea. Te-a ținut foarte mult în birou.

- O, nimic special, zise el vag. A vrut să-mi amintească faptul că am banii din salariul de ofițer, chiar dacă încă nu s-au rezolvat celelalte lucruri. Și că primăvara e cel mai bun moment de a începe călătoriile pe continent, de vreme ce am avea la dispoziție întreaga vară. Cred că s-a gândit că ar fi mai bine pentru tine să te iau de aici cât mai repede. Ai avea parte de o schimbare de peisaj, oameni noi și toate astea...

- Putem pleca în curând? îl întrebă ea. Te rog, Julian? Putem pleca mai repede? Nu mai pot îndura să stau aici. Vreau să fiu departe, departe de toate amintirile. Vreau să fiu singură cu

tine. Vreau să te iubesc din nou!

Auzi ecoul ultimei propoziții pe care o rostise, dar nu o putea retrage.

El se ridică și își odihni mâna pe creștetul ei.

- Mi-aș dori să nu se fi întâmplat toate astea, zise ea descurajată. O, Julian, mi-aș dori să nu te fi înrolat în armată doar pentru că s-a înrolat David. Mi-aș dori să nu fi existat războiul acesta odios și încurcătura aceea îngrozitoare în Crimeea. Și nu înțeleg cum au putut să creadă că te-au îngropat când tu erai încă în viață. Mi-aș dori... mi-aș dori ca David să nu se fi întors niciodată. Oh, dar nu e bine să-mi doresc asta, nu-i așa? Pentru că s-a întâmplat deja. Dar totul o să fie bine din nou. Și, odată ce plecăm de aici, o să fie iar totul ca înainte, nu? O să fie, nu-i așa?

El o mângâie pe cap un pic mai apăsător.

- O să încep să fac toate aranjamentele, zise el.

David recunoscuse imediat scrisul, chiar dacă nu îl mai văzuse de câțiva ani. Deschise scrisoarea fără nici o tragere de inimă. Câtă vreme nu mai avea nici o legătură cu nici unul dintre ei, își putea continua viața de zi cu zi. Așa că refuzase să îi scrie până și tatălui său. Și îl rugase pe conte să nu îi trimită scrisori.

Încerca să fie cât mai ocupat. Tocmai începuseră construcțiile la încă trei dintre casele muncitorilor și petrecea în fiecare zi timp acolo, cel mai adesea ajutând cu munca. Plănuiise recoltele pentru anul în curs împreună cu administratorul său. Și cugeta asupra rugăminții directorului școlii de a le construi o clădire.

Vecinii săi fuseseră șocați - și pe bună dreptate - de veștile pe care le adusesese de la Craybourne. Ba chiar îl lăsaseră singur câteva zile. Poate pentru că fuseseră prea rușinați să vină să-l viziteze, neștiind ce să spună sau ce să facă. Dar, după slujba de duminică, încercă să rămână să stea de vorbă cu ei, cu Charles în brațe.

Își continuă viața socială, chiar dacă nu avea nici cea mai mică dorință de a face asta. Își spuse pentru a mia oară că nu avea să se schimbe nimic. Era din nou celibatar. Din nou singur. Și, oricât de mult i-ar fi plăcut să se izoleze de toată lumea, nu avea de gând să devină un pustnic. Avea un copil la care trebuia să se gândească. Iar fiul său avea nevoie de prieteni și de vecini.

După câteva săptămâni, realizează că familia Sharp îl vizita și îl invita în oraș mai des decât oricare dintre ceilalți vecini. Iar Stephanie Sharp - care încă era singură în ciuda sezonului petrecut la Londra și a frumuseții ei - era de obicei perechea lui. Simți că i se făcea greață când își dădu seama ce se întâmpla. „Dar de ce nu?“, gândi apoi. În fond, el avea nevoie de soție, nu? Iar Charles avea nevoie de o mamă.

Doar că Charles avea deja o mamă, iar el avea o soție.

Făcea tot posibilul să-și continue viața la fel ca până atunci. Și probabil ar fi putut face asta într-un fel sau altul câtă vreme nu exista nici o legătură. Dar acum primise scrisoarea aceea.

Era o misivă foarte scurtă de la Julian.

Becka se usucă pe picioare de dorul copilului. Cred că poate ar fi bine să-l *trimiți aici în vizită*, Dave. Sau mai bine adu-l chiar tu. Cred că există niște lucruri pe care ar trebui să le rezolvăm noi trei, înainte să o duc în călătorie pe continent un an sau doi. Dar mai întâi trebuie să vadă copilul.

Îi era dor de Charles. Nu de el. Ci de Charles. Însă realiza că suferința pe care o simțea era ridicolă și că nu făcea altceva decât să-și plângă de milă. Normal că îi era dor de fiul ei. Își aminti cât de mult și-l dorese, cu câtă răbdare îndurase luna aceea de repaus la pat, cât de disperată fusese când crezuse că avea să piardă sarcina și cum fusese în culmea fericirii când se născuse. Și ce mamă atentă și grijulie fusese în cele opt luni, înainte să se întoarcă Julian.

Poate că avea să facă alt copil în curând. Mototoli scrisoarea în pumn fără să-și dea seama. Trebuia să-l sfătuiască pe Julian să o țină cât mai liniștită în prima și în ultima lună de sarcină. Și în repaus total la pat în timpul celei de-a patra luni. Oh, Doamne Dumnezeule! Închise ochii strâns.

Câteva minute mai târziu, se îndrepta deja spre odaia copilului. Oricum se îndreptase într-acolo când sosisse scrisoarea, ca să-l scoată pe Charles la plimbarea lui de dimineață, călărind pe umerii săi. Și, înainte să iasă în grădină, îi dădu instrucțiuni doicii fiului său să pregătească un bagaj pentru ea și pentru Charles, pentru că aveau să plece la Craybourne cam o săptămână. Urmău să plece cu trenul de la amiază din ziua următoare.

Se hotărî mai târziu să se ducă și el. Nu voia să-l lase pe

Charles să plece singur, cu doar câțiva servitori care să aibă grijă de el pe timpul călătoriei, în plus...

În plus, era flămând să afle orice mică veste despre ea. Să o vadă măcar o clipă. Până nu primise scrisoarea de la Julian, nici măcar nu știuse că Rebecca încă era la Craybourne.

capitolul 25

În jurul lacului creșteau narcise sălbatice. Rebecca se plimba cu Julian în după-amiaza unei zile minunate de început de martie. Dar, de îndată ce ajunse acolo, își aminti de o altă plimbare pe care o făcuse mai demult pe malul lacului, împreună cu contele, cu Louisa și cu David. Acolo o ceruse în căsătorie pentru a doua oară. I se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

- Mă bucur că a venit primăvara, zise ea. Și mă bucur că se apropie vara. Acum putem lăsa în sfârșit în urmă toată tristețea iernii.

-Ar trebui să vezi cum e o iarnă în Rusia, zise Julian și chicoti.

Rebecca își strânse mai tare mâna în jurul brațului său și își odihni capul pe umărul lui câteva clipe.

- Mi-aș dori să fi putut trăi o iarnă acolo cu tine, zise ea. Mi-aș dori să fi găsit o cale să-mi dai de veste că erai în viață, să-mi trimiți măcar o scrisoare, Julian. Nu ți-au permis nici măcar să trimiți scrisori?

-Era război, Becka, zise el. Sau cel puțin așa am crezut.

Ea încerca să vadă și să simtă numai acele semne ale naturii din jurul ei care prevesteau primăvara - cerul albastru și apa cristalină, căldura soarelui, iarba verde abia răsărită și galbenul vesel al narciselor. Încerca să lase toate acestea să o aline și să-i vindece sufletul. Dar, mai mult decât orice pe lume, își dorea să se poată întoarce-ta fericirea acelor doi ani pe care îi avusese cu Julian.

Însă era conștientă că nu existase nici o fericire adevărată. Fuseseră pierderile acelea de sarcină absolut îngrozitoare, viața lor agitată și plictiseala care o încercase ori de câte ori nu mai era Julian lângă ea. Mai existaseră relațiile lor intime, de care nu învățase niciodată să se bucure.

Dar Rebecca hotărî că avea să privească acei ani ca fiind fericiri. Îi era prea teamă să îi vadă așa cum fuseseră de fapt. Cu toate acestea, știa care era adevărul, chiar dacă nu voia să

recunoască asta. Fusese o fată îndrăgostită de un băiat. Realitățile vieții începuseră să o neliniștească, desigur, și să o tulbure, dar fusese atât de tânără, încât ignorase totul și se convinsese pe sine că fusese pură fericire. Dar ceea ce trăise nu fusese iubirea pe care o simțea o femeie pentru un bărbat, deși poate că ar fi venit și asta odată cu trecerea timpului.

Dacă nu ar fi existat anii aceia lungi în care fuseseră separați și dacă nu ar fi existat nici David, poate atunci ar fi crescut împreună, iar legătura lor de iubire ar fi căpătat mai multă profunzime.

Dar existase separarea. Existase și David. Iar ea se maturizase cu David. Învățase cu el ceea ce ar fi trebuit să învețe cu Julian. Și poate că în clipa aceea nu era prea târziu să schimbe lucrurile, să le transforme în ceea ce ar fi putut fi, în ceea ce ar fi trebuit să fie cu Julian.

Își dorea din tot sufletul să fie posibil. Și încă spera că era posibil.

-Julian? zise ea.

Imediat ce începu să vorbească, înțelese că probabil începea ceva ce nu putea fi oprit. Ceva ce ar fi putut distruge definitiv tot ceea ce era deja distrus între ei și avea nevoie să fie reclădit.

- Mm? zise el, dezmiardându-i mâna care stătea inertă pe brațul lui.

-Copilul Florei Ellis, Richard, zise ea, nu este fiul lui David.

Mâna lui încremeni o clipă pe a ei, după care continuă să o mângâie.

- Ți-a spus ea asta? o întrebă el.

-Mai mult sau mai puțin, îi răspunse. Nu mi-a zis nimic direct, dar am înțeles eu.

-Aha, zise el. Păi înseamnă că asta e o veste bună pentru tine, nu-i așa, Becka? Mi se pare că am auzit că Flora o să se căsătorească în curând, nu?

- Da. Cu domnul Chambers, răspunse ea. Cel care a închiriat casa lui Horace. David și tata au sprijinit-o financiar pe Flora încă dinainte să se nască Richard, Julian.

- Serios? întrebă el.

-Da.

Nu voia să spună mai mult de atât. Și poate că nu era prea târziu să tacă. Poate că nu începuse nimic de neoprit și nu

distrusese încă nimic. încercă să se gândească la un alt subiect de conversație, care să-i îndrepte gândurile spre un alt făgaș.

- Bănuiesc că știi, Becka, nu-i așa? o întrebă el încet. Sau ai ghicit?

- Da, răspunse ea.

- S-a întâmplat într-un moment de pasiune necugetată, zise el. Trebuia să te mai aștept câteva luni care păreau nesfârșite, iar ea era acolo. A zis că mă iubea. Că mă iubise mereu. Dar nu a însemnat nimic, Becka. îți jur că n-a însemnat nimic.

-Nu a însemnat nimic? întrebă ea. Și totuși, Flora a fost ruinată, izgonită și dezmoștenită de tatăl ei. A trebuit să poarte copilul singură și în dizgrație. Richard s-a născut bastard. Iar dacă a vorbit serios, atunci probabil a trăit tot timpul cu inima frântă. Și chiar nu a însemnat nimic? Flora a fost mereu o fată bună. I-ai promis că o să te căsătorești cu ea, Julian?

- Cine știe ce promisiuni poate face un om în astfel de momente? zise el. Dar eram logodit cu tine. Și nunta era deja organizată. Și te iubeam. Iar ea știa toate lucrurile astea./

- Știa că i-ai promis s-o iei în căsătorie numai ca să se culce cu tine, zise ea. Și nu a însemnat nimic.

- îți jur că nu a însemnat nimic, Becka, spuse el. în fond, nu a suferit deloc, nu? A fost cineva care să aibă grijă de ea, iar acum acest Chambers o să se căsătorească cu ea. Cu siguranță e destul de bogat dacă își permite casa fratelui tău.

Nu mai era nimic de spus. Pentru că era deja mult prea târziu pentru furie sau indignare. Și nu avea nici un rost să-i spună cât de mult o dezgusta nepăsarea cu care îi vorbea în acel moment. în definitiv, Julian încerca să se apere în fața ei cum știa el mai bine. Poate că la momentul respectiv suferise și el. Și poate îl chinaseră muștrări de conștiință îngrozitoare. Pentru numele lui Dumnezeu! Fiul lui ilegal se născuse imediat după ce soția lui pierduse o sarcină.

-S-a întâmplat demult, Becka, zise el. Și, oricum, înainte de căsătoria noastră. Doar nu ai de gând să te superi acum din cauza asta, nu?

- Probabil David a fost de acord să ia vina asupra lui, zise ea. N-a făcut nimic ca să pună capăt zvonurilor. Nu a negat nimic nici când l-am acuzat pentru asta, după ce s-a întors din Crimeea. De ce ar fi fost de acord cu așa ceva?

- Din obișnuință, presupun, zise el. Dave a avut mereu un suflet bun.

- A avut un suflet bun? Întrebă ea. În ce sens? Ce vrei să spui cu asta?

Julian ridică din umeri.

- Putea să mă urască, zise el. Sau să fie gelos pe mine. Până când a împlinit șapte ani, a avut parte de toată atenția tatei. Putea să mă vadă ca pe un intrus când tata i-a explicat foarte clar că avea să mă trateze ca pe fiul lui. Dar n-a făcut-o. S-a purtat cu mine precum cu un frate adevărat și a încercat mereu să se asigure că nu primeam un tratament mai aspru decât el doar pentru că nu eram copilul adevărat al tatei. Cred că uneori îi era frică să nu fiu izgonit și aruncat în stradă.

- Și cum s-a asigurat de asta?

Abia atunci realizează că aproape își ținea respirația de emoții.

- Ei bine, eu am un fost un băiat foarte năzdrăvan, zise el. Și, dacă David avea impresia vreodată că făceam vreo prostie mai gravă decât de obicei, uneori îi spunea tatei că el era vinovat. Bietul Dave! Tata avea o mână tare grea și nici bastonul care a apărut mai târziu nu era prea moale. Și nu se ferea să folosească nici palma, și nici bastonul când considera că o meritam.

-Așa că l-ai lăsat pe David să-și asume vina pentru ceva ce făcuseși tu? Întrebă ea și făcu ochii mari. L-ai lăsat să ia bătaie pentru tine?

Julian rânji.

- Păi el a vrut, zise el. David a fost mereu mai puternic decât mine. Pe mine mă apuca tremuratul numai când mă gândeam la baston. David nu scotea nici măcar un sunet.

- Și totuși, zise ea, nu te-ai oprit să faci lucruri care să merite pedepse... pentru David.

-Oh, Becka, zise el chicotind și bătând-o ușor pe mână încă o dată. Eram doar niște copii. Copiii fac tot felul de năzdrăvănii și dau de belea. Doar asta înseamnă copilăria.

-Tata a fost mereu un om aspru, zise ea. Dar nu a fost niciodată crud. Și n-ar fi folosit bastonul dacă nu ar fi considerat că greșelile acelea erau extrem de grave. Incidentul acela cu fetele grădinarului care au fost închise în șopron multe ore în șir...

-Oh, am uitat complet de ele, zise el izbucnind în râs. Au fost pe punctul să se prăjească de vii, nu-i așa?

-Și pisoii luați de lângă mama lor...

- Intenționez să-i duc înapoi, zise el. Dar am uitat. Aveam o memorie jalnică în perioada aceea. Cu toate acestea, nu a murit nici unul, nu? Deși unul a fost pe aproape... Se pare că am fost un copil îngrozitor, nu-i așa?

-Și eu am fost o fetiță foarte sensibilă și rușinoasă, spuse ea. Iar David a ajuns să-mi fie antipatic tocmai din cauza acestor incidente.

- Bietul Dave! exclamă el. Cred că i-a plăcut destul de mult de tine la un moment dat, dar tu n-ai vrut să ai de-a face cu el.

Și ea îl plăcuse pe David. Doar că educația sa morală și conștiința o obligaseră să respingă acea atracție pe care o simțise față de el. Își spusese că David nu meritase să se uite la el. Așa că își îndreptase spre Julian toată afecțiunea și admirația pe care le simțise pentru bărbatul pe care îl aleseseră pentru ea atât părinții ei, cât și tatăl lui.

Și se căsătorise cu Julian când s-ar fi putut căsători cu David.

- Așa că a făcut-o încă o dată, când Flora a rămas însărcinată, zise ea. A luat vina asupra lui. Și atunci îi era teamă că o să te izgonească tata?

-Nu, răspunse el. Trebuie să recunosc că atunci eu l-am implorat cu cerul și cu pământul, Becka. În plus, s-ar fi iscat un scandal monstruos dacă tu ai fi considerat necesar să anulezi căsătoria. Ai fi suferit foarte mult.

- Nu te-ai gândit că aveam și eu dreptul să știu? îl întrebă ea. Că aveam dreptul să hotărâsc dacă mai voiam să mă căsătoresc cu tine?

- Dragostea ta nu ar fi fost prea puternică dacă ai fi renunțat la mine pentru o singură indiscreție, Becka, zise el.

-Nici David nu a crezut că aveam dreptul să știu? întrebă ea. Sau tata?

-Oh, Doamne! exclamă el. Tata nu știe nimic despre asta. Aș fi plătit cu vârf și îndesat dacă ar fi aflat adevărul.

- Deci până și tatăl lui David l-a considerat pe el vinovat de ticăloșia aceea, zise ea. Bietul David! Probabil i-a fost îngrozitor de greu să se abțină să dea explicații numai ca să nu sufăr eu. Și i-ai promis că nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva?

-A fost o promisiune ușoară, Becka, zise ea. Crede-mă când îți spun că a fost o promisiune foarte ușoară.

- Și te-ai ținut de ea? îl întreabă Rebecca.

- Desigur că mi-am ținut promisiunea, zise el strângându-i ușor mâna. Sigur că da, Becka. Cum ar fi putut să existe altcineva în afară de tine? Te iubesc.

Ajunseseră la marginea lacului, în locul în care trestiile se ridicau deasupra apei. Erau și mai mari în anul acela. Părea mai degrabă o mlaștină decât un lac. Dar încă avea frumusețea aceea sălbatică pe care o admirase Louisa. Rebecca se gândi că era foarte greu să accepte ideea că îl lăsase pe Julian să cadă de pe pedestalul pe care îl ridicase. Ea îl considerase mereu un model de perfecțiune. Tânărul vesel, fermecător și amabil din tinerețea ei fusese idolul său. Părusese să merite din plin atenția ei, așa că, fiind o fată cu capul pe umeri, se îndrăgostise de el. Profund. În copilărie, nu putuse niciodată să facă nici un lucru cu jumătate de măsură - și probabil nici în clipa aceea nu putea. Așa că se implicase cu totul în iubirea pe care o simțise pentru Julian.

Totuși, în tot timpul acela, el fusese cel care comisese toate acele cruzimi ce o întristaseră nespus și o întorseseră împotriva lui David. El era cel care, în cele din urmă, comisese păcatul acela îngrozitor și ticălos împotriva Florei. Richard era fiul lui Julian. Ea vărsase lacrimi de sânge pentru că nu îi putea oferi un copil, iar el avea deja un fiu, care locuia într-o casă de pe moșia de la Craybourne. Un fiu care fusese conceput cu câteva luni înainte de nunta lor. Flora fusese însărcinată cu copilul lui chiar în timp ce se oficiase căsătoria lor.

O convinsese pe Flora să se culce cu el promițându-i că avea să se căsătorească cu ea.

Și, fără îndoială, spunându-i că o iubea. Nu credea că Flora ar fi acceptat să comită păcatul acela cu el dacă nu ar fi fost sigură că o iubea și el.

Se dovedea că, la urma urmei, Julian avea foarte multe defecte grave. Nu era deloc eroul în armură strălucitoare pe care îl crezuse ea.

Își simțea dintr-odată inima foarte împovărată.

Și totuși, ajunsese să îl iubească pe David, în ciuda faptului că

îl crezuse vinovat de toate greșelile acelea. Ba, mai mult, ajunsese să îl iubească, știind că se făcea vinovat de păcate mult mai grave. În Crimeea, David avusese o aventură cu o femeie măritată și apoi îl împușcase pe Julian, care încercase să intervină în confruntarea inevitabilă dintre el și soțul încornorat. Ajunsese să îl iubească în pofida tuturor acestor lucruri și chiar și a faptului că ea crezuse cu adevărat că îl omorâse pe Julian.

Așadar, nu exista nici un motiv ca dragostea pe care o simțea pentru Julian să trebuiască să moară. Fusese, într-adevăr, un băiat neastâmpărat, necugetat și uneori crud. O ruinașe și o abandonase pe Flora - lucru pentru care, fără îndoială, suferise enorm în anii care urmaseră. Dar cine era ea ca să îl judece? Și, oricum, probabil nici Flora nu fusese complet nevinovată. Pentru că era foarte puțin probabil ca ceea ce i se întâmplase să fi fost viol.

Nu avea nici un motiv să ajungă să-l urască și să-l disprețuiască pe Julian. Îi iubise cu toată ființa ei. Îi iubise cu toată intensitatea tinereții. Și se căsătorise cu el. Și încă îl iubea. Iar sentimentele sale pentru el aveau o tandrețe aparte. Dacă se străduia cu adevărat - și nu prea avea de ales în privința aceea -, poate că iubirea ei pentru el avea să înflorească din nou și să crească. Poate că avea să-l iubească și ca femeie. Așa cum îl iubea pe David. Dar, imediat ce i se născu în minte acel gând, realizează că nu era posibil. Nu. Nu ar putea să-l iubească niciodată așa cum îl iubea pe David.

Cândva, David o asigurase că afecțiunea era suficientă și că doi oameni puteau avea o căsnicie multumitoare dacă simțeau o afecțiune sinceră unul pentru celălalt.

Ei bine, în cazul acesta și ea simțea o afecțiune sinceră față de Julian.

Și avea să existe mereu, chiar dacă nu ar putea fi nimic mai mult. Și urma să se asigure că era suficient, trebuia să facă asta.

- Ești dezgustată de mine, Becka? o întrebă Julian, rupând tăcerea lungă ce se așternuse între ei. Mă urăști?

- Nu, sigur că nu, răspunse ea. Desigur că nu, Julian. Cu toții greșim. Cu toții facem anumite lucruri, apoi ne pare îngrozitor de rău. Uneori, ni se pare că nu vom putea îndrepta niciodată greșelile comise. Dar tot trebuie să mergem mai departe. Nu sunt în măsură să te judec.

Pentru că sunt prea multe lucruri pentru care ar trebui să mă acuz și pe mine.

-Tu, Becka? zise el. Dar tu ești un înger! Aplecă apoi capul și o sărută ușor pe buze.

Rebecca se gândi că până și în acea clipă comitea unul dintre cele mai grave păcate cu putință. Iubea un bărbat care nu era soțul ei. Dar trebuia să lupte împotriva acelor sentimente. Și avea de gând să lupte cu toată îndârjirea de care era capabilă, pentru tot restul vieții sale dacă era nevoie. Avea de gând să-l iubească din nou pe Julian din toată inima și în curând să devină iar o soție bună pentru el. Trebuia să reușească și să își folosească datoria de soție pe post de armură. În fond, deja făcuse asta timp de doi ani.

Și poate că, într-un fel, îi va fi fost mai ușor acum, pentru că știa toate acele lucruri despre el. Era doar un simplu om, un muritor obișnuit.

Li zâmbi.

-Nu crezi e posibil să fii puțin subiectiv când spui asta? îl întrebă ea.

- Complet vinovat, recunosc el, după care o trase în brațele lui ca să o poată săruta așa cum trebuia. Oh, îngerul meu dulce! Iubita mea...

Totuși, în timp ce se relaxa și se abandona sărutului lui, nu putea să nu se întrebe dacă îl văzuse vreodată pe fiul lui. Sau dacă îi păsa vreun pic de el. Dar nu voia să pună acele întrebări. Sau să se mai gândească la ele. Avea în față o întreagă primăvară de care să se bucure. Și iubirea lui Julian.

Atât contele, cât și Louisa așteptau în hol când sosi David cu fiul său. Nu era nimeni acolo în afară de ei. David răsuflă ușurat când Louisa îl sărută pe obraz și tatăl său îi strânse mâna tare, privindu-l din cap până-n picioare.

Însă Charles, care se afla în brațele doicii sale și era la fel de obosit și de furios ca întotdeauna când se întâmpla ceva care îi întrerupea programul obișnuit de după-amiază, nu vru să accepte deloc sărutările Louisei și chiar protestă zgometos când doica vru să-l ducă în odaia copilului de la etaj.

Charles voia la tatăl său în brațe și avea de gând să țipe cât îl țineau plămânii ca să înțeleagă asta toți cei din jurul lui.

Așa că David îl luă în brațe și îi făcu un semn scurt din cap

doicii, dându-i de înțeles că avea să-l aducă el sus puțin mai târziu. Louisa încercă să-i smulgă un zâmbet în timp ce David și tatăl său se puneau la curent cu ultimele noutăți.

- Julian mi-a spus că o să trimită de veste să fie adus micuțul, zise contele. Și eu am fost de acord. Rebecca are mare nevoie de el, David.

- Dar Rebecca nu știe nimic, adăugă Louisa. Lui Juli- an i-a fost teamă că n-o să fii de acord să-l lași pe Charles aici și că va fi dezamăgită.

- Să nu fiu de acord să o las pe propria lui mamă să-l vadă? se miră David. Nu-l trage de păr pe *papa*, scumpule, îi zise apoi fiului său.

- Au ieșit să se plimbe, zise Louisa. Cred că s-au dus la lac.

- Foarte bine, spuse David. Charles poate să-și facă somnul de după-amiază până se întoarce ea. Este foarte supărat, nu-i așa, zvăpăiatule? Să știi că doare când mă tragi de păr.

Abia aștepta să evadeze de acolo și să se ducă sus. Acum, că ajunsese la Craybourne, realiza că fusese o mare greșeală să vină. Chiar nu-și dorea deloc să o vadă. Treaba asta nu ar fi adus nimic bun. De fapt, nu ar fi făcut altceva decât să pună sare pe rănile care abia dacă începuseră să se vindece.

- Mă duc să-l duc sus, zise David.

Însă abia dacă apucă să facă un pas spre scări, că ușa de la intrare se deschise în spatele lui. Se uită peste umăr.

- Salut, Dave, zise Julian vesel. Văd că ai venit și ai adus și copilul. Foarte frumos din partea ta. L-am rugat pe Dave să-l aducă pe copilul tău ca să-ți fac o surpriză, iubito, adăugă vesel, apoi râse.

Numai inima lui David o mai recunoștea în clipa aceea. Părea foarte slabă, chiar dacă purta o fustă voluminoasă și o jachetă grosuță. Chipul ei era palid și slăbit. Era trasă la față. Sub ochii ei se întindeau cearcane adânci și vineții, iar părul își pierduse strălucirea. Și stătea acolo absolut nemișcată. Privirea ei se mută repede de la el și se concentră asupra lui Charles, care stătea agățat de gâtul lui și se uita peste umărul său.

- Oh! zise ea încet.

Vocea ei fusese doar o șoaptă, dar Charles întoarse imediat capul în direcția sunetului familiar.

Copilul întinse mâinile spre ea cu atâta energie, încât David

aproape că îl scăpă din brațe. Și apoi începu să plângă așa de tare, încât David se grăbi să ajungă la ea.

Ea nu se mișcă din loc. Însă ochii ei mari deja erau plini de lacrimi când David ajunsese aproape de ea. Și abia atunci întinse brațele. 1-1 dădu pe fiul lor și, în clipa imediat următoare, ea îl strânse în brațe și Charles își încolăci mânușele în jurul gâtului ei, în timp ce buzele ei se întredeschideau ușor, eliberând un strigăt de agonie.

David făcu un pas în spate, în timp ce fiul său plângea și se agăța de mama pe care nu o mai văzuse de mai bine de o lună. Și Rebecca îl strângea la piept, cuprinsă de un val de bucurie amestecată cu durere.

Și apoi se răsuci brusc și se grăbi să traverseze coridorul din stânga ei.

- Deschide ușa! îi porunci contele unui servitor, care stătea acolo.

Rebecca dispăru într-un salon și servitorul închise ușa în urma sa.

-Ți-am zis că are nevoie de el, Dave, zise Julian din spatele lui. Dar cred că poți vedea asta și tu. Cred că așa sunt toate femeile cu copiii lor, nu? Bănuiesc că asta vine din faptul că îi poartă în pântec nouă luni de zile. O să se simtă mai bine după ce petrece o zi sau două cu el.

David se gândi că ar fi trebuit să se întoarcă să-l salute pe Julian. Să-i spună ceva amabil. La urma urmei, Julian se făcea vinovat doar de faptul că supraviețuise glonțului menit să-l ucidă. Era absurd și total nedrept să-l disprețuiască... să îl urască.

- Când a fost ultima dată când a avut o masă decentă sau o noapte bună de somn? întrebă el. Vocea lui suna aspră, rece și acuzatoare. Nu poți să ai grijă de ea mai bine de atât, Julian?

- I-a fost dor de copil, spuse Julian. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, Dave. De aia am și trimis după el.

David se întoarse și-i întinse mâna.

-îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate, Julian. Mulțumesc. Și Charles a avut mare nevoie de ea. Se dovedește a fi o întoarcere acasă foarte dificilă pentru tine, nu-i așa?

Julian îi strânse mâna și zise ceva ce David nici măcar nu înțeluse. Nu se putea gândi decât la faptul că mâna care o strângea în clipa aceea pe a lui era cea a atingea noaptea pe

Rebecca. Care o atingea pe soția lui. Și îl cuprinse o ură care făcu să i se taie răsuflarea.

Și totuși, părea atât de trasă la față, încât era aproape de nerecunoscut.

Arăta așa numai pentru că îi era dor de Charles? Tristețea aceea ar fi trebuit să fie alinată de fericirea extaziată de a-l avea din nou lângă ea pe bărbatul pe care îl iubea. De ce nu era așa? Ce era în neregulă?

-Ar fi mai bine să mă duc sus să-i spun doicii că Charles e la Rebecca și că o să-l aducă ea în cameră mai târziu, zise el, întorcându-se brusc și îndreptându-se cu pași mari spre scări.

-Vino în salon să bem un ceai îndată ce termini cu asta, îi zise Louisa din spațele său.

Charles era catifelat și cald și mirosea a pudră și a săpun. Cu siguranță, era mai mare și mare greu decât ultima dată când îl văzuse. Deși era foarte posibil să fi fost numai în imaginația ei. Nu avea cum să fi crescut prea mult într-o singură lună. Se ținea strâns de gâtul ei și nu dădea semne că avea de gând să se oprească din plâns prea curând.

Rebecca nu credea că fusese vreodată mai fericită de atât în toată viața ei. Dar era conștientă că sub acea fericire se ascundea și multă suferință. Dar nu voia s-o lase să o copleșească. Viața îi oferea atât de puține clipe de fericire.

Învățase din experiență că trebuia să se agățe de fiecare clipă de fericire, oricât de mică ar fi părut, și să o accepte plină de recunoștință. Așa că se ținu cu dinții de acel moment de fericire.

- Șșșt, scumpule! îi fredonă fiului ei. Ești în siguranță la mama. N-o să te ia nimeni de aici. Ești doar tu cum mama, scumpule. Șșșt!

Îl legănă, îi vorbește duios și își frecă obrazul de părul lui moale și auriu. Ascultă cum zbiețele micului Charles dispăreau treptat, lăsând loc suspinelor somnoroase, între care se întindea în tăcere. Apoi fiul ei își așează obrazul mai confortabil pe umărul ei. Iar la scurt timp după aceea, tăcerea lungă și căldura emanată de corpul lui mic îi dădură de înțeles că adormise. Continuă să îl legene.

Pe spătarul unui scaun era agățat un șal uitat al Loui- sei. Rebecca îl luă, se așează grijulie într-un fotoliu comod și se lăsă pe

spate, cu puiul de om cuibărit în brațele ei. îl acoperi cu șalul și se lăsă cuprinsă de bucuria pură de a-și ține la piept copilul adormit. îl așezase mereu în pătuț aproape imediat după ce adormise. Citise o teorie care spunea că un copil devenea răsfățat dacă era ținut în brațe prea mult. Dar în clipa aceea nu-i mai păsa câtuși de puțin de teorii prostești. Așa că avea de gând să stea acolo cu el, oricât voia să doarmă. Nu voia să-i mai dea drumul crâmpieiului său de fericire. își dorea să-l țină în brațe cât de mult putea.

Probabil adormise cu gura deschisă, pentru că îl putea auzi respirând profund și regulat.

Louisa se strecură înăuntru aproximativ o jumătate de oră mai târziu și așeză o ceașcă de ceai și o felie de tort pe măsuta de lângă cotul Rebeccăi. Prietena ei zâmbi, chiar dacă nu zise nimic, după care se aplecă din impuls și o sărută pe frunte.

Când rămase din nou singură, Rebecca lăsă capul pe spate și închise ochii. David slăbise mult. Chipul lui păruse slab și aspru, iar ochii săi erau goi. Arăta la fel ca atunci când se întorsese înapoi acasă din Crimeea. Rebecca știa că el suferea. Poate că fusese doar o căsnicie bazată pe afecțiune, dar fusese importantă pentru el. Suferea.

Nici măcar nu realizase că îl studiase atât de îndeaproape până nu închisese ochii. Dar în clipa aceea îl putea vedea cu ochii minții, ținându-l în brațe pe Charles, apropiindu-se de ea și lăsându-l pe fiul lor în brațele ei. Suferea.

Bietul David! Oh, bietul, bietul, David! Și, chiar dacă într-un fel el fusese cauza acelei întregi suferințe, a ei, a lui Julian, a lui însuși, în clipa aceea el suferea foarte mult pentru păcatele lui. Prea mult.

capitolul 26

în timpul nopții, David se hotărî că nu putea rămâne. Se putea întoarce să-l ia pe Charles peste o săptămână sau două. Tatăl său îi spusese că îl încurajase pe Julian să o ia pe Rebecca de acolo cel mai curând posibil. Deci mai mult ca sigur aveau să plece într-o săptămână sau două. Oricât de greu i-ar fi fost să stea fără Charles, știa că era cel mai bine să-l lase cu ea în perioada de dinaintea plecării.

Rebecca își petrecuse tot restul zilei cu fiul lor. Louisa îi spusese lui David că stătuse cu el în salon în timp ce dormise, legănându-l, apoi îl dusese în odaia copiilor, unde se jucase cu el, îl hrănise și, în cele din urmă, îl legănase din nou seara, ca să adoarmă.

În ziua precedentă, David nu se mai dusese deloc să-și vadă fiul.

Așa că se duse a doua zi dimineață. Și spera din tot sufletul să fi fost suficient de devreme ca să-l poată vedea pe Charles înainte să vină ea. Dar, spre surprinderea lui, o găsi deja acolo. Stătea întinsă pe spate în mijlocul camerei, cu Katie legănându-se pe burta ei și cu Charles învârtindu-se lângă capului ei și aruncându-se peste fața sa.

Rebecca arăta neobișnuit de ciufulită. Dar râdea din toată inima.

David rămase în pragul ușii, privindu-i pe cei trei cum se jucau. Dură doar un minut sau două până când fiul său îl observă și se grăbi spre el de-a bușilea. Rebecca o săltă pe Katie în picioare, după care se ridică și ea, netezindu-și fusta voluminoasă și încercând să-și verifice coafura în același timp. Față de ziua precedentă, îi revenise culoarea în obraji. Dar nici măcar nu se uită la el.

David îl luă în brațe pe fiul său, care trase un pic de lanțul ceasului său de buzunar, îl mângâie pe obraji și îl trase de păr, după care se zbătu pentru că voia înapoi jos.

Apoi o urmări de-a bușilea pe Katie, spre colțul camerei, unde stăteau de vorbă cele două doici.

- Pare bine, zise Rebecca, fixându-și privirea undeva la nivelul lavalierii lui David. Am fost îngrijorată după ce am aflat că a avut pojar.

- A fost destul de grav bolnav, spuse el.

-Ar fi trebuit să-mi dai de știre, David, zise ea. Ar fi trebuit să știu mai de mult.

- I-am spus doicii să mai aștepte. Nu am vrut să fii supărată că tu erai aici și el acolo, știind că era bolnav.

- Aș fi venit.

Rebecca se îmbujorase pentru că se jucase cu copiii, dar, odată ce se opri, deveni din nou la fel de palidă și de trasă la față precum era cu o zi înainte. Ochii ei păreau mari și nefericiți.

- O să iau trenul de după-amiază spre casă, zise el.

Ea se uită speriată în ochii lui.

- Nu, nu, Charles o să rămână aici cu tine o săptămână sau două. O să te poți bucura în voie de compania lui dacă n-o să mai fiu eu aici. Cu toate acestea, ar trebui să discutăm câteva lucruri. Realiză dintr-odată, că cele două femei mai în vârstă se opriseră din vorbit. Dar tot le era destul de greu să audă ce vorbeau ei, peste toate țipetele și mormăitul lui Katie. Mergem în altă parte să vorbim?

Ea șovăi o clipă, după care se apropie de el. David deschise ușa și își așeză mâna pe spatele ei, ca s-o conducă - era un gest atât de adânc înrădăcinat în instinctele lui, că aproape nici nu îl conștientiza până când Rebecca nu își arcui spatele, îndepărtându-se de atingerea lui. După aceea se grăbi pe coridor și îi deschise lui David ușa de la salonul ei.

Intrară amândoi și el închise ușa în urma lor.

- Charles are nevoie de noi amândoi, zise el. Și amândoi avem nevoie de el. Va trebui să ajungem la o înțelegere, Rebecca, astfel încât să petreacă timp cu fiecare dintre noi. Nu e cel mai bun lucru pentru el la vârsta asta, dar cred că nu se poate mai bine de atât în circumstanțele astea.

- Ești dispus să-l lași să stea cu mine o vreme? întrebă ea.

Se uita din nou la lavaliera lui.

- Desigur, răspunse el. Doar ești mama lui. Ai văzut și tu ieri cât de dor i-a fost de tine. Și este dureros de evident că și ție ți-a fost foarte dor de el. Așa că nu e nevoie să suferiți amândoi. La urma urmei, nici unul din voi nu a greșit cu nimic ca să merite să fie pedepsit atât de aspru.

Rebecca închise ochii pentru o clipă.

-Ar însemna enorm de mult pentru mine să-l pot vedea din când în când, zise ea. Nu cred că poți să-ți închipui cât de mult va însemna pentru mine, David.

- Ba cred că pot, zise el. Julian a zis că nu l-ar deranja. Este foarte amabil și înțelegător cu toată treaba asta. Am înțeles că veți pleca de aici în curând?

- Mă duce să călătorim pe continent, răspunse ea. Abia aștept. A zis că vom sta plecați un an sau doi, dar, dacă mi-l dai pe Charles, o să-l conving să ne întoarcem în Anglia pentru o

săptămână sau două la fiecare câteva luni. Ar fi prea des pentru tine, David?

-Nu, răspunse el.

- Mulțumesc, zise ea, după care coborî privirea.

David bănuia că Rebecca avea ochii plini de lacrimi. Știa că nu-i plăcea să o vadă cineva când era prea emotivă.

- Mulțumesc, David, repetă ea.

Făcu atunci câțiva pași spre ea, chiar dacă știa că ar fi trebuit să-și ia scurt la revedere și să plece.

-Se poartă frumos cu tine, Rebecca? o întrebă el.

-Da. Se uită la el o clipă, apoi își coborî din nou privirea. Este soțul meu și mă iubește. Și eu pe el.

- Da. Afișă un zâmbet trist, simțind o durere aprigă în piept. Așadar doar din cauza lui Charles nu ai putut să mă mănânci cum trebuie și să dormi bine?

- Ce te face să crezi că...?

- Nu trebuie decât să mă uit la tine ca să-mi dau seama, răspunse el înainte ca ea să apuce să termine. Deci e doar din cauza lui Charles?

El o privi cum trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

-Nu e ușor deloc să trebuiască să renunț la modul meu viață atât de brusc, zise ea. Ce mai face toată lumea - soții Appleby, familia Sharp, familia Mantrell, ceilalți? Copiii încă merg la școală? Doamnele mele încă tricotează? Fetele mele învață așa cum trebuie arta croitoriei? Ai mai construit alte case? Stephanie o să se întoarcă la Londra pentru al doilea sezon? Te mai joci cu Charles la fel ca înainte? Plânge după mine? Se opri o clipă și inspiră din nou adânc, după care continuă: Nu mă aștept la răspunsuri. Dar mi-e greu să nu știu nimic.

Se părea că bucuria întoarcerii lui Julian nu înlocuise toate acele lucruri. Era extrem de nefericită.

-Mi-aș dori să fi stat mai mult lângă trupul lui, ca să fi descoperit de atunci că încă avea puls, zise el.

- Dar n-ai făcut-o, spuse ea.

- Dar n-am făcut-o.

Rebecca deschise mâinile în fața sa și se uită în jos la palmele ei câteva clipe. După aceea strânse degetele și le coborî la loc, de o parte și de alta o corpului.

-Atunci o să mă întorc să-l iau pe Charles peste o săptămână sau zece zile, spuse el.

- Da. Mulțumesc, David, spuse ea.

-Cu bine, atunci.

-Cu bine.

În loc să se întoarcă și să părăsească încăperea, așa cum ar fi trebuit să facă, David întinse o mână spre ea, dar se opri la jumătatea drumului. Nu. Nu putea face asta. Dar nu coborî mâna. Rebecca se uită la mâna lui întinsă câteva clipe care i se părură mai degrabă o eternitate, după care o ridică și ea ușor pe ei, până când li se întâlniră degetele. Ea înghiți apăsător și închise ochii.

Oare se putea? Oare chiar se putea ca și el să fie o parte din motivul suferinței ei? Dar îl iubea pe Julian. Îi iubea dintotdeauna. Îi spusese asta foarte clar de când fusese de acord să se căsătorească cu el. Nu avea rost să își facă speranțe. Rebecca era soția lui Julian și însăși întruparea onoarei.

-David... șopti ea, fără să deschidă ochii. Nu m-am culcat cu el. În clipa aceea, el simți totuși o urmă de speranță.

- Nu pot să nu mă mai simt căsătorită cu tine, continuă ea tot în șoaptă. Este un păcat la fel de mare cum e faptul că îți mărturisesc asta. Și tocmai de asta vreau să plec. Îl iubesc. Vreau să fiu soția lui. Îmi doresc foarte mult să fiu o soție bună.

Dar încă se mai simțea căsătorită cu el.

- Știi că nu m-am căsătorit cu tine doar pentru că mă simțeam responsabil față de tine sau pentru că aveam nevoie de ajutor la Stedwell, nu-i așa? zise el.

Ea clătină ușor din cap, după care lăsă mâna să-i cadă.

- Nu, David. Te rog, nu. Nu trebuie să ne mai răsăm așa. Eu îi aparțin lui Julian. Îl iubesc.

să ne mai răsăm așa. Nu pot să nu mă mai simt căsătorită cu tine. Nu m-am culcat cu el!“

David lăsă și el brațul să-i cadă pe lângă corp. Da, era un răsăm prostesc și inutil. Și totuși, își dorea din tot sufletul să-i spună acele cuvinte. Își dorea să o audă și pe ea rostindu-le.

-Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate asta, zise ea, dacă nu ai fi fost cu femeia aceea și dacă Julian nu ar fi încercat să împiedice duelul. Oh, dar ce rost mai are? se tângui ea și își frecă fața cu mâinile.

El se întoarse și dădu să plece.

- David... Vocea ei îl făcu să se oprească în loc o clipă. Știu despre Flora și Richard. Și despre toate incidentele acelea din copilărie. Julian mi-a spus ieri.

„Dar nu și despre Cynthia Scherer?” se gândi el. David puse mâna pe clanță.

- Nu ar fi putut primi mai multă iubire sau devotament nici de la un frate de sânge, zise ea. Mi-aș dori doar să fi știut asta în adolescență.

De ce? Ar mai fi contat? Oare l-ar fi iubit pe el dacă ar fi știut că nu era capabil de o asemenea cruzime meschină? .

L-ar fi iubit mai mult decât îl iubise pe Julian? Doar Julian fusese mereu cel vesel și fermecător.

- Mi-aș dori să fi știut, repetă ea încet. Am fost o fată prostuță. Credeam că dragostea trebuie câștigată. Am crescut lângă biserică și totuși am înțeles prea puțin din religia mea dacă am crezut asta.

David deschise ușa, ieși pe coridor, după care o închise la loc.

Trenul avea întârziere. Pe peron sufla un vânt rece de martie, făcându-l pe David să-și încovoieze umerii ca să se apere de frig. S-ar fi putut urca din nou în trăsura tatălui său, care încă aștepta la intrarea în gară. îi spusese lui Vinney că putea să plece, dar vizitiul - extrem de supus stăpânului său, contele - aștepta acolo până când avea să plece trenul din stație.

I se părea ciudat să fie singur. Să nu-l aibă pe Charles. Și știa că, odată ajuns acasă, avea să i se mai pară și mai rău. Conacul - care i se păruse deja mare, pustiu, tăcut și în paragină în luna de când plecase Rebecca - avea să semene cu un mormânt dacă nu mai era nici Charles acolo.

Și în clipa aceea David începu să înțeleagă într-un fel golul sufletesc pe care îl simțise probabil Rebecca atunci când Charles fusese luat de lângă ea. Însă ea crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Douăzeci de minute mai târziu, trenul în sfârșit se apropia. Probabil întârziase la plecarea din Londra. Putea vedea aburul locomotivei ridicându-se spre cer și putea auzi ritmul roților pe șinele de fier. Privi locomotiva trecând pe lângă el și apoi vagoanele încetinind în dreptul său. Băgă mâinile în buzunare și

încovoie din nou umerii din pricina vântului rece. Avea să fie bine să urce la căldură. Vântul acela chiar strica frumusețea acelei zile altfel senine de primăvară.

Așteptă cinci pasageri să coboare pe peron. Îi salută scurt pe primul - care era potcovarul satului - și schimbă câteva amabilități cu el. Apoi se auzi strigat de o voce familiară și avu o senzație ciudată de déjà-vu.

-Ah, domnule maior! exclamă Sir George Scherer cu o voce la fel de veselă ca de obicei, după care îi întinse mâna. Ce bine îmi pare că ne-am întâlnit. Te întorci la Stedwell, nu? Îl lași pe fiul tău cu Lady Card- well o vreme? Foarte generos din partea ta, domnule. Într-adevăr, un act impresionant de generozitate. Nu ești de acord, Cynthia?

Lady Scherer era în spatele soțului ei. La fel ca întotdeauna, tăcută ca o umbră. Nici nu răspunse, nici nu se uită la David.

-Ce cauți aici, Scherer? întrebă el fără să încerce măcar să fie politicos.

La cât de bine informat era, era mai mult decât evident de ce venise acolo Scherer. David se întreabă care dintre servitorii de la Stedwell și Craybourne se îmbogățeau de pe urma mitelor oferite de el.

-Am auzit absolut din întâmplare, nu-i așa, iubirea mea, că domnul căpitan Cardwell a supraviețuit la urma urmei Războiului Crimeii, zise Sir George. Și n-am fost niciodată mai fericiți de atât. Mai ales Cynthia. Cândva a ținut foarte mult la el, să știi. Așa că ne-am gândit că nu ar fi nimic mai minunat decât să venim aici să-i transmitem personal omagiile noastre.

-Ar fi mai bine să-i trimiți o scrisoare dacă într-adevăr simți că trebuie să o faci, zise David. De ce nu mă însoțiți cu trenul să le vizitați pe rudele lui Lady Scherer din Gloucester?

Sir George izbucni în râs.

- Eu și căpitanul Sir Julian Cardwell avem ceva treburi neterminate, răspunse el.

Da. David chiar se întrebase cât timp urma să treacă până când Scherer avea să afle că Julian era în viață. Se gândea că cei doi trebuiau să rezolve cumva problema aceea, de vreme ce soțul încornorat nu primise nici un fel de satisfacție în Crimeea. Și era mai mult decât evident că Scherer nu era genul de om care să lase

trecutul îngropat. Dar Rebecca era la Craybourne. Și la fel Charles...

Iar Scherer demonstrase deja în repetate rânduri că ura lui aproape nebună se întindea mai departe de însuși Julian, către toți cei care aveau vreo legătură cu el - ba chiar până la omul care părea să-l fi omorât. (

David încuviință din cap spre controlorul care îl privea destul de nerăbdător și îi făcea semn să urce.

- E o trăsură la intrarea în gară, zise el. O să vă duc pe tine și pe soția ta până la han, ca să vă luați o cameră peste noapte, Scherer. Vă aștept să vă cazați acolo și apoi vă duc la Craybourne. Poate că Julian va fi de acord să vorbească tu tine.

-Extrem de amabil din partea ta, zise Sir George. Cuvintele lui erau pe jumătate înăbușite de șuieratul aburului, care anunța plecarea trenului din stație. Nu ți se pare că e amabilitatea întruchipată, Cynthia, dragostea mea? La hanul din sat, spui? Așadar, contele de Harrington nu-i o gazdă la fel de generoasă ca tine, domnule maior? Întrebă el, după care chicoti.

David se întoarse să îi conducă spre trăsura care încă aștepta la intrarea în gară. Se gândi că ar fi trebuit să-l lase pe Julian să-l omoare pe acest om. Din păcate, cedase în fața dorinței eterne de a se băga în treburile lui Julian. Văzuse ceva ce păruse pe punctul de a se transforma într-o iminentă crimă cu sânge-rece, așa că intervenise în numele omului care l-ar fi înjunghiat în spate pe Julian fără nici o căință, chiar înainte să fi apărut el la fața locului. Al omului care o torturase ani de zile pe soția sa pentru indiscreția ei și care o urmărise pe soția lui Julian și pe fratele său adoptiv, care îi răpise plăcerea de a-l ucide chiar el pe omul care îl dezonorase.

David și-ar fi dorit atunci ca ceața să fi fost mai densă în acea zi blestemată. Sau ca el să fi pășit prin ea cu o secundă mai târziu.

O secundă. De fapt mai puțin.

Se întoarse să o ajute pe Lady Scherer să urce în trăsură, dar femeia îl ignoră și acceptă în schimb mâna soțului ei.

Rebecca și Louisa își scoaseră copiii la plimbare în după-amiaza aceea, chiar dacă vântul rece amenința să strice o parte din bucuria ieșirii. Julian hotărâse să nu vină cu ele-. îi spusese să

se ducă și să se distreze cu copilul ei.

Pentru Julian, Charles erau aproape întotdeauna „copilul“. Dar avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru că îl adusese de la Stedwell. Probabil nici lui nu-i venea tocmai ușor să știe că avea un copil cu David și cfl i se părea o agonie să trăiască fără acel copil. Nu păruse deloc supărat să afle că Charles avea să rămână cu ea o săptămână sau două.

- Mă bucur pentru tine, draga mea, îi zisese el după prânz, când rămăseseră singuri, după care o trăsesese în brațe și o sărutase. Deja pari mai veselă. Trebuie să te bucuri de săptămâna aceasta. Poți să petreci oricât timp dorești cu copilul. O să înțeleg.

Ea îl îmbrățișase strâns și îl întrebese dacă nu voia să vină la plimbare cu ele mai târziu. Se simțise extrem de vinovată pentru acele câteva minute pe care le petrecuse singură cu David și pentru tot ce-i spusese. Se simțise aproape de parcă i-ar fi fost infidelă lui Julian.

Intr-un fel, chiar îi fusese. îi atinsese degetele lui David și simțise un tremur la fel de puternic în pântec, ca și când l-ar fi primit în ea. Și se desfătase cu senzația aceea, savurând-o și prelungind atingerea lui, chiar și după ce își dăduse seama de natura ei erotică.

Îl îmbrățișase pe Julian și îl sărutase, apoi hotărâse în sinea ei că niciodată nu avea să mai păcătuiască astfel.

-Hai, du-te acum și distrează-te cu copilul și stai la vorbă cu Looiisa, îi spusese el. Eu o să mă duc să călăresc. /

Era foarte frig. Ziua aceea nu semăna deloc cu cea de dinainte, când se plimbaseră cu Julian pe marginea lacului. Cu toate acestea, frigul i se părea înviorător. Și se simțea bine să își umple din nou plămânii cu aer curat. Chiar și mai bine să-l privească pe Charles alergând de-a bușilea pe iarbă după Katie, fără să-i pese câtuși de puțin de vânt, de frig sau de petele de iarbă.

-O să-l binecuvântează mereu pe Julian că a trimis după Charles, zise Louisa. Nici măcar nu vreau să îmi imaginez ce aș simți eu dacă cineva ar lua-o pe Katie de lângă mine.

Rebecca zâmbi. Și se gândi la David, care probabil chiar în momentul acela era în tren, în drum spre conacul singuratic de la Stedwell. Pentru tot restul copilăriei și adolescenței lui Charles, unul dintre ei avea să se simtă singur și privat de bucuria de a-l

avea alături, își aminti apoi cum îi spusese că nu se căsătorise cu ea pentru nici unul dintre motivele pe care i le spusese atunci când o ceruse în căsătorie. Pentru o clipă, își dori să-l fi lăsat să termine ce voise să-i spună. Cuvintele pe care știa că fusese pe punctul de a i le spune i-ar fi încălzit inima pentru tot restul vieții sale. Dar, în același timp, i-ar fi înghețat sufletul pentru la fel de mult timp.

Nici măcar nu ar fi trebuit să retrăiască întâlnirea aceea cu David.

- Nu-ți place de Julian, nu-i așa? o întrebă pe Louisa.

- Ah! Dintr-odată, Louisa nu mai părea deloc în largul ei. Nu este treaba mea să-l plac sau să nu-l plac, Rebecca. Cred că a fost vorba doar de faptul că eu și William am privit uimiți cum căsătoria ta din necesitate cu David s-a transformat într-una din dragoste, pentru că asta s-a întâmplat, nu-i așa?

- îl iubesc pe Julian, zise Rebecca. Și l-am iubit mereu.

- Da, desigur, spuse Louisa. Iartă-mă, te rog. A fost îngrozitor din partea mea să-ți amintesc despre asta. Te rog mult să mă ierți, Rebecca. Pune-o pe seama stării în care mă aflu. Râse, într-o încercare evidentă de a-și ascunde greșeala. Da, sunt într-o anumită stare... care uneori poate fi numită interesantă. Spune-mi, te rog, că ești fericită pentru mine! Cumva, mi se pare o surpriză mult mai mare a doua oară. Știi care a fost prima mea reacție? „Oh, Doamne, oare pot să fac asta din nou?“, zise ea, după care râse din nou. Îmi doresc un fiu de data asta. Și cred că ar fi minunat să am un băiat. William spune că pentru el nu contează. Dar el are deja un fiu. Eu nu. Oh, Rebecca, te rog să mă ierți pentru ce am spus mai devreme.

Dar Rebecca râdea și ea și se întoarse să o îmbrățișeze pe fosta ei însoțitoare.

- Sunt foarte fericită pentru tine, zise ea. Și pentru tata. Probabil e un sentiment ciudat și extraordinar pentru el să aibă o a doua familie. Și poate chiar e posibil să ai o a doua familie, nu crezi? Poate că eu și Julian am putea... Oh, dar e prea devreme să mă gândesc la asta. Și când trebuie să naști?

Dar conversația lor fu întreruptă de nevoia de a rezolva un conflict zgomotos și fizic pe care îl aveau cei doi copii pentru o margaretă.

Iar când se întoarseră în sfârșit la conac, majordomul le întâmpină cu vestea că aveau oaspeți în salon.

- Oh, Doamne, zise Louisa uitându-se în jos la fusta pătată de iarbă. Arăt la fel de răvășită ca tine, Rebecca? Cred că ar fi mai bine să ne grăbim să ne schimbăm rochiile și să ne pieptănăm părul. Lui William și lui Julian nu să le facă plăcere să facă singuri pe gazdele.

Lăsară copiii în grija doicilor lor și se grăbiră spre camerele lor. Zece minute mai târziu, Rebecca coborî și intră în salon. Contele și Julian se aflau deja acolo. La fel și David. Și aveau doi vizitatori. Sir George Scherer tocmai se ridica în picioare, cu un zâmbet larg întipărit pe chip și cu mâna întinsă. Lady Scherer stătea pe canapea, tăcută și albă ca varul.

Contele și Louisa se străduiră din răsuputeri să poarte o conversație politicoasă cu invitații lor cât li se servi ceaiul. Cu siguranță simțiseră și ei atmosfera aceea ciudată și tensionată, dar bunele maniere le dictau să-l trateze cu multă curtoazie pe fostul camarad de arme cu care David se întâlnise la gară și pe care îl însoțise înapoi la Craybourne. Sir George Scherer le spusese în maniera sa veselă obișnuită că abia descoperise bucuria că fostul său prieten și camarad de arme, căpitanul Cardwell, era în viață și că venise acolo să-i aducă un omagiu. Iar explicația oferită de el părea plauzibilă. Mai cu seamă că și contele, și Louisa îi cunoscuseră pe soții Scherer la gară în Stedwell.

Era o conversație purtată de trei persoane. Contele, Louisa și Sir George vorbeau, Lady Scherer stătea tăcută și cu capul în pământ, privindu-și mâinile pe care le ți' nea împreunate în poală, David și Rebecca se uitau din când în când unul la altul, iar Julian părea stânjenit și deloc în largul lui.

În cele din urmă, Julian se ridică în picioare când părea să bunele maniere ar fi trebuit să îi facă pe soții Scherer să se pregătească să plece.

- Scherer, aș vrea să vorbesc ceva cu tine între patru ochi, te rog, zise el. Poate ai vrea să fii atât amabil să mă însoțești puțin până afară. Ar fi multe amintiri de povestit și nu am vrea să le plictisim pe doamne cu discuții despre armată.

- Exact asta gândesc și eu, zise Sir George, ridicându-se în picioare și frecându-și mâinile în timp ce înclina din cap

politicos la adresa doamnelor și le zâmbea tuturor. Tu rămâi aici și discută cu Lady Hartington și cu Lady Cardwell, da, dragostea mea?

Cynthia Scherer ridică privirea și se uită o clipă la Julian, dar nu zise nimic.

Louisa zâmbea și părea hotărâtă să fie veselă. Deși nu avea să fie prea ușor să stea de vorbă cu o invitată așa tăcută.

-Bun așa, zise Julian, de îndată ce cei doi bărbați ajunseră pe terasă. Se pare că am supraviețuit ca să fiu din nou înjunghiat în spate, Scherer. Ai din întâmplare vreun cuțit ascuns asupra ta? Sau poate vreun pistol? Bănuiesc că nu a fost o vizită de curtoazie.

-Am fost încântat când am aflat că ești în viață, zise Sir George.

-Mda, sunt absolut sigur de asta, spuse Julian cu răceală. Probabil te-ai simțit neîndreptățit când ai crezut că am murit. Numește tu ora, locul și armele pentru duel, Scherer. Dar aș prefera să nu fie aici, dacă ție ți-e indiferent. Nu aș vrea să aduc rușinea sau scandalul pe capul omului care mi-a fost ca un tată din copilărie.

-Un duel, spuse Sir George. Este într-adevăr o modalitate onorabilă de a ne rezolva... neînțelegerile. Dar nu sunt sigur dacă tu meriți să fii tratat onorabil, Cardwell.

Julian pocni din limbă nerăbdător.

- Da, vezi tu, am o aversiune ciudată față de înjunghiatul pe la spate, zise el. Nu e o modalitate onorabilă de a asasina un inamic, Scherer. Aș spune că suntem chit la capitolul ăsta, nu crezi?

-Mă întreb, zise Sir George, ce îi vei spune soției tale, Cardwell?

-N-o implica pe soția mea în treaba asta, zise Julian pe un ton tăios.

- Mi-aș dori să n-o fi implicat nici tu pe soția mea, replică Sir George, vizibil disprețuitor. Ții destul de mult la Lady Cardwell, din ce mi s-a spus. I-ai permis să-l țină aici pe fiul ei bastard câteva săptămâni. Desigur, presupun că faptul că ea e ocupată cu copilul îți oferă ție mai mult timp pe care-l să petreci cu iubița ta, nu? Nan- cy Perkins, dacă nu mă înșel? Totuși, ți-au cam scăzut standardele, Cardwell. înainte erau doamne nobile, nu

târfe muncitoare de rând.

-Văd că ești bine informat, zise Julian scurt. Dar, dacă îi mai aduci vreo insultă soției mele, atunci mă voi vedea obligat să fiu eu cel care să te provoace la duel. Ce vrei mai exact?

Sir George ridică din umeri.

-Oh, e doar o vizită de curtoazie la urma urmei, zise el. Vezi tu, Cynthia era tare nerăbdătoare să te vadă, Cardwell. Din câte am înțeles, i-ai cam picat cu tronc. Și un bărbat trebuie să se supună dorințelor soției lui din când în când, n-ai zice?

-Înțeleg, spuse Julian. Așadar, vrei să ne jucăm de-a șoarecele și pisica, ei? Ai fost mereu un vierme, Scherer. N-ai de gând să-mi spui nimic mai mult, nu? O să mă lași să presupun? Și să-mi păzesc spatele?

-Și eu ar fi trebuit să arunc un ochi peste umăr în Malta și în Crimeea, zise Sir George. Nu-i așa?

Julian ridică din umeri și zise:

- Dacă nu mai ai nimic altceva să-mi spui, poate ar fi mai bine să le salvezi pe Lady Hartington și pe soția mea de la necesitatea de a întreține o femeie care și-ar dori să fie oriunde altundeva pe pământ decât aici.

- Cu alte cuvinte, „ieși afară“? zise Sir George.

-Exact, mârâi Julian. Și dacă vrei să mă provoci la duel, Scherer, știi unde mă găsești.

-Oh, întotdeauna! replică Scherer. De asta poți fi sigur, Cardwell!

capitolul 27

Rebecca nu avusese o noapte odihnitoare. Sir George Scherer era ca o piatră de râu care atârna de gâturile lor, ale tuturor. Sperase că nu avea să mai audă vreodată de el de vreme ce se întorsese Julian acasă. Se gândise că poate omul va fi mulțumit cu dezastrul și suferința care căzuseră pe capul lui David. Și că probabil nu dorea să mai caute răzbunare. Doar că el nu avusese nimic de-a face cu nenorocirile care se abătuseră asupra lui David, desigur. Așa că poate nu găsea nici o satisfacție personală în toată situația aceea. În plus, Lady Scherer spusese că omul era aproape nebun.

Rebecca se gândi că fusese foarte nedrept din partea lui să vină la Craybourne și să îi implice și pe conte, pe Louisa și pe Julian în plasa răzbunării sale. Mai ales pe Julian. În fond, Julian îi salvase viața lui Sir George Scherer. Oare omul acela meschin chiar nu simțea nici un dram de recunoștință? Dar poate că făcea parte din planul său să-l aducă pe David în pragul suferinței supreme.

Rebecca nu era de acord cu duelurile, dar uneori își dorea ca Sir George să-i fi cerut satisfacție lui David chiar acolo în Crimeea și să fi pus capăt întregii povești încă de atunci. Probabil în cazul acesta unul din ei doi ar fi fost mort, dar măcar nu ar fi mai implicat alți oameni nevinovați.

În dimineața următoare, petrecu o oră în odaia copilului, spălându-l și îmbrăcându-l pe Charles, dându-i de mâncare și jucându-se cu el.

După aceea, se duse să-l caute pe Julian. Îl găsi în camera lui de garderobă, îmbrăcat doar în cămașă. El îl eliberă pe valetul său înainte de a se apropia de ea să o sărute.

- Vrei să mă faci să-mi fie rușine? zise el. Arăți de parcă ești trează de ore bune.

-Am stat cu Charles, răspunse ea. Copiii se trezesc devreme de obicei.

- Păi tocmai de asta există doici, zise el.

- Îl mai am doar pentru o săptămână, spuse ea. Deși David zice că de acum ar trebui să-l iau la mine regulat. Te deranjează asta, Julian?

- De ce m-ar deranja? întrebă el, mulțumit de nodul pe care și-l făcuse la lavalieră și punându-și haina. Ai luat micul dejun?

- Nu, zise ea.

-Nici eu. Își așază brațul pe talia ei și o trase mai aproape ca să o poată săruta cum trebuie. Dar m-aș putea lăsa convins să-l ratez, adăugă el rânjind. Sau să mă înfrupt dintr-un alt fel de hrană...

Ea se lăsă în brațele lui și își odihni fruntea pe umărul său. Ar fi trebuit să-i fie ușor să spună „da”. Dar îi era absolut imposibil. Aproape că murise încercând să-l oprească pe David să nu îl ucidă pe bărbatul pe care îl nedreptățise. Și totuși, nu i se putea oferi lui Julian din cauza iubirii pe care o simțea pentru David. Descoperirea pentru prima dată în viața ei că dragostea putea ucide orice rațiune și orice devotament față de datorie.

-Trebuie să vorbim, Julian, zise ea.

El oftă, după care chicoti.

- Cel puțin nu ai zis că ai o durere de cap, zise el. Hai să mergem să mâncăm ceva mai întâi.

Louisa se afla în camera de dimineată. Le explică apoi, scuzându-se, că se trezise mai târziu decât de obicei pentru că micuța Katie stătuse trează mai bine de o jumătate de noapte, cu dureri de gingii și avusese nevoie de mama sa.

După ce luară micul dejun, Rebecca și Julian ieșiră la o plimbare pe moșie. El își strecură brațul pe lângă al ei și o luă de mână.

-Te întrebai când o să plecăm odată? zise el. Cred că săptămâna viitoare, Becka. Și o să ne oprim prima dată la Paris, da? Este cea mai populară destinație în perioada asta. Împăratul Napoleon și împărăteasa Eugenia au un palat strălucitor și peste tot vezi numai veselie și activități distractive. Putem sta acolo oricât vrem și apoi să ne mutăm în altă parte. Tu unde ți-ai dori cel mai mult să mergi?

Ea ridică din umeri.

-Nu contează. O să fiu fericită câtă vreme sunt cu tine.

- Chiar o să fii, Becka? o întrebă el privind-o extrem de serios.

-Julian, zise ea, omul s-a invitat la Stedwell de câteva ori înainte să te întorci tu. La Sir George Scherer mă refer. Eu și David ne-am întâlnit cu el la Londra. Apoi a venit la conacul Hartington ca să-i mulțumească lui David că i-a salvat viața.

-Aha, zise el încet. Atunci înseamnă că ai aflat deja toată povestea, nu-i așa, Becka? Speram să nu fie nevoie să afli.

- Da, știu ce s-a întâmplat, răspunse ea. Și a fost un gest foarte curajos și protestesc din partea ta, Julian.

El se uită la ea contrariat.

-Singurul lucru pe care nu-l știu, continuă ea, și cred că are o importanță majoră, motiv pentru care m-a și îngrijorat, Julian, este dacă și Sir George a avut un pistol sau nu. Au fost implicați în vreun soi de duel sau David avea de gând să-l ucidă cu sânge-rece?

Întrebarea asta m-a obsedat mult timp și nu-mi dă nici acum pace.

Julian nu îi răspunse vreme îndelungată.

- Mai exact, ce ți s-a spus, Becka? o întrebă.

- Ei bine, tot adevărul sordid, zise ea. Știi că David a avut o aventură cu Lady Scherer. Și știi că Sir George a aflat. Știi că a avut loc o confruntare în mijlocul Bătăliei de la Inkerman și că tu l-ai oprit pe David să nu îl ucidă pe Sir George, încasând glonțul în locul lui. Dar Sir George avea și el un pistol? Spune-mi adevărul, Julian. Am nevoie să știu.

- Dave ți-a spus toate astea? întrebă el.

-Am pus eu lucrurile cap la cap, răspunse ea. Și el nu a negat. Iar Lady Scherer mi-a spus că l-a iubit. Și asta mi se pare destul de greu de crezut. Nu cred că el a iubit-o cu adevărat. El doar s-a folosit de ea și a obligat-o să comită un adulter. Dar nu sunt în măsură să judec. Așa că nu ar trebui s-o fac.

-Ți-a zis că l-a iubit pe David? întrebă Julian. Exact cu vorbele acestea, Becka?

- Da, răspunse ea. Nu mi-am închipuit nimic. Mi-a spus că l-a iubit pe soțul meu. Mă întreb dacă încă îl iubește. Biata femeie! Este îngrozitor de retrasă și de nefericită. Așa a fost mereu, Julian? Tu ai cunoscut-o în Crimeea? Dar uite cum mă îndepărtiez de la subiect... Poate că de fapt mi-e frică să aud răspunsul. Avea un pistol?

- Nu, zise el, după care își frecă fața cu mâna.

- Nu, repetă ea pe un ton rece. Ah, exact de asta mă temeam. Am încercat să mă conving pe mine că nu ar fi fost în stare de o asemenea ticăloșie. E cu atât mai bine că am scăpat din căsnicia aceea, nu?

Și totuși îi venea să urle de durere.

- L-am lăsat mereu s-o facă, zise Julian. M-am convins singur întotdeauna că eu aveam mai mult de pierdut decât el. Și n-a părut să-l deranjeze niciodată. A fost mereu mai puternic. Și pare-se că și de data asta are mai puțin de pierdut.

Rebecca nu îl asculta. Sufletul ei se lupta să accepte încă un păcat grav comis de David.

- Îl iubești, nu-i așa? zise Julian.

- Pe cine? Pe David? se miră ea. Nu, sigur că nu. Te iubesc pe tine. Doar că...

- Doar că îl iubești, zise el. Și el a făcut-o încă o dată pentru mine, Becka. De dragul tău, presupun. Ca să nu-ți schimbi părerea despre mine. Ca să continui să mă consideri un erou.

Rebecca nu voia să-l întrebe la ce se referea. Însă adevărul o copleși cu atâta forță, încât părea imposibil de crezut că nu-și dăduse seama mai devreme. Mai cu seamă după ce descoperise adevărul despre Flora Ellis și despre toate escapadele din copilărie.

Și, desigur, era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut David. Chiar dacă fuseseră căsătoriți la momentul respectiv și amândoi îl crezuseră mort pe Julian. Riscase viitorul căsniciei lor ca s-o lase să se agațe în continuare de o pasiune din tinerețe, care era convinsă că fusese iubirea vieții ei.

Lady Scherer îi spusese că îl iubise pe soțul ei. Da. Oh, da, desigur.

David îl împușcase pe Julian pentru că Julian fusese pe punctul de a-l ucide pe Sir George?

Julian fusese cel implicat în aventura amoroasă cu Lady Scherer. Comiseseră amândoi un adulter. În timp ce ea fusese la Craybourne, uscându-se pe picioare de suferință și de dor, făcându-și griji zi și noapte pentru siguranța lui și iubindu-l din tot sufletul, el avusese o aventură cu Lady Scherer. Cu Flora chiar înainte de căsătoria lor și cu Lady Scherer la doi ani după aceea. Oare câte femei mai existaseră între timp?

- Îmi pare rău, Becka, zise el. Ar fi fost mai bine dacă nu ai fi aflat niciodată. Dar nu te puteam lăsa să crezi în continuare că David a fost personajul negativ din întâmplarea aceea. Nu când e tatăl copilului tău. Nu după ce am înțeles că îl iubești. Îmi pare rău. Dar ea n-a însemnat nimic pentru mine, să știi. Doar mă simțeam singur, îmi era dor de tine.

- Te-a iubit, zise ea. Și eu la fel. Și tu ne-ai trădat pe amândouă, Julian.

- Da, răspunse el. Îmi pare rău, Becka.

Adulter! Rebeccă i se păruse mereu unul dintre cele mai îngrozitoare păcate. Actul uniunii fizice avea o importanță crucială. Era ceva extrem de intim. Unirea a două trupuri care deveneau unul. Iar faptul că cineva își putea trăda soțul sau soția ca să se culce cu altcineva i se părea de neconceput. Mai ales când a treia persoană nu însemna nimic. Probabil i-ar fi fost mai ușor să înțeleagă dacă Julian i-ar fi spus că o iubise și el pe Cynthia Scherer. Dar ea nu însemnase nimic pentru el. Nici Flora nu însemnase

nimic pentru el.

-A existat și altcineva de atunci? îl întrebă ea.

- Nu, sigur că nu, răspunse el. Am fost rănit și ținut prizonier. Și acum m-am întors la tine. Te iubesc, Becka. Trebuie să mă crezi... Nu pot să-ți explic în cuvinte cât de mult s-ar năruî lumea mea dacă nu m-ai crede.

Julian părea cuprins de panică.

- Și totuși am refuzat să-ți fiu o soție bună, Julian, zise ea. Așa că nu prea te-aș putea condamna dacă ai căuta asta în altă parte, nu-i așa? Îmi pare rău că am aruncat o asemenea tentativă în calea ta. Așa că spune-mi, acum există altcineva?

-Nu, răspunse el. Nu, sigur că nu există altcineva, Becka. Tu ești soția mea. Și sunt pregătit să te aștept oricât e nevoie.

- Nu va trebui să mă mai aștepți mult, zise ea. Când vom pleca de aici săptămâna viitoare, o să fiu din nou soția ta, Julian. În prima noapte în care suntem departe de Craybourne. O să fiu a ta oricând mă vrei. Dar nu trebuie să mai existe altă femeie. Refuz să te împart cu altcineva. Și nu voi accepta să vii la mine după ce ai fost cu altcineva. Dar au existat și alte femei în afară de flora și de Lady Scherer, nu-i așa? Spune-mi adevărul, te rog. Nu trebuie să mai existe secrete între noi.

-Câteva, recunosc el stânjenit. Dar nu multe, Becka. Ți-o jur. Și îmi doresc să nu mai existe nimeni altcineva în afară de tine. Vreau să-ți fiu un soț bun. Te iubesc.

- Știu, zise ea și își odihni capul pe umărul lui pentru o clipă. Știu că vrei.

Dar se minuna în sine ei că îl cunoștea de o viață de întreagă, că îl plăcuse, îl admirase, îl iubise și totuși nu văzuse până în clipa aceea acea slăbiciune importantă a caracterului său. Fusese un băiat vesel și fermecător. Chiar și în momentul acela era mai degrabă un băiat decât un bărbat. Nu exista nici un pic de răutate în el. Ci doar o incapacitate de a se controla și de a-și asuma orice responsabilitate. Avea intenții bune, dar era egoist și mult prea permisiv cu el însuși. Rebecca știa că avea să existe și altă femeie. Știa asta la fel de bine cum știa că nu l-ar putea părăsi niciodată. O iubea. El chiar o iubea cu adevărat, în felul său. Dar, și mai important, avea nevoie de ea. Avea nevoie de puterea ei, la fel cum toată copilăria avusese nevoie de puterea lui David.

- O să mă ierți atunci, Becka? o întrebă el nefericit.

-Te iert, răspunse ea. Ai suferit deja destul pentru acel păcat, Julian. Ai fost la un pas de moarte. Cred că ar fi minunat să mergem la Paris. Și poate că o să dau și eu dovadă de frivolitate maximă și o să-mi fac niște rochii la faimosul domn Worth.

-Te voi îmbrăca în atâtea lucruri minunate, încât până când ne întoarcem o să ai nevoie de zece cufere în plus, Becka, zise Julian, după care o întoarse din nou cu fața spre el, sărutând-o pasional. O să mă revanșez față de tine. O să te fac să mă ierți pentru tot. Și o să te îndrăgostești din nou de mine. Profund. Până peste cap. Să nu zici că nu ți-am spus!

- Bine, zise ea, când reuși să-și adune puterile pentru a vorbi din nou. O să fim din nou niște copiii îndrăgostiți ca în prima zi și toți cei pe care îi cunoaștem o să ne invidieze pentru asta.

Dar, în timp ce se lăsa sărutată de el, nu se putea gândi decât la un singur lucru. Sir George Scherer venise să-l vadă pe Julian, nu pe David. Julian era problema lui adevărată. Poate că, atât timp cât crezuse că Julian era mort, fusese pregătit să-și verse amărăciunea pe văduva lui Julian și pe omul care îi negase dreptul la o răzbunare personală. Dar acum Julian se întorsese, iar ura și dorința de răzbunare ale lui Sir George avuseseră la dispoziție câțiva ani buni în care să se infecteze și să supureze.

Sir George nu avea să îl lase niciodată în pace pe Julian. Nu știa dacă omul acela și soția lui încă se aflau la hanul din sat sau dacă plecaseră în dimineața aceea.

Dar știa că se vor întoarce. Sir George Scherer nu avea să se oprească până când nu reușea să îl ucidă cu mâna lui pe Julian. Dar poate că avea să îi ia mult timp să ajungă în punctul acela. Pentru că, fără îndoială, o vreme intenționa doar să-l urmărească și să-l chinuiască.

Așa că se puteau aștepta ca omul acela îngrozitor și soția lui să-i urmeze la Paris și oriunde în Europa ar fi ales să meargă.

Se întrebă apoi dacă Julian înțelegea și el asta.

David tocmai se întorsese de la o plimbare călare. Se dusese cu tatăl său să se ocupe de niște afaceri ale moșiei, dar nu călărise înapoi cu el, susținând că avea nevoie de aer curat.

Nu efa sigur dacă avea să-și reia călătoria care îi fusese

întreruptă cu o zi înainte. Cu siguranță nu-și dorea să mai petreacă timp la Craybourne până când Julian și Rebecca nu plecau de acolo. Dar trebuia să mai verifice ceva înainte de a pleca spre casă.

Și nici măcar nu fu nevoie să se mai oprească la hanul din sat ca să facă cercetări discrete.

Pentru că trecu pe stradă pe lângă Sir George și Lady Scherer. Încuviință scurt din cap la adresa lor, își atinse pălăria cu două degete în semn de respect spre Lady Scherer și călări mai departe, în ciuda faptului că Sir George îi zâmbi strălucitor și păru pe punctul de a iniția o conversație.

Așadar, nu plecaseră, chiar dacă trenurile de dimineață care se îndreptau în ambele direcții părăsiseră de mult stația din Craybourne.

David înțelegea foarte bine că omul acela încă nu avea de gând să plece. S-ar fi întors la Stedwell dacă i-ar fi putut lua cu el pe Rebecca și pe Charles. Mai devreme sau mai târziu, Julian tot trebuia să dea piept cu furtuna aceea, pentru că nu mai avea de ales, decât să înfrunte consecințele acțiunilor sale.

Probabil Scherer avea să ceară un fel de satisfacție pentru nedreptatea comisă împotriva lui și, fără îndoială, Julian avea să i-o ofere. În fond, lașitatea în astfel de circumstanțe nu fusese niciodată una din slăbiciunile lui Julian.

Dar în clipa de față Rebecca era soția lui Julian. Și el îi promisese că îl putea ține pe Charles la ea timp de o săptămână sau două. Nu putea să îl ia de acolo pe nici unul din ei. Așa că David avea de gând să rămână cu ei. Desigur, era responsabilitatea lui Julian să o protejeze pe Rebecca. Dar o va proteja și el. Cu o zi înainte, îi spusese că nu putea să nu se mai simtă căsătorit cu el. Adevărul era că și el simțea la fel. Rebecca era soția lui, indiferent dacă era adevărat sau nu. Și nu voia să o lase singură la Craybourne câtă vreme soții Scherer se aflau prin apropiere.

De îndată ce ajunse înapoi acasă, urcă în camera lui să se schimbe peste prânz. Iar când ieși din camera de garderobă, o jumătate de oră mai târziu, și se îndreptă spre scări, se întâlni cu Rebecca. Ea tocmai ce urcase. Se opri brusc când îl văzu, iar el încremeni cu mâna pe clanță. Dacă ar fi putut, ar fi intrat înapoi în

cameră. Dar un asemenea gest ar fi părut prostesc și copilăresc. Așa că merse câțiva pași către ea, gândindu-se la câteva banalități pe care i le-ar fi putut spune.

Apoi ea fugi spre el, grăbind tot mai mult pasul pe măsură ce se apropia. David deschise brațele spre ea aproape instinctiv, iar ea păși în îmbrățișarea lui, încolăcindu-și brațele în jurul taliei sale. El o îmbrățișa strâns și i se tăie respirația o clipă din cauza senzației dureroase de a-i simți din nou silueta mică și încorsetată lipită de trupul său. Avea un miros curat de săpun, la fel ca întotdeauna.

- David, zise ea, cu o voce tremurândă și se uită la el cu ochii plini de lacrimi. Ești cel mai bun om de pe fața pământului. Sunt sigură de asta. Mi-e foarte rușine că mi-am permis vreodată să cred toate lucrurile rele pe care le-am auzit despre tine. Și am ales totuși să le cred, chiar dacă toate rațiunea și sentimentele îmi spuneau altceva. Am ales să cred propria mea variantă despre ce s-a întâmplat în Crimeea, chiar dacă părea ceva complet străin de caracterul tău. Îmi pare rău. Te rog, te rog, iartă-mă!

Așadar, ea știa adevărul. Julian îi spusese totul.

-Nu am de ce să te iert, zise el. Nici eu nu am negat niciodată nimic.

- Pentru că l-ai iubit pe Julian, spuse ea. Și pentru că îți păsa de mine. Am dreptate, nu-i așa? De aceea nu m-ai contrazis când ți-am zis ce credeam despre Lady Scherer și despre împușcătură. Nu ai vrut să întuneci amintirile pe care le aveam despre Julian. Pentru că îți păsa de mine...

- Îmi păsa, da, rosti el încet și privi cum o lacrimă i se scurse pe obraz. Îmi pasă și acum, Rebecca.

Se uita la ea fără să spună nimic. Cu toate acestea, se îndoia că realiza pe deplin ceea ce tocmai făcuse. El înțelegea, desigur, dar tentația aceea de a o mai ține în brațe câteva clipe i se părea mult prea puternică pentru a-i putea rezista.

Aplecă ușor capul spre ea. Dar, chiar când gura lui ajunsese la un milimetru distanță de a ei, văzu o mișcare cu colțul ochiului. Se pare că Julian o urmărea la etaj.

David se îndreptă imediat, îi desfăcu brațele din jurul taliei lui și îi puse ușor mâna pe buze înainte de a se întoarce și a intra înapoi în cameră. Rebecca părea uluită. Iar conștientizarea

dureroasă a gestului pe care tocmai îl făcuse îi umbri chipul, chiar înainte să-și dea seama că Julian se afla în spatele ei.

David închise ușa și se sprijini cu spatele de ea, cu ochii închiși. „îmi pasă de tine. Te iubesc.“ Se întrebă apoi dacă ea înțelesese adevărata însemnătate a cuvintelor lui. Ce îi transmisese expresia din ochii ei? Fusese suficient de clară. Dar parcă nu îndrăzne să creadă. Și, chiar dacă ar fi crezut, ce putea să facă?

Era soția lui Julian.

Nancy Perkins locuia împreună cu mama ei într-o casuță de la marginea satului. Mama ei își câștiga traiul ca spălătoreasă. Iar Nancy o ajuta. Dar în ultima lună lipsise de mai multe ori de acasă, ore în șir. De obicei după-amiaza, dar și în două sau trei nopți.

Julian o conduse înapoi de la crângul obișnuit, apro- piindu-se de sat numai până unde îndrăzne să meargă alături de ea. Aplecă ușor capul să o sărute, chiar dacă îi spusese deja că nu se vor mai vedea. Dar Nancy plângea, și el nu putea îndura să o vadă plângând, mai cu seamă că ajunsese să-i fie destul de dragă. Timp de aproape o lună, de când o tăvălise prima dată în spatele gardului viu care delimita moșia, în timp ce se îndrepta înapoi spre sat, după ce lăsase niște rufe spălate la conac, fusese absolut adorabilă.

-Nu plânge, dulceața mea, îi șopti el pe buze. O să ne vedem din nou când o să mă întorc din călătorii. O să-ți aduc niște bijuterii frumoase de la Paris.

-N... Nu vreau bijuterii, se bâlbâi ea, printre suspine.

Mereu o plătise bine după ce se culcase cu ea, chiar dacă știa că Nancy nu i-ar fi cerut nici măcar un penny. Pentru că se îndrăgostise de el.

Așa că în clipa aceea se simțea ca un ticălos.

- Ești cea mai dulce și mai frumoasă fată din lume, zise el. Și, dacă n-aș fi fost căsătorit, Nance... Dar se simți de zece ori mai mizerabil pentru minciuna aceea.

În cele din urmă, trebui să-i dea drumul, înțelegând foarte bine că o condamnase la săptămâni sau poate chiar luni întregi de suferință, știind că ea oferise comoara fecioriei sale unui bărbat

căruia nu-i păsa deloc de ea. Julian spera că nu o lăsase însărcinată.

Porni pe poteca lungă spre casă. În ziua aceea, nu venise călare. Și se simțea de două ori ticălos. În parte pentru o rănise pe Nancy și în parte pentru că se culcase cu ea în ziua aceea, înainte de a-i da vestea că trebuiau să se despartă. Își jurase că nici măcar nu avea să o mai atingă vreodată. Jurase că avea să îi rămână fidel Beckăi pentru tot restul vieții sale.

Se simțea murdar. Într-un fel, îi înțelegea pe oamenii aceia care erau dependenți de substanțe precum alcoolul și opiul. Un om își putea oțeli inima și mintea - de fapt, întreaga ființă - cu hotărâre, pentru a rezista unei mari tentații și totuși, când se vedea față în față cu ea, își dădea seama că era complet neputincios în fața ei. Probabil nevoia aceea de a fi cu femeii era tot o dependență.

Se gândi că poate se va schimba asta odată ce plecau de la Craybourne. Rebecca îi promisese că se va culca din nou cu el după ce aveau să plece de acolo. Ba chiar îi promisese că o putea avea oricât de des dorea. Iar acesta era un gând absolut îmbucurător. Cu excepția faptului că sexul nu fusese niciodată bun cu Becka. Uneori, avea impresia că mai mult o venera decât o iubea. Pentru el, ea era însăși întruchiparea perfecțiunii feminine, tot ce își putea dori vreodată să obțină și tot ce merita. Dar nu ar fi putut fi niciodată vrednic de Becka. Niciodată! Ea era la fel de departe de el precum stelele de pe cer.

Îi fusese mereu frică atunci când se culcase cu ea. Îi fusese teamă să nu o șocheze și să nu o dezguste. Becka era o lady, la urma urmei. Și, probabil, ei sexul i se părea cel mai îngrozitor dintre toate gesturile umane. Nu-i plăcuse niciodată să se culce cu ea, chiar dacă o făcuse cu o hotărâre regulată în timpul primilor ani de căsnicie. I se păruse mereu ceva aproape obscen în a o obliga să facă lucrul acesta cu el.

Julian se grăbi pe drumul de țară care îl ducea spre porțile de la Craybourne, cu capul plecat în pământ. Iar acum încetase să-l iubească. Îi iubea pe Dave. La drept vorbind, îl uimise întotdeauna că îl alesese pe el în defavoarea lui Dave, care avea calitățile fizice și de caracter pe care Julian le râvnise toată viața sa. Dar alesese să-l iubească pe el, iar el risipise acel dar.

Iar acum îl iubea pe Dave. Și, desigur, Dave o iubise și el

toată viața lui.

Fuseseră soț și soție timp de un an și jumătate. Avuseseră un fiu împreună. Iar Becka, întruchiparea onoarei și a decenței, se aflate în brațele lui Dave în dimineața aceea, când ajunsese el în capătul scărilor. Fuseseră pe punctul de a se săruta.

Și totuși, în loc să-și dorească să-i omoare pe amândoi, lui îi venise să plângă. Pentru că existase ceva firesc în felul în care arătau împreună. Fiul lor se afla cu un etaj mai sus, în odaia sa, copilul acela care avea părul Beckăi și ochii lui Dave.

Julian se gândi că ar fi fost mai bine să rămână în Rusia. Dar știa că nu ar fi putut face asta. Trăise într-o lume complet străină și, în plus, el și Katya începuseră să se sature unul de celălalt. Iar lui i se făcuse dor de casă și de Becka.

-Vorbeam de diavol, răsună o voce familiară, și Julian ridică imediat capul.

- Direct din iad și cu furca în mână, zise el. Ce mai cauți aici, Scherer? Credeam că te-ai întors la Londra în dimineața asta. Bună ziua, Cynthia.

-Julian, îl salută ea scurt, privindu-l la fel cum îl privise Nancy cu câteva minute în urmă.

-Și să ratez ocazia să mă plimb primăvara în aerul curat de țară? zise Sir George. Ne-am hotărât să ne prelungim șederea, nu-i așa dragostea mea?

-Tu ai hotărât că trebuie să rămânem, replică ea.

-Te bucurai de compania micuței tale târfe? îl întrebă Scherer. Bănuiesc că e o saltea moale și voluptuoasă pe pământul tare, nu?

-Este o lady prezentă, zise Julian printre dinții încheștați.

- Cine? Cynthia? zise Sir George. Oh, nu, Cardwell. Cynthia nu-i o lady. Și ei îi place să-și ridice fusta pentru un bărbat chipeș care apare în calea ei, nu-i așa, dragostea mea?

- Dacă vrei să ne duelăm, spune locul și ora, zise Julian în timp ce Lady Scherer își ascundea chipul rușinată. Altfel, hai să rezolvăm asta chiar acum și aici, cu pumnii. Orice bărbat care vorbește astfel despre soția lui merită pedepsit. Lady Scherer n-a avut nici o vină dacă într-adevăr vrei să știi. Am obligat-o.

-Julian, zise ea.

-Am siluit-o, continuă el. Vrei să mă pedepsești pentru asta, Scherer? Fă-o dacă vrei, dar nu o mai pedepsi pe ea. Arată de parcă a îndurat deja mai mult decât trebuia.

-Ca să vezi, dragostea mea! exclamă Sir George râzând. Se pare ai plâns atât degeaba pentru un bărbat care te-ai siluit, nu? Dar o s-o lăsăm pentru altă zi, Cardwell. În fond, nu am vrea să dăm dovadă de violență în fața unei lady, nu? Sau în fața unei târfe... O luă apoi de braț, destul de bfutal. Vino, dragostea mea, hai să ne întoarcem în sat. Mă întreb, Cardwell, de vreme ce pari așa de îngrijorat pentru sentimentele doamnelor, oare cât de mult i-ar plăcea soției tale să audă despre tăvăleala din după-amiaza asta și despre anumite evenimente care s-au întâmplat dincolo de mare, înainte de presupusa ta moarte? Acum e vorba de o lady. Cynthia spune asta tot timpul, nu-i așa, dragostea mea? „Lady Cardwell este o adevărată lady“, asta zice.

Julian încuviință din cap și făcu un pas în lateral, ca să-i lase pe cei doi să treacă.

- Este nevoie de doi pentru jocul acesta, Scherer, zise el. Eu nu mă joc. Și cu asta, basta. O să te vizitez la han mâine la amiază. Și atunci putem aranja cum să rezolvăm treaba asta între noi. Dacă nu mă plesnești cu mânușa, atunci o s-o fac eu. O zi bună. Să ai o după-amiază frumoasă, Cynthia.

Femeia îi aruncă o privire în care se ascundea un amestec ciudat de dor, frică și avertisment.

Sir George alese doar să îi zâmbescă vesel și apoi plecă mai departe.

Privindu-i cum se îndepărtau, Julian se gândi că era din nou chiar acolo, în fața ochilor lui, toată distrugerea pe care o arunca asupra vieților oamenilor. Cynthia venise la el de bunăvoie și fusese o tovarășă de pat dornică și foarte pasională.

Își începuseră de mult aventura, când descoperise surprins că el era primul bărbat cu care comisesse vreodată un adulter. Și apoi aflase că ar fi fost îndrăgostită de el. Și totuși, el continuase aventura aceea cu ea chiar dacă înțelesese că femeia va suferi.

La fel cum știuse că Flora va suferi.

Dar asta nu păruse să conteze niciodată câtă vreme el se distra și se simțea bine.

Și acum Becka era târâtă în toată povestea aceea. Știa deja adevărul despre el. Știa cu ce bărbat jalnic se căsătorise. Și Scherer încerca să o arunce în jocul lui de-a șoarecele și pisica. Ba, de fapt, o făcuse deja. Becka îi spusese că omul acela venise de câteva ori la ea și la Dave la Stedwell, după ce îi vizitase în Londra într-o după-amiază. Nu îi spusese de ce îi vizitase, iar Julian nu se gândise să o întrebe.

Își continuă drumul și intra pe porțile de la Cray-bourne, cu privirea ațintită spre pământul care se întindea în fața lui. Era probabil pentru prima dată în viața lui când înțelegea câtă suferință aducea oamenilor din jur propria lui căutare nesăbuită a plăcerii. Și acum

suferea și Becka, cea care însemna pentru el mai mult decât însăși viața.

Era adevărat, în ciuda felului mizerabil în care o trata.

capitolul 28

David se așteptase la asta. Rebecca era în odaia copiilor, culcându-l pe Charles. Louisa tocmai se întorsese de acolo și stătea în salonul de zi, împreună cu cei trei bărbați. Julian îi sugera lui David să joace biliard.

Dar, desigur, nu jucară. Intrară în sala de biliard și închiseră ușa în spatele lor, însă nici unul dintre ei nu făcu nici o mișcare să pregătească jocul.

-Nu a fost așa cum a părut, zise David, chiar dacă știu că e o replică familiară. Era supărată că m-a judecat greșit aproape toată viața mea. Îmi cerea scuze.

- Cu brațele strânse în jurul taliei tale, zise Julian. Și tu erai pe punctul de a o săruta.

-Da.

Se așternu o scurtă tăcere.

- Este greu să renunți la un obicei, continuă David. Dar ar fi fost îngrozită după aceea. Probabil deja este. La fel aș fi fost și eu. Nu trebuie să-ți faci griji că ai o soție infidelă, Julian.

-Să renunți la un obicei, repetă Julian. Dar cum rămâne cu obiceiurile trupului? Ați fost foarte apropiați, Dave?

-Am fost căsătoriți, îi răspunse el tăios, chiar dacă înțelegea foarte bine că Julian avea tot dreptul să-i pună întrebarea aceea.

- Am fost atât de șocat de ceea ce am aflat, încât n-am vrut să mă gândesc la implicații. Cred că am încercat să mă prefac că voi n-ați făcut niciodată sex. Deși nu îmi dau seama cum am încercat să-mi explic existența copilului. Dar nu puteam îndura să mă gândesc că Becka...

- Inima ei a fost mereu a ta, îl întrerupse David. S-a căsătorit cu mine numai după ce am căzut amândoi de acord că asta nu se va schimba niciodată.

-Vreau să știu un lucru, spuse Julian. Ai primi-o înapoi? Dacă

ar fi să mor brusc sau ceva de genul acesta, te-ai căsători cu ea din nou? Sau consideri că n-ai mai putea face-o?

- Este soția ta, Julian, îi zise David pe un ton destul de aspru. Își închipuise de prea multe ori moartea lui Julian în ultima lună și ceva. Și nu era deloc mândru de el pentru asta. Tot ce era bun și rațional în el se răzvrăti imediat de groază la gândul morții lui Julian. Ceea ce ai văzut sus în dimineața asta nu s-a mai întâmplat de când te-ai întors și nici nu se va mai repeta, continuă David. Pot să te asigur de asta. Sunt sigur că și Rebecca îți va spune același lucru.

-Nu asta te-am întrebat, zise Julian. Am nevoie să știu, Dave. O iubești? Te-ai căsătorit din nou cu ea dacă ai putea?

David șovăi o clipă.

- M-am căsătorit cu ea o dată, zise el. I-am făcut niște jurăminte care mă leagă de ea pentru toată viața. De când te-ai întors acasă, mi-am dat seama că sunt un om liber și că aș putea, poate chiar ar trebui să-mi caut altă soție. Dar nu cred că o s-o fac vreodată. O s-o consider mereu pe Rebecca soția mea. Poftim! Ești mulțumit acum? Deja îi vorbea pe un ton aspru și furios. Dar nu îți voi mai călca niciodată teritoriul, Julian. Rebecca este a ta. Doar ai grijă să o prețuiești așa cum trebuie și să te porți cu ea cum se cuvine!

Julian îl privise foarte hotărât. Chipul său de obicei vesel era încruntat și destul de palid. Apoi încuviință din cap.

-Asta voiam să știu, zise el. Dar aș vrea să-ți mai spun ceva înainte să ne întoarcem la tata și la Louisa. Mulțumesc, Dave. Mulțumesc pentru că ai luat asupra ta vina cu Cynthia. Știi că ai făcut-o pentru Becka, nu pentru mine, dar tot îți sunt foarte recunoscător. Mi-ai fost cel mai bun prieten. Și cel mai bun frate, adăugă el, după care îi întinse mâna.

David îi strânse mâna, încruntându-se.

- Vorbești de parcă ți-ai lua rămas-bun, zise el. Ce este cu discuția asta despre moarte? Doar nu plănuiești să faci ceva necugetat, nu-i așa, Julian? Dacă vrei să faci asta, gândește-te la Rebecca și la tata. Și la mine. Nu ai rezolva nimic pentru nici unul dintre noi dacă ți-ai lua viața.

Julian rânji.

*

-Nu sunt genul care să facă asta, Dave, zise el. Încă iubesc prea

mult viața. În plus, sunt prea laș ca să o fac. Nu, nu plănuiesc nimic atât de drastic.

David continua să se încrunte.

- Scherer? zise el. E încă aici, nu-i așa? A venit să vorbească cu tine azi? Te-a provocat la duel?

- Nu, răspunse Julian și râse. Lui îi place să se joace de-a șoarecele și pisica. Se pare că va trebui să preiau inițiativa. Măine după-amiază. O să mă duc la han și o să-l provoc la duel dacă nu mă provoacă el. Iar dacă se va întâmpla să-l omor, atunci foarte bine, pentru că o merită din plin. Cu siguranță i-aș face o favoare Cynthiai, nu crezi, Dave?

David îl privea încruntat.

-Vrei să vin cu tine? îl întrebă.

- Ca să mă ascund după haina ta? zise Julian chicotind. Nu, au trecut vremurile alea, Dave. O să mă duc singur. S-ar putea să te rog să fii secundul meu la duel, dacă se ajunge la asta, dar mâine mă duc doar ca să-i lansez provocarea.

- Trebuie să existe și altă cale, zise David.

-Nu cu cineva ca Scherer, spuse Julian și ridică din umeri. Cynthia îmi spunea mereu că era nebun. Dar la momentul respectiv nu mi-am dat seama că era adevărat. O să rezolv asta, Dave. N-o să-l las să-mi sufle în ceafă tot restul vieții. L-am nedreptățit, da, recunosc asta, dar există o modalitate onorabilă de a te ocupa de un bărbat care te-a nedreptățit. Scherer nu este un om de onoare.

- Nu, zise David. Nu este. Ar fi fost mai bine să te las să-l omori când ai avut ocazia, nu-i așa?

Julian își așează mâna pe umărul lui și îl conduse la ușă.

- Dar atunci n-ai mai fi fost tu, zise el. Și n-ai mai fi fost niciodată la fel, Dave. În plus, cred că trebuia să învăț și eu ceva despre mine. Poate că nu mi-aș fi învățat niciodată lecția dacă l-aș fi ucis pe Scherer în ziua aceea. De fapt, sigur nu aș fi învățat-o. Hai să ne întoarcem în salon. Dacă nu cumva chiar vrei să jucăm biliard.

-Nu, zise David. Dar oricum mă băteai de fiecare dată. De ce să solicit o înfrângere inutilă?

Julian izbucni în râs.

Julian îi spusese că săptămâna viitoare urmau să plece la Paris. Zilele se scurgeau repede, și în curând avea să se despartă din nou de Charles pentru o perioadă nedeterminată, dar cu siguranță destul de lungă. Așa că își dorea să-și petreacă fiecare moment al zilei cu el. Și, dacă n-ar fi trebuit să se gândească decât la ea, probabil l-ar fi luat negreșit în camera ei peste noapte. Dar era mai bine să-l lase să doarmă în propriul său pătuț din odaia lui.

Orice activitate ce o lua de lângă Charles o perioadă mai lungă i se părea enervantă. Și totuși, Julian insistase foarte mult să facă o plimbare matinală.

El zâmbi și clătină din cap când ea sugera să-l ia cu ei și pe Charles.

-Nu prea cred, Becka, zise el. Vreau să vorbim puțin.

Se strădui din răsuferință să-și ascundă dezamăgirea și suferința. Totuși, poate nu avea de gând să o țină afară mai mult de o oră. Iar atunci îi va fi rămas restul zilei. Ea și Louisa plănuiseră să scoată copiii la un picnic în după-amiaza aceea. Și vremea era numai bună. Era o zi minunată și semăna mai degrabă a vară decât

a primăvară. Soarele strălucea pe cerul albastru senin, încălzind pământul cu razele lui.

- Se apropie vara, zise ea și își întoarse fața spre lumina soarelui, de îndată ce ieșiră din casă. E frumos vara la Paris, Julian?

-Nu știu, răspunse el.

Se uită spre el mirată. Nu era la fel de exuberant ca de obicei.

- Dacă nu este, o să plecăm altundeva unde să fie mai frumos, spuse ea. Dar probabil nu prea departe în sud. Se spune că în Italia este îngrozitor de cald vara. Nu-mi place nici prea multă căldură. Probabil sunt o englezoaică adevărată. Dar ție îți place, Julian?

- Cred că e mai bună decât ploaia, zise el.

- De-abia aștept să plecăm, adăugă ea și îi zâmbi. O să fie atâtea locuri noi de vizitat și lucruri noi de văzut. Și atâtea de făcut! O să fim doar noi doi, Julian. Li iubesc foarte mult pe tata și pe Louisa, dar o să fie foarte bine să fim în

sfârșit singuri, nu crezi? O să fie ca o a doua lună de miere.

- Nu trebuie să faci asta, Becka, îi spuse el.

-Ce să fac? întrebă ea, privindu-l uimită.

-Nu trebuie să te prefaci entuziasmată când știm amândoi că de fapt nu simți asta, zise el.

Rebecca rămase uitându-se la el mirată. Nu știa ce să-i răspundă. Nu părea să fie deloc în apele lui.

- îmi amintesc că, atunci când ne-am logodit prima dată, te entuziasma gândul de a pleca acasă cu mine, zise el. Îți doreai să ai propria ta casă și locul tău în societate. Probabil ai fost foarte supărată când mi-am cumpărat brevetul și m-am înrolat.

Era adevărat. Fusese îngrozitor de supărată.

-Asta ți-ai dorit tu, Julian, zise ea. Și eu mi-am dorit mereu ce ți-ai dorit și tu.

-Nu te-ai plâns nici măcar o dată, adăugă el. Nu ți-a plăcut niciodată viața de soție de ofițer, nu-i așa? Și, dacă n-am fi hoinărit atât, poate nici n-ai fi pierdut' acele două sarcini.

- Oh, Julian, te rog să nu te învinovățești pentru asta, zise ea. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubeam și voiam să fiu cu tine. Singura dată când am fost cu adevărat nefericită a fost când tu ai plecat în Malta și eu a trebuit să rămân acasă.

- Ai fost mereu atât de respectuoasă și de supusă, încât mi s-a dat libertatea să fac prea mult ce voiam, zise el. Ar fi trebuit să tuni și să fulgeri, Becka.

- Dar era datoria ta... începu ea.

- Mă refer și la perioada de dinainte să-mi fi cumpărat blestematul acela de brevet, spuse el. Oricum, dacă vrei să știi, am făcut-o numai pentru că voiam să fiu la fel de bun ca David. Pentru că voiam ca tata să mă iubească la fel de mult ca pe el.

-Oh, dar te-a iubit mereu, Julian, zise ea aproape exasperată.

- Nu chiar, spuse el, cu amărăciune. Oh, cu siguranță a încercat. Mi-a fost un tată bun și încă este. Dar e normal ca Dave să însemne mai mult pentru el. Nici pe el nu-l învinovățesc pentru nimic. Ba chiar îi sunt foarte recunoscător. Oricum, Becka, cu tine am fost cel mai îngrozitor soț din lume.

-Nu-i adevărat, zise ea, după care se lipi de brațul lui, cu ochii

plini de lacrimi. Te iubesc, Julian. Și am fost fericită cu tine. Oh, crede-mă, chiar am fost. Și vom fi fericiți din nou. După ce vom pleca de aici și vom fi doar noi doi, o să fim cel mai fericit cuplu de pe fața pământului.

- Cred că de fapt cu Dave ai găsit tot ce ai visat vreodată. Dave ți-a oferit tot ce-ți doreai cel mai mult pe lume, Becka, o casă a ta, un scop în viață care să te țină ocupată, prieteni, un copil și devotamentul său total. Ar fi trebuit să încerc și eu să-ți ofer lucrurile astea, dar n-am făcut-o. Voiam să am viața mea și să te am și pe tine în același timp. De fapt, nu cred că ți-aș fi putut oferi vreodată tot ce ți-a oferit Dave. Nu cred că sunt capabil de asta, Becka.

-Suntem cu toții diferiți, Julian, zise ea. Ție îți place o viață mai palpitantă și diferită. Și o să-mi placă și mie asta.

- Nu, o întrerupse el pe un ton destul de tăios. Ba nu o să-ți placă deloc. N-o să fi fericită nicăieri altundeva decât la Stedwell, cu Dave și cu copilul. Pentru că acela e genul de viață de care ai tu nevoie. Apoi inspiră, cu- tremurându-se. El este bărbatul de care ai nevoie. Dave e acela, Becka!

- Ba nu, zise ea, clipind ca să-și îndepărteze din ochi lacrimile acelea enervante. Am ținut la el, e adevărat, Julian. Dar pe tine te iubesc.

-El a fost mereu bărbatul pentru tine, zise el. Și ai fi văzut și tu asta dacă nu ai fi cerut atât de multe de la bărbatul cu care urma să-ți petreci viața. Și dacă noi doi am fi spus adevărul. De fapt, el chiar se ridica la înălțimea așteptărilor și cerințelor tale, doar că tu nu ai știut. Dave a fost mereu bărbatul pentru tine, Becka, ferm, stabil și devotat.

-Nu.

Rebecca nu știa unde voia să Julian ajungă cu tot ce spunea, dar deja simțea cum îi tremura vocea. Nu putea să existe atât de mult adevăr între ei. Nu acum. Cum ar mai fi putut continua dacă își recunoșteau toate lucrurile acestea acum? Și cum ar mai fi putut să trăiască tot restul vieții împreună?

-Vreau să divorțezi de mine, Becka, zise Julian.

Ea se opri brusc. Simți că se întunecă totul în jur.

- Poftim? șopti ea.

-Acuin se poate divorța, zise el. Chiar și eu știu despre noua lege care a intrat în vigoare, chiar dacă am fost plecat. Vreau să divorțezi de mine. Pentru adulter. Și ai avea motive întemeiate. Știi deja despre o infidelitate și ieri am recunoscut că au existat și altele. O să-ți dau toate motivele de care ai nevoie, Becka.

- Nu! exclamă ea. Dar vocea sa nu era mai mult decât o șoaptă. își dresă glasul și găsi puterea de a vorbi: Nu, Julian! Nu-mi pasă ce spune noua lege! Divorțul este un păcat. Nici nu ar trebui să existe așa ceva. Pentru mine nu există. Și nu poate exista. Ne-am căsătorit la biserică. Ne-am făcut jurămintele în fața lui Dumnezeu. Trebuie să rămânem împreună, la bine și la greu.

- S-ar putea să trăiesc până la nouăzeci de ani, Becka, zise el. Și în tot timpul acela nu ai putea cunoaște niciodată iubirea pe care o simți pentru Dave, nu ți-ai putea recunoaște asta nici măcar ție. Nu ai putea să îl mai atingi niciodată, sau să

îi faci confidențe, sau să râzi cu el, sau să faci dragoste cu el.

-Tu ești soțul meu! zise ea.

- Și nu ai vedea copilul decât o săptămână sau două, din când în când, continuă el. Ar crește și ar fi aproape ca un străin pentru tine, Becka. Și nu ar avea nici frați, nici surori, doar dacă Dave nu s-ar căsători cu altă femeie.

Rebecca nu vru să suspine de durere, dar totuși se auzi făcând-o.

- Dar nici nu cred că va face asta vreodată, zise el. Tu ești soția lui, Becka, și, spre deosebire de mine, Dave nu ți-ar fi niciodată infidel, nici dacă ar însemna că ar trebui să rămână celibatar pentru următorii patruzeci sau cincizeci de ani.

- Nu face asta, Julian. Se simțea foarte furioasă din- tr- odată, așa că se întoarse și o luă înainte grăbită. Nici nu se pune problema de divorț. Această simplă idee este de neconceput.

- Este ceva de care am nevoie și eu, Becka, zise el pr- izând-o din urmă.

Ea se opri brusc din nou.

-Pune-te în locul meu, Becka, continuă el. M-am întors așteptându-mă ca toată lumea să-și fi oprit viața în loc în așteptarea mea, mă așteptam să te găsesc us- cându-te pe picioare de dorul meu. Și ce am găsit? Am descoperit că s-a presupus că am murit, că a viața continuat chiar și fără mine, că lucrurile s-au așezat destul de bine pentru toată lumea. V-am găsit pe tine și pe Dave căsătoriți și îndrăgostiți și părinții unui copil. Știu că merit tot ce mi se întâmplă, dar singurul mod în care

pot fi pedepsit pentru păcatele mele ar fi să-i pedepsesc pe toți ceilalți. Și ar fi o pedeapsă pentru mine să rămân căsătorit cu tine, Becka, pentru că aș ști că i-aș pedepsi pe doi dintre oamenii pe care îi iubesc cel mai mult pe lume, pe tine și pe Dave. Și tot ar avea de suferit și al treilea, tata, pentru că l-ar durea inima pentru cât suferă Dave. Trebuie s-o iau de la capăt cumva. Și poate că aș putea să mă descurc mai bine decât până acum. Dar, mai întâi de toate, trebuie să divorțezi de mine.

-Nu!

Dar era mai degrabă un protest chinuit decât o negare fermă.

Cum ar fi putut divorța de el? Dacă ar fi făcut-o, ar fi încălcat toate regulile, toate principiile morale, toate normele religioase pe care le prețuise vreodată. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi mai putut căsători niciodată, nici cu David, nici cu nimeni altcineva. Pentru că în mintea ei nu ar fi considerat niciodată că acea căsnicie a ei se încheiase sau că fusese absolvită de jurămintele pe care le făcuse.

-Gândește-te la asta, Becka. Ii luă apoi mâinile în ale sale și i le strânse tare. Știi că mă iubești, draga mea. Și eu te iubesc pe tine. Dar nu este genul de iubire care ar fi trebuit să ducă la o căsnicie. Și cel mai bun mod în care ne putem dovedi iubirea este să ne eliberăm unul pe celălalt.

Ea clătină din cap încet.

-Nu pot, Julian, zise ea. Te rog, nu mă convinge s-o fac. Te rog, nu mă obliga s-o fac. Asta nu este o chestiune în care să trebuiască să fii ascultătoare. Pentru că îmi ceri să fac ceva ce înseamnă un păcat. Și nu mi-aș putea ierta asta niciodată.

-Așadar, trebuie să fie distruse patru vieți. A ta, a mea, a lui Dave și a copilului.

- Faptul că poți justifica ceva nu înseamnă că e bine, zise ea. Și trebuie mereu să existe o linie clară între bine și rău, Julian. Nu e vorba doar despre ce anume te face să te simți mai bine sau ce îți produce mai puțină suferință. Anumite lucruri sunt rele, indiferent de ce poate ieși bine de pe urma lor.

- încerc să fac și eu ceva pentru tine de data asta. Încerc să fac un lucru bun în viața mea. Gândește-te la ce am

discutat. Îmi promiți? Poți să te sfătuiești și cu alții dacă dorești. Și mai discutăm mâine. De acord?

Ea își așează mâinile pe umerii lui și se uită la chipul lui frumos, dar palid.

- Julian, șopti ea. Oh, Julian, iubirea mea. Băiatul meu frumos, fermecător și vesel. Ce s-a întâmplat?

- Cred că se cheamă că m-am maturizat, Becka, zise el rânjind și arătând din nou ca același Julian pe care și-l amintea. Și, odată ce se va termina, vom putea privi în urmă fără suferință și ne vom aminti de toate vremurile bune.

-Sau putem merge mai departe și să le recâștigăm, zise ea.

Julian o sărută ferm pe buze și o strânse la piept.

- Promite-mi că te vei gândi serios la asta și nu vei lua nici o hotărâre cel puțin până mâine, îi ceru el.

Cum ar fi putut să rămână cu mintea deschisă când nu era de fapt nimic de hotărât?

- Îți promit, zise ea.

- Ce fată bună! exclamă el, după care o bătu ușor pe talie și o îndepărtă din brațele lui. Acum hai să mergem înapoi acasă. Și înapoi la copil cu tine. Nu te obosește să te agiți cu un copil toată ziua?

- Nu, răspunse ea.

-Trebuie să mărturisesc că este un mititel tare drăguț, zise el. Chiar și numai ochii ăia albaștri ai săi vor frânge multe inimi când se va face mare. Și acum povestește-mi totul despre planurile tale pentru după-amiaza asta, ca să avem ceva despre care să discutăm de aici până ajungem acasă.

- O să mergem la un picnic, zise ea.

- Dă-mi toate detaliile, te rog, o îndemnă el vesel.

«

David își făcea griji pentru Julian. Ar fi fost mult mai fericit și mai liniștit dacă s-ar fi putut duce cu el la han să se întâlnească cu Scherer. Dacă aranjau ca duelul să aibă loc undeva în apropiere de Craybourne? Era de neconceput.

Oricum, simpla idee că ar fi putut exista cu adevărat un duel i se părea îngrozitoare după ce trecuse atât de mult timp. Fără îndoială, unul dintre ei ar fi murit. Și, desigur, mai exista posibilitatea ca Julian să îl împuște pur și simplu pe Scherer la han șrsă ajungă să fie spânzurat pentru crimă. Iar acel simplu gând făcea să-i apară broboane reci de sudoare pe șira spinării.

Cu toate acestea, înțelegea nevoia lui Julian de a se duce acolo singur. Și propria lui nevoie de a se ține departe.

Să îl protejeze pe Julian, să îl protejeze de orice rău și să nu aibă încredere în el că va face ce trebuia când era lăsat de capul lui erau două lucruri atât de adânc înrădăcinate în ființa lui încă din copilărie, încât în clipa aceea îi venea foarte greu să renunțe la acest obicei. Și totuși era absurd să nu o facă. În clipa aceea, Julian avea douăzeci și opt de ani, iar el treizeci. Și nu se mai putea spune despre nici unul din ei că era doar un băiat - nici măcar în imaginație.

Așa că se hotărî să aștepte rezultatul acelei confruntări și îl privi sumbru pe Julian plecând la galop pe alee, spre sat. Oricum, între timp avea alte lucruri pentru care să-și facă griji. îl neliniștea faptul că Scherer dădea târcoale prin apropiere și își făcea griji pentru Rebecca. La urma urmei, era soția lui Julian. Și dacă nu îl putea proteja pe Julian, putea măcar să fie cu ochii în patru pentru ea.

Singura problemă era că ea și Louisa se duseseră la un picnic pe malul lacului și luaseră copiii cu ele. Se duseseră pe jos și lăsaseră instrucțiuni ca mâncarea să le fie dusă mai târziu cu o căruță.

Dar își spuse apoi că era ridicol să-și facă griji. Avea să fie pe proprietatea Craybourne toată după-amiaza.

În plus, Julian era cel pe care voia să se răzbune Scherer, și omul știa foarte bine că Julian se ducea la han în după-amiaza aceea ca să-i ofere orice satisfacție pe care i-o cerea. Însă David nu se putea abține să nu își facă griji. Se întâlnise de prea multe ori cu Sir George Scherer ca să ia orice lucru de bun.

Dar nici nu se putea invita la picnic. Așa că se gândi să îl convingă pe tatăl său să facă o plimbare cu el înspre lac, după

ce se întorcea din vizita pe care trebuise s-o facă unuia dintre arendașii săi.

Nu ar fi trebuit să dureze prea mult. David se hotărî că se puteau plimba în jurul lacului, fără să le deranjeze pe femei sau pe copiii. Avea să fie mai liniștit dacă nu o scăpa din ochi pe Rebecca până când nu afla ce se întâmplase în urma vizitei lui Julian la han.

David îi lăsă instrucțiuni unui servitor să-l cheme de îndată ce se întorcea tatăl său și se duse să se pregătească pentru plimbare. Șovăi mult timp în fața unui cufăr din camera sa de garderoba înainte de a deschide unul dintre sertare și de a scoate un pistol - același cu care îl împușcase pe Julian. Era curățat bine și înfășurat atent într-o pânză, însă tot îl verifică încet și cu mare grijă, și îl încărcă înainte de a-l ascunde în cureaua pantalonilor.

Când plecă de acolo, simți că îi tremurau picioarele. Se gândi că exagera. Cu toate acestea, nu puse la loc pistolul.

Câteva minute mai târziu, cineva bătu la ușa sa, după care valetul său intră în camera de garderobă. Contele îi trimisese un mesaj. Fusese trimis un băiețel să-l livreze. Viconte Tavistock trebuia să i se alăture de urgență la casa lui Paul Wiggins.

-Wiggins? întrebă David încruntându-se. Locuiește la câțiva kilometri buni de aici. Ce, Doamne iartă-mă, caută tata acolo? Credeam că se duce undeva prin apropiere.

Valetul nu îi putu oferi nici un răspuns mulțumitor.

- Și ce treabă are cu mine? zise David, încruntându-se și mai tare. Unde este băiatul?

- A plecat, milord, îi răspunse valetul. A fost un mesaj verbal, care nu necesita nici un răspuns. Dar a insistat că Excelența Sa contele a spus că este o chestiune de maximă urgență.

-Atunci ar fi mai bine să mă duc, zise David, părăsind încăperea grăbit.

Fără îndoială, picnicul se va fi terminat de mult până când se întorceau ei acasă ca să se plimbe spre lac. Dar probabil era mai bine așa.

Rebecca se va putea relaxa și bucura de după-amia- ză mult mai mult, fără să-l vadă pe el dând târcoale pe acolo. Însă, în timp ce își pregătea calul în grajd și se urcă în șa, nu putea să nu se gândească la tatăl său și la chemarea lui ciudată. Apoi simți dintr-odată greutatea pistolului său, pe care uitase să-l pună înapoi în cufăr în toată graba de mai devreme. Se gândi o clipă să-l lase unuia dintre grăjdari, dar apoi se răzgândi și plecă la galop din curtea grajdului. La urma urmei, mulți ani cât fusese ofițer în regimentul de grenadierii pistolul său fusese aproape ca un membru în plus.

Când Julian întrebă la han, află de la soția hangiuului că Sir George și Lady Scherer închiriaseră a doua cameră pe dreapta din capătul scăriilor. Urcă scările și bătu la ușă. Nu prea știa la ce trebuia să se aștepte, însă era sigur de un lucru. Nu avea de gând să-l mai lase pe Scherer să se joace cu el. Se culcase cu soția lui în urmă cu patru ani, dar se confruntaseră atunci, chiar dacă David întrerupsese finalul luptei. Venise timpul ca toată treaba aceea să fie lăsată în trecut.

Nu răspunse nimeni la ușă. Julian era furios. Se dovedea că fusese încă o mutare în jocul lui Scherer. Știuse că venea acolo și plecase intenționat. Julian se hotărî că avea să aștepte până când Scherer și soția lui se întorceau la han. Era limpede că nu plecaseră înapoi la Londra, altfel soția hangiuului i-ar fi spus. La naiba cu tot, dar va aștepta!

Când dădu să plece, auzi un sunet în spatele ușii. Era un sunet înăbușit, dar se auzea destul de bine. Și venea dinăuntru. Așa că mai bătu o dată.

- Hei, strigă el. Scherer? Ești acolo?

Se auzi din nou sunetul acela ciudat. „La naiba!“ Se gândi imediat că plecase și o lăsase acolo pe soția lui după ce-i trăsese o bătaie bună. Apoi căzu o clipă pe gânduri. Sunetul acela se auzea

ca și când persoana dinăuntru nu putea striga pentru că avea un căluș la gură și nu putea veni la ușă pentru că era legată într-un colț îndepărtat al camerei. Iar ușa era încuiată.

Se năpusti în jos pe scări și se întoarse cu o cheie de rezervă în mai puțin de un minut. Soția hangului nu obiectase când îi văzuse expresia feței.

Era întocmai cum se gândise Julian. De piciorul patului fusese legat un scaun, iar Cynthia Scherer era imobilizată de el. Și ticălosul acela folosise unul din propriii ei ciorapi pe post de căluș.

- Unde este? întrebă el, scoțându-i călușul improvizat și abia apoi chinându-se să o dezlege. Ești rănită?

-Nu, răspunse ea, lingându-și buzele foarte uscate. Doar înțepenită. Cred că a vrut să mă auzi când băteau la ușă. A vrut ca lucrurile să se petreacă în același timp. Nu a vrut să fug și să avertizez pe cineva prea devreme.

- În legătură cu ce? o întrebă el și îi frecă încheieturile mâinilor.

Femeia tresări de durere, după care răspunse:

- Se duce la un picnic în după-amiaza asta, nu-i așa? zise ea. Pe marginea lacului de pe moșie... cu fiul ei.

- Becka? Julian sări în picioare ca ars. Putea simți și el că era dintr-odată foarte palid. Doar nu se duce după Becka, nu?

- Ba da, zise ea cu o voce vlăguită. Și s-a asigurat că știu și eu asta. Vrea să te duci acolo, Julian.

- Am plecat! exclamă el, grăbindu-se spre ușă.

-Julian! îi strigă femeia, iar el se opri o clipă. E nebun! E complet nebun! Ai grijă! Are intenții criminale!

-Și eu sunt furios! mârâi el. Deci cred că suntem chit, Cynth. Poate o să-l omor și o să poți fi liberă.

Ea râse fără pic de umor, dar el nu o auzi. Se grăbi pe coridor și coborî treptele câte două o dată. Soția hangului ridică ochii curioasă când el trecu glonț pe lângă ea.

Julian își spuse atunci că, dacă Scherer punea chiar și un deget pe Becka, chiar și un singur deget, avea să fie un om mort. Se gândi cu regret că nu avea nici o armă la el, dar știa că nu mai avea timp să treacă pe acasă. Trebuia să se descurce doar cu mâinile pe post de arme. Iar dacă va fi nevoit, avea să îl sfășie în bucăți cu mâinile goale!

Se aruncă în șa și zori calul într-un galop nebun, chiar înainte

de a ieși din sat.

capitolul 29

Rebecca și Louisa se plimbară până la lac, dar le luă destul de mult să ajungă acolo, de vreme ce Katie nu voia să meargă în linie dreaptă și se tot ducea să exploreze partea ascunsă a fiecărui copac care se afla la o distanță de șase metri de alee. Iar Charles nu avea chef să stea în brațe la Rebecca, așa că trebuise să-l lase jos să meargă singur, cu ambele mâini întinse deasupra capului, ca să poată fi susținut de mama sa. Firește, și el insista să vadă ce se ascundea în spatele fiecărui copac.

-Ah! exclamă Louisa ușurată, când ajunseră în cele din urmă în partea ei preferată a lacului, la marginea sălbatică și năpădită de trestie. Liniște, pace și relaxare.

O ajută pe Rebecca să întindă păturile pe care le aduseseră cu ele, după care se așază pe una dintre ele.

Două minute mai târziu, femeile râdeau cu o oarecare tristețe când se văzură nevoite să intervină pentru a calma o ceartă destul de aprigă a celor doi copii.

- Am avut așa mare grijă să aduc două păpuși de câț- pă aproape identice, și totuși trebuie să se bată pe aceeași jucărie, zise Rebecca râzând. Crezi că o să reușesc vreodată să îl învăț pe Charles să se comporte ca un domn?

Dar gândul acela o trezi imediat la realitate. Își dădu seama că nu avea să-l învețe prea multe lucruri pe Charles. Dacă nu cumva... Dar nu, sugestia lui Julian era de neconceput. Și nu voia cu nici un chip să se gân- dească la asta, chiar dacă îi promisese că avea so facă. Nu în după-amiaza aceea. Pentru că acea după-amiază era doar pentru momente plăcute. Hotărâse asta dinainte să plece de acasă.

- Poate de îndată ce o învăț și eu pe Katie să se comporte ca o domnișoară, răspunse Louisa oftând. Și când te gândești că sunt pe cale de a mai aduce pe lume un mon- struleț... Oare noi, femeile, suntem nebune, Rebecca?

Dar în cele din urmă păreau să aibă un moment de liniște. Katie - care câștigase lupta pentru păpușă - își pierduse imediat interesul și se juca liniștită cu cealaltă, iar Charles era absolut convins că se ascundea ceva foarte interesant sub pături și încerca să se bage sub cea pe care stătea Louisa.

-Ah, fericire! zise Louisa, închizând ochii și întorcând fața spre soare. Mă întreb câte minute sau secunde o să mai dureze. Să încep să număr? întrebă ea râzând.

Rebecca se gândi că nu puteau să aibă parte de prea multă relaxare cu copiii acolo. Dar, chiar și așa, tot era o binecuvântare. Săptămâna viitoare, Charles nu avea să mai fie cu ea și probabil urmau să treacă luni bune înainte să-l vadă din nou. Dar alungă hotărâtă acel gând și se bucură pe deplin de după-amiaza aceea. Însă în clipa următoare ceva îi atrase atenția spre copacii pe lângă care trecuseră cu zece minute mai devreme.

- Oh, nu! zise ea. Mă întreb cine i-a spus că o să fim aici.

Louisa privi peste umăr în direcția în care se uita Rebecca și strâmbă din nas când întoarse capul înapoi spre ea.

- Este un om tare ciudat, zise ea. Știi că a venit la Craybourne pentru că a aflat că Julian încă e în viață și a vrut să-i aducă omagiile lui. A fost extrem de amabil când a venit în vizită. Dar pur și simplu mi-e antipatic. Și ție la fel, nu-i așa, Rebecca?

Dar nu mai avură timp la dispoziție să-și încheie discuția. Pentru că Sir George Scherer ajunsese lângă ele, le saluta exuberant și vorbea despre ce zi perfectă era și cât de minunat i se părea lacul.

Louisa îi zâmbi politicoasă. Rebecca se uita la el tăcută.

- Mii de scuze că v-am încălcat proprietatea neinvitat, doamnă, zise el făcând o plecăciune în fața Louisei. Dar m-am lăsat condus de aerul curat și de frumusețea provincială a locului.

-Este de înțeles, domnule, zise Louisa. E o parte a lumii absolut minunată. Nu ai adus-o și pe Lady Scherer cu dumneata?

-Mă tem că Cynthia este un pic legată cu alte treburile, doamnă, răspunse el frecându-și mâinile și uitându-se în jur.

Rebecca se simți dintr-odată cuprinsă de neliniște. Bănuia că Sir George Scherer nu făcea nimic din dragoste pentru frumusețea naturii sau a aerului curat. Știuse că aveau să fie la picnic lângă lac, la fel cum părea să știe cam totul despre ce făceau - și ea, și David, și Julian. Știuse că ea era acolo și venise să-i strice după-amiaza. I se părea ciudat să îl vadă fără soția lui. Iar când răspunse la întrebarea Louisei, în mintea Rebeccăi se formă o imagine a cuvintelor lui. Pentru că sunase ca și când vorbise literalmente.

Se întrebă dacă intenționa să-l omoare pe Julian sau dacă voia doar să-i chinuiască familia ca să se răzbune.

-Nu vrei să iei loc pe pătură, domnule? îi sugeră Louisa

politicoasă. Ceiul pentru picnic ar trebui să sosească în curând.

- Foarte amabil din parte dumitale, doamnă, zise el, dar nu aş vrea să întrerup o scenă încărcată de o asemenea fericire domestică. O să-mi continui plimbarea şi am să vă las să vă bucuraţi de puţin linişte şi de pace, doamnelor.

Cu toate acestea, nu pleacă imediat. În schimb, se ghemui lângă Charles şi răsă când micuţul încercă să se ridice în picioare, ţinându-se de braţul Louisei, apoi se aşează repede pe iarbă când îşi pierdu echilibrul.

-Ai aici un micuţ tare chipeş, doamnă, zise el, băţân- du-1 uşor pe obraz pe Charles cu un deget. Cred că o să înceapă să meargă şi să te conducă într-un dans vesel înainte să ai timp să-ţi dai seama ce se întâmplă.

Rebecca simţi fiori reci pe şira spinării când îl atinse pe fiul ei, dar îşi spuse că nu trebuia să exagereze. Şi totuşi, se gândi că oamenii nu ar trebui să anunţe că pleacă dacă nu intenţionau într-adevăr să o facă.

Era furioasă pe el. Cum îndrăznea să le deranjeze? Mai cu seamă că intrase neinvitat pe proprietatea lor.

- Oh, Charles este al Rebeccăi, zise Louisa. Katie este fetiţa mea, adăugă ea făcând un semn spre fiica ei, care se juca în linişte cu păpuşa de cârpă, puţin mai încolo.

- Da, desigur, zise Sir George. Ar fi trebuit să țin minte că maiorul Tavistock este cel care un fiu. În plus, micuţul acesta are părul auriu al lui Lady Cardwell. Probabil eşti foarte mândră de el, doamnă, adăugă, după care se întoarse şi îi zâmbi Rebeccăi.

- Da, zise ea cu glas încordat.

- Este singurul meu regret dintr-o căsnicie altfel perfectă, spuse el. Că Cynthia nu a putut să îmi ofere un copil. Îmi plac foarte mult copiii, doamnă, zise el, adre- sându-se Louisei.

„Pleacă odată!“, îi zise Rebecca în gând, dorindu-şi să fi avut curajul pe care probabil îl avusese David, de vreme ce îi spusese de două ori să plece de la Sted- well. Şi apoi inima i se urcă în gât şi întinse ambele braţe disperată. Sir George Scherer îl luase de mâini pe Charles şi îl ridica în picioare, în timp ce mergea cu spatele, iar Charles mergea cu paşi mici după el. Sir George chicotea.

- Aşa te vreau, bărbate! zise el vesel.

Rebecca lăsă braţele jos. Ura era un lucru absolut îngrozitor. Şi

avea puterea de a transforma orice om, altfel rațional, într-o creatură absurdă și stupidă. Pentru o clipă, se așteptase ca Sir George să îl ia pe sus pe fiul ei și să fugă cu el. Se uită în jur hotărâtă și își aminti că se afla pe moșia Craybourne, într-o zi minunată de primăvară, în mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Dar își dorea în același timp ca Louisa să nu fi menționat nimic despre ceai. Cu siguranță el nu s-ar fi invitat să rămână. Sau da?

I se strânse stomacul atunci când Sir George făcu exact ceea ce se așteptase ea cu câteva momente mai devreme - sau cel o parte din ce crezuse. Se îndreptă de spate, ridicându-l pe Charles în brațe. Și apoi zâmbetul i se mări când se uită în direcția copacilor.

- Oh, lasă-l jos, te rog, zise Rebecca. Nu-i place să fie ținut în brațe. Mă tem că are un pic cam prea multă energie, zise ea și apoi se uită peste umărul lui. Julian se îndreptă încet în direcția lor, cu privirea ațintită asupra lui Sir George. „Stai să vezi acum necazuri!“, gândi ea. O, te rog, pune-l jos.

Charles începuse deja să se zbată în brațele omului.

-Ah, Cardwell! zise Sir George ridicând vocea. Uite ce noroc am avut! M-am întâlnit cu doamnele și cu copiii lor în timpul plimbării mele de la amiază. Ai venit la ceai?

-Te rog, pune-l jos. Rebecca se ridicase în picioare și întinsese brațele ca să-l ia pe Charles.

Doar că Sir George făcu un pas în spate, fără a-și lua privirea de la Julian.

-Ce coincidență plăcută, zise Julian amabil. Am fost să te vizitez la han, dar nu era nimeni acolo. Acum îmi dau seama de ce. Este o zi minunată, nu-i așa? Hai să facem o plimbare în jurul lacului, nu vrei? Pune-l jos pe băiat, spuse el, după care chicoti. Să știi că nu se ferește să muște când nu-i convine ceva. Ultima dată când l-am ținut în brațe, am sfârșit cu brațul și cu pieptul molfaite. Și nu am fost deloc amuzat în clipa aceea, nu-i așa, Becka?

Julian nu-l ținuse niciodată în brațe pe Charles. Rebecca era foarte speriată.

Nu mai era doar enervată sau neliniștită, ci de-a dreptul înspăimântată. Sir George mergea ușor cu spatele, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Și încă îl ținea în brațe pe Charles, chiar dacă fiul ei țipa și se zbătea în semn de protest.

-Ai grijă, te rog, zise Rebecca și își duse o mână la gât, fără să-și dea seama. În spatele dumatăle este lacul.

Deja se apropia periculos de mult de marginea apei.

- Pune-l jos pe Charles!

- Domnule! interveni atunci Louisa, părând atât nedumerită, cât și enervată. Nu este deloc politicos ce faci. Te rog, dă-i înapoi copilul Rebeccăi!

- Hai să ne plimbăm, zise Julian, pe un ton un pic mai încordat decât mai devreme. Avem lucruri de discutat.

-Nu, Cardwell, spuse Sir George. Nu avem nimic de discutat. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Dacă nu mă înșel, chiar Biblia permite asta. Ai pângărit-o pe soția mea și mi-ai distrus căsnicia. Așa că trebuie să-ți fac și eu ție ceva asemănător. Așa e corect și cred că ești de acord. Și să nu crezi că n-am fost tentat. Este o bucățică absoiut delicioasă. Dar eu, unul, nu cred în adulter, spre deosebire de tine, Cardwell. Un om trebuie să aibă scrupule, să știi. În plus, nu pot să zic că mă atrage în mod deosebit o femeie care s-a tăvălit cu alt bărbat cât ai fost tu plecat.

-Oh, Doamne, Dumnezeu! exclamă Louisa cu o voce tremurândă. O luase în brațe pe Katie și o ținea strâns.

Sir George nu avea de gând să-l lase jos pe Charles. Rebecca își ține în frâu panica îngrozitoare ce amenința să o copleșească numai printr-un efort supraomenesc.

-Asta este între noi doi, zise Julian cu răceală. Hai să mergem undeva unde să putem rezolva treaba asta ca între bărbați. Pune copilul jos. Ești foarte aproape de marginea lacului.

Un pas, doi pași... Brusc, Rebecca simți că nu mai putea să respire.

Charles protesta zgomotos. Sir George ridică mâna și îl plesni o dată tare peste fund. Plânsetele copilului se opriră brusc, după care începură din nou, dar mult mai tare.

-Știi, Cardwell, m-am întrebat, zise Sir George, nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit printre țipetele zgomotoase ale lui Charles, ce e mai important pentru soția ta decât orice altceva pe lume? Ce anume ți-ar putea distruge cel mai sigur căsnicia și să aducă la fel de multă ură între voi cum ai adus tu în căsnicia mea? Și n-a trebuit să cauți prea departe ca să găsești răspunsul.

- Doamne, Dumnezeu! exclamă Louisa disperată.

Rebecca se simțea amorțită cu totul. Nu mai putea reacționa în nici un fel.

Julian făcu doi pași hotărâți în față, apoi se opri brusc. Cu zâmbetul pe buze, Sir George Scherer îl ținea pe Charles cu un singur braț și cu mâna liberă scotea un pistol din buzunar. II

îndreptă imediat direct spre inima lui Julian.

- Eu n-aș face-o în locul tău, zise el.

În clipa aceea, Rebecca se gândi că probabil visa. Că era în mijlocul unui coșmar foarte ciudat și urât. Din păcate, știa că nu era așa. Abia mai putea să respire.

Lui Charles îi atrase atenția o nouă jucărie. Se opri din plâns și se întinse după pistol. Dar Sir George îl smuci pe spate și apoi copilul începu să urle din nou.

- Ce vrei? Vocea lui Julian era tăioasă, dar uimitor de calmă.

-

Credeam că deja m-am făcut înțeles, zise Sir George. Vreau să suferi la fel de mult cum am suferit eu, Cardwell. Vreau ca soția ta să te urască așa cum n-a urât pe nimeni niciodată.

Avea de gând să-l omoare pe Charles! Rebecca icni îngrozită și i se tăie respirația.

- Împușcă-mă, atunci, zise Julian cu o voce plină de dispreț. Omoară-mă și termină odată cu asta. Dar lasă copilul să plece. Nici măcar nu-i al meu. De ce mi-ar păsa mie ce se întâmplă cu el? N-ai cum să îmi faci mie rău rănindu-l pe el!

Sir George izbucni într-un hohot de râs sinistru.

-Nici măcar n-a fost o încercare reușită, nu-i așa, Cardwell? zise el. Rămâneți toți pe loc, altfel o să aibă loc mai mult de o singură moarte în după-amiaza asta.

- Ești nebun! țipă Louisa. Lasă jos pistolul imediat! Și pune-l jos pe Charles! Pleacă de aici! Pleacă de pe pământul soțului meu!

Se auzi un strigăt - de fapt, mai multe strigăte - din direcția copacilor. Însă mintea Rebeccai nu percepu nimic. Nu auzi nimic, cu excepția următoarelor cuvinte ale lui Sir George și nu văzu nimic altceva în afară de ce se întâmplă înainte de a țipa.

-Să las plodul jos? zise Sir George, râzând. Dar desigur, doamnă! După aceea trase tare brațul în spate, aruncându-l pe Charles în apă printre trestii.

Julian vedea pistolul și înțelegea foarte bine că Scherer intenționa să-l folosească pentru a ține la distanță pe oricine ar fi încercat să salveze viața copilului. Știa că plănuia ca bietul copil să se înecă chiar sub ochii lor. Așa că nu ezită. Se aruncă în jos, pe sub pistol, direct în apă. Simți o fierbințeală puternică în umărul drept și înțelese că fusese împușcat, deși, în mod ciudat,

nu auzise nici o împușcătură. Dar ignoră durerea și urmele de sânge din apă.

Copilul nu fusese aruncat departe. Bolborosea, icnea și încerca să plângă atunci când Julian îl prinse și îi ridică repede capul deasupra apei. Se aștepta ca în orice clipă să simtă încă o împușcătură sau să vadă copilul smucindu-se violent în timp ce era împușcat. Se întoarse și se puse între copil și mal, chiar dacă era conștient de faptul că, atunci când avea să fie ucis, avea să-l tragă la fund pe copil.

Auzea numai țipetele Beckăi. Țipase de când fusese aruncat în apă fiul ei. Se mai auzea o voce țipând. Vocea lui Dave. Întoarse capul și se uită peste umăr. Dave stătea în genunchi pe mal, cu brațele întinse spre el.

Becka era chiar în spatele lui și nu mai țipa, în timp ce tatăl lui o ținea strâns în brațe. Louisa se afla la câțiva metri distanță, strângând-o în brațe pe fiica ei. Nu îl mai vedea pe Scherer.

- Dă-mi-l mie, Julian, îi spuse David, și apoi poți să te eliberezi din trestii. Scherer e mort.

Omul zăcea cu fața în jos, puțin mai în dreapta lui David. Așa cum s-ar fi așteptat, Dave părea calm și în totalitate maiorul Lord Tavistock, comandant al regimentului de grenadieri.

Julian aproape că rânji. Doar că îl durea al naibii de tare umărul și i se încurcaseră cizmele în trestii, iar copilul urla în urechea lui.

- Nu pot să mă mișc, Dave, îi strigă el. Fii atent, va trebui să-l prinzi!

Nu era deloc ușor să arunce un copil când deja ținea brațele la nivelul pieptului și un umăr îi fusese străpuns de un glonț. Mai cu seamă că micuțul se agita foarte tare. Dar distanța nu era mare și Dave se întinsese mult deasupra apei. Copilul ateriză în apă, dar Dave reuși să-l scoată într-o fracțiune de secundă, după care sări în picioare și-l așeză în brațele întinse ale Beckei.

„La naiba!“, se gândi atunci Julian. Trestii acelea erau o adevărată capcană a morții. Îi țineau picioarele la fel de strâns precum tentaculele unei caracatițe uriașe. Inspiră adânc și se scufundă, ca să-și descurce picioarele. Și totuși, nu reuși să-și desprindă decât un singur picior înainte de a fi nevoit să scoată capul la suprafață ca să respire.

Se uită spre mal, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă încă. Știa cu toții că era un înotător bun și că nu se afla în nici un pericol real.

Atenția tuturor era concentrată asupra copilului, care plângea în brațele Beckăi, în timp ce Dave îi strângea în brațe pe amândoi și Louisa înfășură o pătură în jurul micuțului, fără îndoială ud și înfrigurat. Tatăl său o ținea în brațe pe fiica lui și se uita la ei. Trecuseră doar câteva secunde de când Julian aruncase copilul din lac. Și știa că în curând își vor întoarce cu toții atenția spre el. Știa că îl iubeau - și Becka, și Dave, și tatăl său. Știa că Dave și contele îl trataseră mereu ca pe un frate și ca pe un fiu încă din momentul în care apăruse prima dată la Craybourne, în stare de șoc din pricina dispariției misterioase a mamei și tatălui său.

Îl iubeau și totuși erau un tablou perfect de familie acolo, pe marginea lacului, chiar și fără el.

Tatăl său avea o nouă soție și o nouă familie. Dave, Becka și copilul se țineau toți trei strâns în brațe, fără să le mai peste că în clipa aceea nu aveau ce să caute împreună pentru că se întorsese Julian. Și știa foarte bine că Becka nu ar fi divorțat niciodată de el. Pentru că Becka nu alegea niciodată varianta cea mai ușoară, mai ales dacă acea variantă implica un lucru pe care ea îl considera ca fiind un păcat.

Imaginea aceea a familiei perfecte și propriul său gând că se întorsese ca un intrus, în ciuda faptului că îl iubeau cu toții, se imprimară în mintea lui Julian într-o singură clipă, cu câteva secunde înainte ca toți cei care se aflau pe mal să se întoarcă spre el îngrijorați.

Putea simți trestii încolăcindu-se din nou în mod enervant în jurul cizmei sale. Iar brațul drept începea să-i amorțească sub rana de la umăr. Încă se putea elibera cu destul de mare ușurință. În fond, se simțise mereu în elementul său în apă. Și îl putea striga oricând pe Dave să-l ajute, dacă nu își mai putea mișca brațul. Dar în clipa aceea ochii lui o găsiră din nou pe Rebecca. Strângea în brațe ghemotocul înfășurat în pături, fiul ei, care pentru ea însemna mai mult decât orice pe lume. Și ținea capul aplecat și sprijinit pe umărul lat al lui Dave. '

Tocmai îi spusese în dimineața aceea că voia să facă un lucru pentru ea. Că voia să facă măcar o dată ceva bun în viață.

Ei bine...

Se scufundă din nou ca să-și descurce picioarele dintre trestii, fără a-și umple plămânii cu aer. Simți o spaimă îngrozitoare punând stăpânire pe el, în timp ce trăgea de trestii, fără să fi luat

cu adevărat o decizie. Dacă ar fi smucit picioarele și ar fi tras în apelași timp cu mâna liberă, s-ar fi eliberat într-o clipă.

Apoi, înainte să aibă timp să facă greșeala de a se gândi prea mult și înainte să lase lașitatea - năpasta vieții sale - să pună stăpânire pe el din nou, respiră adânc pe gură.

David se întâlnise din pură întâmplare cu tatăl său, la nici cinci kilometri de casă. Și tocmai la o răscruce de drumuri împânzită pe toate părțile de copaci mari.

Dacă oricare din ei ar fi mai întârziat chiar și un singur minut, cu siguranță ar fi trecut unul pe lângă celălalt. Dar întâmplarea făcuse ca însuși contele să fie cel care îl strigase pe David, care fusese atât de hotărât să ajungă cât mai repede la destinația sa îndepărtată, că nici măcar nu se mai uitase în jur.

Contele părușe uimit și nedumerit când îl întrebase ce era în neregulă și de ce călărea spre casă când se presupunea că exista o problemă de maximă urgență la casa lui Wiggins. Apoi contele îi spusese că nici măcar nu se apropiase de casa lui Wiggins de mai bine de trei săptămâni.

Și atunci David înțelesese adevărul fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Fusese absolut sigur că Scherer se afla în spatele acelui mesaj misterios și că scopul său fusese de a-l îndepărta pe David de casă. Dar de ce?

Voise să-l dea la o parte din calea sa pentru ce? Da- vid plănuișe să se ducă la lac, pentru că acolo se aflau femeile și copiii. Oare știuse asta și Scherer? Firește că știuse. În fond, părea să știe mereu tot ce avea legătură cu Julian, cu Rebecca sau cu el însuși.

Dacă Scherer voise să se asigure că David și tatăl său nu se duceau la lac și dacă știuse că Julian plecase spre han...

- Calul tău e obosit? îl întrebase pe tatăl său. Poate s-o ia la galop? Trebuie să ajungem la lac cât mai repede cu putință!

Tatăl său se încruntase, dar David îi vorbise pe un ton atât de grav, încât amândoi porniseră deja la galop înapoi spre Craybourne, înainte să-i pună orice întrebare. David îi răspunsese la întrebări cât de scurt putuse. Adevărul era că nu-și prea putuse imagina ce fel de pericol o păștea pe Rebecca, dar nu avusese nici o îndoială că era în pericol. Scherer era nebun.

Mai degrabă ar fi rănit-o pe Rebecca decât să-l provoace pe Julian la un duel cinstit și să încerce să-l omoare pentru că îl

nedreptățise.

Descălecaseră când ajunseseră la copacii care înconjurau lacul. Dacă ar fi încercat să călărească printre copaci, ar fi încetinit. Fugiseră apoi tot drumul, iar contele rămăsese foarte puțin în spatele lui David.

Imaginea care îi apărură în fața ochilor când zări lacul îl paraliză pe David. Scherer stătea cu spatele la lac, foarte aproape de marginea apei, ținându-l cu o mână pe Charles și având un pistol în cealaltă mână. Julian se afla la câțiva metri distanță și stătea într-o poziție defensivă. Rebecca stătea pe una dintre pături, cu pumnii strânși lipiți de gură. Louisa o ținea în brațe pe Katie.

David strigă și îl auzi pe tatăl său făcând același lucru. Aproape în același timp, Scherer trase brațul în spate și îl aruncă în lac pe Charles. Rebecca țipă, Julian se aruncă în apă și Scherer apăsă pe trăgaci.

David auzi împușcătura aceea și apoi încă una, care răsună aproape în același timp cu prima.

Pentru o clipă, avu o senzație stranie de déjà-vu. Sir George Scherer se întoarse și se uită la el cu o expresie surprinsă întipărită pe chip, după care se prăbuși cu fața în jos pe iarbă. David se uită la pistolul fumegând din mână sa.

Dar probabil în realitate momentul acela durase mai puțin de o secundă. În clipa următoare, alergia disperat spre lac, trecând de Rebecca, care țipa. Văzu că apa era înroșită de sânge și îl zări apoi pe Julian care, slavă Domnului, îi ținea lui Charles capul deasupra apei. Copilul tușea și bolborosea.

Așadar era în viață.

* 1

David își înăbuși impulsul de a se arunca în apă după ei și încercă să gândească din nou ca un ofițer. Panica nu salvase niciodată viața nimănui. Aruncă o privire rapidă în dreapta, dar nu era nici o îndoială că Scherer era mort. Zăcea în iarbă, cu capul într-o parte. Avea ochii bulbucăți și îi țâșnea sânge pe gură.

David lăsă pistolul pe iarbă, îl strigă pe Julian și întinse brațele.

Odată ce calmul pusese stăpânire pe mintea sa fără milă, putea vedea că Julian era rănit. Părea să fie o rană la umăr și probabil durea al naibii de tare, dar asta nu l-ar fi scos din acțiune și fără îndoială nu era ceva foarte serios. Charles se zbătea și țipa cât îl țineau plămânii - o imagine binecuvântată în circumstanțele acelea. Rebecca se opri din țipat.

-Dă-mi-l mie, Julian, îi strigă el, străduindu-se din răspuțeri să rămână cât mai calm cu putință. Experiența militară îl învățase că

panica tindea să se domolească în jurul lui câtă vreme el rămânea calm.

Dar Julian se încurcase în trestii, așa că fu nevoit să-l arunce pe Charles, care ateriză în apă zgomotos, la mică distanță de mal. David îl prinse aproape înainte să fi atins apa.

Abia când simți trupul ud și rece al fiului său și se ridică în picioare începu să se deruleze în mintea sa ce se întâmplase. Charles fusese la un pas de înec. Era posibil ca fiul lor să fi fost deja mort în clipa aceea. Se întoarse imediat și așază copilul în brațele întinse ale Rebeccăi, după care îi trase mai aproape pe amândoi, strângându-i la pieptul său, de parcă prin simpla putere a brațelor sale i-ar fi putut ține în siguranță pentru totdeauna.

- Șșșt! repetă el iar și iar, în timp ce Charles scâncea și Rebecca suspina, aproape înecându-se cu propriile lacrimi. E în siguranță acum, iubito. Nimeni n-o să-i mai facă rău niciodată. Și nici ție. Sunteți amândoi în siguranță acum.

Louisa își făcuse loc printre ei ca să înfășoare o pătură mare în jurul lui Charles, dar David îi strânsese din nou în brațe, de îndată ce se dăduse la o parte. Rebecca își așază capul pe umărul lui. Fiul lor plângea de frig și de disconfort și cu o indignare autocompăti-mitoare. David nu știa cât timp trecuse - secunde sau poate doar câteva minute - înainte să-și amintească, vinovat, că nu avea nici un drept să o țină în brațe pe Rebecca și că Julian avea nevoie de o mână de ajutor ca să ajungă înapoi la mal.

Julian îi salvase viața lui Charles și, ca răsplată, în clipa aceea era ignorat cu desăvârșire.

Dar, când se uită spre lac, David nu mai văzu nici urmă de Julian.

- Probabil se chinuie foarte tare să se elibereze de trestii, îi zise David tatălui său. Cred că ar fi mai bine să mă duc să-l ajut.

Își scoase în grabă haina și apoi se descălță.

Și apoi, când Julian ar fi trebuit să scoată capul la suprafață ca să mai ia o gură de aer, Julian apăru, într-adevăr, pe burtă și cu brațele întinse, moi, de o parte și de alta a corpului. Fața și capul lui erau încă sub apă.

- Doamne! exclamă David și se aruncă în apă.

Avu nevoie doar de câteva mișcări ca să ajungă lângă trupul fără vlagă al fratelui său adoptiv. Călcă apa, atent să-și miște picioarele în sus și-n jos, în loc să le întindă în toate părțile ca să nu și le prindă în trestii, îl apucă pe Julian de păr și-i trase capul

în sus, deasupra apei. își pierduse cunoștința.

Și apoi apăru acolo și tatăl lui, care se scufundase să-l elibereze picioarele lui Julian, înjurând când i se prinse și lui un picior între trestii, zbătându-se să se elibereze și apoi ajutându-l pe David să înoate spre mal, cu trupul inert al lui Julian între ei.

Cele două femei erau ocupate să-l dezbrace pe Charles și să-l ștergă cu pătura în care fusese înfășurat, apoi să-l acopere cu altă pătură uscată. Doi servitori se apropiau în fugă, după ce abandonaseră căruța cu mâncare, când văzuseră ce se întâmplase. Lady Scherer stătea în umbra copacilor.

Dar David nu văzu nimic din toate acestea. Il aduse la mal pe Julian cu ajutorul tatălui său, îl întoarse pe o parte și îi masă energic spatele, ca să încerce să-i scoată apa din plămâni. Apoi îl răsuci pe spate.

- Hai, Julian, zise el, aspru. E timpul să te trezești, bătrâne.

- E mort, zise tatăl său cu mâna pe gâtul lui Julian.

Dar David își aminti că spusese același lucru în Crimeea, după ce nu-i simțise pulsul pe gât.

-Nu, zise el. Nu e mort, doar și-a pierdut cunoștința. Hai, Julian, respiră!

Il scutură zdravăn, îl plesni peste față și îl apăsă pe piept, încercând să-i facă inima să bată din nou. îi făcu și respirație gură la gură.

-Adu pătura, îi porunci tatălui său, înăbușindu-și panica îngrozitoare care amenința să pună stăpânire pe el. E rece.

- E mort, David. Tatăl său vorbea încet, dar clar.

- Nu! David ingenunche lângă Julian, îi așează mâinile una peste alta în dreptul inimii lui și încercă să pompeze. Hai, respiră, lua-te-ar naiba! Unde naiba e pătura aia? Adu pătura aia blestemată! Respiră!

Cineva ingenunche lângă el. Lângă capul lui Julian. Dar David nu-și irosi energia ca să se uite cine era.

- Respiră, lua-te-ar naiba! Trezește-te, Julian!

- E mort, David. Tatăl său stătea în spatele lui și așează mâna pe umărul său.

În cele din urmă, înțelese că era adevărat. Julian era mort. Julian murise în timp ce el, David, se abandonase senzației de ușurare și de bucurie, strângându-i în brațe pe Rebecca și pe fiul lor. Julian murise salvând u-i viața lui Charles. Fusese lăsat să se înece.

Julian era mort. Era rece și ud și încă zăcea pe iarbă. Și complet fără viață.

David se aplecă, își îngropă fața în trupul lui Julian și plânse cu suspine adânci, care îi sfâșiau sufletul.

Rebecca stătea în genunchi lângă el, uitându-se tăcută în jos la chipul mort al soțului ei.

-Julian, șopti ea, după care întinse ușor mâna și îi dădu la o parte de pe față părul ud. Oh, Julian... Apoi scoase o batistă din buzunarul rochiei și îi șterse fața cu o meticulozitate încărcată de blândețe. Julian...

Se uita în jos la el... la chipul băiatului ei vesel și fermecător, care acum părea surprinzător de liniștit în moarte.

Era mort. îl considerase mort atât de mult timp și îl jelise cu o suferință amară. Apoi îi fusese trimis înapoi, în mod miraculos. Dar numai pentru o scurtă vreme. Pentru o perioadă îngrozitor de scurtă. Și acum era din nou mort. Doar că de data aceasta era mort pentru totdeauna.

-Julian, repetă ea în șoptă. îi mângâie cu blândețe obrazul și apoi buzele.

Nu se mai simțea căldura respirației. Nu mai respira deloc. Era mort.

-Oh, Julian, iubirea mea... Iubirea mea!

Își trecu brațul sub gâtul lui și se aplecă deasupra lui, lipindu-și obrazul cald de cel rece al lui Julian.

Și plânse.

capitolul 30

Stedwell, iulie 1858

Rebecca se așeză pe iarbă și își aranjă fustele negre voluminoase în jurul ei, astfel încât să nu se șifoneze prea tare. După aceea își scoase cu grijă pălăria neagră cu vâl greu și o puse lângă ea. Vremea încă era caldă și însorită pentru acea perioadă a anului. Era bine să poată simți din nou aerul curat și căldura soarelui pe cap și pe față.

Alesese aproape același loc în care ea și Louisa își în- tinseseră păturile cu o săptămână înainte. Era liniște, era pace din nou, la fel cum fusese prima dată. Razele soarelui se reflectau pe suprafața apei și străluceau printre trestii.

Poate că era morbid că se întorcea chiar în același loc după ce trecuse atât de puțin timp. Louisa părăsise îngrozită când îi spusese unde se ducea. Rebecca se gândi că probabil se simțise ușurată că nu o rugase să meargă cu ea. Contele insistase ca Louisa să petreacă două zile la pat înainte de înmormântare și încă făcea tot posibilul să o țină cât mai liniștită.

Biata Louisa! Și ea era cu nervii la pământ.

Chiar acolo murise, se gândi Rebecca, privind apele strălucitoare și minunate ale lacului. Nu foarte departe de mal și încolăcit în niște trestii care nu ar fi trebuit să fie atât de periculoase pentru un om care știa să înoate. Și totuși Julian murise...

Desigur, atât contele, cât și David îi explicaseră cum se întâmplase totul magistratului care venise la conac, că Julian fusese grav rănit și că pierduse mult sânge în apă. În plus, apa avusese încă o temperatură scăzută începutul de primăvară. Iar hainele și cizmele grele pe care le purtase în clipa/aceea probabil îl îngreunaseră, iar Julian nu mai putuse să țină capul deasupra apei. Iar trestii puteau fi destul de înșelătoare. Ambii bărbații insistaseră asupra fiecărui lucru care ar fi putut justifica într-un fel moartea lui Julian.

Moartea lui fusese un accident nefericit, agravat de un atac mortal.

Aceasta fusese decizia finală a magistratului. David și contele afișaseră o ușurare aproape fățișă. La fel și ea. Ar fi fost îngrozitor dacă moartea lui ar fi fost considerată...

Dar Rebecca inspiră adânc ca să se calmeze. Nu voia să se gândească la asta.

Uciderea lui Sir George Scherer fusese declarată legitimă apărare în circumstanțele acelea.

David îl împușcase în inimă.

Fix în mijlocul inimii - de data aceea nici măcar un milimetru mai sus sau mai jos. Lady Scherer pusese să îi fie luat cadavrul și apoi dispăruse de la Craybourne. Refuzase ajutorul pe care i-l oferise contele.

Rebecca rămăsese cu o amintire ciudată a lui Lady Scherer din după-amiaza aceea - deși nu fusese chiar atât de ciudată, la urma urmei. În momentul respectiv, Rebecca fusese mult prea înnebunită de propria durere ca să observe prea multe lucruri. Și-

o amintea însă foarte clar pe Lady Scherer stând nemișcată și tăcută, undeva mai departe de familia sa și uitându-se cu chipul împietrit de durere nu la cadavrul soțului ei. Ci la al lui Julian.

Rebecca își putea aminti că femeia îi spusese că îl iubise pe soțul ei. Pe Julian. Iar în după-amiaza aceea, se văzuse clar că dragostea pe care o simțise pentru el nu murise niciodată. Biata doamnă! Dar cel puțin în clipa aceea era liberă, scăpase de ticălosul care o făcuse să sufere ani întregi, pedepsind-o pentru că îl iubise pe Julian.

Rebecca își dădu seama că se apropia cineva din spatele ei. Știa cine era. Nici măcar nu mai avea nevoie să se întoarcă să se uite pentru a se convinge. Moartea lui Julian ridicase un fel de zid straniu între ei. Amândoi suferiseră foarte mult și jelistă profund în săptămâna ce trecuse. Dar separat... niciodată împreună. Era ca și cum amândoi s-ar fi simțit vinovați. Ca și cum amândoi credeau că fuseseră într-o oarecare măsură responsabili pentru moartea lui Julian. Se ghemui lângă ea. Privea lacul care se întindea în-fața lor.

- Tata era îngrijorat că ești aici singură, zise el. Trebuie să vii în casă, da, Rebecca?

Ea încuviință din cap.

- Ai prefera să te las singură?

-Nu, răspunse ea și clătină ușor din cap.

El se așează pe iarbă lângă ea.

- A fost mereu un înotător bun, David.

-Da.

- Și rana aceea nu era chiar atât de gravă, nu?

- Supraviețuise uneia mult mai grave, răspunse el.

- Și ar fi putut striga după ajutor cu ușurință, chiar dacă eram cu toții adunați în mod egoist în jurul lui Charles.

-Da.

- Voia să divorțez de el, continuă ea. Și aveam motive întemeiate. Presupun că tu știai că au existat alte femei, chiar și după ce ne-am căsătorit, nu?

- Da, răspunse el.

-Trebuia să mă gândesc la asta și să-i dau răspunsul meu a doua zi, spuse ea. Dar cred că știa că era ceva ce pur și simplu nu puteam să fac.

David nu zise nimic.

- Eu l-am împins s-o facă? întrebă ea după o clipă de tăcere. Pentru că nu aş putea îndura să am moartea lui pe conştiinţă. Dar crezi că eu l-am obligat să facă asta? zise ea, făcând semn cu mâna spre lac.

-Nu, răspunse el. Şi eu m-am învinovătit, Rebecca. Mi-am permis să te strâng în braţe şi aproape să te sărut la conac şi el ne-a văzut. Iar după ce Julian l-a salvat pe Charles, v-am strâns iarăşi în braţe pe amândoi. Probabil ne-a văzut. Nu m-am întors imediat să-l ajut să iasă din apa, aşa cum ar fi trebuit să fac. Pur şi simplu am presupus că nu se afla în nici un pericol. Dar nu a fost nici vina mea, nici a ta.

- A cui atunci? întrebă ea.

- Cred că a fost un fel de cadou, rosti el încet.

Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să îi explice la se referea, dar ştia că nu mai era nevoie să facă. Aşa că nu mai zise nimic.

- Aşadar, a crezut că noi ne doream să moară? întrebă ea. Ne-am dorit asta? Oare ştia de câte ori m-am gândit că poate ar fi fost mai bine să nu se fi întors niciodată?

- Sau de câte ori am gândit eu la fel?

- David, eu chiar l-am iubit. A fost băiatul meu drag! Iubirea mea!

-Şi eu l-am iubit mult, spuse el. A fost prietenul şi fratele meu.

- Şi îi datorăm viaţa lui Charles, adăugă ea.

-Da.

-Înainte mă deranja că nu se arăta niciodată prea interesat de Charles, spuse ea cu amărăciune. Că se referea mereu la el ca la copilul meu. Dar, în cele din urmă, şi-a dat viaţa pentru Charles...

- Da, spuse el. Şi pentru noi.

Era tulburător să simtă atât de multe sentimente contradictorii. Şi era oribil să simtă că nu mai ştia nici ea pe cine iubea cu adevărat sau măcar ce era dragostea. Într-un fel, poate că nu bănuise niciodată că iubirea putea fi atât de generoasă. Îi iubise şi pe Julian, şi pe David.

Amândoi îi fuseseră amanţi şi soţi. O scurtă vreme, chiar în acelaşi timp. Oare cbiar trebuia ca una dintre iubirile acelea să fie reală şi cealaltă imaginară? Nu ar fi putut să fie amândouă reale în egală măsură?

Tristeţea îngrozitoare care o cuprinse cu totul odată cu doliul din săptămâna precedentă părea să se fi domolit dintr-odată. Nu ea îl împinsese pe Julian să facă ceea ce făcuse. Nu îl trădase. Nu

eșuase în iubirea pe care o simțea pentru el.

Julian îi oferise de bunăvoie un dar extrem de prețios. Ba chiar două daruri. Mai întâi, viața fiului ei și apoi libertatea. Sau poate că erau trei, pentru că îi oferise și alte amintiri frumoase alături de el. Spera doar că... Oh, Doamne, Dumnezeu! Spera doar că...

- Crezi că știa că l-am iubit? întrebă ea.

- Da, zise David. Știa. Știa că îl iubeam și eu, și tata.

-Așadar, nu crezi că a făcut-o din amărăciune sau disperare? întrebă ea.

- Nu, răspunse el. A făcut-o din dragoste. Și a fost sincer când a spus că nici una dintre femeile alea n-a însemnat nimic pentru el, Rebecca. Avea doar o slăbiciune pe care nu a putut să o învingă. Dar te-a iubit. Tu ai fost singura femeie care a însemnat cu adevărat ceva pentru el. Te adora.

- Da, zise ea. „A murit pentru mine!“, se gândi apoi. Însă nu rosti cuvintele acelea. Așa că până la urmă chiar a murit ca un erou, adăugă ea.

-Da.

Rămaseră acolo unul lângă altul în tăcere, vreme îndelungată. Dar nu era o tăcere plină de amărăciune. Și nici una îndurerată. Ci una liniștită. Rebecca descoperi că se putea uita la locul unde se înecase Julian și la cel de pe mal, unde plânsese deasupra cadavrului său, și să simtă numai o dragoste profundă, în loc de suferința îngrozitoare pe care o simțise timp de o săptămână. Își ridică fața spre căldura soarelui.

- Mă întorc la Stedwell mâine, Rebecca, zise David în cele din urmă.

Nu se gândise deloc la viitor până în clipa aceea. Își ținuse mintea concentrată numai asupra prezentului și a trecutului. Pentru că nu știa la ce să se aștepte de la viitor.

- O să-l las aici pe, Charles, continuă el. Voi sta plecat două luni. După aceea, pot să mă întorc la tine?

Ea încuviință din cap.

-Da.

- Nu cred că e nevoie să așteptăm un an întreg, spuse el. Nu ar fi o lipsă de respect față de el să așteptăm mai puțin. La urma urmei, este o situație specială. Și trebuie să ne gândim la Charles.

- Da, aprobă ea. Are nevoie de noi amândoi.

-Totuși, ar trebui să așteptăm măcar două luni, zise

el. O să mă duc acasă mâine.

- Da, spuse ea. Cred că e o idee bună, David.

Așadar, aveau să se căsătorească. Fără prea mare tam-tam sau romantism. Fără nici o declarație de iubire sau de pasiune. Pentru că Julian murise pentru a face posibil lucrul acesta. Pentru că Charles avea nevoie de ei amândoi. Dar mai era un alt motiv. Rebecca știa că mai era un alt motiv, însă nu era momentul nici să se gândească, nici să vorbească despre asta.

Și i se părea normal să cadă la o înțelegere tacită astfel.

- Mai vreau un copil.

Rebecca nu știa de unde îi veniseră cuvintele acelea, dar, chiar în timp ce le rostea, înțelegea că era ceva ce își dorea foarte mult. Își dorea un nou început în viață. Ca dragostea să crească și să cuprindă tot mai mulți oameni. Pentru că, în fond, asta era de fapt iubirea. Și era ceva ce descoperise abia în ultima săptămână.

- Cu voia lui Dumnezeu, o să mai avem un copil, zise el. Împreună.

Da. Și pe Charles îl creaseră tot împreună. Chiar dacă ea fusese cea care îl purtase în pântec nouă luni, ducerea sarcinii la bun sfârșit fusese un efort comun. Un dar al iubirii.

Rămaseră tăcuți din nou, privind amândoi spre lac. După o vreme, David își sprijini mâna în iarbă între ei, dar fără să o atingă. Era conștientă de asta, chiar dacă nu se uită în jos. Își așează și ea palma acolo, peste a lui. El își uni degetele cu ale ei și îi strânse mâna ferm.

Cununia din iulie de la biserica din sat de lângă Stedwell fu destul de restrânsă din moment ce toată familia cuplului și chiar și mirele, și mireasa purtau încă haine de doliu. Și totuși, evenimentul nu fu nici sumbru, nici trist.

Bisericuța era plină până la refuz, în cea mai mare parte cu invitați care erau din partea locului - dintre care cei mai notabili erau contele și contesa de Harting- ton, precum și fratele și cumnata miresei. Dar se aflau acolo și prieteni, și vecini ai vicontelui din toate păturile sociale. Cu toții se bucuraseră enorm să aștepte că o aveau din nou pe vicontesa lor după o lungă perioadă de absență.

Unii invitații decoraseră bisericuța cu flori. Copiii - care așteptară afară cu directoarea școlii în timpul ceremoniei - erau nerăbdători și entuziasmați să arunce cu flori de îndată ce mireasa ieșea din biserică.

Se așternu o oarecare tăcere în biserică atunci când preotul întreabă dacă știa cineva vreun motiv pentru care cei doi miri să nu poată fi cununați în sfânta taină a căsătoriei. Apoi răsună un oftat comun de mulțumire după ce doi depuseră jurămintele și din nou când preotul îi numi soț și soție. Charles - care stătea în poala bunicului său - întinse hotărât degetul în direcția cuplului, după care se întoarse spre Katie și anunță, suficient de tare, cât să-l poată auzi toată lumea din biserică:

-Mama!

Apoi mirele își sărută mireasa și răsună din nou ecoul oftatului de mulțumire. Charles își pierdu interesul pentru ceremonie și se întoarse spre bunicul tău, trăgându-l de lanțul ceasului de buzunar. Louisa evită un dezastru ca prin minune scoțând din săculețul său una dintre jucăriile preferate ale lui Katie, care părea pe punctul să obiecteze zgomotos deoarece alt copil monopoliza poala tatălui ei.

Și apoi toată lumea ieșise afară și aștepta nerăbdătoare să-i felicite pe miri. Pentru câteva clipe, se revărsă asupra lor o-ploaie de flori. Mireasa răsă fericită și își întoarse chipul spre ele. Mirele prinse una dintre ele și i-o așează în păr, chiar sub borul bonetei. Culoarea roz a florii contrasta puternic cu negrul aspru în care era îmbrăcată.

Toată lumea fusese invitată la Stedwell pentru micul dejun nupțial. Dar absolut toată lumea. Mireasa fusese cât se putea de clară în privința aceea. Așa că toți invitații aveau să mănânce împreună și să socializeze. Pe terasă fuseseră aranjate mese întinse și îmbelșugate, iar invitații roiau în jurul lor, umplându-și farfuriile, ridicând paharele de pe tăvi enorme de argint, după care se plimbau prin grădini, pe marginea râului și pe podul cu trei arcade.

Mulți dintre cei care văzuseră moșia Stedwell înainte de întoarcerea vicontelui, cu doi ani în urmă, spusese rău bucurându-se că grădinile păreau mult mai îngrijite decât arătaseră în trecut.

Fuseseră norocoși să aibă o zi de nuntă plăcută, de vreme ce fusese o vară capricioasă. Iar faptul că puteau rămâne să petreacă afară în aer liber, în loc să se înghesue în sala de bal, ce fusese pregătită ca alternativă pentru micul dejun nupțial, întregă atmosfera de sărbătoare.

Înainte de a pleca, toată lumea vru să o mai sărute o dată pe mireasă și să-i strângă din nou mâna mirelui. Și chiar veniseră la un mic dejun nupțial, se făcu după-amiaza târziu până când toate

trăsurile invitaților părăsiră moșia Stedwell. Iar cei care rămâneau în vizită la conac erau mai mult decât bucuroși să se retragă în camerele lor pentru o oră sau două de relaxare, după o dimineață aglomerată. Copiii avuseseră și ei voie să participe la festivități și obosiseră până la epuizare, așa că, în cele din urmă, cedaseră fără tragere de inimă, în fața insistențelor doicilor lor și fără prea multe proteste.

- Ești obosită? o întrebă David.

Se aflau pe holul de la parter și tocmai îl priviseră pe conte conducând-o pe Louisa, care era însărcinată, spre camera lor de la etaj.

-Nu, răspunse Rebecca și clătină din cap. Sunt prea entuziasmată ca să fiu obosită.

-Vino cu mine, atunci, zise el, luând-o de mână și unindu-și degetele cu ale ei. Vreau să-ți arăt ceva.

O conduse afară și apoi de-a lungul terasei principale, înspre partea laterală conacului, unde construiseră foișorul cu trandafiri cu un an înainte. Gardurile vii crescuseră deja destul de mult, cât să apere interiorul și de vânt, și de ochi iscoditori. Rebecca nu apucase să-l vadă până atunci. Se întorsese la Stedwell în după-amia- za de dinaintea sosirii contelui, a Louisei și a copiilor.

-Oh! exclamă ea și se opri sub arcada acoperită deja de trandafiri cățărători și boboci înmuguriți. Oh, David!

Frumusețea foișorului îi tăia răsuflarea.

Era un mic colțișor secret de rai, înveselit de trandafiri și de parfumul lor îmbietor. Iar fântâna arteziană din mijloc arunca jeturi de apă în aer.

-Lucram oricum la el, zise el. Dar în ultimele trei luni, când am aflat că o să te întorci, nu le-am dat deloc pace grădinarilor.

- Ai spus că trandafirii vor înflori anul acesta, zise ea.

-Și iată că au înflorit, spuse el, după care se uită la ea, serios.

Ea păși în foișor și făcu câteva piruete, delectându-se cu priveliștea și cu parfumurile minunate. Până în clipa aceea, nici nu își dăduse seama cât de întunecat fusese felul în care privea viața de la moartea lui Julian.

- îmi place la nebunie! exclamă ea. Este cadoul meu de nuntă, David? Este cel mai frumos lucru din lume. Este frumusețea întruchipată, e o promisiune a primăverilor și a verilor nesfârșite. Oh, îți mulțumesc din tot sufletul!

El se apropie de ea și îi cuprinse fața în palme. Rebecca ridică privirea și s-a uită în ochii lui. Toate barierele dispăruseră și toate scuturile de apărare erau coborâte. Toată amăgirea și toate neînțelegerile din trecut dispăruseră complet. Și-ar fi dorit ca momentul acela să dureze la nesfârșit.

- Ești fericită? o întrebă el.

Își simți ochii plini de lacrimi. Dar zâmbi și încuviință din cap.

- Da. Oh, da, sunt foarte fericită, David.

- Așadar, nu e doar pentru Charles sau pentru că simțea că îi datorai ceva lui Julian? întrebă el. Nu doar pentru că îți mai dorești un copil?

- Din toate motivele astea, da, răspunse ea. Pentru toate trei. Și toate sunt lucruri extrem de importante, David. Dar nu sunt singurele. Și poate nici măcar nu sunt cele mai importante.

- Atunci? o întrebă el.

Ea îl privi în ochi preț de o clipă. Ochii lui erau atât de albaștri! Și nu realizase cu adevărat cât de tare îi fusese dor de ei.

- Pentru că tu ești viața mea, răspunse ea.

David o sărută și îi zâmbi cald. Ochii lui erau absolut minunați când zâmbea! Și zâmbise atât de puțin în timpul primei lor căsnicii. Dar atunci existaseră atât de multe lucruri care le întunecaseră fericirea.

Acum li se oferea a doua șansă. Iar Rebecca știa că nici unul din ei nu o va risipi. Li zâmbi și ea.

Ea zâmbise extrem de puțin în timpul primei lor căsnicii. David nici măcar nu își dăduse seama de asta până acum, când Rebecca îi zâmbea cu o bucurie tăcută. „Tu ești viața mea!“ Cuvintele acelea îi încălzeau până și cele mai ascunse cotloane ale inimii.

- Și tu a mea, îi răspunse el. Știai că te-am iubit întotdeauna?

- Întotdeauna? se miră ea și făcu ochii mari de surprindere.

- Întotdeauna, repetă el. Te-am adorat în copilărie. Și te-am iubit mereu de atunci. În fiecare moment al fiecărei zile. Te ador și astăzi. Și o să te ador mereu.

- David... șopti ea... Oh, David, mă bucur nespun că au dispărut toți norii de pe cerul fericirii noastre. Pentru că au dispărut până la ultimul, nu-i așa? Și au fost atât de mulți... Dar am ajuns să te iubesc, în pofida lor. Nu mă așteptam și nici nu îmi doream să se întâmple. Și aproape că nici nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat

până când nu m-am văzut nevoită să nu te mai iubesc.

Pe chipul ei apăruse o strălucire minunată, care îi confirma cuvintele, în ciuda lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Toți porii dispăruseră, într-adevăr. Și rămăseseră doar razele soarelui. David o strânse în brațe

pe femeia care era întruchiparea soarelui său. Era mireasa lui. Soția lui.

j Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, zise el.

În clipa aceea erau cuibărite pe pieptul lui.

- De ce? întrebă ea, dar apoi se conformă, zâmbind.

Se aștepta să o sărute.

- Pentru asta, zise el. Și o ridică ferm de talie și o învârti iar și iar, până când amănăse amândoi și râdeau.

- Ce prostuță sunt, zise ea, când el p așeză înapoi cu picioarele pe pământ.

Era îmbujorată și încă râdea. Iar David se abandona minunii fericirii ei.

- Credeam că vrei să mă săruți, continuă ea.

-Păi voiam, zise el. Și vreau. Doar mă pregăteam puțin...

Rebecca izbucni în râs și își încolăci și mai strâns brațele în jurul gâtului lui.

- Hai să vedem cât de pregătit ești, zise ea.

El lăsă capul pe spate și-i rânji. Ea chiar cocheta cu el? Nu și-ar fi putut închipui așa ceva până în clipa aceea.

-Ești sigură că vrei să afli? o întrebă el pe un ton năzdrăvan.

Râsul ei dispăru, lăsând loc unei nostalgii pline de dor.

- Da, vreau, te rog, David!

El îi privi ochii luminându-se și mai mult.

-Te doresc atât de mult, continuă ea. Până nu m-ai învățat tu, habar nu aveam că dragostea poate fi atât de frumoasă pe plan fizic.

Nu învățase niciodată asta cu Julian? Așadar, se temuse să facă dragoste cu el la început?

Aplecă ușor capul și o sărută. Și fu un sărut dulce, tandru și lung. Gurile lor se mulau una după cealaltă, mângâindu-se și gustându-se, limbile lor se atingeau și se uneau într-un dans al explorării și redescoperirii, iar brațelor lor se strângeau și mai tare în jurul trupului celuilalt. În sărutul acela se ascundea toată fericirea zi-' lei nunții lor și a faptului că erau din nou împreună după ce fuseseră despărțiți în mod tulburător atât de mult timp.

Era un sărut care îi mulțumi pe amândoi. Un sărut care vorbea despre afecțiune, iubire și promisiuni. În cele din urmă, îi simți gura și limba desprinzându-se de ale ei și deschise ochii mirată. Îi găsi chipul la doar câțiva centimetri de al ei, zâmbindu-i plin de iubire. David. Soțul ei. Prietenul ei. Iubirea ei.

- Mă bucur că am venit aici, zise el. Și că am descoperit fiecare, dar împreună că ne-am căsătorit din toate motivele corecte. Zâmbi din nou și continuă: Dar și din dragoste. Aveam nevoie să descoperim lucrurile astea aici, Rebecca, unde vara și trandafirii sunt în floare. Știam că mă iubești și tu știai că te iubesc. Dar trebuia să o spunem.

- Da, zise ea.

- Dar, odată ce am spus-o, nu mai rămâne nimic de adăugat, nu-i așa?

Ea clătină ușor din cap.

-Te iubesc, zise el. Și vreau să fiu amantul tău. Acum!

- Și eu vreau să fiu amanta ta! repetă ea, ca un ecou. Acum!

- în patul nostru, unde l-am conceput pe drăcușorul de Charles. L-ai auzit azi în biserică?

Ea chicoti.

- Oare a fost cineva care să nu-l fi auzit? întrebă ea. Mai vreau un copil, David.

- în ciuda tuturor problemelor și temerilor? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

- Să mergem în pat atunci, zise el luând-o de mână și încolăcindu-și degetele în jurul alor ei. Doar pentru că vrei sămânța mea, Rebecca?

- Pentru asta, da, zise ea. Dar nu doar pentru atât...

- Pentru ce, atunci?

Rebecca se întreabă câți ani trebuiau să mai treacă până când îi vor apărea lui David riduri de expresie permanente în jurul ochilor de la atâta râs. Oh! Aveau să-l facă imposibil de atrăgător! Pe de altă parte... deja era!

- Pentru că te vreau pe tine, zise ea. Te vreau tot, Da- vid. Vreau tot ce ai să-mi oferi.

El se opri o clipă sub arcada plină de trandafiri și o sărută tandru pe buze.

- Și crezi că îmi poți oferi și tu un cadou asemănător? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

- Tot ce am și tot ce sunt este al tău de acum înainte, zise ea. Te iubesc, David!

- Ce și-ar putea dori mai mult un bărbat? întrebă el. David zâmbi și adăugă: Poate doar ca dormitorul lui să se afle undeva mai aproape?

Răseră amândoi în timp ce-și dădură drumul la mâini, alunecându-și brațele unul în jurul taliei celuilalt.

„La naiba cu ce ar putea crede servitorii!“, gândi atunci David. Era ziua nunții lor!

Rebecca spera să nu fie servitori în jur. Dar cu siguranță oricine ar fi trecut cu vederea acea mică demonstrație de iubire de vreme ce era ziua nunții lor.

Ziua nunții lor. A ei și a lui David.